

明慧

Dành cho gia đình, bạn bè và người thân của bạn.

Hy vọng cuốn tài liệu nhỏ này có thể mở ra một cánh cửa để bạn xây đắp một tương lai tươi sáng cho chính bạn và người thân.

Hãy chứng kiến, tham gia và ghi lại giai đoạn lịch sử quan trọng này trong quá trình hình thành của nó.

**Báo cáo Minh Huệ:
Cuộc bức hại Pháp Luân Công tại Trung Quốc 20 năm qua**

Bản quyền © 2019 Minghui.org & Trung tâm Xuất bản Minh Huệ

Toàn quyền sở hữu. Không được phép tái bản hay sử dụng bất cứ nội dung nào của cuốn sách này mà không có sự chấp thuận bằng văn bản của chủ sở hữu bản quyền, trừ các trường hợp trích dẫn để đánh giá cuốn sách.

Bản tiếng Anh gốc được công bố lần đầu trên trang
mhpublishing.org vào tháng 7 năm 2019

Ấn bản tiếng Anh đầu tiên được in
vào tháng 10 năm 2019
bởi Trung tâm Xuất bản Minh Huệ
tại Hackensack, New Jersey, Hoa Kỳ

Số kiểm soát Thư viện Quốc hội của bản tiếng Anh:
2019913369 ISBN 978-1-7334819-0-8 (bìa cứng)

BÁO CÁO MINH HUỆ

**Cuộc bức hại
Pháp Luân Công**

tại Trung Quốc

20 năm qua

**BAN BIÊN TẬP
MINH HUỆ**

Mục lục

Giới thiệu khái quát	3
Tóm tắt báo cáo	7
Lời mở đầu.....	15
PHẦN 1: CUỘC BỨC HẠI PHÁP LUÂN CÔNG	21
Chương 1: Cơ sở giam giữ	23
§1.1 Trung tâm tẩy não.....	23
§1.2 Trại lao động cưỡng bức.....	31
§1.3 Bệnh viện tâm thần	39
§1.4 Hệ thống tư pháp kiểu mặc định tội danh	43
§1.5 Xâm phạm nhân quyền của các học viên bị giam giữ.....	56
Chương 2: Tước đoạt cơ hội việc làm, giáo dục, cư trú, và thu nhập ổn định	63
§2.1 Trường học khởi tác dụng gì trong cuộc bức hại	64
§2.2 Tước đoạt cơ hội việc làm và tịch thu tài sản cá nhân	67
§2.4 Lọc soát nhà.....	70
§2.5 Tổng tiền.....	71
§2.6 Chiếm đoạt lương hưu	72
§2.7 Quốc gia độc tài thời nay.....	73
§2.8 Ép người nhà quay lưng lại với học viên	76
Chương 3: Những thống khổ của con em các học viên Pháp Luân Công.....	79
§3.1 Tẩy não trẻ em	80
§3.2 Chết yểu.....	83

§3.3 Mô côi	85
§3.4 Gia đình ly tán.....	87
§3.5 Phát điên	89
§3.6 Bạo lực và tra tấn	90
§3.7 Giam cầm.....	92
§3.8 Cường hiếp.....	94
Chương 4: Các hình thức tra tấn	94
§4.1 Đánh đập	95
§4.2 Bức thực.....	98
§4.3 Các tư thế gây đau đớn	100
§4.4 Tra tấn các giác quan	102
§4.5 Hạn chế các nhu cầu cơ bản.....	104
§4.6 Sốc điện.....	107
§4.7 Trấn nước và gây ngạt	108
§4.8 Biệt giam.....	109
§4.9 Cường hiếp, làm nhục và tấn công tình dục	111
Chương 5: Bức hại đến chết.....	113
§5.1 Chính quyền tự ý rút ống thở của một phụ nữ bị cầm tù sau sáu ngày phẫu thuật mà không có sự đồng ý của gia đình	113
§5.2 Một phụ nữ tỉnh Liêu Ninh qua đời sau 13 ngày cầm tù vì không từ bỏ đức tin	114
§5.3 Một phụ nữ tỉnh Hà Bắc bị ngã chết vì tìm cách chạy thoát khi bị bắt vì đức tin	115
§5.4 Cái chết của bà Kim Thuận Nữ	115
§5.5 Những trường hợp tử vong khác.....	116
Chương 6: Chấn thương thể xác và tinh thần.....	121
§6.1 Hậu quả sau khi bị tra tấn thân thể và ngược đãi.....	122
§6.2 Cảnh ngộ của người nhà những học viên bị bức hại qua lời kể của người trong cuộc	125

Chương 7: Thu hoạch nội tạng sống – Tội ác chưa từng có..... 129

§7.1 Nguồn nội tạng dồi dào với thời gian chờ cực ngắn dù khan hiếm nguồn tạng hợp pháp	129
§7.2 Những trường hợp mất tích	130
§7.3 Sự tham gia của quân đội	132
§7.4 Cường chế xét nghiệm máu.....	132
§7.5 Lời kể của nhân chứng	133
§7.6 Điều được thừa nhận trong các cuộc điều tra qua điện thoại	134

Chương 8: Cuộc bức hại mở rộng ra ngoài Trung Quốc Đại lục..... 137

§8.1 Bạo lực và uy hiếp các học viên Pháp Luân Công ở nước ngoài... 137	137
§8.2 Bức hại ở nước ngoài và học viên về Trung Quốc.....	141
§8.3 Đe dọa quan chức ngoại giao và tổ chức dân sự hải ngoại	144
§8.4 Kiểm duyệt các kênh truyền thông ở nước ngoài.....	151
§8.5 Áp lực đối với các doanh nghiệp bên ngoài Trung Quốc	152
§8.6 Thâm nhập vào các tổ chức học thuật	153
§8.7 Cản trở các học viên xuất nhập cảnh.....	158
§8.8 Cường chế học viên làm gián điệp cho ĐCSTQ	160

PHẦN II: THỦ PHẠM CHÍNH CỦA CUỘC BỨC HẠI..... 165

Chương 9: Các thủ phạm chính

§9.1 Vai trò của Giang Trạch Dân	167
§9.2 Những thủ phạm chính khác.....	176

Chương 10: Các tổ chức cầm đầu cuộc bức hại..... 181

§10.1 Cùng chung lãnh đạo và nguồn lực	181
§10.2 Kiểm soát hệ thống cảnh sát, tư pháp và xử phạt.....	182
§10.3 Phòng 610	183

Chương 11: Các tông phạm của cuộc bức hại	191
§11.1 Chính quyền cấp địa phương	191
§11.2 Các tổ chức truyền thông và công ty nước ngoài	192
§11.3 Những quan chức Trung Quốc hậu thuẫn cuộc bức hại	194
Chương 12: Hơn 200.000 đơn kiện Giang Trạch Dân	197
§12.1 Một số trường hợp kiện Giang Trạch Dân	197
§12.2 Thống kê sơ lược	201
§12.3 Trả thù các học viên.....	202
§12.4 Công chúng ngày càng ủng hộ	206
PHẦN III: PHÁP LUÂN CÔNG HIỆN NAY	211
Chương 13: Phản bức hại tại Trung Quốc	213
§13.1 Tỉnh nguyện và kháng nghị	213
§13.2 Trao đổi trực diện	215
§13.3 Phát tài liệu và trưng biểu ngữ, áp phích	217
§13.4 Viết thư cho người bức hại	218
§13.5 Gửi tin qua điện thoại và mạng Internet	219
Chương 14: Nâng cao nhận thức bên ngoài Trung Quốc	221
§14.1 Kháng nghị tại các Đại sứ quán và Lãnh sự quán Trung Quốc....	221
§14.2 Mít-tinh và thỉnh nguyện	221
§14.3 Đi bộ & đạp xe SOS vì tự do	222
§14.4 Nâng cao nhận thức tại các sự kiện cộng đồng và điểm du lịch ..	222
§14.5 Triển lãm nghệ thuật quốc tế	225
§14.6 Phim tài liệu	226
§14.7 Các tổ chức quốc tế nỗ lực giải cứu học viên ở Trung Quốc	227

Chương 15: Người mới tìm hiểu và học Pháp Luân Công bắt chấp cuộc bức hại 229

- §15.1 Trung Quốc: Một cựu tù nhân học Pháp Luân Công trong thời gian bị giam giữ..... 229
- §15.2 Người Tây Tạng ở Ấn Độ chào đón Pháp Luân Đại Pháp..... 230
- §15.3 Indonesia: 500 học sinh và giáo viên trung học học các bài công pháp của Pháp Luân Công 235
- §15.4 Hoa Kỳ: Hành trình tâm linh của một kỹ sư phát triển phần mềm 235
- §15.5 Du khách Trung Quốc tìm hiểu chân tướng Pháp Luân Công khi đi du lịch nước ngoài 238
- §15.6 Đài Loan: Pháp Luân Đại Pháp đã giúp tôi tìm lại cuộc sống tươi đẹp..... 239
- §15.7 Seoul, Hàn Quốc: Học viên mới chia sẻ trải nghiệm 242
- §15.8 Manhattan: Nhà sách Tianti là một địa điểm thuận tiện để học Pháp Luân Công 244

Chương 16: Sự ủng hộ của cộng đồng quốc tế..... 245

- §16.1 Quan chức Trung Quốc bị khởi tố ở nước ngoài..... 245
- §16.2 Chính phủ các nước hành động 248
- §16.3 Hành động của các tổ chức phi chính phủ..... 258
- §16.4 Nghị quyết, tuyên bố và thư ủng hộ 259
- §16.5 Phản ứng của cộng đồng quốc tế trước nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng 261

PHỤ LỤC: BA DỮ KIẾN CHÍNH VỀ CUỘC BỨC HẠI PHÁP LUÂN CÔNG 273

Phụ lục 1: Cuộc thỉnh nguyện ôn hòa ngày 25 tháng 4 năm 1999 274

- §A1.1 Khái quát..... 274
- §A1.2 Thông tin cơ bản..... 275
- §A1.3 Phân tích 276

Phụ lục 2: Vụ tự thiêu giả trên Quảng trường Thiên An Môn 283

§A2.1 Khái quát.....283

§A2.2 Thông tin cơ bản284

§A2.3 Phân tích.....284

Phụ lục 3: Cáo buộc về 1.400 trường hợp tử vong..... 289

§A3.1 Khái quát289

§A3.2 Phân tích.....289

Về Pháp Luân Đại Pháp 295

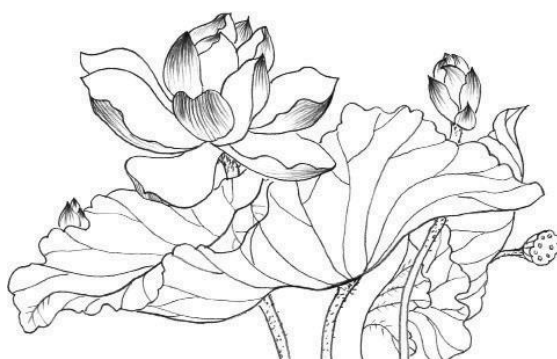
Biểu đồ và ảnh 297

Từ tháng 5 năm 1992 đến tháng 7 năm 1999299

Từ tháng 7 năm 1999 đến nay304

Nguồn tham chiếu 329

Giới thiệu khái quát

Giới thiệu khái quát

Với hàng loạt cuộc thanh trừng chính trị đẫm máu, từ Cách mạng Văn hóa đến Vụ thảm sát trên Quảng trường Thiên An Môn, Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) từ lâu đã có lịch sử biến nhóm người nào đó thành mối đe dọa của quốc gia để vận động người Trung Quốc công kích nhóm người đó. Bằng cách này, Đảng đã có thể chuyển sự chú ý của dư luận sang hướng khác, thay vì nhắm vào cuộc khủng hoảng của Đảng.

Vào cuối những năm 1990, lãnh đạo ĐCSTQ Giang Trạch Dân đã chú ý đến môn thiền định Pháp Luân Đại Pháp, còn gọi là Pháp Luân Công, vì sự phổ biến không ngừng của nó. Sau đó là một chiến dịch tàn bạo, gây ra hàng nghìn trường hợp tử vong đã được xác nhận, hàng trăm nghìn trường hợp bị tra tấn có hồ sơ ghi chép, và hàng chục triệu người tập môn thiền định ôn hòa này bị tước đi những quyền tự do cơ bản nhất.

Ngày 25 tháng 6 năm 1999, vài tuần trước khi cuộc đàn áp tại Trung Quốc chính thức bắt đầu vào ngày 20 tháng 7 năm 1999, một nhóm tình nguyện viên Bắc Mỹ đã ra mắt trang Minh Huệ Net: Minghui.org. Kể từ đó, Minghui.org, với sự hỗ trợ can đảm, vô tư vô ngã của các học viên Pháp Luân Công tại Trung Quốc, đã công bố lượng lớn thông tin của các nhân chứng trực tiếp về chiến dịch đàn áp bạo lực này, đưa tin về những nỗ lực phản bức hại của các học viên trên khắp thế giới, và mở ra một cánh cửa để cộng đồng học viên Pháp Luân Công chia sẻ thể ngộ và tài liệu.

Hơn 20 năm qua, Minghui.org cũng đã công bố mười mấy ấn phẩm định kỳ. Thứ Sáu hàng tuần, các học viên tình nguyện vận hành “điểm sản xuất tài liệu” ở Trung Quốc lại tải xuống, in ra, và phân phát những tài liệu này. Các ấn phẩm của Minghui.org giúp các học viên ở Trung Quốc biết cách bảo vệ quyền của mình, đề cao trong tu luyện, và chống chọi cuộc bức hại. Những tạp chí, những cuốn tài liệu nhỏ này và những thước video còn là công cụ để các học viên giúp hàng xóm, bạn bè của họ hiểu rõ hơn về Pháp Luân Công.

Bất chấp sự kiểm duyệt internet và chiến dịch rầm rộ của ĐCSTQ nhằm công kích Pháp Luân Công, người dân ở Trung Quốc vẫn tiếp cận được với thông tin chân thực và cập nhật về Pháp Luân Công nhờ sự kiên định, bền bỉ của các học viên, ngay cả khi chính họ bị bức hại. Trong số những người hiểu ra “Pháp Luân Đại Pháp là tốt” và đồng thuận với nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) của pháp môn này, có người đã bước vào tu luyện Pháp Luân Công; có người nhận thấy bản thân khỏe mạnh lên và quan hệ với gia đình tốt đẹp hơn.

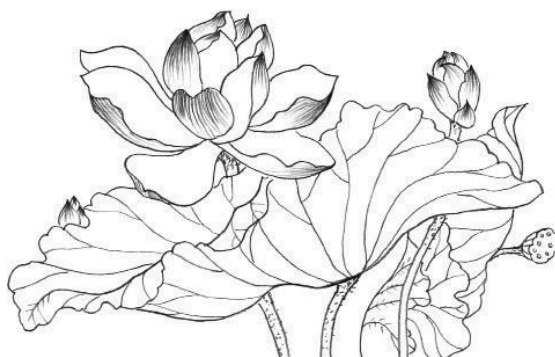
Bằng việc đăng tải tin tức về Pháp Luân Công và các bài chia sẻ thể ngộ hàng ngày, các chương trình phát thanh, và tổ chức Pháp hội trực tuyến hàng năm cho toàn thể học viên tại Trung Quốc, Minghui.org đã trở thành cửa sổ giao lưu miễn

phí để các học viên động viên lẫn nhau liên tục đề cao tâm tính và nỗ lực hoàn thiện bản thân.

Với mạng lưới tình nguyện viên lớn nhất tại Trung Quốc, Minghui.org đã trở thành tổ chức truyền thông duy nhất trên thế giới có khả năng vượt qua sự kiểm duyệt mạng để cung cấp thông tin của nhân chứng trực tiếp ngay giữa cuộc bức hại. Cho đến nay, Minghui.org đã xây dựng được một cơ sở dữ liệu gồm hơn 112.000 trường hợp bị bức hại và 105.000 thủ phạm. Không có bất kỳ hỗ trợ tài chính nào từ bên ngoài, mà chỉ dựa vào sự cống hiến, đóng góp của các tình nguyện viên về thời gian, kiến thức, và chuyên môn suốt những năm qua, Minghui.org đã xây dựng được một nguồn thông tin chính thức về Pháp Luân Công.

Chiến dịch của ĐCSTQ hòng tiêu diệt Pháp Luân Công về cơ bản đã thất bại, và thủ phạm sẽ bị truy tố trách nhiệm. Cuộc bức hại này, dù rằng mức độ phức tạp và tàn khốc là chưa từng có, nhưng ngay từ đầu đã cho thấy nó sẽ thất bại, và rốt cuộc sẽ khiến ĐCSTQ phải tự sụp đổ. Với những ghi chép đầy đủ, toàn diện và tức thời của Minghui.org về cuộc bức hại, cộng đồng quốc tế đã có thể phản ứng kịp thời để trấn áp, cuối cùng chấm dứt sự tàn ác này. Năm 2019 đánh dấu 20 năm nỗ lực của các học viên trong việc phản đối cuộc bức hại. Nhân dịp này, chúng tôi hân hạnh ra mắt báo cáo quan trọng này nhằm giúp các nhà quyết sách hiểu rõ hơn về những vi phạm nhân quyền đối với các học viên Pháp Luân Công và giúp thúc đẩy giá trị phổ quát.

Tóm tắt báo cáo

Tóm tắt báo cáo

Pháp Luân Đại Pháp, còn được gọi là Pháp Luân Công, là một môn thiền định và tu luyện cổ xưa dựa trên giá trị phổ quát Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍). Được Sư phụ Lý Hồng Chí truyền xuất cho công chúng vào năm 1992, chỉ sau vài năm, Pháp Luân Công đã trở thành cái tên thân thuộc với mỗi gia đình ở Trung Quốc do các học viên – sau khi có trải nghiệm sâu sắc về việc cải thiện sức khỏe, tinh thần – đã giới thiệu cho người thân và bè bạn.

Mặc dù ban đầu, chính quyền Trung Quốc khuyến khích Pháp Luân Công vì chính những lý do này, nhưng mấy năm sau, trong thượng tầng của ĐCSTQ lại dấy lên sự lo sợ, bất an. Sự phổ biến ngày càng rộng của Pháp Luân Công và giá trị Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) bị coi là không có điểm chung nào với thuyết đấu tranh và bạo lực của Đảng, nên bị xem là mối đe dọa tiềm tàng đối với chế độ chuyên chế của Đảng.

Đàn áp bạo lực bằng kích động thù hận

Năm 1996, truyền thông nhà nước bắt đầu công kích Pháp Luân Công bằng các chiến dịch có tổ chức. Các điểm luyện công của Pháp Luân Công ở công viên công cộng trên cả nước, từng chật kín những người tọa thiền tĩnh lặng trên nền nhạc êm dịu, giờ lại bị cảnh sát đặc vụ và cảnh sát mặc thường phục của chính quyền giám sát. Việc xuất bản sách Pháp Luân Công – cuốn sách bán chạy nhất trên toàn quốc lúc bấy giờ – đột nhiên bị cấm.

Tháng 4 năm 1999, các học viên Pháp Luân Công tập trung bên ngoài một tòa soạn báo để trình bày về những sai sót trong một bài báo công kích Pháp Luân Công, song họ lại bị hành hung, bắt giữ. Sau khi các viên chức bảo các học viên khác lên chính quyền trung ương ở Bắc Kinh để kiến nghị thả những học viên đã bị bắt, khoảng 10.000 người đã lặng lẽ đứng bên ngoài Văn phòng Kháng cáo Quốc gia theo chỉ dẫn của cảnh sát. Chiều tối hôm đó, sau một cuộc trao đổi với Thủ tướng Chu Dung Cơ, những quan ngại của họ đã được giải quyết. Sự kiện này được gọi là “Cuộc thỉnh nguyện ngày 25 tháng 4” (xem chi tiết tại Phụ lục 1).

Tuy nhiên, sau đó, lãnh đạo ĐCSTQ bấy giờ đã gọi cuộc thỉnh nguyện ôn hòa này là “cuộc bao vây” khu phức hợp chính quyền trung ương, lấy đó làm cớ để phát động một chiến dịch toàn lực nhằm tiêu diệt Pháp Luân Công trên toàn quốc vào ngày 20 tháng 7 năm 1999. Các điều phối viên thỉnh nguyện của các điểm luyện công bị bắt giữ ngay trong đêm đó, những người khác bị bắt giam vào những ngày tiếp theo.

Vì muốn thỉnh nguyện lên chính quyền để đòi quyền thực hành tín ngưỡng của mình theo quy định hiến pháp, hàng trăm nghìn học viên đã tới Bắc Kinh, tập trung tại Văn phòng Kháng cáo Quốc gia, giương biểu ngữ trên Quảng trường Thiên An Môn, song lại bị bắt giữ hàng loạt. Những người tiết lộ danh tính bị trả về cho chính quyền địa phương. Một số từ chối cung cấp thông tin để bảo vệ gia đình và đồng nghiệp khỏi chính sách liên đới của ĐCSTQ; nhiều học viên trong số đó đã bị đưa đến nơi khác và mất tích kể từ đó.

Không lâu sau đó đã nổ ra một chiến dịch tuyên truyền giả mạo: truyền thông nhà nước đưa ra những cáo buộc giả như Pháp Luân Công đã gây ra 1.400 cái chết. Vì ban đầu, công chúng chưa hưởng ứng mạnh mẽ với cuộc đàn áp nên chính quyền đã dàn dựng hoạt cảnh trên Quảng trường Thiên An Môn, trong đó, mấy người tự xưng là học viên Pháp Luân Công ra tự thiêu. Mặc dù vụ “tự thiêu” này nhanh chóng bị lật tẩy là trò lừa bịp, nhưng nó đã khởi tác dụng phá hoại: nhiều người Trung Quốc trở nên định kiến nặng nề với Pháp Luân Công và ngầm chấp nhận cuộc đàn áp bạo lực của ĐCSTQ đối với nhóm người tu luyện này.

“Chuyển hóa” bằng tra tấn

Về cơ bản, cuộc bức hại Pháp Luân Công xoay quanh chiến dịch “chuyển hóa”, tức là bức ép các học viên Pháp Luân Công tuyên bố từ bỏ tín ngưỡng của họ. Đủ loại thủ đoạn đã được sử dụng, từ thuyết phục nhẹ nhàng đến tẩy não một cách có hệ thống, rồi đến tra tấn thể xác và tinh thần. Những học viên đồng ý viết “bản cam kết” từ bỏ Pháp Luân Công được thả ra sớm, nhưng sau đó, nhiều người trong số họ bị ép tham gia vào quá trình chuyển hóa các học viên khác.

Chiến dịch này do bè đảng của Giang Trạch Dân chỉ huy thông qua Phòng 610, một cơ quan ngoài pháp luật do lãnh đạo trung ương đảng thành lập, với nhiệm vụ tiêu diệt Pháp Luân Công. Để thực thi nhiệm vụ này, Phòng 610 được trao quyền lực vượt trên hệ thống tư pháp, hành pháp, an ninh và các cơ quan chính quyền các cấp khác.

Các học viên Pháp Luân Công trên khắp Trung Quốc đã bị theo dõi, bắt giữ một cách có hệ thống, và bị tống vào các trung tâm tẩy não (tên gọi chính thức là “trung tâm giáo dục pháp luật”), hắc lao, trại cải tạo lao động (cho đến khi bị đóng cửa vào năm 2013), nhà tù, trại tạm giam, trung tâm cai nghiện ma túy, và bệnh viện tâm thần. Trong thời gian bị giam giữ, họ thường xuyên bị ngược đãi và tra tấn bởi những lính canh và tù nhân do chính quyền xúi giục. Hình thức tra tấn thường thấy là đánh đập, bức thực, trói ở những tư thế gây đau đớn, tra tấn giác quan, sốc điện, xối nước hoặc chìm vào nước gây ngạt, biệt giam, và tấn công tinh dục. Ngoài ra, các học viên còn thường xuyên bị tước đi những nhu cầu cơ bản như ngủ, ăn, uống, vệ sinh.

Hơn 4.300 học viên đã được xác nhận là tử vong do bị bức hại, số người bị giết theo yêu cầu để phục vụ ngành cấy ghép nội tạng của Trung Quốc còn lớn hơn nhiều. Nhiều nạn nhân bị tra tấn còn sống sót đã bị thương tổn vĩnh viễn, tàn tật, liệt, rối loạn tâm thần, nặng nhất là phát điên. Gia đình của các học viên bị ly tán, họ hàng và con cái phải sống trong nỗi lo sợ thường trực sẽ bị chính quyền tiếp tục quấy rối.

Ngoài những tổn thương về thân thể, các học viên còn bị tước mất cơ hội việc làm, học hành, nhà cửa, và thu nhập. Các học viên thường xuyên bị cảnh sát phạt tiền, tống tiền, cũng như bị treo lương hưu. Nhiều người bị đuổi việc, đuổi học chỉ vì tín ngưỡng của mình. Sự phân biệt đối xử này còn áp dụng cho cả người thân của họ. Chính quyền ở một số địa phương còn công khai đe dọa đuổi học, đuổi việc con cái của các học viên để ép họ từ bỏ tín ngưỡng.

Cuộc bức hại này đã mở rộng ra toàn bộ trẻ em ở Trung Quốc. Từ bậc tiểu học, học sinh đã bị nhồi nhét những tuyên truyền chống Pháp Luân Công trong sách giáo khoa và các hoạt động bắt buộc. Con cái của các học viên, có cháu bị chết yểu do phải sống xa cha mẹ, có cháu bị ngược đãi, thậm chí bị chính quyền tra tấn đến chết vì tu luyện Pháp Luân Công. Có cháu trở thành trẻ mồ côi vì cha mẹ bị giam cầm hoặc tử vong do bị bức hại, có cháu phát điên sau khi bị ép xem cảnh cha mẹ bị tra tấn.

Vì không có cơ sở pháp lý nào để truy tố các học viên vì họ tu luyện Pháp Luân Công nên trình tự tố tụng pháp lý phải lách luật hoặc trắng trợn vi phạm các bước, từ bắt giữ cho đến giam cầm. Cảnh sát lục soát nhà các học viên mà không có lệnh khám xét. Tòa án tổ chức xét xử chiếu lệ rồi kết án theo bản án đã định sẵn trong khi không cho luật sư tiếp cận hồ sơ vụ việc, gặp thân chủ, hay biện hộ cho thân chủ trong phiên xử. Luật sư biện hộ thường bị hăm dọa, thậm chí bị tấn công và tra tấn vì bảo vệ quyền của các học viên Pháp Luân Công. Kể cả sau khi mãn hạn tù, có những học viên lại bị đưa thẳng tới trung tâm tẩy não để tiếp tục bị ngược đãi, chứ không được thả ra.

Chính quyền Trung cộng còn mở rộng cuộc bức hại ra ngoài Trung Quốc đại lục. Nó trực tiếp và xúi giục tấn công các học viên Pháp Luân Công khi họ tiến hành các hoạt động nâng cao nhận thức về cuộc bức hại. Chính quyền này còn gây sức ép cho chính phủ và lực lượng cảnh sát các nước để họ cản trở, bắt giữ, hoặc từ chối cho các học viên Pháp Luân Công tới kháng nghị khi có chuyến thăm của các quan chức Trung Quốc. Các tổ chức và cá nhân có quan hệ với ĐCSTQ còn quấy nhiễu các học viên Pháp Luân Công và dọa nạt du khách Trung Quốc để ngăn họ tìm hiểu về cuộc bức hại.

Pháp Luân Công được ủng hộ và hưởng ứng bất chấp cuộc bức hại

Dễ phản đối cuộc bức hại và nâng cao nhận thức về sự tàn bạo của nó trong bối cảnh bị kiểm duyệt và giám sát, các học viên Pháp Luân Công tại Trung Quốc đã nỗ lực không mệt mỏi để thông tin cho công chúng bằng cách truyền khẩu, phát tờ rơi, tặng đồ lưu niệm, dán áp phích ở nơi công cộng, viết thư cho các quan chức, điện thoại và gửi tin nhắn qua mạng. Đặc biệt đáng chú ý là những điểm sản xuất tài liệu nhỏ có ở khắp nơi do các học viên mở tại nhà để sản xuất tài liệu phát cho công chúng bằng mẫu thiết kế tải xuống từ trang Minghui.org.

Các học viên bên ngoài Trung Quốc hỗ trợ cho những nỗ lực này bằng cách gọi điện thoại để thuyết phục thủ phạm không tiếp tục tham gia vào cuộc bức hại tại Trung Quốc, chế tạo phần mềm vượt qua công cụ kiểm duyệt để người Trung Quốc được tự do tiếp cận thông tin, dựng quầy thông tin tại các điểm du lịch trên khắp thế giới. Ngoài việc gặp gỡ các học viên tại các sự kiện cộng đồng, công chúng còn tìm hiểu về Pháp Luân Công qua các triển lãm nghệ thuật, phim tài liệu về chủ đề này.

Các tổ chức nhân quyền, quan chức dân biểu, và các cơ quan lập pháp trên khắp thế giới đã lên tiếng và thông qua nghị quyết kêu gọi chấm dứt cuộc bức hại tại Trung Quốc. Tòa án ở Tây Ban Nha và Argentina đã truy tố các quan chức của ĐCSTQ vì tội tra tấn và diệt chủng. Bộ Ngoại giao và Ủy ban Điều hành Quốc hội về Vấn đề Trung Quốc (CECC) của Hoa Kỳ đã đề cập đến cuộc bức hại Pháp Luân Công trong các báo cáo thường niên và kêu gọi chấm dứt cuộc bức hại.

Nhờ sự phối hợp này, nhiều công dân Trung Quốc đã bắt đầu nhận thức ra và có cái nhìn mới về Pháp Luân Công. Một số cảnh sát và quan chức chính quyền ở Trung Quốc không còn tham gia vào cuộc bức hại nữa, thậm chí còn bảo vệ các học viên trong quyền hạn của mình. Trong những năm gần đây, số vụ bắt giữ, kết án các học viên tại Trung Quốc đã giảm. Lệnh cấm xuất bản các sách của Pháp Luân Công được lặng lẽ dỡ bỏ vào năm 2011, dù rằng các học viên ở Trung Quốc vẫn tự in sách để đáp ứng nhu cầu của người học trong suốt những năm qua. Tuy vậy, bộ máy và chính sách bức hại tổng thể vẫn tiếp tục hoạt động.

Khi mới phát động cuộc bức hại này, cựu lãnh đạo ĐCSTQ Giang Trạch Dân đã thề sẽ “nhỏ tận gốc” Pháp Luân Công trong ba tháng. Tuy nhiên, môn tu luyện này vẫn tiếp tục phát triển trong suốt 20 năm qua. Các học viên ở Trung Quốc đã giữ vững niềm tin, bất chấp áp lực và bị tra tấn; nhiều người bị ép từ bỏ đức tin trong thời gian bị giam giữ đã hủy bỏ tuyên bố của mình sau khi được thả ra. Hàng loạt người mới liên tục bước vào tu luyện Pháp Luân Công thông qua các hội thảo hướng dẫn hoặc tự học. Ngày nay, Pháp Luân Công đã được thực hành ở hơn 80 quốc gia, các sách của Pháp Luân Công đã được dịch sang hơn 40 ngôn ngữ.

Ngày càng nhiều lãnh đạo trên thế giới có hành động cụ thể

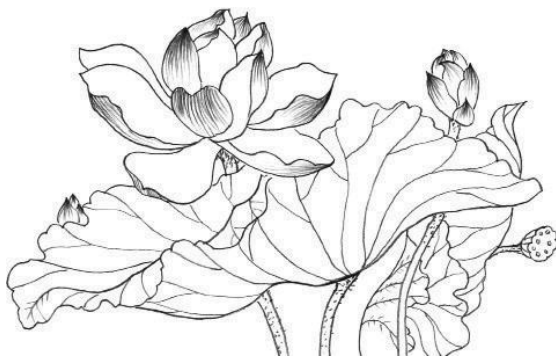
Nhiều bước tiến gần đây tập trung vào việc truy tố trách nhiệm của các thủ phạm của cuộc bức hại này. Từ năm 2015, đã có hơn 200.000 học viên Pháp Luân Công đệ đơn kiện Giang Trạch Dân lên tòa án tối cao của Trung Quốc, hàng triệu người dân đã ký đơn kiến nghị kêu gọi đưa Giang ra công lý.

Năm 2019, chính phủ Hoa Kỳ đã tuyên bố thắt chặt visa đối với những người vi phạm nhân quyền, trong đó có cả các quan chức Trung Quốc từng tham gia bức hại Pháp Luân Công. Trang Minghui.org đã bắt đầu tổng hợp thông tin về những thủ phạm này, bao gồm danh tính, thân nhân, tài sản để trình lên chính phủ Hoa Kỳ.

Tại Hội nghị Bộ trưởng nhằm Thúc đẩy Tự do Tôn giáo lần thứ hai do Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ tổ chức từ ngày 16-18 tháng 7 năm 2019, các nhà lập pháp đương nhiệm cũng như các nhà lãnh đạo đã thảo luận về những vi phạm nhân quyền ở Trung Quốc, về cả những doanh nghiệp phương Tây làm việc với chính quyền Trung Quốc để phát triển công nghệ phục vụ cho việc đàn áp các nhóm tín ngưỡng, như công nghệ giám sát và trí tuệ nhân tạo. Tổng thống Trump đã gỡ bỏ các nạn nhân sống sót sau khi bị bức hại vì tín ngưỡng của họ, trong đó có một học viên Pháp Luân Công có chồng đang bị cầm tù ở Trung Quốc.

Ngày 20 tháng 7 năm 2019, tròn 20 năm diễn ra cuộc bức hại, Ủy ban Điều hành Quốc hội về các Vấn đề Trung Quốc của Hoa Kỳ đã ban hành tuyên bố hối thúc ĐCSTQ chấm dứt “những vi phạm nhân quyền trắng trợn và không thể chấp nhận” mà nó đã gây ra cho các học viên Pháp Luân Công. Ngoài ra, 22 Thượng nghị sỹ và Hạ nghị sỹ đã gửi thư tuyên dương những nỗ lực của các học viên Pháp Luân Công suốt hai thập kỷ qua. Bộ Ngoại giao Liên bang Đức cũng ban hành tuyên bố kêu gọi chấm dứt cuộc bức hại và tiến hành điều tra độc lập về nạn thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công.

Lời mở đầu

Lời mở đầu

Chính sách diệt chủng của Giang Trạch Dân

Ngày 20 tháng 7 năm 1999, cựu Tổng Bí thư ĐCSTQ Giang Trạch Dân đã phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công và thẻ sê “tiêu diệt Pháp Luân Công trong vòng ba tháng”. Ông ta đã đưa ra chính sách “Bồi nhọ thanh danh, vắt kiệt tài chính, hủy hoại thân thể” nhắm vào các học viên Pháp Luân Công.

Các học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc không chỉ bị tước đi quyền tự do tín ngưỡng, tự do ngôn luận và tự do hội họp, mà còn bị đoạt mất quyền cư trú, việc làm, giáo dục, thậm chí là quyền được sống. Nếu thừa nhận mình tu luyện Pháp Luân Công, họ sẽ mất đi chỗ đứng trong xã hội, bị uy hiếp đến tính mạng và tài sản. Họ bị tùy tiện bắt giam, tống tiền, tịch thu tài sản, đuổi việc, đuổi học, cắt lương hưu, lục soát nơi ở và bị cắt các loại tiện ích và phúc lợi. Nhiều học viên bị giam giữ và tra tấn trong tù, trại lao động, trung tâm tẩy não, trại tạm giam, trung tâm cai nghiện ma túy, hoặc bệnh viện tâm thần, dẫn đến tử vong, tàn phế hoặc rối loạn tâm thần. Có những học viên còn bị hãm hiếp hoặc tấn công tình dục trong thời gian bị giam giữ.

Trong hai thập kỷ qua, ĐCSTQ đã kích động nhân dân Trung Quốc thù hận Pháp Luân Công bằng cách phỉ báng, hãm dọa, hôi lộ, và tuyên truyền trong quần chúng. Xuyên suốt lịch sử của ĐCSTQ trong thế kỷ qua, trung bình cứ 10 năm, nó lại chọn ra một nhóm người để bức hại nhằm xoa dịu cơn khủng hoảng và nổi ám ảnh của chính nó. Giang Trạch Dân vận dụng đúng sách lược này và dán nhãn cho Pháp Luân Công là “tà giáo” để biện minh cho cuộc bức hại. Cái nhãn này không có hiệu lực về mặt pháp lý cũng như trên thực tế. Tuy nhiên, chiến dịch của ĐCSTQ đã biến các học viên Pháp Luân Công thành nhóm người bị đàn áp nặng nề nhất trong xã hội Trung Quốc.

Khái quát về cuộc bức hại

Theo thông tin do Minghui.org thu thập được, từ ngày 20 tháng 7 năm 1999 đến ngày 10 tháng 7 năm 2019, đã có ít nhất 2,5 triệu đến 3 triệu học viên Pháp Luân Công bị bắt giữ (trong đó có trường hợp bị bắt giữ nhiều lần).

Có thể phân các vụ bắt giữ này thành bốn loại: 1) giam giữ hành chính theo Luật Xử phạt Hành chính Công của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa; 2) giam giữ bất hợp pháp tại các trung tâm tẩy não, thường được gọi là “trung tâm giáo dục pháp luật” nhằm “chuyển hóa tư tưởng” của các học viên Pháp Luân Công; 3) giam giữ trong trại lao động (hiện đã đóng cửa); và 4) giam giữ hình sự theo Luật Tố tụng Hình sự của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Ngoài ra, có đến 10 triệu học viên Pháp Luân Công không rõ danh tính đã bị bắt vì thính nguyện cho đức tin của họ và bị giam giữ trong các trại giam bí mật; tại đây, họ bị trở thành đối tượng thí nghiệm trong nghiên cứu khoa học của ĐCSTQ và trở thành nguồn hiến tạng không tự nguyện. Có những người đã chết, thi thể bị hỏa táng mà gia đình không hay biết.

Những học viên này là không rõ danh tính vì khi bị bắt, họ đã từ chối tiết lộ để bảo vệ gia đình, hàng xóm, và chủ lao động của họ. Chúng tôi không có thông tin về những học viên này, do vậy, thông tin bức hại họ không được đưa vào báo cáo tóm lược các vụ vi phạm nhân quyền của chúng tôi. Chúng tôi tin rằng sau khi nạn diệt chủng này chấm dứt, sẽ có nhiều người trong cuộc bước ra làm chứng, tố cáo ĐCSTQ. Chúng tôi cũng đang nỗ lực thu thập và soạn lập các trường hợp học viên Pháp Luân Công bị thu hoạch nội tạng và thí nghiệm trên người trong các cuộc thử nghiệm lâm sàng.

Cuộc bức hại Pháp Luân Công tồn tại là do ĐCSTQ, chính phủ, quân đội, hệ thống y tế, hành pháp, kiểm sát (cơ quan nhà nước phụ trách việc giám sát và truy tố), và tư pháp cùng nhau thực hiện. Để bảo vệ lợi ích nhóm của mình, mỗi nhóm trong đó đều cố gắng che đậy tội ác và kiểm duyệt thông tin. Do đó, những gì Minghui.org có thể thu thập được chỉ là phần nổi của tảng băng chìm. Dù vậy, Minghui.org đã có thể thu thập một lượng lớn dữ liệu của các nhân chứng trực tiếp trong 20 năm qua. Do giới hạn về độ dài, báo cáo này chỉ nêu một phần nhỏ trong kho dữ liệu khổng lồ các trường hợp bị bức hại.

Những trường hợp nêu trong báo cáo này cho thấy cuộc bức hại của ĐCSTQ đối với Pháp Luân Công xảy ra trên toàn quốc, từ thành thị đến nông thôn. Các học viên bị bức hại đại diện cho 31 tỉnh và thành phố trực thuộc trung ương, gồm có An Huy, Bắc Kinh, Trùng Khánh, Phúc Kiến, Cam Túc, Quảng Đông, Quảng Tây, Quý Châu, Hải Nam, Hà Bắc, Hắc Long Giang, Hà Nam, Hồ Bắc, Hồ Nam, Nội Mông, Giang Tô, Giang Tây, Cát Lâm, Liêu Ninh, Ninh Hạ, Thanh Hải, Thiểm Tây, Sơn Đông, Thượng Hải, Sơn Tây, Tứ Xuyên, Thiên Tân, Tây Tạng, Tân Cương, Vân Nam và Chiết Giang.

Nạn nhân của cuộc bức hại này thuộc mọi thành phần xã hội, từ viên chức chính phủ đến quân nhân, cảnh sát, thẩm phán, công tố viên, luật sư, giáo sư, giáo viên, sinh viên, học giả, doanh nhân, kỹ sư, nghệ sỹ, nhân viên y tế, quản lý doanh nghiệp, nhà báo, nhân viên ngành dịch vụ, nông dân, người về hưu, người tự kinh doanh buôn bán, người thất nghiệp, tu sỹ và đạo sỹ.

Họ công tác trong các ngành nghề như giáo dục, khoa học, chính phủ, nông nghiệp, lâm nghiệp, chăn nuôi, phân cứng, chiếu sáng, gốm sứ, nhựa, thủ công, dệt may, vận tải, tài chính, bảo hiểm, tiện ích, ô tô, thép, điện tử, thực phẩm đồ uống, dịch vụ bưu chính, truyền thông, hàng không, quân sự, năng lượng, khai thác, giải trí, văn học nghệ thuật.

Họ cũng thuộc mọi lứa tuổi và giới tính, từ trẻ sơ sinh đến người cao niên ngoài 90. Phụ nữ mang thai và người khuyết tật cũng không được tha. Từ những bằng chứng thu thập được về cuộc bức hại, Minghui.org đã tổng hợp được hơn 100 thủ đoạn tra tấn các học viên Pháp Luân Công, như đánh đập; sốc điện bằng đui cui điện; bức thực; cấm ngủ; treo lên trong nhiều tư thế khác nhau; bỏ đói; không cho dùng nhà vệ sinh; cưỡng chế phá thai; gây bỏng bằng nước nóng, bàn là, dầu nóng; kéo lê; tấn công tình dục; đòn roi; lao động nô lệ; và biệt giam.

Cuộc bức hại đã gây ra những tổn thất to lớn về cả mạng người lẫn tài sản. Tính đến ngày 10 tháng 7 năm 2019, Minghui.org đã xác nhận 4.322 trường hợp học viên bị bức hại đến chết. Con số này nhỏ hơn nhiều so với số người tử vong thực tế, vì nhiều trường hợp, đặc biệt là những trường hợp liên quan đến nạn thu hoạch nội tạng sống vẫn bị che giấu. Thi thể của nhiều học viên cũng đã bị hỏa táng để tiêu hủy bằng chứng.

Minghui.org còn xác nhận rằng, tính đến ngày 10 tháng 7 năm 2019, đã có 86.050 học viên bị bắt giữ, 28.143 học viên bị đưa vào các trại lao động, 17.963 học viên bị kết án tù, 18.838 học viên bị đưa vào các trung tâm tẩy não và 809 học viên bị giam trong bệnh viện tâm thần. Minghui.org cũng đã ghi chép 519.040 trường hợp bị tra tấn. Nhiều học viên Pháp Luân Công bị phân biệt đối xử, chấm dứt hợp đồng lao động, mất thu nhập, tổn thương tinh thần, gia đình tan vỡ, bị thương, tàn tật hoặc tử vong trong cuộc bức hại hai thập kỷ qua.

Phần I

Cuộc bức hại Pháp Luân Công

Phần 1: Cuộc bức hại Pháp Luân Công

Những nét chính

Các học viên Pháp Luân Công bị giam cầm bất hợp pháp trong các nhà tù, trung tâm tẩy não, trại lao động, bệnh viện tâm thần và các loại cơ sở giam giữ khác chỉ vì đức tin của họ. Trong thời gian bị giam giữ, họ bị tẩy não, cưỡng bức lao động và tra tấn. Hệ thống tư pháp kiểu y án đã đưa ra những bản án định sẵn, mặc dù việc tu luyện Pháp Luân Công không vi phạm bất cứ luật nào.

Đối với những học viên không bị giam cầm, họ bị tước mất cơ hội việc làm, học hành, cư trú và thu nhập chỉ vì họ tu luyện Pháp Luân Công. Chính quyền tùy tiện tống tiền các học viên, treo lương hưu và tịch thu tài sản của họ. Các học viên còn bị từ chối cấp thẻ căn cước và hộ chiếu, liên tục bị giám sát bằng công nghệ nhận diện khuôn mặt, viễn thông và các loại công nghệ theo dõi khác.

Con cái của các học viên bị đuổi học, đuổi việc, và không được cha mẹ chăm sóc. Có những cháu đã trở thành trẻ mồ côi, bị cảnh sát đánh đập, hoặc phát điên sau khi bị ép xem cảnh cha mẹ bị tra tấn. Các chiến dịch tẩy não được đưa vào cả sách giáo khoa và hoạt động ngoại khóa nhằm kích động cả một thế hệ thù hận Pháp Luân Công.

Các loại tra tấn học viên đã gây ra hơn 4.300 trường hợp tử vong đã được xác nhận và vô vàn học viên bị thương, tàn tật và rối loạn tâm thần.

Hình thức tra tấn thường thấy là đánh đập, bức thực, trói ở những tư thế gây đau đớn, tra tấn giác quan, sốc điện, dội hoặc chìm vào nước gây ngạt, biệt giam dài hạn, và tấn công tinh dục.

Chính quyền Trung Quốc đã mở rộng cuộc bức hại ra ngoài Trung Quốc đại lục thông qua các đại sứ quán và các tổ chức có liên hệ với ĐCSTQ nhằm phá hoại những nỗ lực nâng cao nhận thức của các học viên cho cộng đồng quốc tế, kích động bạo lực đối với các học viên trên đường phố, thuê gián điệp theo dõi các học viên, và gây áp lực cho chính phủ các nước hạn chế quyền kháng nghị ôn hòa của các học viên khi có chuyến thăm của các quan chức Trung Quốc.

Chương 1: Cơ sở giam giữ

Từ khi Trung Quốc phát động chiến dịch bức hại Pháp Luân Công trên toàn quốc vào tháng 7 năm 1999, chính quyền cộng sản nước này đã sử dụng nhà tù, trại lao động, trung tâm tẩy não và nhiều cơ sở khác để giam cầm các học viên Pháp Luân Công.

Hệ thống nhà tù chính thức được dùng để giam cầm những học viên Pháp Luân Công bị kết tội chỉ vì kiên định với đức tin của mình sau khi xét xử. Theo một báo cáo của Bộ Tư pháp Trung Quốc, tính đến năm 2012, đã có 681 nhà tù trên khắp Trung Quốc. Điều đáng chú ý là hệ thống tòa án Trung Quốc chỉ đóng vai trò là con dấu trong cuộc bức hại Pháp Luân Công: nó chỉ làm cho có trước khi công bố các bản án được định trước đối với học viên.

Hệ thống trại lao động trước đây (hiện đã bị bãi bỏ) cho phép chính quyền giam giữ các học viên lên đến bốn năm mà không cần xét xử. Trong báo cáo của Hội đồng Nhân quyền Liên Hợp Quốc năm 2009, phái đoàn Trung Quốc đã mô tả hệ thống cải tạo thông qua lao động của quốc gia này là “tương tự như hệ thống cải tạo ở các quốc gia khác”, “được áp dụng cho những đối tượng đã phạm tội mà không phải chịu án hình sự.” Báo cáo ước tính có 190.000 người đang bị giam giữ trong 320 trại lao động trên khắp Trung Quốc.

Trên thực tế, những trại lao động này được dùng để giam cầm tù nhân lương tâm vốn không phạm tội gì. Nhưng hệ thống này đã bị bãi bỏ vào cuối năm 2013 vì chính quyền Trung Quốc đứng trước áp lực ngày càng gia tăng của cộng đồng quốc tế. Tuy nhiên, việc giam cầm các học viên Pháp Luân Công vẫn chưa dừng lại, bởi chính quyền Trung Quốc đã thay thế trại lao động bằng cách tăng cường sử dụng các trung tâm tẩy não phi pháp.

§1.1 Trung tâm tẩy não

Chính xác mà nói, không một cơ sở giam giữ nào ở Trung Quốc có tên là trung tâm tẩy não; bên ngoài, nó được đặt tên là trung tâm giáo dục pháp luật hoặc trung tâm cai nghiện ma túy. Không như trại lao động (hệ thống xử phạt hành chính đã bị bãi bỏ vào năm 2013) và nhà tù (hệ thống hình phạt hình sự chính thức), trung tâm tẩy não không tuân theo bất kỳ thủ tục hành chính hay hình sự nào. Phòng 610, một cơ quan ngoài pháp luật được thành lập vào ngày 10 tháng 6 năm 1999 với nhiệm vụ bức hại Pháp Luân Công, đã lập ra các trung tâm tẩy não, rồi tất cả các Phòng 610 cấp dưới trên khắp Trung Quốc cũng thực hiện theo vào năm 2001.

Khi tẩy não không lay chuyển được đức tin của các học viên Pháp Luân Công, ĐCSTQ chuyển sang tra tấn, khiến nhiều học viên chịu những tổn thương cả về thể xác lẫn tinh thần đến mức không thể phục hồi, thậm chí là mất đi sinh mạng.

§§1.1.1 Cơ cấu phi pháp rộng khắp trong hệ thống giam cầm đa trụ cột của Trung Quốc¹

Từ lâu, ĐCSTQ đã sử dụng tẩy não như một thủ đoạn trong nỗ lực “chuyển hóa” những người bất đồng chính kiến hay các nhóm công dân khác mà nó cho là mối đe dọa đối với quyền lực của nó. Cuộc bức hại Pháp Luân Công chủ yếu chú trọng tẩy não các học viên, những người sống theo nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) nhằm ép họ từ bỏ tu luyện. Theo chỉ thị của Phòng 610, mọi cấp chính quyền, ủy ban khu dân cư, doanh nghiệp, kể cả trường học đều có thể trở thành trung tâm tẩy não ở bất cứ nơi nào họ muốn, ngay cả trong khách sạn hoặc khu nhà ở tư nhân mà không tuân theo bất kỳ thủ tục pháp lý nào.

Từ khâu thành lập cho đến hoạt động, các trung tâm tẩy não này đều nằm ngoài vòng pháp luật. Một số viên chức tuyên bố đó là một dạng quản thúc tại gia. Nhưng quản thúc tại gia cũng phải được tòa án thông qua, trong khi để giam giữ ở trung tâm tẩy não thì không cần thủ tục pháp lý hay giấy tờ gì.

Ngoài ra, các viên chức và lính canh tại các cơ sở này có nhiều quyền hơn cán bộ hành pháp thông thường. Họ có thể tùy ý bắt, giam giữ và thả học viên. Thời gian giam giữ cũng không bị giới hạn. Người phụ trách giám sát chặt chẽ các nhu cầu cơ bản của con người, như nói chuyện, ăn, ngủ và vệ sinh – và tùy ý tước những quyền này của các học viên. Họ có thể đánh đập, bức thực và sốc điện bằng dùi cui điện mà không phải chịu hậu quả gì.

Trung tâm tẩy não có ở hầu hết các thành phố, huyện thị và các nơi trên khắp Trung Quốc. Nó có thể tồn tại vài ngày, cũng có thể là vài năm. Chính vì thế, rất khó để xác định chính xác số lượng trung tâm tẩy não, mà cũng không có con số thống kê chính thức. Song, Minh Huệ Net đã thu thập được dữ liệu số học viên bị đưa đến các trung tâm tẩy não.

Tuy bản chất là ngoài vòng pháp luật, nhưng các trung tâm tẩy não này lại được chính phủ hậu thuẫn mạnh về tài chính nhằm cưỡng chế các học viên Pháp Luân Công từ bỏ đức tin của họ. Nhiều cán bộ hành pháp, người sử dụng lao động, ủy ban khu dân cư cũng được khuyến khích tự thành lập trung tâm tẩy não hoặc chuyển học viên tới những cơ sở tẩy não hiện hành. Mạng lưới trung tâm tẩy não rộng khắp này đã trở thành một bộ phận quan trọng trong hệ thống đa trụ cột của chính quyền Trung Quốc để giam cầm học viên Pháp Luân Công. Chương này đề cập đến quy mô, tính tàn khốc và tính phá hoại của nó.

§§1.1.2 Mạng lưới rộng khắp được hậu thuẫn mạnh về tài chính

Chỉ với một từ khóa tìm kiếm trên Minh Huệ Net từ năm 1999 đến 2019 đã thu được khoảng 65.000 bài viết, trong đó cụm từ “trung tâm tẩy não” xuất hiện tổng cộng hơn 210.000 lần. Sau khi loại ra những trung tâm tẩy não không có địa điểm chính xác và gộp những trung tâm có tên na ná nhau lại, chúng tôi ước tính

có khoảng 3.640 cơ sở như vậy được thiết lập trên khắp Trung Quốc.

Những trung tâm tẩy não đã xác nhận được này phân bố trên 30 đơn vị hành chính cấp tỉnh, bao gồm 26 tỉnh và 4 thành phố cấp trung ương (Bắc Kinh, Thiên Tân, Thượng Hải, và Trùng Khánh). Trong đó, tỉnh Hà Bắc là nơi có nhiều trung tâm tẩy não nhất (439), tiếp theo là Sơn Đông (383), Hồ Bắc (336), Tứ Xuyên (301), và Cát Lâm (272). 8 đơn vị hành chính khác cũng được báo cáo là có số trung tâm tẩy não lên đến ba chữ số, còn 15 tỉnh khác có số trung tâm tẩy não lên đến hai chữ số. Thanh Hải và Ninh Hạ là hai tỉnh duy nhất được báo cáo là có ít hơn 10 trung tâm tẩy não.

Do việc kiểm duyệt và bức hại vẫn tiếp diễn ở Trung Quốc, con số thực tế có thể cao hơn nhiều. Hơn nữa, với hệ thống trại lao động bị bãi bỏ vào năm 2013, nhiều học viên đã bị chuyển thẳng đến các nhà tù và trung tâm tẩy não, cả những trung tâm đã tồn tại hoặc mới được lập.

Mặc dù các trung tâm tẩy não là do Phòng 610 các cấp lập nên, nhưng phần lớn hoạt động trên cơ chế tiền thưởng, một bộ phận dựa vào tiền do chủ sử dụng lao động chi trả, hoặc bằng cách tống tiền các học viên. Năm 2014, Minh Huệ Net đã công bố sách trắng về quy mô của các trung tâm tẩy não:

Chúng tôi ước tính trong hơn 15 năm qua, tổng số tiền thu từ chủ lao động của những người bị giam giữ lên đến xấp xỉ 3,37 tỷ Nhân dân tệ. Mỗi trường hợp ‘chuyển hóa thành công’ còn được chính phủ thưởng thêm, tổng cộng là 226 triệu Nhân dân tệ nữa. Ngoài ra, chính quyền còn dành riêng một khoản ước tính là 1,18 tỷ Nhân dân tệ cho việc xây dựng và tu sửa các cơ sở tẩy não.

§§1.1.3 Thủ đoạn phổ biến để hủy hoại đức tin của các học viên

Trong khi nhà tù và trại lao động đã tồn tại từ trước khi xảy ra cuộc bức hại Pháp Luân Công, trung tâm tẩy não thuần túy chỉ nhằm mục đích duy nhất là ép các học viên phải từ bỏ đức tin của họ. Để đạt được mục đích này, các trung tâm tẩy não thường dùng những thủ đoạn sau:

› 1.1.3(a) Thời hạn giam giữ tùy tiện

Vì giam cầm tại trung tâm tẩy não không đòi hỏi bất kỳ thủ tục pháp lý nào nên các học viên có thể bị giam giữ nếu họ không chịu từ bỏ đức tin của mình.

Cô Lý Tích Huy, từng làm việc ở Đài Phát thanh Tứ Xuyên, bị bắt vào năm 2006 và giam tại Trung tâm Tẩy não Tân Tân ở thành phố Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên trong bảy năm. Năm 2013, chính quyền đã bí mật chuyển cô đến Trung tâm Tẩy não Nhị Nga Hồ ở thành phố Tư Dương và tiếp tục tẩy não cô. Tại thời điểm viết báo cáo này, không rõ cô đã được trả tự do hay chưa.

Một học viên khác ở tỉnh Quảng Đông, cô Tạ Vũ, 32 tuổi, bị đưa đến một trung tâm tẩy não vào tháng 1 năm 2019, ngay sau khi án tù hai năm của cô vừa kết thúc. Cô bị kết án chỉ vì phân phát tài liệu về Pháp Luân Công. Gia đình cô được biết chính quyền đã quyết định đưa cô vào trung tâm tẩy não đó vì cô vẫn không chịu từ bỏ đức tin của mình sau khi mãn hạn tù giam.

› 1.1.3(b) Tính bí mật cao

Vì nằm ngoài pháp luật nên hoạt động của các trung tâm tẩy não mang tính tùy tiện và bí mật. Chẳng hạn, sau khi hệ thống trại lao động bị bãi bỏ vào năm 2013, nhiều trung tâm tẩy não ở thành phố Vũ Hán, tỉnh Hồ Bắc, đã gỡ bỏ các bảng hiệu và logo của các trung tâm tẩy não để tránh bị truy cứu nguồn gốc và trách nhiệm pháp lý. Đôi khi, một cơ sở bị đóng cửa thì cơ sở mới lại mọc lên ở nơi khác.

Tháng 10 năm 2018, một học viên ở tỉnh Hồ Bắc bị bắt chỉ vì không chịu từ bỏ tín ngưỡng. Sau 15 ngày bị giam, cảnh sát đã đưa bà thẳng đến một bệnh viện tâm thần và giữ bà ở đó trong năm ngày trước khi chuyển bà đến một trung tâm tẩy não bí mật. Cảnh sát đã trùm đầu bà bằng túi trùm đen và trói tay bà trong khi chuyển đi để bà không biết mình bị đưa đi đâu.

Gia đình biết được nơi bà bị giam giữ, bèn tìm đến trung tâm tẩy não bí mật đó. Chưa đến gần cửa, họ đã nghe thấy một giọng nói tự động: “Không được lại gần. Đèn laser đang được kích hoạt.” Tia laser đột nhiên bao quanh họ từ mọi hướng và bám theo họ khi họ di chuyển, cuối cùng họ đành phải rời đi.

Sau đó, gia đình này tìm thấy một nơi khác, đó là một khu nhà bỏ hoang không có biển hiệu hay số nhà. Cửa sắt thì đóng chặt. Khi họ gọi tên của học viên, cũng không có ai ra mở cửa.

Sau khi được thả, người học viên này kể với gia đình rằng bà bị giam ở địa điểm thứ hai mà họ đã tới. Nhân viên ở đó rất căng thẳng khi họ nghe thấy tiếng gọi của người nhà bà. Họ không cho bà phát ra bất cứ âm thanh hay dấu hiệu nào để báo cho gia đình rằng bà đang bị giam tại đó.

› 1.1.3(c) Dùng thuốc không rõ tên

Ngoài tra tấn và theo dõi 24/24, việc ép dùng các loại thuốc không rõ tên cũng phổ biến trong các trung tâm tẩy não. Ông Tạ Đức Thanh, một cán bộ về hưu khỏe mạnh, đã qua đời sau khoảng 20 ngày bị giam tại Trung tâm Tẩy não Tân Tân ở thành phố Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên. Người ông học hác, không kiểm soát được đại tiểu tiện, và đau đớn tột độ trước khi chết. Da ông xám lại. Những học viên khác, được xác nhận là bị ép uống thuốc không rõ tên, cũng có những triệu chứng này. Hơn 100 cảnh sát đã được điều động đến nhà tang lễ lúc nửa đêm để đem thi thể của ông Tạ đi hỏa táng.

› 1.1.3(d) Tẩy não tăng cường

Bên cạnh việc giam cầm về thể xác, các học viên còn bị ép xem các video tuyên truyền vu khống Pháp Luân Công và viết cảm tưởng sau khi xem. Sau đó, các báo cáo mà các học viên viết thường được chuyển cho chuyên gia tâm lý phân tích, rồi họ lợi dụng bất kỳ điểm yếu nào phát hiện được để đưa ra thủ đoạn mới nhằm hủy hoại đức tin của họ. Cách thường dùng là gọi đồng nghiệp và người nhà đến để ép các học viên từ bỏ đức tin.

Tại các trung tâm tẩy não ở thành phố Vũ Hán, tỉnh Hồ Bắc, các nhà chức trách đã lắp đặt ba camera trong mỗi phòng giam. Những tờ giấy in nội dung phi báng Pháp Luân Công được dán trên bàn, ghế và sàn nhà. Trừ giờ ngủ ra, tivi trong phòng phải bật cả ngày và chỉ phát các chương trình trực tiếp phi báng Pháp Luân Công hoặc các chương trình khác nhằm làm suy yếu ý chí của các học viên.

Các học viên còn bị cấm tập các bài công pháp của Pháp Luân Công. Lính canh cũng đặt ra những hạn chế nghiêm ngặt đối với họ, như hạn chế thời gian ăn, rửa bát như thế nào và ở đâu. Sau khi bị đưa vào Trung tâm Tẩy não Hải Khẩu ở thành phố Vũ Hán vào ngày 9 tháng 8 năm 2018, chỉ trong ba ngày, cô Đái Cư Trân đã rơi vào tình trạng thập tử nhất sinh vì bị cao huyết áp và đường trong máu cao.

› 1.1.3(e) Trá hình và lừa gạt

Một đặc điểm đặc thù nữa của trung tâm tẩy não là trá hình dưới cái tên “trung tâm giáo dục pháp lý”, và thường được đặt trong những nơi không ai để ý.

Đối với những học viên mà người nhà không ủng hộ Pháp Luân Công, các viên chức còn lừa họ, khiến họ tham gia thuyết phục các học viên đến trung tâm tẩy não. Cô Đường Tiểu Yến tại thành phố Quế Lâm, Khu tự trị Quảng Tây là một trường hợp như thế. Gia đình cô tin lời Phòng 610 rằng trung tâm này là nơi học tập tự nguyện và bổ ích. Nhưng khi đến nơi, cô Đường bị các viên chức ở đó đánh đập, tra tấn, liên tục bật đèn sáng trước mắt cô và không cho cô ngủ hay uống nước, khiến cô ít nhất hai lần rơi vào tình trạng nguy hiểm đến tính mạng.

§§1.1.4 Chết trong trung tâm tẩy não

Việc ngược đãi thân thể lẫn tinh thần ở các trung tâm tẩy não cũng góp phần khiến các học viên Pháp Luân Công bị tử vong. Trong số 3.653 trường hợp học viên Pháp Luân Công tử vong đã được xác nhận từ năm 1999 đến 2014, có 746 (20,4%) trường hợp bị tra tấn tại các trung tâm tẩy não và 367 (10%) trường hợp chết ngay tại các cơ sở này.

Bà Từ Huệ Châu, một giáo viên nghỉ hưu, ở tỉnh Quảng Đông bị bắt vào cuối tháng 7 năm 2016 và bị đưa đến Trung tâm Tẩy não Hoàng Phố. Bà qua đời vào tháng 8, không lâu sau khi được thả ra.

Tuy không có số liệu cụ thể về số học viên bị giam giữ trong các trung tâm tẩy não nhưng chúng tôi nhận thấy có sự tương quan lớn giữa số trung tâm tẩy não và số trường hợp tử vong ở các khu vực. (Xem biểu đồ tại trang 400.)

Cho dù chúng tôi không thể đưa ra kết luận chắc chắn các trung tâm tẩy não phải chịu trách nhiệm đến đâu trong các trường hợp tử vong ở các học viên Pháp Luân Công, nhưng sự tương quan này cũng đủ để chứng minh vai trò của các trung tâm tẩy não trong cuộc bức hại Pháp Luân Công.

§§1.1.5 Một số trường hợp điển hình ở tỉnh Hồ Bắc: “Những gì tôi nói là luật”²

Ông Lục Hữu Căn, một học viên Pháp Luân Công ở tỉnh Hồ Bắc, đã chứng kiến điều mà ông không bao giờ quên được. Khi một học viên khác phản đối việc bức thực trong khi bị giam giữ, ba lính canh đã túm lấy anh ấy: một người kéo đầu anh ngửa ra sau, một người ghì chặt vai anh, và người thứ ba đâm vào quai hàm dưới của anh ấy.

Ông Lục nhớ lại: “Rắc một tiếng, hàm dưới của học viên này bị trật ra và lệch một góc. Khi bị lính canh bức thực, học viên này bất động như thể đã chết.”

Việc này xảy ra vào tháng 9 năm 2009 tại một trung tâm tẩy não ở thành phố Vũ Hán, tỉnh Hồ Bắc tên là “Trung tâm Giáo dục Luật Hồ Bắc”. Cơ sở này đã giam giữ ít nhất 1.200 học viên Pháp Luân Công kể từ tháng 2 năm 2002 theo lệnh của Phòng 610 Tỉnh Hồ Bắc. Chỉ vì từ chối từ bỏ đức tin mà các học viên bị cô lập, lừa dối, tẩy não, nhục mạ, uy hiếp và tra tấn.

Khi ông Trương Tứ Phong ở quận Hán Dương bị giam giữ tại đây, ông nói ông đang bị giam giữ bất hợp pháp. Một cảnh sát trả lời rằng anh ta chỉ biết tẩy não, không quan tâm đến luật pháp. Anh ta quát lên: “Những gì tôi nói là luật! Nếu ông không tin, tôi có thể cắt một quả thận của ông ngay bây giờ!”

› 1.1.5(a) Tùy tiện giam giữ và tra tấn

Cũng như các trung tâm tẩy não khác, Trung tâm Giáo dục Luật Hồ Bắc chuyên trách ép các học viên từ bỏ đức tin của họ. Cơ sở này đã được Ủy ban Chính trị Pháp luật, một cơ quan chính phủ với chức năng giám sát cuộc bức hại Pháp Luân Công biểu dương nhiều lần.

Các viên chức tỉnh Hồ Bắc có thể bắt giữ bất kỳ học viên nào trong tỉnh và giam giữ họ tại cơ sở này mà không cần tuân theo thủ tục nào hay xuất trình giấy tờ gì. Nạn nhân là những học viên vừa mãn hạn tù, thậm chí có trường hợp bị bắt và đưa đến trung tâm này khi một bác sỹ phẫu thuật đang phẫu thuật cho một bệnh nhân trong bệnh viện.

Học viên bị giam vào các buồng giam sau song sắt, bị theo dõi 24/7 và bị tẩy não hàng ngày từ 7 giờ sáng đến 10 giờ đêm, thậm chí là muộn hơn. Họ bị tịch

thu đồng hồ để không còn biết ngày giờ gì nữa, bị chặn tín hiệu điện thoại di động để cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, không được viết thư hay thăm thân. Đèn lúc nào cũng bật, cả ngày lẫn đêm.

Bà Thôi Hải, từng công tác tại Công ty Xuất Nhập khẩu Hóa chất Vũ Hán, đã bị giam giữ 70 ngày tại trung tâm tẩy não này sau khi bị bắt vào tháng 10 năm 2012. “Sau khi bị tra tấn, tôi đã chỉ còn da bọc xương, còn mấy lần gần như bị rụng hàm dưới.” Bà bị bạc tóc, mất trí nhớ, toàn thân run rẩy, chân tay sưng phù.

Sau đó, bà Thôi bị kết án năm năm tù vì đức tin của mình. Bà đã sống sót sau thời gian bị tra tấn và ngược đãi trong thời gian giam giữ. Chưa đầy ba tuần sau khi được thả ra, bà đã qua đời vào ngày 1 tháng 1 năm 2018.

› 1.1.5(b) Đánh đập và cưỡng chế dùng thuốc

Ông Trương Tô, một huấn luyện viên quần vợt ở Vũ Hán, kể về việc ông bị ngược đãi tại Trung tâm Tẩy não Tỉnh Hồ Bắc. Ông viết: “Một số cảnh sát mặc thường phục đã tiếp cận tôi tại một điểm bán vé tàu gần nhà tôi vào tháng 5 năm 2011. Họ đã xịt gì đó vào mặt tôi khiến tôi không thở được, rồi đánh ngã và còng tay tôi. Không ai xuất trình thẻ hay giải thích lý do bắt tôi.”

Đến cuối ngày, ông Trương bị đưa đến Trung tâm Giáo dục Luật Hồ Bắc. Khi ông phản đối việc tẩy não, lính canh đã đánh và tát ông, dọa sốc điện ông bằng dùi cui điện. Việc này diễn ra tầm hai tháng và huyết áp của ông thường lên đến 120/230 mmHg.

Sau ba tháng, ông Trương thấy ông hề ăn gì là bị tiêu chảy, tim đập nhanh và tức ngực. Tình trạng này kéo dài ba tháng; trong thời gian đó, ông bị ngắt hai lần. Khi kiểm tra, ông bị suy tim, sỏi mật và các triệu chứng khác như bệnh tim. Bác sỹ yêu cầu ông nhập viện, và ông Trương cũng yêu cầu như vậy.

Song, các viên chức đã lờ đi và tiếp tục các phiên tẩy não. Giang Lệ Lệ, một viên chức tại trung tâm này, nói ở đây không cần bàn đến luật vì tất cả các đơn vị trong hệ thống tư pháp – từ cảnh sát, viện kiểm sát đến tòa án – đều phối hợp chặt chẽ với Ủy ban Chính trị Pháp luật, cơ quan giám sát các Phòng 610.

Giang nhếch mép: “Đảng có thể nghiền nát ông như một con kiến. Ông có thể bị xử tử vào ngày mai và bị coi là tự sát. Gia đình ông sẽ chỉ nhận được một hộp tro. Hoặc là, họ có thể đưa ông vào viện, lấy nội tạng của ông để cứu người khác – cũng như ở Tô Gia Đồn thôi. Sau đó, ông sẽ được hỏa táng và gia đình ông có thể không nhận được tro cốt. Ông chẳng làm gì được đâu.”

› 1.1.5(c) Trung tâm tẩy não: Nguồn kinh phí và hoạt động

Trung tâm Giáo dục Luật Hồ Bắc, còn được gọi là Trung tâm Tẩy não Bản Kiều, được Phòng 610 Tỉnh Hồ Bắc thành lập vào tháng 2 năm 2002. Danh sách những người bị bắt đầu tiên có trong công văn 2002-Số 6 của Phòng 610 này, do

giám đốc lúc đó là Hoàng Triệu Lân ban hành. Cuối cùng, nó được chuyển đến vị trí hiện tại ở thôn Mã Hồ.

Nguồn kinh phí cho trung tâm này là từ ngân sách quốc gia và từ tiền chiếm đoạt của dân địa phương, cụ thể là chủ lao động, tổ dân phố hay làng xã. Ngân sách do chính phủ phân bổ là 3 triệu Nhân dân tệ mỗi năm, và tiền chiếm đoạt của dân địa phương là khoảng 20.000 Nhân dân tệ/người/phiên (khoảng 40 ngày). Ngoài "chi phí" cơ bản này, các Phòng 610 còn trích tiền lương của người dân địa phương cho hai người giám sát học viên bị tẩy não. Trung tâm này có khoảng 20 phòng, số tiền thu được là khoảng ba triệu Nhân dân tệ mỗi năm, một khoản béo bở cho các viên chức.

Như đã đề cập bên trên, mặc dù được gọi là cơ sở “giáo dục pháp luật” nhưng các trung tâm này chủ yếu tập trung vào việc tẩy não vì một số lý do. Trước hết, “chuyển hóa” một học viên có nghĩa là sẽ có tiền thưởng cho nhân viên. Thứ hai, các viên chức có thể báo cáo “thành tích” cho Phòng 610 làm cơ sở duy trì hoặc mở rộng trung tâm. Thứ ba, khi nhiều học viên bị “chuyển hóa” và cung cấp thông tin chi tiết về các hoạt động của họ thì có thể bắt giữ nhiều học viên khác nữa để duy trì hoạt động của trung tâm tẩy não.

› 1.1.5(d) Khắc nghiệt hơn cả trại tập trung

Các trung tâm tẩy não giam giữ các học viên Pháp Luân Công có nhiều điểm tương đồng với các trại tập trung của Đức Quốc xã và Liên Xô trong thế kỷ 20.

Nhà nước bên trong nhà nước: Các trung tâm tẩy não là những tổ chức ngoài pháp luật, hoạt động dưới sự chỉ đạo của Phòng 610. Các viên chức không chịu sự ràng buộc của pháp luật, và không có cơ quan chính phủ nào khác được phép can thiệp.

Phi nhân tính: Cũng như nhà tù và trại lao động cưỡng bức, các học viên thường bị hành hạ cả về thể xác lẫn tinh thần. Họ bị bức thực, bị cưỡng chế uống thuốc không rõ tên, cấm ngủ, cấm đi vệ sinh và bị nhục mạ.

Bí mật: Các trung tâm tẩy não chỉ hoạt động dưới sự chỉ huy của Phòng 610. Người nhà không được vào thăm, các tòa nhà thường không có biển hiệu, đặc biệt là sau khi hệ thống trại lao động cưỡng bức bị hủy bỏ vào năm 2013.

Chức năng: Khi nhân viên ép được một học viên nào từ bỏ đức tin thì họ sẽ ép học viên đó “chuyển hóa” các học viên khác bằng vũ lực, uy hiếp hoặc tiền thưởng.

Người bị giam giữ thường bị ép phải hát những bài hát ca ngợi ĐCSTQ. Khi ông Lục Tụng Minh, người thành phố Hoàng Thạch từ chối hát thì bị buộc phải nói: “Thưa ngài, tôi muốn ăn thức ăn do Đảng cung cấp” thì mới được cho ăn hoặc: “Thưa ngài, tôi muốn sử dụng nhà vệ sinh do Đảng cung cấp” thì mới được đi vệ sinh. Điều này cũng xảy ra với các học viên khác.

› 1.1.5(e) Ngược đãi thân thể và tinh thần một cách có hệ thống

Ông Trương Văn Kiệt bị bắt tại nơi làm việc vào ngày 5 tháng 5 năm 2011 và bị đưa đến Trung tâm Giáo dục Luật Hồ Bắc. Một tên côn đồ tên Đặng Quân báo cho ông thời gian biểu của trung tâm tẩy não này như sau: Đứng bất động thời gian dài, bị đánh đập, bỏ đói, bức thực, cấm ngủ, treo lên cao, ép uống thuốc, sốc điện bằng dùi cui điện. Chỉ riêng bức thực đã là hai lần một ngày, mỗi lần như vậy lại luôn ông xông vào và kéo ra để làm tăng cơn đau. Các học viên bị bức thực liên hai tô lớn, gấp đôi dung tích dạ dày có thể chứa. Ông Trương nhớ lại: “Khi thức ăn lỏng trào ngược và tràn ra sàn nhà, những tên côn đồ vừa thắm bằng giấy báo vừa rải lên mặt và đầu tôi, vừa đánh tôi. Lúc đó, mọi người ở đó đều cười nhạo việc này.”

Khi cô Vương Ngọc Kiệt hết hạn giam ở trại lao động vào ngày 11 tháng 3 năm 2011, Phòng 610 đã đưa cô sang Trung tâm Giáo dục Luật Hồ Bắc. Trong hai tháng, cô thường xuyên rơi vào tình trạng hôn mê và rối loạn tâm thần. Cô qua đời vài tháng sau đó, vào ngày 3 tháng 9, ở tuổi 24.

§1.2 Trại lao động cưỡng bức

Lao động cải tạo là một hình phạt cho những phần tử phản cách mạng, xuất hiện vào năm 1957. Sau đó, nó được mở rộng ra để giam cầm những người phạm tội nhẹ, người bất đồng chính kiến và người kháng nghị. Khi cuộc bức hại Pháp Luân Công bắt đầu vào năm 1999, lao động cải tạo đã trở thành một hình phạt phổ biến cho các học viên.

Hệ thống lao động cưỡng bức là hình phạt hành chính do cảnh sát, chứ không phải hệ thống tư pháp, thực thi. Mức án lao động cưỡng bức thường kéo dài từ 1 đến 3 năm, và có thể bị gia hạn thêm 1 năm.

Ngày 28 tháng 12 năm 2013, Ủy Ban Thường vụ Đại hội Đại biểu Nhân dân Toàn quốc đã bãi bỏ hệ thống lao động cải tạo. Tuy nhiên, nhiều học viên Pháp Luân Công sau khi được thả ra khỏi trại lao động lại bị đưa thẳng đến trung tâm tẩy não hoặc nhà tù.

Bên cạnh những hình thức tra tấn và ngược đãi khác, lao động nô lệ là một cách thức chủ yếu để bóc lột các học viên Pháp Luân Công và làm suy yếu ý chí của họ.

§§1.2.1 Lao động nô lệ vi phạm pháp luật Trung Quốc và Tuyên ngôn Nhân quyền Quốc tế

Lao động nô lệ ở các trại lao động cưỡng bức, trại giam và nhà tù Trung Quốc vi phạm Hiến pháp nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa (CHNDTH) và các luật sau:

- Hiến pháp CHNDTH, Điều 17, 35, 42, 43, 44
- Luật An toàn Lao động CHNDTH - 2002
- Luật Phòng ngừa và Điều trị Bệnh Nghề nghiệp CHNDTH - 2001
- Luật Công đoàn CHNDTH - 1992, sửa đổi năm 2001
- Luật Lao động CHNDTH - 1994
- Các quy định về bảo hộ lao động tại nơi làm việc có sử dụng nguyên vật liệu độc hại - 2002
- Các quy định về mức lương tối thiểu của doanh nghiệp - 1994
- Các quy định của CHNDTH về giải quyết tranh chấp lao động trong doanh nghiệp - 1993
- Hiến pháp Công đoàn nước CHNDTH - 1998

Để khái quát, chúng tôi chỉ trích dẫn Điều 42 và 43 trong Hiến pháp Trung Quốc dưới đây:

Điều khoản 42. Công dân của nước CHNDTH có quyền và nghĩa vụ lao động. Bằng các kênh, nhà nước tạo điều kiện công ăn việc làm, tăng cường bảo vệ lao động, cải thiện điều kiện lao động và, khi mở rộng sản xuất, tăng thù lao và phúc lợi xã hội theo công việc. Lao động là nghĩa vụ vinh quang của mỗi công dân lành lặn và khỏe mạnh. Tất cả người lao động trong các doanh nghiệp nhà nước và các khu kinh tế tập thể ở thành thị và nông thôn cần phải thực hiện nhiệm vụ của mình với thái độ phù hợp với cương vị là chủ nhân đất nước. Nhà nước khuyến khích thi đua lao động xã hội chủ nghĩa, biểu dương, khen thưởng người lao động tiêu biểu và người lao động tiên tiến. Nhà nước khuyến khích công dân tham gia lao động tự nguyện. Nhà nước cung cấp đào tạo nghề cần thiết cho công dân trước khi họ được tuyển dụng.

Điều khoản 43. Người lao động nước CHNDTH có quyền được nghỉ ngơi. Nhà nước mở rộng cơ sở vật chất phục vụ việc nghỉ ngơi và phục hồi sức khỏe cho người lao động, quy định giờ làm việc và ngày nghỉ cho người lao động và nhân viên.

Ngoài ra, Điều 4 của Tuyên ngôn Nhân quyền Quốc tế còn chỉ ra rằng: “Không một người nào phải chịu tình trạng nô lệ hay khổ sai. Lao động nô lệ và buôn bán nô lệ bị cấm dưới mọi hình thức.”

Hệ thống lao động cưỡng bức không chỉ xâm phạm những nhân quyền cơ bản của người bị giam giữ, mà còn khuyến khích hệ thống nhà tù và trại lao động bức hại người bị giam cầm vì những món lợi khổng lồ từ các sản phẩm được sản xuất dưới hình thức lao động cưỡng bức. Ngoài ra, nó còn gây mất ổn định trong thị trường lao động và thương mại quốc tế khi sản phẩm giá rẻ được bán phá giá trên thị trường quốc tế.

§§1.2.2 “Đũa “hợp vệ sinh” phơi bày thực trạng trong trại lao động³

Trong các quán ăn nhỏ ven đường ở Trung Quốc, đũa dùng một lần được sử dụng rộng rãi và thường được gọi là đũa “hợp vệ sinh”. Trong các nhà hàng Trung Quốc ở nước ngoài cũng thường thấy loại đũa này. Chúng được đóng thành bó hoặc từng đôi, và in nhãn “Được sát trùng vì sự an toàn của bạn!”

Theo một cuộc khảo sát ở Trung Quốc, hơn 80% số đũa này không hề được sát trùng. Do sự cạnh tranh gay gắt trên thị trường, các doanh nghiệp không thể chi trả đủ loại chi phí nên một số đã bỏ qua công đoạn sát trùng. Số còn lại đốt lưu huỳnh để làm trắng sáng đũa, cho dù họ biết như vậy không khác nào tẩm thuốc độc vào đũa. Để giảm thiểu chi phí và tăng lợi nhuận, một số khâu sản xuất được ký hợp đồng thầu phụ với các nhà tù và trại lao động cưỡng bức, nơi không có biện pháp kiểm soát nào về điều kiện vệ sinh.

› 1.2.2(a) Sản xuất đũa “hợp vệ sinh” ở Sở Giáo dưỡng Lao động Bắc Kinh

Có bằng chứng cho thấy Ban Chỉ huy của Sở Lao động Giáo dưỡng Bắc Kinh, một trại lao động cưỡng bức nằm ở quận Đại Hưng, Bắc Kinh, đã cưỡng ép tù nhân lao động nhiều giờ đồng hồ để làm đũa “hợp vệ sinh”, từ 6 giờ sáng đến 9 giờ tối; có khi đến quá nửa đêm.

Với hàng chục tù nhân chen chúc trong một căn phòng chật hẹp, đũa được chất bừa cả đống trên sàn, chờ đóng gói, và thường bị chính những người làm giẫm lên. Công việc của những tù nhân này là đóng gói đũa vào bao giấy in nhãn “Sản xuất bởi Cục Vệ sinh và Dịch tễ” mặc dù những tù nhân này chưa hề tiến hành biện pháp phòng chống dịch bệnh nào, mà chính họ cũng chẳng được cung cấp điều kiện vệ sinh. Nhiều người trong họ mắc bệnh da liễu, ghẻ, có người còn là con nghiện hay được chẩn đoán mắc bệnh lây lan qua đường tình dục. Nguồn tiền thu được từ các hợp đồng lao động cưỡng bức trở thành thu nhập của cảnh sát ở các trại cải tạo.

Học viên Pháp Luân Công Vu Minh, từng là giám đốc của một xí nghiệp sản xuất quần áo ở thành phố Liêu Dương, tỉnh Liêu Ninh, viết:⁴

Trong Trại Cưỡng bức Lao động Đoàn Hà ở quận Đại Hưng, thành phố Bắc Kinh, Ban Chỉ huy bắt mọi người làm việc từ sáng sớm đến nửa đêm để kiếm tiền cho cảnh sát. Công việc chủ yếu là đóng gói đũa 'hợp vệ sinh' hay đũa 'tiện lợi' vào bao giấy. Sau đó, số đũa ấy được coi là đạt 'Tiêu chuẩn Vệ sinh An toàn' rồi được bán cho các quán ăn nhỏ ven đường. Mỗi hộp đũa lãi khoảng 6 tệ. Mỗi tù nhân làm được khoảng ba hộp mỗi ngày, mà mỗi đơn vị có khoảng 160 người. Như vậy cũng đủ để hình dung số tiền mỗi ngày một đơn vị kiếm về cho những cảnh sát đó là bao nhiêu.

Chỗ ở của tù nhân bị trưng dụng làm công xưởng. Trước hết, phải nói

là chỗ ở của họ cực kỳ chật chội, giờ đũa lại vớt la liệt dưới sàn nhà, có khi còn bị đánh rơi vào toa-lét đang mở nắp, mà chẳng ai buồn quan tâm. Họ cứ thế nhặt đũa lên rồi bỏ vào bao giấy, bởi tổng số lượng đũa không được thiếu, dù chỉ một chiếc. Cảnh sát theo dõi sát sao số lượng đũa của tù nhân, còn tù nhân chẳng bao giờ được yêu cầu rửa tay.

Phần đông tù nhân từng là những con nghiện hay từng hành nghề mại dâm, nhưng không được khám sức khỏe, cho dù có mắc viêm gan hay bệnh truyền nhiễm qua đường tình dục đi nữa. Bất cứ tù nhân nào còn thở được đều bị bắt lao động cho cảnh sát. Kể cả những người bị ghẻ khắp thân cũng bị bắt lao động, và họ cầm đũa bằng hai bàn tay đầy cái ghẻ.

Ai bị chậm tiến độ hoặc không hoàn thành đủ chỉ tiêu của cảnh sát sẽ bị cảnh sát và các tù nhân khác đánh đập, bị bắt đứng bất động ngoài trời trong thời gian dài, hay bị cấm ngủ. Phòng giam và xà lim nào cũng lúc nhúc chấy rận, còn tù nhân không được tắm suốt một thời gian dài. Linh canh đi tuần tra, mang theo dùi cui điện và còng tay. Nhiều tù nhân còn không dám ngẩng đầu lên nhìn trời sau nhiều tháng bị giam tại đây.

Anh Cung Thành Hỷ, một học viên Pháp Luân Công, sinh viên năm cuối đại học chuyên ngành quản trị và quản lý ở khu học xá Xương Bình của Đại học Chính trị Pháp luật Bắc Kinh. Anh từng là chủ tịch hội sinh viên và lớp trưởng, được đánh giá là một sinh viên ngay thẳng, tốt bụng với thành tích học tập xuất sắc. Vì cuộc bức hại Pháp Luân Công mà anh bị đuổi học khi từ chối từ bỏ niềm tin của mình.⁵ Dưới đây là lời tự thuật của anh Công:

Để tăng tối đa lợi nhuận từ công việc của tù nhân, ban chỉ huy đã ra chỉ tiêu điên rồ: mỗi người làm 7.500 đến hơn 10.000 đôi đũa mỗi ngày. Cho dù có làm từ 6 giờ sáng đến 12 giờ đêm cũng không thể hoàn thành chỉ tiêu. Bên cạnh những đau đớn khôn xiết ở lưng và lưng dưới, chúng tôi còn bị cảnh sát và bọn tay sai lăng mạ, đánh đập. Trong suốt tháng tôi ở Phòng Chỉ huy, ngày nào cũng thế. Các học viên Pháp Luân Công cao tuổi Đào Vạn Huy, Dương Cự Hải, Lý Học Lương, Trần Kinh Kiến, Giả Lâm, đã cố làm nhanh nhất hết cỡ mà vẫn không sao hoàn thành chỉ tiêu. Do đó, trưởng đơn vị bắt họ ngồi làm việc trên nền xi-măng ở ngoài trời nắng gắt hoặc trong thời tiết giá buốt hàng giờ đông hồ. Nếu không hoàn thành chỉ tiêu, họ sẽ bị cắt thời gian ngủ, chỉ được ngủ 3-4 tiếng mỗi đêm.

› 1.2.2(b) Đũa “hợp vệ sinh” và que xiên đồ nướng làm tại Trại Lao động Cường bức Song Khẩu ở thành phố Thiên Tân

Trong một bức thư gửi đến Minh Huệ Net, một học viên Pháp Luân Công từng bị giam giữ ở Trại Lao động Cường bức Song Khẩu thành phố Thiên Tân viết như sau:

Do điều kiện sinh hoạt tồi tệ ở trại lao động cường bức, 90% tù nhân bị

ghẻ. Hôi đố, chân, ngực và tay tôi đều mọc mụn ghẻ. Thế mà chúng tôi vẫn bị bắt lao động.

› **1.2.2(c) Tiêu chuẩn vệ sinh duy nhất cho đũa ở Trại Lao động Cường bức Đại Liên là không có tóc trong bao đựng**

Trại Lao động Cường bức Đại Liên ở thành phố Đại Liên, tỉnh Liêu Ninh cũng sản xuất và xuất khẩu đũa sang Nhật Bản. Người ta nói rằng tiêu chuẩn vệ sinh duy nhất ở đây là không có tóc trong bao đựng.

Ngoài đũa ra, Trại Lao động Cường bức Đại Liên còn sản xuất những sản phẩm giá rẻ, bao gồm sản phẩm thô, hoa khô, mũ đan tay, vỏ bao điện thoại di động, hạt đậu, cuộn rong biển, hoa nhựa, que kem, ống hút, áo len đan tay và cúc áo. Trại Lao động Cường bức Thập Bát Lý ở thành phố Trịnh Châu, tỉnh Hà Nam làm tóc giả, tranh thô, quần áo và đồ thô. Tù nhân bị bắt lao động nhiều giờ mỗi ngày. Những người không hoàn thành chỉ tiêu sẽ bị tra tấn.

§§1.2.3 Những hình thức lạm dụng khác trong trại lao động cưỡng bức⁶

› **1.2.3(a) Trại Lao động Cường bức Số 3 Tỉnh Hà Nam chuyên sản xuất tóc**

Trại Lao động Cường bức Số 3 Tỉnh Hà Nam, còn được biết đến là Trại Lao động Cường bức Thành phố Hứa Xương, là nơi sản xuất phần lớn sản phẩm tóc của Trung Quốc. Khi trại lao động này thiếu vốn đầu tư và chuẩn bị đóng cửa, rất nhiều học viên Pháp Luân Công đã bị bắt giữ và bị bắt làm các sản phẩm tóc nên việc làm ăn của trại đã được khôi phục.

Khuất Song Tài, Giám đốc Trại Lao động Cường bức Số 3, đã bức hại tàn bạo các học viên Pháp Luân Công nên được cấp trên trọng dụng. Tháng 5 năm 2003, ông ta được điều chuyển sang quản lý Trại Lao động Cường bức Nữ Thập Bát Lý Hà tại thành phố Trịnh Châu, và lập tức ký kết hợp đồng với Công ty Sản phẩm Tóc Rebecca ở tỉnh Hà Nam, nằm cách Trại Lao động Cường bức Thành phố Hứa Xương 120km. Ông ta còn chỉ định việc sử dụng áo trói để tra tấn các học viên. Chỉ vài tháng sau khi ông ta đến đó, ba học viên Pháp Luân Công đã bị tra tấn đến chết.

› **1.2.3(b) Điều kiện vệ sinh kinh khủng ở Trại Lao động Cường bức Giản Tây ở Thiên Tân**

Trại Lao động Cường bức Giản Tây ở Thiên Tân được mở rộng chuyên để bức hại các học viên Pháp Luân Công. Kể từ khi thành lập Phân khu 6 cho nữ tù nhân, hàng trăm học viên đã bị giam giữ, hầu hết đã ngoài 50 tuổi, người cao tuổi nhất là 73 tuổi.

Trại lao động bắt các học viên làm việc khoảng 17-18 tiếng mỗi ngày. Nếu không hoàn thành được khối lượng công việc được giao thì họ sẽ không được ngủ; có người còn bị bắt làm việc thâu đêm, không được ngủ mấy ngày liền hoặc chỉ được ngủ 1-2 tiếng mỗi ngày.

Nhiều học viên, đặc biệt là những học viên cao tuổi, bước vào tu luyện Pháp Luân Công để chữa bệnh và cải thiện sức khỏe. Trong trại lao động cưỡng bức, họ bị cấm đọc sách của Pháp Luân Công và luyện các bài công pháp. Ngoài công việc nhiều giờ và kiệt sức, họ còn phải chịu áp lực tinh thần và thể chất khó mà chịu đựng; do vậy, một số người đã xuất hiện các vấn đề về sức khỏe.

Quản lý trại lao động còn bắt những học viên Pháp Luân Công bị ghê, tay bị mưng mủ chế biến thực phẩm. Một số tù nhân và gái mại dâm mưng mủ đầy mình và mắc bệnh lây lan qua đường tình dục, bị bắt tách hạt hướng dương, đóng gói sô-cô-la và kẹo, làm khay đựng đồ tráng miệng và bánh Trung Thu. Họ làm tất cả những việc này ngay trên giường của tù nhân. Điều này vi phạm nghiêm trọng luật vệ sinh an toàn thực phẩm. Quản lý trại lao động còn sai những tù nhân mắc bệnh truyền nhiễm đóng gói đồ chơi trẻ em chứa thực phẩm.

› 1.2.3(c) Vật liệu độc hại tại Trại Lao động Cưỡng bức Giai Mộc Tư, tỉnh Hắc Long Giang

Để kiểm tra cho bản thân, lính canh ở Trại Lao động Cưỡng bức Giai Mộc Tư, tỉnh Hắc Long Giang đã nhận những dự án sản xuất bất hợp pháp và bắt tù nhân sản xuất với cường độ cao. Họ sử dụng cao su kém chất lượng có mức độc tố vượt quá tiêu chuẩn công nghiệp để làm bao điện thoại di động, gây tổn hại nghiêm trọng đến sức khỏe của những tù nhân xử lý loại vật liệu này. Do phải lao động nặng nhọc và tiếp xúc với vật liệu độc hại, các học viên Pháp Luân Công đã phải chịu đựng nhiều thống khổ nên một thời gian sau, họ không làm việc được nữa. Học viên nào từ chối làm việc sẽ bị đánh đập tàn nhẫn.

Các học viên còn bị bắt làm những việc tiếp xúc với vật liệu gây ung thư khác. Bắt đầu từ ngày 8 tháng 3 năm 2003, tất cả tù nhân ở Tổ Sản xuất Số 9 của Trại Lao động Cưỡng bức Giai Mộc Tư, tổng cộng là hơn 80 người, đều bị bắt làm bao điện thoại di động. Nhà máy cung cấp vật liệu thô, còn trại lao động cung cấp nhân công. Sản lượng hàng năm dự kiến đạt giá trị 3 triệu tệ, là mức được miễn thuế nên cả hai bên đều thu được lợi nhuận khổng lồ từ thương vụ này.

Cao su kém chất lượng bốc ra mùi khó chịu, gây cảm giác ngột ngạt. Lính canh trực ca không chịu được mùi này nên yêu cầu cục giám sát kỹ thuật cử người đến kiểm tra. Kết quả kiểm tra ở phòng thí nghiệm cho thấy mức độc tố trong vật liệu thô vượt quá tiêu chuẩn công nghiệp và có thể gây ung thư. Do vậy, lính canh trực ca phải đeo mặt nạ phòng độc và đứng ngoài khi canh gác các học viên, họ không bao giờ vào khu vực sản xuất trong khi các học viên làm việc ở đó. Những bao điện thoại di động này cũng có hại cho người dùng.

Tháng 7 năm 2002, quản lý Tổ Sản xuất Số 7 bắt các học viên Pháp Luân Công làm hộp đựng bánh Trung Thu có sử dụng hồ dán độc hại và có mùi hôi. Nhiều học viên bị suy nhược, viêm sưng mắt, nhưng lính canh cũng chẳng buồn quan tâm.

› 1.2.3(d) Chăn ga gối có nhãn hiệu sản xuất tại Trại Lao động Cường bức Nữ Số 1 Tỉnh Sơn Đông

Trại Lao động Cường bức Nữ Số 1 Tỉnh Sơn Đông hợp tác với một số nhà máy để cưỡng chế các học viên Pháp Luân Công làm chăn ga gối, xử lý bao đựng bằng nhựa dẻo và dán nhãn cho chăn.

Các học viên Pháp Luân Công bị giam tại Phân khu 5 ở trại lao động cường bức này bị ngược đãi nhiều nhất. Nơi họ làm việc là tầng hầm của nhà ăn của trại lao động, nơi có ống cống chạy qua. Căn phòng ẩm thấp, tối tăm, mùi hôi thối bốc lên do nước từ ống cống liên tục rò rỉ vào phòng. Trong phòng có 12 máy may quần áo, cả loại chạy bằng điện lẫn loại đạp chân, và 8 chiếc bàn làm việc dài 3 mét. Lối thoát hiểm của hầm bị chặn để làm nhà vệ sinh, có đặt một bồn vệ sinh. Vì không có tường ngăn giữa nhà vệ sinh và chỗ làm việc nên mùi xông ra nồng nặc. Khi các học viên làm việc trong hầm, tiếng ồn của máy may và máy móc ở nhà ăn bên trên trở thành nỗi kinh hoàng, khiến họ bị tổn thương tinh thần.

Các học viên Pháp Luân Công nữ bị bắt làm việc ở tầng hầm này từ 12-15 tiếng mỗi ngày, trong tình trạng thiếu ánh sáng và không khí trong lành, lại phải chịu tiếng ồn trên 200 đề-xi-ben. Sức khỏe của các học viên sa sút nghiêm trọng, họ bị suy nhược thần kinh, cảm lạnh, đau đầu, đau dạ dày, các bệnh đường ruột và suy giảm thính lực. Các học viên thường đến nói với các lính canh và xin 10 phút nghỉ trưa hoặc tối, nhưng lính canh Ngưu Học Liên và Triệu Kiệt không cho họ nghỉ.

Lính canh còn kéo dài thời gian làm việc của các học viên. Nếu chưa đạt chỉ tiêu sản lượng ngày thì lính canh sẽ mắng chửi học viên, trừ điểm của họ và kéo dài thời hạn giam giữ. Triệu Kiệt tuyên bố: “Chính phủ không cho các người ăn không đâu! Nếu các người không làm tốt công việc thì sẽ bị tăng hình phạt. Bọn ta có vô số các cách để trị các người!”

› 1.2.3(e) Chỉ tiêu bất khả thi ở Trại Lao động Cường bức Nữ Hắc Chủ Tử ở tỉnh Cát Lâm⁷

Bắt các học viên làm việc quá sức là một phương pháp mà cán bộ trại lao động này sử dụng để khiến các học viên kiệt quệ về thể xác và tinh thần. Ví dụ, mỗi người làm mặt nạ phải hoàn thành 500 cái mỗi ngày, trong khi khả năng tối đa là khoảng 300. Mỗi người làm đồ thủ công trên quần áo phải hoàn thành khoảng 100-150 cái mỗi ngày; như vậy là vượt quá khả năng của họ. Học viên nào không hoàn thành chỉ tiêu bất khả thi này sẽ bị phạt và đánh đập.

Ngoài áp lực nặng nề và lao động chân tay khắc nghiệt, các học viên còn không được phép luyện các bài công pháp Pháp Luân Công. Nhiều học viên đã sinh bệnh, như bệnh tim, cao huyết áp, ho ra máu, và bệnh phổi. Một số rơi vào tình trạng hôn mê hay chảy máu. Ngay cả khi một số học viên không tự gượng dậy được, cảnh sát vẫn bắt họ phải làm việc.

§§1.2.4 Dỡ bỏ trại lao động, lại dựng lên các loại cơ sở giam giữ trá hình kín đáo hơn⁸

Sau nhiều năm tội ác của các trại “lao động cải tạo” bị đưa ra ánh sáng và thu hút sự quan tâm của cộng đồng quốc tế, Trung Quốc đã tuyên bố bãi bỏ hệ thống lao động cưỡng bức vào năm 2013.

Như đã đề cập, các trại lao động cưỡng bức từng tồn tại hàng thập kỷ được thay thế bằng những trung tâm tẩy não (trá hình dưới những cái tên như “trung tâm giáo dục pháp luật” hoặc “trung tâm cải tạo”), tồn tại ngoài vòng pháp luật ở Trung Quốc.

Rút kinh nghiệm từ trại lao động cưỡng bức, chính quyền Trung Quốc đã áp dụng chính sách không để nhà tù đen nào có quá nhiều tai tiếng, để nó không bị trở thành tiêu điểm của dư luận quốc tế.

Cơ sở nào hề bị nhiều người biết đến đều biến mất, rồi lại mọc lên ở nơi nào đó khác để tiếp tục bức hại Pháp Luân Công. Những nhà tù đen này, dù mới hay cũ, đều có nhân viên từ các trại lao động cưỡng bức đã đóng cửa.⁹

Vào tháng 3 năm 2014, bốn luật sư nhân quyền đã bị cảnh sát đánh đập và tra tấn vì đòi quyền tự do cho các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ tại một nhà tù đen ở tỉnh Hắc Long Giang. Vụ việc này đã thu hút sự chú ý của cộng đồng quốc tế đối với hệ thống trung tâm tẩy não phi pháp của chính quyền Trung Quốc. Điển hình như “Trung tâm Giáo dục Pháp luật Nông trường Kiến Tam Giang”¹⁰ liên quan đến vụ bốn luật sư vào tháng 3 đã bị đóng cửa vào ngày 28 tháng 4. Tuy vậy, các học viên Pháp Luân Công ở đó vẫn tiếp tục bị giam giữ vô thời hạn.¹¹

Ngoài ra, cán bộ phụ trách Trung tâm Tẩy não Kiến Tam Giang còn thiết lập một cơ sở mới ở Tề Tề Cấp Nhĩ, một thành phố khác trong tỉnh. Thực ra, hai cán bộ quản lý Trung tâm Tẩy não Tề Tề Cấp Nhĩ mới trước đây đảm nhiệm chức trưởng phân khu và phó giám đốc Trại Lao động Cưỡng bức Tề Tề Cấp Nhĩ đã đóng cửa.¹² Cơ sở mới có tên chính thức là “Trung tâm Cải thiện Tề Tề Cấp Nhĩ” giờ trở thành trung tâm tẩy não cấp tỉnh của Hắc Long Giang, thay cho Kiến Tam Giang.¹³

Các trung tâm tẩy não tạm thời cũng mọc lên ở những nơi kín đáo hơn. Ở tỉnh Cát Lâm, huyện Mai Hà Khẩu, Phòng 610 đã thành lập một trung tâm tẩy não tại Trường Trung học Song Hưng¹⁴, giam giữ khoảng 10 học viên bị bắt ngày 1 tháng 7 năm 2014. Một báo cáo khác từ tháng 6 đề cập đến lớp tẩy não tại một khách sạn ở tỉnh Giang Tô.¹⁵

Ở Quận Giang Tân Thành phố Trùng Khánh, một số trung tâm tẩy não được dựng lên ở nhà cho thuê, trong đó có một trung tâm nằm ngay tầng trệt của một tòa nhà trong Khu Chung cư Tân Đô Đình Uyển từ năm 2010.¹⁶ Một đặc điểm thường thấy của các trung tâm tẩy não là mỗi phòng giam một học viên và hai giám sát viên theo dõi học viên đó 24/24. Các giám sát viên này thường là những học viên đã bị “chuyển hóa”, bị ép phải hợp tác với lính canh để chuyển hóa các học viên khác. Theo các báo cáo gần đây từ Trung Quốc, những trung tâm tẩy não này tàn ác không kém gì trại lao động cưỡng bức mà chúng thay thế. Trong số các trung tâm tẩy não bức hại đến chết nhiều học viên nhất, Trung tâm Tẩy não Tân Tân ở thành phố Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên là nơi tàn ác nhất, đã tra tấn đến chết bảy học viên. Ngoài các hình thức tra tấn thể xác và tâm lý ở trung tâm tẩy não, các báo cáo thường cáo buộc việc cưỡng chế tiêm thuốc phá hủy thần kinh, bức thực bằng thức ăn tẩm thuốc có độc, và cả thu hoạch nội tạng từ tù nhân đang sống. Những trường hợp tra tấn và thí nghiệm tâm lý này đã được xác nhận trong Báo cáo Thường niên 2014 của Ủy ban Tự do Tôn giáo Quốc tế Hoa Kỳ.¹⁷

Chừng nào chính sách đàn áp tàn bạo của chính quyền này chưa thay đổi thì dù có bao nhiêu mỹ từ hay hứa hẹn xuống cũng không thể che đậy cho tội ác này khi nó vẫn tiếp diễn.

§1.3 Bệnh viện tâm thần

Bệnh viện tâm thần và các cơ sở trị liệu tâm lý được sử dụng tăng cường để bức ép các học viên từ bỏ Pháp Luân Công. Chẳng hạn như Bệnh viện An Khang là hệ thống các bệnh viện tâm thần có tính bảo mật cao, thuộc sự quản lý trực tiếp của Bộ Công an Trung Quốc. Hệ thống bệnh viện này đã bị xác định là nơi vi phạm nhân quyền trong báo cáo thường niên của Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ về tình trạng vi phạm nhân quyền của Trung Quốc mấy năm qua.¹⁸

Báo cáo năm 2011 của Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ có nêu:

Các quy định về quyền hạn của cảnh sát trong việc đưa người vào bệnh viện An Khang không rõ ràng, còn người bị giam không có cơ chế nào để phản đối kết luận bị bệnh tâm thần do cảnh sát đưa ra. Có tin cho hay, bệnh nhân ở các bệnh viện này bị cưỡng chế tiêm thuốc và bị sốc điện.

So với những trường hợp ngược đãi đã ghi chép ở các bệnh viện tâm thần Trung Quốc, bệnh viện An Khang – được diễn dịch một cách mỉa mai thành “nơi an dưỡng và chăm sóc sức khỏe [cho bệnh nhân tâm thần]” – lại không được nhiều người biết đến. Chúng hoạt động bí mật đến mức nhiều bác sỹ tâm thần có thâm niên, các luật sư chuyên bảo vệ quyền của bệnh nhân tâm thần, và các giáo sư tâm lý học tội phạm nói rằng họ chưa từng biết đến những cơ sở đó.

Các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ tại bệnh viện An Khang bị cấm thăm thân. Gia đình của nhiều học viên bị giam cầm ở những bệnh viện này còn không biết tung tích của họ.¹⁹

§§1.3.1 Những điểm tương đồng với trại lao động cưỡng bức

Các bệnh viện An Khang có cơ cấu tổ chức và quy trình hoạt động ngoài pháp luật, hết sức tương tự hệ thống trại lao động cưỡng bức cũ đã được tuyên bố đóng cửa năm 2013, còn cảnh sát được tùy tiện đưa người vào các bệnh viện này để giam cầm bất hợp pháp mà không qua xét xử.

Trên thực tế, ban quản lý các bệnh viện An Khang cũng chính là đơn vị phụ trách các trại tạm giam. Do vậy, cảnh sát thường xuyên luân chuyển các học viên Pháp Luân Công giữa trại tạm giam, trung tâm tẩy não và bệnh viện An Khang, và dùng thủ đoạn tẩy não tăng cường đối với họ ở mỗi nơi. Những học viên không chịu từ bỏ đức tin sau khi bị giam ở trại tạm giam, trại lao động cưỡng bức, và trung tâm tẩy não thường bị chuyển đến bệnh viện An Khang và sẽ bị ngược đãi tâm thần tàn bạo hơn.

ĐCSTQ thường sử dụng thiết bị y tế để tra tấn những người bất đồng chính kiến cũng như các nhà hoạt động chính trị. Mặc dù có báo cáo cho hay tình trạng ngược đãi rất phổ biến ở các cơ sở điều trị bệnh tâm thần ở Trung Quốc, nhưng chỉ có các bệnh viện An Khang mới được chính thức cho phép cưỡng chế giam giữ và tước quyền tự do của bệnh nhân. Những cơ sở này có bề dày lịch sử trong việc “giữ gìn an ninh nội địa” cho chính quyền cộng sản. Đầu tháng 1 năm 1988, Bộ Công an đã xác lập tiêu chuẩn cưỡng chế giam giữ bệnh nhân tại các bệnh viện An Khang.

Hai trong năm nhóm đối tượng mục tiêu của ĐCSTQ được xếp vào loại “gây rối trật tự công cộng nghiêm trọng” và “gây mất ổn định xã hội”. Học viên Pháp Luân Công, người bất đồng chính kiến và những công dân dám phản đối chính sách của chính phủ thường xuyên bị gán cho những tội danh này làm có giam giữ họ ở bệnh viện An Khang.

Sau khi phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công vào năm 1999, chính quyền đã thành lập thêm nhiều bệnh viện An Khang nữa. Tháng 9 năm 2004, Bộ Công an ban hành một công báo yêu cầu các tỉnh thành và khu tự trị nếu chưa có bệnh viện An Khang thì phải thành lập trong thời gian sớm nhất.

§§1.3.2 Lỗ hổng trong Bộ Luật Sức khỏe Tâm thần tạo cơ cho việc giam giữ trái phép người khỏe mạnh ở bệnh viện An Khang

Ngày 1 tháng 5 năm 2013, Bộ Luật Sức khỏe Tâm thần chính thức được thực thi ở Trung Quốc. Bộ luật đưa ra nguyên tắc tự nguyện nhập viện và chỉ những ai có “triệu chứng nghiêm trọng” hoặc “có nguy cơ làm hại người khác” mới có thể bị quản chế tại các cơ sở điều trị tâm thần. Tuy nhiên, bộ luật còn nhiều lỗ hổng khi không bảo vệ công dân khỏi bị tùy tiện kết luận là mắc bệnh tâm thần. Để xác định một người có nguy cơ “làm hại người khác” hay không, có vô vàn điểm mập mờ mà cảnh sát và các cơ quan hữu quan đã lợi dụng để bức hại các

học viên Pháp Luân Công, người bất đồng chính kiến và người kiến nghị (“người kiến nghị” ở Trung Quốc là những công dân đến các cơ quan kháng cáo của chính quyền để phản đối những chính sách không được lòng dân).

Bệnh viện An Khang không bị bên thứ ba nào giám sát. Sở cảnh sát vừa điều hành bệnh viện An Khang, vừa quyết định đưa người nào vào đây. Một người được chẩn đoán có mắc bệnh tâm thần hay không, điều trị bằng thuốc gì, bị quản thúc thế nào, và khi nào được xuất viện đều nằm trong tay cảnh sát.

Từ khi Bộ Luật Sức khỏe Tâm thần có hiệu lực, nhiều học viên Pháp Luân Công vẫn hoặc mới bị giam giữ ở các bệnh viện An Khang. Chẳng hạn, năm 2014, học viên Vương Đông từ tỉnh Thiểm Tây và các học viên Tần Hán Mai, Chu Văn Quyên, Trương Bình, Chu Tiểu Tần từ tỉnh Vũ Hán, Hồ Bắc đã bị đưa đến các bệnh viện An Khang.

§§1.3.3 Tra tấn học viên Pháp Luân Công bằng thuốc tâm thần

Từ khi cuộc bức hại các học viên Pháp Luân Công bắt đầu vào năm 1999, nhiều học viên đã bị vu khống là bị tâm thần. Họ bị đưa vào các bệnh viện An Khang, rồi bị tiêm thuốc phá hủy hệ thần kinh trung ương, sốc điện, bức thực, và đánh đập. Những cách “điều trị” này đều đã bị cấm trong ngành y quốc tế. Nhiều nạn nhân đã thật sự bị tâm thần hoặc tử vong do thường xuyên bị tiêm các loại độc được ở các bệnh viện An Khang. Dưới đây là một số ví dụ:

Mùa thu năm 2000, bà Lương Trí Tần và các học viên Pháp Luân Công khác bị đưa vào Bệnh viện An Khang Đường Sơn và bị tiêm các loại thuốc phá hủy thần kinh. Hầu hết các học viên sau đó kể lại rằng những mũi tiêm rất đau đớn và gây ra những triệu chứng nghiêm trọng kéo dài như nhói tim, cứng lưỡi, đi lảo đảo, căng thẳng, suy nghĩ bất thường, mờ mắt và suy giảm trí nhớ.

Bà Lương Trí Tần bị suy tim và bị sốc hai lần sau khi bị tiêm các loại thuốc tâm thần. Bà không tự chăm sóc được bản thân trong ba năm, cuối cùng đã qua đời vào năm 2009. Một học viên khác là bà Lý Phong Chân bị mất trí nhớ nặng sau khi bị cưỡng chế tiêm thuốc ở một bệnh viện An Khang. Bà không tự làm được các việc thường ngày, và trở nên hốc hác.

Năm 2002, ông Dương Bảo Xuân từ Hàm Đan, tỉnh Hồ Bắc bị tra tấn trong Trại Lao động Cường bức Hàm Đan, khiến ông bị cụt chân phải. Ông bị trại lao động đưa vào Bệnh viện An Khang Hàm Đan ba lần và bị tiêm thuốc phá hủy thần kinh trong 5 năm. Trước khi gia đình đón ông về nhà vào năm 2009, ông đã phát bệnh tâm thần.

§§1.3.4 Tra tấn tinh thần khiến một phụ nữ trẻ bị phát điên²⁰

Sáng ngày 13 tháng 2 năm 2015, người ta đã phát hiện ra một sự việc rùng rợn tại một ngôi làng ở thành phố Lai Dương, tỉnh Sơn Đông. Trong khi đi bộ vào

buổi sáng, một số dân làng thấy thi thể của một phụ nữ hơn 30 tuổi nổi trên mặt giếng. Người phụ nữ này, sau đó, đã được nhận diện là cô Liễu Chí Mai.

Cô từng là một sinh viên thông minh có hoài bão lớn, nhưng những khát vọng của cô đã bị dập tắt ở tuổi 21, khi cô bị đuổi khỏi Trường Đại học Thanh Hoa (được mệnh danh là MIT của Trung Quốc) vào năm 2001, chỉ vì cô không từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công. Bảy giờ, ĐCSTQ vừa phát động một chiến dịch tàn bạo đối với môn tu luyện này. Cô Liễu Chí Mai bị bắt giam 6 năm trong tù và liên tục bị tiêm thuốc. Năm 2008, ngay trước khi được thả, cô Chí Mai bị tiêm một liều thuốc lớn không rõ tên.

Sau đó, gia đình cô nghi ngờ đây là nguyên nhân trực tiếp gây ra triệu chứng rối loạn thần kinh kéo dài của cô. Cô thường nói lảm nhảm và vung vẩy tay như thể đang chạy. Khi có người hỏi tuổi của cô, cô chỉ im lặng hoặc trả lời “21”. Đối với cô, thời gian dường như đã dừng lại ở tuổi 21.

Bảy năm sau khi được thả, cô Liễu Chí Mai đã qua đời. Người phụ nữ trẻ này là một trong nhiều học viên Pháp Luân Công ở tỉnh Sơn Đông bị ngược đãi tâm thần trong thời gian bị cầm tù vì đức tin của họ.

› 1.3.4(a) Một số trường hợp tử vong khác do bị tra tấn tinh thần

Sau đây là ba trường hợp học viên Pháp Luân Công khác ở tỉnh Sơn Đông đã qua đời do bị tra tấn tinh thần.

Trường hợp 1: Anh Tô Cương

Anh Tô Cương, một cư dân ở thành phố Truy Bác, là kỹ sư phần mềm của Công ty Hóa Dầu Tề Lỗ. Vào ngày 23 tháng 5 năm 2000, người đàn ông 32 tuổi này bị bắt và đưa vào Bệnh viện Tâm thần Duy Phường.

Hàng ngày, anh Tô bị tiêm các loại thuốc và hóa chất không rõ tên, gây tổn thương thần kinh nghiêm trọng. Khi gia đình anh biết anh bị giam giữ và ngược đãi, chú anh là ông Tô Liên Hy đã tuyệt thực để phản đối. Các quan chức bệnh viện đã thả người thanh niên này về cho bố của anh.

Tuy nhiên, chín ngày tiêm thuốc đã gây hậu quả nghiêm trọng. Anh Tô Cương trông thất thần, vô cảm với đôi mắt đờ đẫn. Anh rất yếu, khuôn mặt tái nhợt, người cứng đờ. Anh đã qua đời vào sáng ngày 10 tháng 6.

Trường hợp 2: Cô Từ Quế Cần

Cô Từ Quế Cần vì tu luyện Pháp Luân Công mà bị cầm tù. Khi cô được trả tự do lúc 38 tuổi, một bác sỹ dặn gia đình cô phải theo dõi cô sát sao, không để cô đi lại tự do vì cô đang trong tình trạng nguy hiểm đến tính mạng.

Ngay trước khi được thả, cô đã bị tiêm bốn lọ thuốc phá hủy thần kinh, khiến mặt cô phù lên, và bị cứng lưỡi. Vì không ăn được nên cô đã bị suy nhược, thân

người tê liệt, và mất trí nhớ nghiêm trọng.

Ở nhà, thể trạng và tinh thần của cô Từ ngày càng xấu đi. Cô qua đời chín hôm sau vào ngày 10 tháng 12 năm 2002.

Trường hợp 3: Cô Trương Đức Trân

Cô Trương Đức Trân, 38 tuổi, bị giam giữ tại Trại tạm giam Mạnh Âm. Tại đây, cô bị nhân viên Vương Xuân Hiều và một bác sỹ của Bệnh viện Mạnh Âm tiêm những loại thuốc không rõ tên. Cô đã rơi vào tình trạng nguy kịch, đe dọa đến tính mạng. Ngày 31 tháng 1 năm 2003, các bác sỹ lại tiêm thuốc không rõ tên cho cô, khiến cô tử vong.

Tên của những người ra lệnh tiêm thuốc đã được ghi lại. Những người liên quan đến cái chết của cô là Loại Duyên Thành ở Phòng 610, Mạnh Âm, Giám đốc Trại giam Tôn Khắc Hải, và Giám đốc Bệnh viện Quách Hưng Bảo.

§1.4 Hệ thống tư pháp kiểu mặc định tội danh

Như đã trình bày bên trên, Giang Trạch Dân trao cho Phòng 610 quyền lực vượt trên hệ thống tư pháp và hành pháp. Ông ta còn ban hành một loạt chỉ thị bí mật nhắm vào các học viên, bao gồm “bôi nhọ thanh danh, vắt kiệt tài chính, và hủy hoại thân thể”, “đánh chết được tính là tự tử”, và “hỏa táng mà không cần xác minh danh tính”.

Do đó, không gì bị coi là quá đáng trong vấn đề đối xử với các học viên Pháp Luân Công. Dưới áp lực và chỉ thị của Phòng 610, hệ thống tư pháp làm đủ mọi cách để đưa các học viên vào sau song sắt dù hoàn toàn thiếu căn cứ pháp lý để đưa ra phán quyết.

Rốt cuộc, cảnh sát không cần phải dè dặt khi bắt giữ các học viên, viện kiểm sát không chút e ngại khi đưa ra những cáo buộc vu khống họ, còn tòa án chỉ việc tuân thủ bằng cách công bố những bản án hà khắc đã định sẵn.

§§1.4.1 Bị bắt vì tổ chức họp báo²¹

Khi các hãng thông tấn trong và ngoài Trung Quốc lặp lại lời vu khống của truyền thông do ĐCSTQ kiểm soát, khoảng 30 học viên Pháp Luân Công đã tổ chức thành công một cuộc họp báo ở ngoại ô Bắc Kinh vào ngày 28 tháng 10 năm 1999. Họ bác bỏ những dối trá của Giang Trạch Dân và tạo ra cơ hội đầu tiên cho truyền thông quốc tế trực tiếp tìm hiểu các học viên Pháp Luân Công tại Trung Quốc đại lục.

Ngày 28 tháng 10 năm 1999, các bài báo của Associated Press (AP) và Reuters đã truyền đi khắp thế giới. Ngày hôm sau, Thời báo New York Times đã công bố những bức ảnh và câu chuyện về cuộc họp báo này trên trang nhất. Tại thời điểm đó, các học viên ở Hoa Kỳ đang trình bày với quan chức chính phủ ở Washington

D.C về tình hình Pháp Luân Công tại Trung Quốc. Khi các quan chức này đọc những bài báo này, họ đều lên tiếng bày tỏ sự thán phục lòng dũng cảm của các học viên ở Trung Quốc.

Tờ South China Morning Post (SCMP), tờ báo tiếng Anh có ảnh hưởng nhất ở châu Á, đã đưa tin về buổi họp báo với những bức ảnh lớn chiếm trọn trang báo. Nhiều tờ báo lớn ở Châu Âu cũng đưa tin nổi bật về sự kiện này. Những học viên tham dự buổi họp báo đã lần lượt bị bắt sau đó. Anh Tưởng Triều Huy, khi đó 36 tuổi, bị kết án 5 năm tù. Cô Đinh Yên, khi đó 31 tuổi, bị kết án 3 năm tù; cô chết vì bị tra tấn tại Nhà tù Thừa Đức, Hà Bắc vào ngày 18 tháng 8 năm 2001. Anh Thái Minh Đào, khi đó 27 tuổi, sau đó bị đưa đến một trung tâm tẩy não ở tỉnh Hồ Bắc; ở đây, anh thường xuyên bị đấm, đá trong tay chân đều bị cùm. Anh qua đời vào ngày 5 tháng 10 năm 2000.

§§1.4.2 Bị cầm tù chỉ vì gương biểu ngữ

Vì tất cả các kênh hợp pháp để phản đối cuộc đàn áp bị chặn, các học viên Pháp Luân Công phải nâng cao nhận thức về tình thế của họ bằng cách in và phát tờ rơi, cuốn sách nhỏ chân tướng, cũng như treo biểu ngữ và dán áp phích ở những nơi công cộng.

Ông Vương Bảo Sơn, một học viên Pháp Luân Công tại thành phố Đường Sơn, tỉnh Hà Bắc, bị kết án 5,5 năm và bị phạt 20.000 nhân dân tệ sau khi bị nghi ngờ treo biểu ngữ có nội dung “Thế giới cần Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍)”.

Ông bị bắt tại nơi làm việc vào ngày 3 tháng 7 năm 2017, vài ngày sau khi biểu ngữ được tìm thấy ở một nhà hàng xóm vào ngày 29 tháng 6. Cảnh sát cáo buộc người đàn ông treo biểu ngữ phát hiện được trong video giám sát là ông Vương, nhưng Viện kiểm sát Quận Phong Nhuận đã hai lần trả hồ sơ vì thiếu bằng chứng.

Khi viên cảnh sát này tìm cách tố cáo lần thứ ba, vụ án đã được giao cho Viện Kiểm sát Thành phố Thuận Hóa, và viện kiểm sát này đã đưa ra bản cáo trạng chống lại ông Vương trước khi chuyển vụ án sang Tòa án Thành phố Thuận Hóa.

Ông Vương phải ra tòa vào ngày 9 tháng 5 năm 2018 và bị kết án vào ngày 12 tháng 7. Bản án có nêu, mặc dù việc cáo buộc ông Vương là người treo biểu ngữ là thiếu bằng chứng và không được chấp nhận nhưng các sách và tài liệu về Pháp Luân Công và máy in tịch thu từ nhà ông Vương là đủ bằng chứng để kết tội ông.

Mặc dù các viên chức tòa án cố gắng ngăn cản ông kháng án, nhưng luật sư của ông vẫn tìm cách đệ đơn kháng án vào ngày 30 tháng 7.

Sau đó, luật sư của ông Vương đã nhiều lần liên hệ với Tòa án Trung cấp Đường Sơn để phản đối tòa án đã vi phạm thủ tục pháp lý, và yêu cầu mở lại phiên xét xử. Nhưng mãi đến ngày 18 tháng 10, luật sư mới phát hiện ra rằng

ngày 10 tháng 9, Tòa án Trung cấp Đường Sơn đã ra quyết định giữ nguyên bản án ban đầu mà không tổ chức xét xử.

Ngày 22 tháng 10, khi luật sư đến trại tạm giam thăm ông, một cảnh sát cho biết ông Vương đã bị chuyển sang Nhà tù Ký Đông Số 2 vào ngày 17 tháng 10. Ngày 5 tháng 11, vợ ông Vương đến nhà tù, nhưng phải sau nhiều lần yêu cầu, bà mới được gặp ông. Một cảnh sát họ Xa đã quay video cuộc thăm thân của bà và bảo sau này sẽ không cho ai vào thăm nếu ông Vương không từ bỏ đức tin của mình. Vợ ông biết ông đã bị cưỡng bức làm việc trong một tổ may chín tiếng mỗi ngày. Mùi hôi của vải vóc khiến ông bị ốm.

Ông Vương đã đệ đơn kiện những người bắt giữ và truy tố ông khi không có cơ sở pháp lý nào. Gia đình ông cũng đã gửi thư khiếu nại lên Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao, nhưng họ vẫn chưa nhận được phản hồi.

§§1.4.3 Bị bắt trong dịp Thế vận hội và những thời điểm nhạy cảm khác

Cảnh sát ở Trung Quốc thường tiến hành bắt giữ hàng loạt các học viên Pháp Luân Công vào những thời điểm nhạy cảm như Tết Dương lịch, Tết Nguyên Đán và các hội nghị quan trọng của ĐCSTQ. Ví dụ, vào tháng 3 năm 2015, 405 học viên đã được xác nhận là bị bắt, trong đó, 123 người bị xét xử và 81 người bị kết án phi pháp. Hầu hết các vụ bắt giữ diễn ra trong nửa đầu tháng của các phiên họp Quốc hội của ĐCSTQ như Đại hội Nhân dân Toàn quốc lần thứ 12 (từ ngày 5-15 tháng 3) và Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Trung Quốc lần thứ 12 (từ ngày 3-13 tháng 3).

Tháng 5 năm 2008, cảnh sát nhiều nơi ở Trung Quốc đã bắt đầu bí mật bắt giữ các học viên Pháp Luân Công trên danh nghĩa bảo đảm an ninh cho Thế vận hội Olympic.

Vào ngày 21 tháng 5 năm 2008, ông Thiệu Trường Phổ và bà Phó Lệ Hồng đã bị bắt tại thành phố Tùng Nguyên. Ngay sau đó, cảnh sát Thành phố Tùng Nguyên đã lục soát nhà ông Thiệu và bắt giữ em gái ông.

Ông Thiệu và bà Phó bị giam giữ trong trại tạm giam ở Thành phố Tùng Nguyên. Họ chỉ được cho ăn hai bữa một ngày và phải làm việc mà không được trả lương. Bà Phó trông tiều tụy, còn ông Thiệu thì bị kết án một năm lao động cưỡng bức và bị chuyển đến Trại Lao động Cưỡng bức Hắc Chủy Tử tại Thành phố Trường Xuân.

Các học viên Chu Đức Tài, Vương Nguyên Chương, Ngạn Hiền Dư, Lưu Khánh, và những người khác, cũng như Trần Lập Tân (không phải là học viên), cũng bị bắt và đưa đến Trại Lao động Cưỡng bức Âm Mã Hà ở thành phố Cửu Đài. Các học viên Lưu Thục Cần, Cao Miện, Từ Huy, bà Trương Hồng Cần, bà Vương Thục Cần, bà Mâu Quế Linh và những người khác đã bị giam giữ tại Trại Lao động Hắc Chủy Tử ở thành phố Trường Xuân.

Quá nửa đêm ngày 11 tháng 7 năm 2008, cảnh sát thành phố Tùng Nguyên và Phù Dư do chỉ huy an ninh các làng dẫn đầu đã thực hiện thêm một lượt bắt giữ và sách nhiễu các học viên Pháp Luân Công tại Huyện Phù Dư. Bà Vương Kim Hà ở làng Trương Bảo, thị trấn Thái Gia Câu, đã bị bắt và giam vào Nhà tù Phù Dư. Lý Hiểu Huy ở thị trấn Tam Xá Hà bị cảnh sát của Đồn Cảnh sát Đường Đạo Tây bắt giữ và đưa đến Nhà tù Huyện Phù Dư. Học viên Vương Ân Hội từ Du Thụ Câu đã trốn thoát được cuộc vây bắt. Cảnh sát cũng sách nhiễu và bắt giữ những người khác từng tu luyện Pháp Luân Công trong thị trấn.

Có tin cho rằng cảnh sát đã thực hiện các vụ bắt giữ theo danh sách học viên thu thập được từ trước năm 1999. Một số người trong danh sách không còn tu luyện nữa hoặc đã qua đời, nhưng cảnh sát vẫn sách nhiễu gia đình họ, có trường hợp còn bị bắt đi. Bà Vương Thúy Hương, 48 tuổi, ở huyện Trâu Bình, tỉnh Sơn Đông, bị bức hại trước dịp Thế vận hội Bắc Kinh. Bà bị tra tấn trong Trại Lao động Cường bức Vương Thôn cho đến khi sức khỏe suy sụp nghiêm trọng và không còn khả năng tự chăm sóc bản thân. Bà qua đời vào tháng 11 năm 2010.

§§1.4.4 Một phụ nữ bị đánh đến bất tỉnh, cảnh sát lại bắt giữ bà thay vì kẻ tấn công²²

Tối ngày 12 tháng 5 năm 2019, bà Hàng Thế Trân bị phục kích và đánh đập tàn bạo khi đang treo biểu ngữ mang thông điệp Pháp Luân Công. Kẻ tấn công đã ghì bà Hàng xuống đất, ngời lên người bà, và liên tiếp đấm mạnh vào đầu bà. Đầu bà bê bết máu, mặt biến dạng. Bà bị gãy bốn răng cửa, ộc máu miệng, dập mũi và bất tỉnh.

Trong khi tấn công, kẻ tấn công đã gọi một cuộc điện thoại. Máy xe cảnh sát liền đến ngay sau đó, nhưng thay vì thẩm vấn hay bắt giữ kẻ tấn công, cảnh sát lại đưa bà Hàng đến Đồn Cảnh sát Thị trấn Vạn Toàn.

Cảnh sát toan đưa bà vào Trại tạm giam Trương Gia Khẩu vào hôm sau, ngày 13 tháng 5 năm 2019. Tuy nhiên, do bà Hàng bị đánh đập nghiêm trọng và huyết áp tăng cao nên kết quả khám sức khỏe của bà không đạt. Không còn cách nào khác, họ đành phải thả bà ra. Kết quả chẩn đoán cho thấy bà Hàng đã bị dập xương mũi, rụng răng, chấn thương mô mềm ở mặt và ngực.

§§1.4.5 Một đồn cảnh sát, một số án mạng, vô số tội ác²³

Ông Hoàng Quốc Đống, một học viên Pháp Luân Công ở tỉnh Hắc long Giang, qua đời vào ngày 31 tháng 10 năm 2017. Trước đó vài tháng, ông ăn uống, đi vệ sinh đều khó khăn do bị tra tấn tàn bạo về cả thể chất lẫn tinh thần trong thời gian bị giam giữ.

Ban đầu, ông Hoàng bị giam giữ tại Đồn Cảnh sát Nam Sơn, rồi bị chuyển sang Nhà tù Mẫu Đan Giang. Ở hai nơi đó, ông đều bị tra tấn tàn bạo chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công. Ở đồn cảnh sát, lính canh đã buộc hai ngón tay cái ông

vào mà treo người ông lên và đánh đập ông. Khi ông Hoàng bất tỉnh vì đau đớn, họ đã lấy đồng xu mà nạo vào mạng sườn và xiên tằm vào đầu ngón tay ông để khiến ông tỉnh lại. Ông Hoàng vừa tỉnh lại, liền bị họ tra tấn tiếp.

Ông Hoàng không phải là trường hợp duy nhất. Rất nhiều học viên khác cũng bị tra tấn tàn bạo ở đồn cảnh sát này chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công, trong đó có bà Cao Bính Vinh và ông Thôi Tồn Nghĩa; cả hai học viên đều đã qua đời vì bị bức hại thân thể và tinh thần. Các học viên khác, như ông Triệu Quân, đã tàn tật vì bị tra tấn.

› 1.4.5(a) Bà Cao Bính Vinh: Bị tra tấn đến hoảng loạn tinh thần và qua đời

Bà Cao Bính Vinh ở thị trấn Thiết Lĩnh Hà, nơi có Đồn Cảnh sát Nam Sơn. Nhờ tu luyện Pháp Luân Công, sức khỏe và cuộc sống gia đình của bà Cao đã có nhiều cải thiện. Tháng 2 năm 2001, Miêu Cường, đồn phó Đồn Cảnh sát Nam Sơn và các cảnh sát khác đã bắt giữ bà Cao.

Sáu gã cảnh sát đánh đập bà Cao suốt từ 7 giờ tối tới 1 giờ 30 phút sáng hôm sau. Đồng thời, Miêu còn ép bà Cao phải lẳng mạ nhà sáng lập Pháp Luân Công, giẫm chân và xé các sách của Pháp Luân Công. Thay vì điều trị các vết bầm tím và thương tích cho bà, cảnh sát lại đưa bà Cao vào Trại giam Mẫu Đan Giang.

Thời điểm trại giam tiếp nhận bà Cao thì bà đã bị què, mất mũi, chân tay sưng vù. Đôi mắt bà chỉ có thể mở tí hỉ, đầu có nhiều chỗ sưng to như quả trứng. Bà Cao còn bị hoảng loạn tinh thần: liên tục gào khóc, người co rúm lại như để tránh bị đánh đập. Mỗi lần bà bị như vậy, lính canh và tù nhân lại phải ghì bà xuống. Tình trạng của bà Cao ngày một tệ hơn, bà đã qua đời sau một năm được trả tự do.

› 1.4.5(b) Ông Thôi Tồn Nghĩa: Năm xương sườn bị gãy, toàn bộ phổi bị đen

Ông Thôi Tồn Nghĩa, 54 tuổi, buộc phải rời nhà sống lang bạt vì cuộc bức hại Pháp Luân Công. Một cảnh sát địa phương bảo gia đình ông Thôi: “Bảo ông ấy về nhà ở cho đảng hoàng, chúng tôi không bắt ông ấy đâu.” Ông Thôi vừa trở về đã bị cảnh sát bắt giữ vào ngày 13 tháng 5 năm 2002 và đưa tới Đồn Cảnh sát Nam Sơn. Hai ngày sau đó, gia đình ông Thôi nhận được thông báo về cái chết của ông.

Khám nghiệm tử thi cho thấy ông Thôi bị bầm tím khắp người, gãy năm xương sườn, toàn bộ phổi đều đen, đôi mắt sưng ụ, và hai chân thâm tím. Nhưng gia đình ông không được cung cấp báo cáo giám định pháp y, cũng không được chụp ảnh, quay video thi thể ông hay báo cáo giám định.

Khi gia đình ông Thôi định kiến nghị lên chính quyền tỉnh Hắc Long Giang, cảnh sát đã tìm cách không để họ đón được bất cứ phương tiện giao thông công cộng nào để họ không lên tỉnh được. Sau khi người nhà ông liên tục gửi đơn kiến

ngộ lên chính quyền tỉnh và Bắc Kinh, Cục Cảnh sát Mẫu Đan Giang mới bồi thường gia đình ông 500.000 nhân dân tệ.

Vì những vụ việc như của ông Thôi, Ủy ban Nhân quyền Liên Hợp Quốc đã đưa Đoàn Cảnh sát Nam Sơn vào một Báo cáo Nhân quyền năm 2005 và ban hành tuyên bố kêu gọi hợp tác điều tra. Song cho đến nay, chưa một ai của đồn này phải chịu trách nhiệm.

› 1.4.5(c) Ông Triệu Quân: Bị xiên tằm vào ngón tay và bị tra tấn đến tàn tật; Con trai ông bị giữ làm con tin

Cảnh sát Đồn Nam Sơn thường xiên tằm vào đầu ngón tay các học viên Pháp Luân Công. Ngày 24 tháng 2 năm 2001, đồn trưởng Tạ Xuân Sinh và đồn phó Miêu Cường đã kéo tới nhà ông Triệu Quân. Tạ yêu cầu ông Triệu ra ngoài nói chuyện. Ông Triệu vừa đi dép lê ra ngoài cửa đã bị cảnh sát tổng lên xe và đưa về đồn.

Tối cùng ngày, cảnh sát đã ba lần trói chặt ông Triệu, khiến ông ba lần bị bất tỉnh vì đau đớn. Sau đó, lính canh đã dùng đồng xu để nạo vào mạng sườn ông và xiên tằm vào đầu ngón tay của ông để làm ông tỉnh lại. Cánh tay của ông bị thương nặng. Kết quả kiểm tra y tế đã xác nhận ông bị tàn tật vì thần kinh bị thương tổn nghiêm trọng.

Thấy bấy nhiêu đó chưa đủ để khiến ông Triệu từ bỏ đức tin của mình, cảnh sát đã bắt con trai ông, anh Triệu Đan, một sinh viên trường y, không phải là học viên Pháp Luân Công. Họ còng tay anh Triệu Đan vào đường ống sưởi nóng và trùm chăn dày lên đầu anh Triệu, khiến anh suy t kiệt thở. Họ còn cấm anh uống nước hay đi vệ sinh.

Sáng hôm sau, hai cảnh sát đã đưa anh Triệu Đan tới chỗ ông Triệu, quát: “Này! Nhìn con trai ông đi!” Sau đó, họ liền đưa Triệu Đan đi nơi khác. Nghĩ đến bản thân bị đánh đến tàn tật chỉ sau một đêm, ông Triệu lo cho con trai ông cũng bị tra tấn đến tàn tật. Trong cơn phẫn uất, bất lực, ông đáp lại: “Thả con tôi ra, rồi các ông nói gì tôi cũng đồng ý.” Cảnh sát tổng tiền gia đình ông Triệu 5.000 nhân dân tệ, rồi thả Triệu Đan.

› 1.4.5(d) Ông Hoàng Quốc Đống: Máu bắn khắp phòng

Ông Hoàng Quốc Đống làm việc ở một nhà máy. Ông luôn chăm chỉ và sẵn lòng giúp đỡ người khác nên được đồng nghiệp và hàng xóm tôn trọng. Nhờ tu luyện Pháp Luân Công, ông đã trở nên cởi mở và khỏe mạnh hơn. Ông từng nói: “Pháp Luân Công và Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) là tốt nhất. Tôi không thể sống thiếu những điều này.”

Cuối tháng 2 năm 2001, ông Hoàng và con trai bị bắt tới Đồn Cảnh sát Nam Sơn do bị tố giác khi phân phát tài liệu phơi bày cuộc bức hại Pháp Luân Công.

Miêu Cường và các cảnh sát khác đã buộc hai ngón tay cái của ông Hoàng vào mà treo ông lên và đánh đập ông. Khi ông Hoàng bất tỉnh, họ đã dùng đồng xu để nạo vào mạng sườn ông và xiên tằm vào đầu ngón tay của ông để ông tỉnh lại – giống như những gì họ làm với ông Triệu – sau đó họ tiếp tục tra tấn ông. Ông Hoàng hét lên vì đau đớn. Nhưng tra tấn vẫn tiếp tục diễn ra trong 24 giờ. Đầu ông Hoàng bị sưng u, toàn thân bầm tím. Ông bị mất kiểm soát đại tiểu tiện, máu bắn ra khắp phòng.

Nhưng đó mới chỉ là khởi đầu. Cảnh sát còn còng tay và cùm chân ông, rồi giam ông vào một trại tạm giam, ở đó Miêu và các cảnh sát khác đã tiếp tục tra tấn ông. Vợ của ông Hoàng đã liên lạc với Phòng 610 và Đồn Cảnh sát để yêu cầu trả tự do cho chồng mình, nhưng bị từ chối, còn bị cảnh sát quay ra tống tiền.

Ngoài ngược đãi về thể xác, cảnh sát còn bày mưu ép ông Hoàng từ bỏ đức tin của mình. Một tù nhân làm việc trong nhà ăn bảo họ bị sai trộn thuốc không rõ tên vào thức ăn của ông Hoàng để ông bị tiêu chảy liên tục. Sau đó, lính canh hỏi ông Hoàng – mà ông vốn không biết chuyện này – tại sao luyện Pháp Luân Công mà sức khỏe không cải biến, hòng làm lung lay tín tâm tu luyện của ông để khiến ông từ bỏ đức tin.

Sự ngược đãi về thể xác và các loại thuốc không rõ tên đã làm ông Hoàng trở nên tiêu tụy, sức khỏe suy sụp chỉ trong khoảng 10 tháng. Vụ việc của ông Hoàng cũng được đưa vào Báo cáo Nhân quyền của Liên Hợp Quốc năm 2001. Tuy nhiên, thay vì được trả tự do, ông Hoàng lại bị đưa ra xét xử vào ngày 12 tháng 12 năm 2001. Ông yếu đến nỗi không nói được trước tòa, và bị kết án 10 năm tù. Ông Hoàng bị đưa tới Nhà tù Mẫu Đan Giang, và bị tra tấn dưới nhiều hình thức như phơi mình trong giá rét, bỏ đói, sốc điện bằng dùi cui vào vùng kín và hậu môn, và các kiểu tra tấn khác.

Ngoài những trường hợp trên, nhiều học viên khác cũng bị tra tấn như thế. Ông Trương Ngọc Lương cũng bị Miêu đánh đập vào năm 2001. Ông bị tổn thương nội tạng, có máu trong nước tiểu mất một thời gian dài. Tuy nhiên, ông Trương đã bị kết án năm năm tù. Sau khi người thân của ông ở Canada trình vụ việc của ông lên chính phủ Canada, ông John Baird, Ngoại trưởng Canada đã đáp thư, nói rằng ông đã làm việc chặt chẽ với Thủ tướng Stephen Harper để liên hệ với chính quyền Trung Quốc và yêu cầu trả tự do cho các học viên Pháp Luân Công đang bị giam giữ.

§§1.4.6 Cảnh sát, viện kiểm sát và tòa án vi phạm thủ tục pháp lý khi kết án học viên Pháp Luân Công²⁴

Một phụ nữ 48 tuổi ở thành phố Quý Dương đã bị kết án 4,5 năm tù vì từ chối từ bỏ Pháp Luân Công.

Bà Trương Cúc Hồng cho biết Pháp Luân Công đã mang lại cho bà niềm hy vọng vào cuộc sống. Người chồng đầu tiên của bà, do uống nhầm thuốc đã bị tử

vong, chỉ vài năm sau khi họ kết hôn. Con trai bà bị chết đuối lúc 12 tuổi. Bà tái hôn nhưng người chồng thứ hai cả ngày chỉ có rượu chè, thuốc lá và đánh đập bà.

Sự đau khổ đã ảnh hưởng xấu đến sức khỏe của bà. Đúng lúc cuộc sống như bết tắc không lối thoát, bà Trương gặp được Pháp Luân Công, nhờ đó mà bà tìm lại được niềm tin trong cuộc sống. Bà không chỉ khỏe lại, mà còn cải thiện được mối quan hệ căng thẳng với chồng. Bởi vậy, bà không bao giờ dao động đức tin khi cuộc bức hại Pháp Luân Công bắt đầu vào tháng 7 năm 1999.

Chỉ vì mưu cầu sức khỏe và hạnh phúc mà bà Trương nhiều lần bị cảnh sát giam giữ. Lần gần đây nhất bà bị bắt giữ là ngày 24 tháng 7 năm 2016 và bà phải ra tòa vào ngày 13 tháng 2 năm 2018. Ngày 2 tháng 3, ông Lý Quý Sanh, luật sư của bà, nhận được thông báo bà đã bị kết án. Ông đã đồng ý tiếp tục đại diện cho bà khi bà đòi quyền tự do tín ngưỡng mà hiến pháp quy định. Luật sư đã giúp bà đệ đơn kháng án lên Tòa án Trung cấp Thành phố Quý Dương.

Cả cảnh sát, viện kiểm sát và tòa án quận Hoa Khê đều vi phạm thủ tục pháp lý trong quá trình truy tố bà Trương vì đức tin của bà. Gia đình bà đệ đơn kiện các bên liên đới lên Ủy ban Giám sát và Kỷ luật Thành phố Quý Dương.

(a) Cảnh sát không đưa ra được bằng chứng truy tố

Công tố viên Triệu Đình Tùng đã đưa ra hai bằng chứng chống lại bà Trương. Bằng chứng thứ nhất là bà bị bắt vì phân phát tài liệu về Pháp Luân Công. Hai viên chức La Cát Tùng và Trần Đông Hạo đã được gọi ra để đối chứng. Họ khẳng định rằng họ đã phát hiện bà Trương có 75 bản tài liệu Pháp Luân Công các loại khi bắt giữ bà vào ngày 17 tháng 4 năm 2014.

Khi luật sư của bà Trương yêu cầu được xem số tài liệu đó tại tòa, họ nói đã bỏ chúng ở đâu đó. Họ cũng không giải thích được vì sao lại dùng số tài liệu tịch thu từ bà Trương trong lần bắt giữ năm 2014 làm bằng chứng mà không phải là lần bắt giữ gần đây nhất vào năm 2016.

(b) Đơn kiện Giang Trạch Dân trở thành bằng chứng truy tố, dù hợp pháp

Bằng chứng truy tố thứ hai là đơn kiện hình sự của bà Trương đối với Giang Trạch Dân, cựu độc tài Trung Quốc, vào ngày 22 tháng 7 năm 2015.

Luật sư của bà Trương lập luận rằng thân chủ của ông có quyền Hiến pháp khi buộc Giang phải chịu trách nhiệm vì đã phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công mà không có cơ sở pháp lý.

Tiếp đó, ông hỏi cảnh sát họ làm sao có được đơn kiện của bà Trương, vì nó được gửi đến Viện kiểm sát Nhân dân Tối cao và Tòa án Nhân dân Tối cao. Ông nghi ngờ cảnh sát đã chặn đơn kiện của bà hoặc nhận đơn từ hai cơ quan này.

Công tố viên Triệu tuyên bố rằng cơ quan chống tà giáo của tỉnh đã kiểm tra đơn kiện của bà Trương và xác nhận đó là tài liệu Pháp Luân Công.

Luật sư nhấn mạnh rằng không có luật nào ở Trung Quốc cấm hay quy kết Pháp Luân Công là tà giáo. Ông lập luận rằng cơ quan chống tà giáo không có quyền hợp pháp để xác minh bằng chứng truy tố.

(c) Thiếu “81 ngày tạm giam”

Ngay sau khi bị bắt giữ, bà Trương đã bị đưa đến Trung tâm Tây não Lạn Nê Câu và bị giam 81 ngày tại đây trước khi bị chuyển sang Trại tạm giam Số 1 Thành phố Quý Dương. Tuy nhiên, cảnh sát và viện kiểm sát chưa từng đề cập đến 81 ngày này trong bản cáo trạng. Tại tòa, luật sư của bà Trương hỏi cảnh sát trình tự tố tụng là phải tiến hành điều tra trước rồi mới truy tố hay là ngược lại. La và Trần đã trả lời rằng cần phải điều tra trước.

Luật sư chất vấn tại sao thân chủ của ông bị tạm giam 81 ngày trước khi điều tra và tại sao thời gian đó không được ghi vào bản cáo trạng. Cảnh sát không trả lời được. Luật sư nói 81 ngày tạm giam đó là hoàn toàn phi pháp. Chánh án Trương Đức Tài đã cảnh cáo luật sư không được dùng từ “phi pháp”. Vì 81 ngày giam cầm không được ghi trong bản cáo trạng, nên án tù 4,5 năm của bà Trương sẽ không tính 81 ngày đó.

(d) Cán bộ tòa án ra sức gây áp lực để bà Trương từ bỏ luật sư

Thư ký Trương Lập (không có mối quan hệ nào với bà Trương) và phó chánh án Ngũ của Tòa án Quận Hoa Khê đã đến trại tạm giam ba lần trong ba ngày, nhưng không gây được áp lực khiến bà Trương từ bỏ luật sư.

Trương và Ngũ xuất hiện lần đầu vào ngày 23 tháng 12 năm 2017, và trao đổi với bà Trương trong ba giờ đồng hồ. Họ cảnh cáo nếu bà dùng luật sư thì mọi việc sẽ không hay, và tốt hơn bà nên tự bào chữa cho chính mình. Bà Trương không đáp lại gì trước yêu cầu của họ. Hai người quay lại vào lúc 10 giờ sáng ngày 25 tháng 12; lần này, họ hứa sẽ cho bà được hưởng án treo và trả tự do cho bà vào tháng 1 năm 2018 nếu bà đồng ý từ bỏ luật sư. Bà Trương nói bà không ngại từ bỏ luật sư, nhưng đề nghị được trắng án. Họ trả lời không thể xóa bỏ mọi cáo buộc đối với bà.

Họ trở lại lúc 7 giờ tối hôm đó để hỏi bà có quyết định từ bỏ luật sư không. Bà nói bà vẫn quyết định giữ đại diện pháp lý. Họ dọa sẽ kết án bà nặng rồi rời đi. Không cuộc nói chuyện nào giữa hai cán bộ này và bà Trương được ghi lại theo quy định pháp luật.

(e) Thư ký tòa án nói dối về yêu cầu đại diện pháp lý của bà Trương

Ngày 19 tháng 12 năm 2017, ông Lý Quý Sanh, luật sư của bà Trương, nhận được bản cáo trạng ghi ngày 28 tháng 11 năm 2017. Ngày 24 tháng 12, tòa án thông báo với ông rằng thân chủ của ông sẽ bị xét xử vào ngày hôm sau. Theo luật, tòa án cần phải thông báo cho bị cáo và luật sư trước ít nhất 10 ngày.

Ông Lý đã đến tòa vào lúc 1 giờ chiều ngày 25 tháng 12 nhưng không có ai ở đó. Mãi đến 4 giờ chiều, thư ký Trương Lập mới từ bên ngoài trở về.

Trương vẫy vẫy một tờ giấy, bảo đây là biên bản về những gì bà Trương đã nói với anh ta. Trương nói trại tạm giam đã gọi anh ta vào ngày 22 tháng 12 để báo rằng bà Trương đang rất xúc động và yêu cầu gặp cán bộ tòa án. Anh ta bảo anh ta đã đến và bà Trương nói rằng luật sư của bà không hiệu quả nên muốn từ bỏ luật sư. Trương nói anh ta đã hứa sẽ kết án bà nhẹ hơn nếu bà nhận tội tại tòa.

Ông Lý không tin Trương, vì ông biết bà Trương muốn tìm kiếm công lý cho mình vì không có luật nào ở Trung Quốc cấm Pháp Luân Công. Ông muốn xác minh lập trường của bà Trương, nhưng trại tạm giam đã hai lần từ chối cho ông gặp bà vào ngày 28 tháng 12 năm 2017, và một lần nữa vào ngày 3 tháng 1 năm 2018. Lính canh giờ ra một văn bản do tòa án ban hành, tuyên bố rằng trại tạm giam sẽ không cho phép bất kỳ cuộc gặp nào với bà Trương nữa.

Ông Lý nói với tòa án rằng ông đã có kế hoạch kiện họ vì vi phạm thủ tục pháp lý. Ngày 4 tháng 1, Trương Lập đã gọi cho ông và nói rằng bà Trương đã đồng ý tiếp tục thuê ông làm luật sư đại diện.

Ông Lý sau đó lại được gặp bà Trương và được biết rằng Trương Lập và Ngũ đã cố gây áp lực ép bà từ bỏ luật sư. Bà Trương cũng nói rằng Trương Lập không hề đến trại tạm giam vào ngày 22 tháng 12 như anh ta nói.

(f) Gia đình bị ép từ bỏ người biện hộ không phải là luật sư

Bà Trương còn có một người biện hộ không phải là luật sư, đó là ông Chu Giám Trung, một người chú họ xa. Ông Chu cũng tu luyện Pháp Luân Công, và hiểu rằng cuộc bức hại Pháp Luân Công không có cơ sở pháp lý.

Ông Chu gặp nhiều trở ngại khi cố gắng biện hộ cho cháu ông. Ông đã gửi một giấy ủy quyền có chữ ký của bà Trương đến tòa vào tháng 3 năm 2017. Trương Lập đã yêu cầu ông đưa ra bằng chứng để chứng minh rằng ông không có tiền sử phạm tội. Tuy đã thực hiện theo yêu cầu, nhưng đến ngày 18 tháng 12, ông Chu mới được ký giấy tờ liên quan.

Là người biện hộ, ông Chu đã xem qua hồ sơ của bà Trương. Ông thấy đơn kiện Giang của bà Trương bị gán nhãn là tài liệu quảng bá Pháp Luân Công. Ngày 21 tháng 12, ông gọi cho Trương Lập để báo rằng ông dự kiến đệ đơn yêu cầu bãi bỏ bằng chứng cáo buộc đối với đơn kiện Giang của bà Trương.

Hôm sau, ông đến tòa nhưng không gặp được Trương Lập. Mãi đến ngày 22 tháng 1 năm 2018, ông mới thấy Trương Lập và trợ lý của anh ta tại cuộc họp trước phiên tòa. Họ bảo ông không được biện hộ cho cháu ông nữa. Khi ông yêu cầu gặp chánh án Ngũ, Trương Lập lại bảo là không cần thiết.

Khi hai cán bộ tòa án dọa bà Trương ở trại tạm giam ngày 25 tháng 12, cháu trai của bà bị người của ủy ban khu phố cảnh báo không nên để ông Chu biện hộ

cho đi của anh, còn nói ông Chu là họ hàng xa nên tốt hơn là không nhờ ông.

Vì bị đe dọa, cháu trai và những người khác trong gia đình bà Trương đã viết đơn gửi tòa vào ngày 27 tháng 12 để từ bỏ vai trò biện hộ của ông Chu.

§§1.4.7 Bản án ấn định một tháng trước phiên tòa bí mật²⁵

Ngày 10 tháng 1 năm 2019, Tòa án Nghi Nam đã kết án ông Đỗ Dĩ Hợp, một cư dân địa phương, 4,5 năm tù chỉ vì ông tu luyện Pháp Luân Công. Hiện ông Đỗ đã bắt đầu thụ án tại Nhà tù Tế Nam. Gia đình ông vẫn chưa nhận được văn bản nào liên quan tới phán quyết của tòa án.

Ngay từ đầu tháng 10 năm 2018, gia đình ông Đỗ đã nghe phong thanh qua một người quen có quan hệ với chính quyền rằng các nhà chức trách đã quyết định kết án ông Đỗ bốn năm tù giam. Quyết định này được đưa ra vào ngày 24 tháng 11 năm 2018, một tháng trước khi diễn ra phiên xử bí mật ông Đỗ trong một tòa án tạm thời ở trại tạm giam Nghi Nam.

Ông Đỗ, 56 tuổi, là cha của ba người con trai, bị bắt vào ngày 28 tháng 5 năm 2018, ngay trước thềm Hội nghị Thượng đỉnh Tổ chức Hợp tác Thượng Hải (SCO) tại thành phố Thanh Đảo, tỉnh Sơn Đông diễn ra vào ngày 9 và 10 tháng 6 năm 2018. Được biết cảnh sát bắt giữ ông Đỗ để ngăn ông rời nhà đi làm ở thành phố khác.

Tại Trại tạm giam Huyện Nghi Nam, gia đình ông Đỗ không được vào thăm ông. Khi gia đình ông đến yêu cầu thả người, một lính canh bảo họ rằng: “Ông Đỗ thích ở trong đó nên không muốn về.”

§§1.4.8 Bị kết án vì chèn sóng vào đài truyền hình nhà nước Trung Quốc để phát sóng sự thật²⁶

Vì chính quyền Trung Quốc sử dụng toàn bộ hệ thống truyền thông do nó toàn quyền kiểm soát để tuyên truyền phỉ báng Pháp Luân Công nên các học viên đã sử dụng nhiều phương cách để vạch trần những dối trá và phổ biến thông tin cho công chúng về cuộc bức hại Pháp Luân Công. Khoảng 8 giờ tối ngày 5 tháng 3 năm 2002, 18 học viên Pháp Luân Công đã chèn sóng truyền hình cáp nhà nước tại Thành phố Trường Xuân, tỉnh Cát Lâm. Chương trình “Tự thiêu hay trò lừa bịp?” và “Pháp Luân Đại Pháp hồng truyền khắp thế giới” đã được phát sóng đồng thời trên tám kênh truyền hình trong khoảng 45 phút.

Sự việc này đã gây xôn xao dư luận khắp thành phố Trường Xuân. Một số người còn cho rằng lệnh cấm Pháp Luân Công đã được bãi bỏ.

Giang Trạch Dân, cựu lãnh đạo chính quyền cộng sản Trung Quốc, đã ra mật lệnh “giết hết những học viên Pháp Luân Công liên quan”. Chỉ trong vài ngày, hơn 5.000 học viên Pháp Luân Công ở Thành phố Trường Xuân đã bị bắt, 7 người bị đánh đập đến chết. Nhiều người buộc phải sống lang bạt để tránh bị bức hại.

Sau vụ việc này, 15 học viên bị kết trọng án, trong đó, ba người bị tra tấn đến chết.

› 1.4.8(a) Giang Trạch Dân ban hành mật lệnh

Theo thông tin của Minh Huệ Net, đêm ngày 5 tháng 3 năm 2002, Giang Trạch Dân đã gặp La Cán, người đứng đầu Phòng 610. Sau đó, ông ta ra lệnh cho Bộ Tư lệnh Quân khu Thẩm Dương sẵn sàng chiến đấu cấp độ hai. Cả Bộ Tư lệnh tiểu khu Trường Xuân và Cảnh sát Vũ trang Cát Lâm đều được lệnh sẵn sàng chiến đấu cấp độ một nhằm truy lùng tất cả những học viên có liên quan đến việc chèn tén hiệu truyền hình.

Qua La Cán, Giang Trạch Dân cho phép tất cả cảnh sát được phép nổ súng và giết bất kỳ học viên nào bị nghi ngờ liên quan đến việc chèn sóng: “Cứ việc giết chết hết đi.” Họ yêu cầu cảnh sát thành phố Trường Xuân và tỉnh Cát Lâm xử lý sự vụ này trong vòng một tuần lễ. “Bằng không, Trưởng cảnh sát các cấp ở Trường Xuân, cũng như bí thư Đảng ủy khu vực sẽ bị cách chức”. Đây là một phần trong cuộc hội thoại của họ.

Vương Vân Khôn, Bí thư Đảng ủy tỉnh Cát lâm, khi đang tham dự Đại hội Đại biểu Nhân dân Toàn quốc lần thứ 15 ở Bắc Kinh, thì được lệnh phải lập tức trở về để thực thi nhiệm vụ. Lưu Kinh, Giám đốc Phòng 610 kiêm Thứ trưởng Bộ Công an Trung Quốc đã được phái đến Trường Xuân để trực tiếp giám sát vụ việc.

› 1.4.8(b) Bảy học viên bị chết vài ngày sau khi bị bắt

Tổng cộng bảy học viên đã bị chết trong vài ngày sau khi bị bắt giữ.

Cô Lý Dung, tốt nghiệp Đại học Cát Lâm, từng công tác tại Viện Nghiên cứu Dược phẩm Tỉnh Cát Lâm, qua đời ở tuổi 35. Cô bị bắt vào tháng 3 và qua đời trong thời gian bị giam giữ tầm cuối tháng 3 hoặc đầu tháng 4. Thông tin chi tiết về cái chết của cô hiện vẫn chưa được làm rõ.

Cô Thẩm Kiếm Lợi, giảng viên Khoa Toán Ứng dụng của Đại học Cát Lâm, bị bắt ngay hôm sau. Cô bị bức hại đến chết tầm cuối tháng 4, khi cô mới 34 tuổi.

Tối ngày 11 tháng 3 năm 2002, anh Lưu Hải Ba bị bắt tại nhà. Cảnh sát đánh anh đến bị vỡ một mắt cá chân ngay trước mặt vợ và con trai anh. Họ tra tấn và thẩm vấn anh đến 1 giờ đêm, cho đến khi tim anh ngừng đập. Mặc dù họ đã vội vàng đưa anh vào viện, nhưng vị bác sỹ 34 tuổi này đã qua đời trong lúc chữa trị.

Một học viên tầm 30 tuổi bị đánh đập đến chết vào ngày 16 tháng 3 năm 2002 tại Đồn Cảnh sát Cẩm Trình, Trường Xuân. Có nhân chứng nhìn thấy trên thi thể anh có nhiều vết thương và có dấu hiệu chảy máu trong sau khi bị đánh đập.

Anh Lưu Nghĩa đã bị đánh đập đến chết ở tuổi 34 ở Phòng Cảnh sát Huyện Lục Viên.

Ngày 20 tháng 3 năm 2002, bà Lý Thục Càn 54 tuổi, bị Đồn Cảnh sát Đường Trường Cửu bắt giữ, rồi bị tra tấn đến chết tại Trại tạm giam Số 3 Trường Xuân.

Trong vòng vài giờ sau khi bị bắt tại nhà vào ngày 20 tháng 8 năm 2002, anh Hầu Minh Khải, 34 tuổi, đã bị đánh đập đến chết.

› 1.4.8(c) 15 học viên bị kết án

Ngày 20 tháng 9 năm 2002, Tòa án Trung cấp Thành phố Trường Xuân đã kết án 15 học viên sau đây:

- Bà Chu Nhuận Quân và ông Lưu Vỹ Minh: 20 năm
- Ông Lưu Thành Quân và ông Lương Chấn Hưng: 19 năm
- Ông Trương Văn: 18 năm
- Ông Lôi Minh, ông Tôn Trường Quân và ông Lý Đức Hải: 17 năm
- Ông Triệu Kiện: 15 năm
- Ông Vân Khánh Bân và ông Lưu Đông: 14 năm
- Ông Ngụy Tu Sơn: 12 năm
- Ông Trương Hiến Khôn và bà Trần Diễm Mai: 11 năm
- Ông Lý Hiểu Kiệt: 4 năm
- Ông Lưu Thành Quân và ông Lương Chấn Hưng bị bức hại đến chết trong nhà tù lần lượt vào ngày 26 tháng 12 năm 2003 và ngày 1 tháng 5 năm 2010.
- Ông Lôi Minh được bảo lãnh tại ngoại để điều trị y tế khi bị tra tấn đến gần chết. Ông qua đời vào ngày 6 tháng 8 năm 2006.
- Ông Vân Khánh Bân bị tra tấn đến suy sụp tinh thần, và được bảo lãnh tại ngoại để điều trị y tế.
- Bà Chu Nhuận Quân vẫn bị giam cầm trong Nhà tù Nữ Trường Xuân.
- Ông Tôn Trường Quân hiện vẫn bị giam cầm trong Nhà tù Số 2 Cát Lâm.
- Ông Triệu Kiện, ông Ngụy Tu Sơn, ông Trương Hiến Khôn, bà Trần Diễm Mai, và ông Lý Hiểu Kiệt gần đây đã được trả tự do.

› 1.4.8(d) Ý nghĩa lịch sử

Truyền thông quốc tế gọi sự kiện “chèn sọng vào hệ thống truyền hình Trường Xuân ngày 5 tháng 3” là một trong những hành động can đảm nhất của các học viên Pháp Luân Công. Nó minh chứng rằng cuộc bức hại tàn bạo ở Trung Quốc không ngăn được học viên Pháp Luân Công lên tiếng cho môn tu luyện và cuộc bức hại. Sau sự kiện này, hàng loạt sự việc tương tự xảy ra trên khắp Trung Quốc.

Bốn năm sau khi anh Lưu Thành Quân bị bức hại đến chết, Tổ chức Nhân Quyền Châu Á-Thái Bình Dương ở Úc đã tổ chức Lễ Trao Giải thưởng Nhân Quyền 2007 tại Hạ viện Bang New South Wales vào ngày 5 tháng 9. Anh Lưu được trao Giải thưởng Fidelity Vindicator (người kiên trung bảo vệ công lý).

Tổ chức Nhân Quyền Châu Á-Thái Bình Dương vinh danh anh Lưu đã truyền chân tướng tới hàng triệu khán giả truyền hình và nêu một tấm gương tiêu biểu cho các phong trào phi chính phủ trong công cuộc bảo vệ nhân quyền.

Ông Trương Nhi Bình, người phát ngôn của Hiệp hội Pháp Luân Đại Pháp, cho biết, ông rất vinh dự được thay mặt anh Lưu nhận giải thưởng. Ông bày tỏ hy vọng giải thưởng này sẽ khiến nhiều người hơn nữa hiểu được giá trị của sự thật. Ông kêu gọi mọi người hãy chung tay bảo vệ công lý và chấm dứt cuộc bức hại.

§1.5 Xâm phạm nhân quyền của các học viên bị giam giữ

Những vi phạm nhân quyền của ĐCSTQ đối với các học viên Pháp Luân Công không chỉ dừng lại ở việc kết án các học viên. Các học viên bị cầm tù thường bị tước đi những quyền cơ bản nhất trong khi những tù nhân không phải là học viên vẫn được hưởng, thậm chí họ còn được khuyến khích ngược đãi các học viên để được giảm án. Sau đây là một vài ví dụ.

§§1.5.1 Nhà tù Nữ Liêu Ninh và khu “chỉnh huấn” bức hại các học viên²⁷

Từ khi ĐCSTQ bắt đầu bức hại Pháp Luân Công vào năm 1999, các học viên bị giam ở Nhà tù Nữ Tỉnh Liêu Ninh. Họ bị tra tấn cả về thể xác lẫn tinh thần. Đây là cách ĐCSTQ cưỡng chế học viên Pháp Luân Công “chuyển hóa” và từ bỏ đức tin. Lính canh không cho các học viên tiếp xúc với các quan chức tới thăm.

Nhà tù này có 13 phân khu, tù nhân ở đây chủ yếu là các học viên Pháp Luân Công. Khu 12 là khung khiếp nhất, gọi là “Khu Tập trung và Chỉnh huấn” hay “Khu Y viện”, là nơi các học viên bị ngược đãi nhiều nhất. Trước năm 2000, nó được gọi là “Nhóm Điền”, đến năm 2010 thì được đặt lại là “Khu Tập trung và Chỉnh huấn” với nhiệm vụ chính là “chuyển hóa” các học viên Pháp Luân Công.

Khi Trại Lao động Cường bức Mã Tam Gia khét tiếng bị đóng cửa, tất cả các học viên Pháp Luân Công từng bị giam ở đó được chuyển tới Phân khu Mã Tam Gia mới được thiết lập trong Nhà tù Nữ Tỉnh Liêu Ninh.

› 1.5.1(a) Những thủ đoạn sử dụng ở khu chỉnh huấn

(1) *Hủy hoại ý chí của học viên*

Trần Thạc, trưởng phân khu chỉ đạo việc bức hại các học viên Pháp Luân Công ở khu chỉnh huấn, khiến cuộc sống hàng ngày của các học viên thiếu thốn, khó khăn, và tồi tệ nhất có thể, như tịch thu tất cả các bài viết của học viên, không cho họ dùng nhà vệ sinh khi có nhu cầu, không cung cấp giấy vệ sinh trong nhà vệ sinh. Họ không được rửa mặt, đánh răng, hay thay đồ lót.

Các học viên phải ngủ trên tấm ván gỗ, không có chăn, đệm, bất kể là mùa nào. Họ chỉ được cho rất ít đồ ăn, còn bị bắt phải đứng hay ngồi xồm hàng ngày. Họ thường bị đánh đập, sốc điện, biệt giam, và bị ép xem các đoạn phim thóa mạ Pháp Luân Công.

Ai từ chối bị “chuyển hóa” sẽ bị tăng án tù thêm 10 năm, và không tù nhân nào khác được thả. Quy định này khiến những tù nhân khác làm mọi cách để hãm dọa và cưỡng chế các học viên.

(2) Xúi giục tù nhân tra tấn các học viên

Lính canh xúi giục tù nhân Đan Lệ Lệ, Từ Nghênh Mai, Lý Lý, Quan Thúy, Dương Phạm, Vương Thụy, và nhiều tù nhân khác tra tấn các học viên Pháp Luân Công.

Bà Quách Hồng Diễm bị tra tấn dã man đến mức phải nhập viện. Bà Lưu Hiểu Á bị tra tấn đến khi chỉ còn da bọc xương. Bà Trần Á Châu bị sốc điện bằng dùi cui điện. Một phụ nữ ngoài 60 ban ngày bị bắt lao động khổ sai, ban đêm phải ngồi xổm dưới gầm bàn. Sau đó, bà bị biệt giam trong một xà lim nhỏ. Một học viên khác không được rửa mặt, đánh răng hay giặt quần áo sáu tháng liền, còn bị tù nhân chửi bới vì bốc mùi kinh khủng.

Lính canh chỉ đạo việc tra tấn các học viên và kích động tù nhân lăng mạ, đánh đập họ. Tù nhân nào ngược đãi các học viên sẽ được giảm án, đối xử càng tệ với các học viên thì càng được hưởng nhiều lợi ích, chẳng hạn như được cho nhiều hoa quả hơn. Nhiều tù nhân muốn lấy lòng lính canh nên đã nghe theo họ mà bức hại các học viên. Có tù nhân đối xử với các học viên còn tệ hơn cả lính canh.

Lính canh và tù nhân lừa các học viên rằng, nếu “chuyển hóa” thì sẽ được giảm án. Tuy nhiên, nếu các học viên đồng ý chuyển hóa, họ lại bị bắt viết “giấy cam kết” từ bỏ tu luyện thì mới được giảm án. Khi các học viên ký cam kết, lính canh nói: “Là các vị đồng ý, chứ chúng tôi không ép.”

(3) Trừng phạt tập thể và kích động thù hận

Khu 12 được chia thành năm nhóm. Nếu có học viên nào trong nhóm từ chối “chuyển hóa” thì cả nhóm sẽ bị phạt. Họ không được xem TV hoặc phải chép quy định nhà tù ba lần. Vì thế, các tù nhân đều lăng mạ các học viên và Sư phụ Pháp Luân Công.

Những học viên từ chối “chuyển hóa” không được mua đồ ăn hay nhu yếu phẩm nào trong tù, cũng không được gặp gia đình hay gọi điện, gửi thư. Họ hoàn toàn bị cách ly với thế giới bên ngoài.

Lính canh dùng những lời thô tục nhất để chửi bới các học viên, kể cả những học viên đáng tuổi bà của họ. Nhiều học viên đầu hàng vì không chịu nổi sự nhục mạ và tra tấn. Khi họ chịu “chuyển hóa”, lính canh và tù nhân lập tức thay đổi thái độ và mỉm cười với họ. Môi trường cũng trở nên thoải mái hơn nhiều. Nếu học viên nào lấy lại tinh thần và quay lại tu luyện Pháp Luân Công, lính canh và tù nhân sẽ lại nhục mạ họ.

Vì những tù nhân không phải là học viên Pháp Luân Công trong khu chính huấn không bị giao nhiều việc như những khu khác nên họ làm bất kỳ điều gì có thể để được chuyển đến đó. Gia đình họ hối lộ cho bất kỳ ai có thể để giúp họ

khỏi bị lao động khổ sai như các khu khác.

§§1.5.2 Tù nhân bị ép tra tấn các học viên tại Nhà tù Nữ Tĩnh Hắc Long Giang²⁸

Nhà tù Nữ Hắc Long Giang ở Cáp Nhĩ Tân, tỉnh Hắc Long Giang chuyên môn tra tấn tàn khốc các học viên Pháp Luân Công. Các lính canh xúi giục tù nhân bức hại các học viên, còn những phạm nhân này lấy đó làm cách để lấy lòng ban quản lý nhà tù.

› 1.5.2(a) Giảm án để khuyến khích phạm nhân tấn công các học viên

Khu 11 được dùng để "chuyên hóa" các học viên, đã xây dựng một hệ thống toàn diện để bức hại các học viên. Quý Na, phó trưởng phân khu, đã đưa ra thang điểm để thưởng cho tù nhân nào có hành vi tàn độc với các học viên.

Cuối hè năm 2012, những người được gọi là chuyên gia do Phòng 610 thuê đã phê bình các tù nhân chưa đủ "cứng rắn" trong việc xử lý các học viên, lại cho "người làm việc kém hiệu quả" nhiều điểm hơn để họ tăng cường bức hại các học viên. Những học viên kiên định bị cấm ngủ nhiều ngày liền, bị còng tay hoặc xiềng lại, và không được sử dụng nhà vệ sinh. Tất cả học viên mới vào Khu số 11 đều bị nhục mạ và đánh đập.

Sau đó, họ bị ép xem các video lăng mạ Pháp Luân Công hàng ngày. Kiểu tẩu nã này kéo dài từ 1-3 tháng, và các học viên bị biệt giam trong suốt thời gian này.

Tù nhân Thôi Sương, 44 tuổi, một tội phạm giết người, đã được giảm án vì chỉ đạo bí mật tra tấn các học viên dưới những hình thức như bắt ngồi bắt động trên ghế nhỏ trong thời gian dài đến mức xuất hiện vết thương và mưng mủ ở móng. Các học viên cũng thường bị đánh đập trong khi bị còng tay hoặc xiềng xích. Cô ta còn tuyên bố sẽ tiếp tục bức hại các học viên sau khi được thả.

Tù nhân Đường Vĩnh Hà 48 tuổi cũng có động cơ khi theo dõi, hành hạ các học viên.

Một số tù nhân vì muốn giảm án mà đã làm theo chỉ thị của Trương và Đường và còn sẵn sàng đánh đập các học viên. Tháng 3 năm 2012, tù nhân Mã Quý Vinh đã tập hợp một nhóm tù nhân để đánh cô Vương Kiến Huy.

› 1.5.2(b) Bệnh viện nhà tù tra tấn các học viên khỏe mạnh

Khu số 10 là bệnh viện nhà tù nơi những người bị tạm giam không phải là học viên được điều trị bệnh hoặc dưỡng thương. Ngược lại, các học viên khỏe mạnh bị đưa tới đây lại bị ngược đãi tàn khốc về tinh thần và thân thể.

Từ khi Triệu Quế Hoa, một lính canh được thăng chức lên giám đốc bệnh viện năm 2008, cô ta đã xúi giục tù nhân tra tấn các học viên để được giảm án.

Trong khi bức thực học viên Lý Ngọc Thu, tù nhân Vương Tân Hoa đã nhồi thức ăn xuống cổ họng cô Lý bằng đũa. Vì liên tục bị thọc vào cổ họng, cô đã bị thương nặng và xuất huyết. Ngày 30 tháng 12 năm 2012, cô Lý Ngọc Thu bị Lưu Diễm Bình và các tù nhân khác xô xuống đất vì nói chuyện với các học viên khác. Cô Lý bất tỉnh và mãi sau mới tỉnh lại được. Cô phải khâu năm mũi sau đầu.

Học viên Hồ Ái Vân từ chối bị bức thực và đã bị tù nhân Vương Vy và Lý Côn túm tóc, đánh đập tàn bạo cho đến khi cô bất tỉnh mới thôi. Vương nói: “Đây là khu tù nhân bị bệnh. Chết đôi ba tù nhân là chuyện thường tình.”²⁹

Cô Nguyễn Quân, một giáo viên hơn 40 tuổi, đến từ thành phố Đại Khánh, thường bị các tù nhân đánh đập tàn bạo. Cô cũng bị bắt ngồi ghế nhỏ từ 6 giờ sáng đến 12 giờ khuya. Những tù nhân này đánh cô mạnh đến nỗi làm gãy mấy cái răng của cô. Cô chỉ được ngủ rất ít nên thỉnh thoảng bị ngất xỉu.

Ngày 13 tháng 9 năm 2019, khi đang tắm, bà Lý Học Quân, 68 tuổi, một học viên đến từ quận Thái Bình, thành phố Cáp Nhĩ Tân, đột nhiên bị tê liệt nửa người trái và ngã xuống. Bà được đưa tới bệnh và được chẩn đoán bị liệt bán thân vì bị đột quỵ. Bà nằm viện hơn một tháng trước khi bị đưa trở lại Khu số 10.

§§1.5.3 Một học viên Thiên Tân kháng cáo án tù 5 năm lại bị nâng lên thành 7 năm³⁰

Anh Hoàng Lễ Kiêu, một kỹ sư ở tỉnh Thiên Tân, bị bắt giữ ngày 7 tháng 4 năm 2012. Mấy tháng sau, anh bị kết án 7 năm tù vì không chịu từ bỏ Pháp Luân Công. Anh lập tức nộp đơn kháng cáo, nhưng Nhà tù Tân Hải đã giữ lại đơn của anh. Anh đã cố gửi đơn vài lần nữa trong mấy năm, nhưng phát hiện không lá đơn nào được gửi đi.

Cô Cát Tú Lan, vợ anh, liên tục tìm cách giải cứu chồng từ ngày anh bị bắt. Có lần, cô còn bị giam 25 ngày và bị tước quyền thăm chồng từ khi anh bị bắt giữ. Sau khi được thả, cô đệ đơn khiếu nại nhà tù, cuối cùng nhà tù mới nhượng bộ cho cô gặp chồng.

Cô Cát đã đi cùng luật sư vào gặp chồng vào ngày 21 tháng 3 năm 2017. Lính canh đã ngăn không cho luật sư ghi chép hay hỏi anh Hoàng về việc giam cầm của anh. Họ đã tới Tòa án Trung cấp Số 1 ở Thiên Tân vào ngày hôm sau để nộp đơn kháng cáo của anh Hoàng nhằm phản đối án tù bất công.

§§1.5.4 Thư gửi luật sư của một phụ nữ bị cầm tù bị ban quản lý nhà tù giữ lại³¹

Bà Hoàng Tiêm, 47 tuổi, từng là nhân viên của Trung tâm Sách Quảng Châu, bị bắt tại nhà ở thành phố Quảng Châu vào ngày 3 tháng 2 năm 2015 vì bà viết blog về cuộc bức hại mà bà đã chịu đựng vì từ chối từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công. Bài viết của bà mang tiêu đề "Hồi ký trong trại lao động cải tạo", trong đó

ghi lại những lần bà bị bắt, bị giam giữ và bị tra tấn kể từ khi cuộc bức hại Pháp Luân Công nổ ra vào năm 1999. Bà đã bị kết án ba năm lao động cưỡng bức vào tháng 6 năm 2001 và bị kết án bốn năm tù vào tháng 10 năm 2008.

Bà bị bắt giữ và bị kết án 5 năm tù vào ngày 30 tháng 12 năm 2016, sau đó bị giam vào Nhà tù Nữ Tỉnh Quảng Đông vào tháng 6 năm 2017.

Lính canh thường xuyên tra tấn bà và giữ lại những lá thư mà bà gửi cho luật sư để nhờ giúp đệ đơn kháng cáo. Ngoài ra, mẹ bà đã qua đời không lâu sau khi bà bị đưa tới nhà tù, nhưng bà cũng không được về dự đám tang mẹ.

Gia đình bà Hoàng đến thăm bà và nhận thấy bà đã sụt cân rất nhiều. Bà cầu xin gia đình đưa bà ra khỏi nhà tù. Khi gia đình bà chất vấn viên lính canh phụ trách về tình trạng của bà, anh ta dọa sẽ tước lại quyền thăm thân của họ.

§§1.5.5 Nhà tù phớt lờ việc phạm nhân tấn công học viên đang thụ án tù 11 năm vì tín ngưỡng của họ³²

› 1.5.5(a) Đầu bị thương vẫn phải chịu đựng trong tù

Ông Vương Thủ Đạt, một cư dân Nội Mông Cổ, đang thụ án tù 11 năm tại Nhà tù Số 2 Hồ Hòa Hạo Đặc vì từ chối từ bỏ Pháp Luân Công. Ông đã bị một tù nhân ngược đãi hai lần trong vài tháng. Tuy nhiên, ban quản lý nhà tù không có hành động thích đáng nào để buộc thủ phạm phải chịu trách nhiệm.

Lần ngược đãi đầu tiên xảy ra vào ngày 16 tháng 10 năm 2018. Tù nhân Vương Tế Ninh đẩy mạnh ông Vương, hơn 50 tuổi, khiến ông bị đập đầu xuống sàn xi-măng. Lần đó, ông Vương vừa tuyệt thực gần một tháng nên người rất yếu. Hành vi này có thể dễ dàng lấy đi tính mạng của ông. Mặc dù ban quản lý nhà tù đã tiến hành một cuộc “điều tra”, song họ không hề yêu cầu tù nhân Vương phải chịu trách nhiệm.

Lần ngược đãi thứ hai xảy ra lúc 10 giờ tối, ngày 19 tháng 12 năm 2018. Vương Tế Ninh lại đánh ông Vương, khiến ông bị rụng một chiếc răng, hai mắt bị thương, sưng húp đến nỗi ông không nhìn được gì. Lính canh đã biết về vụ đánh đập này nhưng họ không cho ông Vương được điều trị y tế kịp thời.

Ở trong tù, tù nhân nào đánh đập người khác thường sẽ lập tức bị biệt giam. Nhưng Vương Tế Ninh không những không phải lãnh bất kỳ hậu quả nào khi ngược đãi ông Vương, mà ngược lại, ông Vương lại là người không được ra khỏi buồng giam trong giờ giải lao như những tù nhân khác.

› 1.5.5(b) Bí mật kết án và ngược đãi trong tù

Ông Vương sống ở Ngạc Nhĩ Đa Tư, một thành phố ở phía Đông Nội Mông Cổ. Ông cùng hai học viên khác là ông Quách Bình Cường và bà Bạch Thác Á, bị bắt ngày 19 tháng 6 năm 2011. Họ bị đưa tới Trại tạm giam Đông Thắng.

Gia đình ông Vương không có tin tức gì về ông. Mãi đến tháng 12 năm 2012, họ mới được báo tin ông đã bị kết án 11 năm tù và bị chuyển tới Nhà tù Hồ Hòa Hạo Đặc.

Ở trong tù, ông Vương bị cưỡng bức lao động nặng nhọc và bị tẩy não. Lính canh đã xúi giục tù nhân đánh đập ông. Ngày 16 tháng 11 năm 2017, Chu Tuấn Khanh và Phạm Chí Cường, hai công an ở nhà tù này, đã ghì ông Vương xuống sàn và dùng vũ lực mà nhổ răng cửa của ông rồi nhét giấy vệ sinh vào miệng ông. Sau đó, ông Vương bị biệt giam gần ba tháng, không được ra ngoài cho đến khi rơi vào tình trạng nguy hiểm đến tính mạng. Ông Vương đã đệ đơn khiếu nại, nhưng chẳng đi đến đâu.

§§1.5.6 Bệnh nhân đột quỵ, bị từ chối bảo lãnh tại ngoại để điều trị y tế, đã tử vong trong thời gian thụ án chỉ vì đức tin của ông³³

Một cư dân thành phố Phàn Chi Hoa, tỉnh Tứ Xuyên, 65 tuổi, bị giam trong Nhà tù Tỉnh Vân Nam chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công. Ông đã chết trong vòng chưa đầy 9 tháng bị giam tại đây do mấy lần bị đột quỵ và huyết áp cao ở mức nguy hiểm, nhưng lần nào cũng bị từ chối bảo lãnh tại ngoại để điều trị y tế.

Cái chết của ông Liệu Kiện Phủ xảy ra sau hai lần thụ án tù vào năm 2002 và năm 2013 với tổng thời hạn 10,5 năm tù.

Lần cuối ông Liệu bị bắt là tháng 10 năm 2016 vì dán áp phích về Pháp Luân Công. Ba học viên khác đi cùng ông là ông Tống Nam Du (70 tuổi), ông Phó Văn Đức (70 tuổi), và ông Châu Phú Minh (trên 60 tuổi), cũng bị bắt giữ.

Tòa án Quận Ngọc Long Bốn đã xét xử bốn học viên vào ngày 22 tháng 3 năm 2018. Các học viên liên tục bị thẩm phán ngắt lời khi đọc lời biện hộ. Sau đó, thẩm phán kết án ông Liệu 4 năm tù, ông Tống và ông Phó đều là 3,5 năm, ông Châu 2 năm.

Ông Liệu, ông Phó, và ông Châu bị đưa đến Nhà tù Số 1 Tỉnh Vân Nam, còn ông Tống bị đưa đến Nhà tù Số 2 Tỉnh Vân Nam vào ngày 21 tháng 8 năm 2018. Trong thời gian thụ án, ông Liệu đã nhiều lần bị xuất huyết não, nhưng ban quản lý nhà tù không cho ông được bảo lãnh tại ngoại để điều trị y tế.

§§1.5.7 Một phụ nữ bị cầm tù bị tước quyền thăm thân trong bốn tháng chỉ vì luyện tập các bài công pháp của Pháp Luân Công³⁴

Bà Trương Vỹ, một cư dân thành phố Đan Đông, tỉnh Liêu Ninh, bị tước quyền thăm thân bốn tháng qua chỉ vì bà luyện các bài công pháp của Pháp Luân Công trong Nhà tù Nữ Liêu Ninh, nơi bà đang thụ án 8,5 năm tù vì không từ bỏ đức tin.

Bà Trương bắt đầu thụ án tại Nhà tù Nữ Liêu Ninh từ mùa xuân năm 2016. Bà bị lính canh và tù nhân đánh đập thường xuyên vì không từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công. Vì bị thương nặng ở lưng và chân, bà đã luyện các bài công pháp của Pháp

Luân Công để phục hồi, nhưng vì thế mà bà lại bị tước quyền thăm thân từ tháng 4 năm 2019.

Ngày 27 tháng 6 năm 2019, chồng bà Trương đến nhà tù. Hai lính canh bảo ông: “Trương Vỹ luyện công trước mặt hàng trăm người trong phân xưởng của nhà tù. Bà ta vi phạm quy định ở đây, nên chúng tôi không cho bà ta gặp người nhà!” Một người nhà của bà nói với lính canh: “Chúng tôi đã không gặp bà ấy bốn tháng rồi, chúng tôi rất lo cho sự an nguy của bà ấy, nhất là mẹ già 80 tuổi của bà ấy. Năm 2002, lần đầu thụ án ở đây, Trương Vĩ đã suýt chết vì bị tra tấn. Lần này, bà ấy lại bị đánh đập nữa, làm sao chúng tôi không lo lắng cho bà ấy được?” Lính canh đáp: “Không tuân theo quy định nhà tù là chúng tôi còng tay và biệt giam bà ta.” Chồng bà hỏi lính canh: “Bà ấy thụ án ở đây mấy năm rồi. Bà ấy không chịu ngừng luyện công thì các anh cứ còng tay bà ấy suốt thế sao?” Dù gia đình bà Trương có nói gì thì lính canh vẫn không cho họ gặp bà.

Sau đó, gia đình bà Trương đến viện kiểm sát địa phương để khiếu nại nhà tù đó thì được chỉ đến Cục Quản lý Nhà tù Tỉnh Liêu Ninh, rồi cơ quan này lại chỉ họ sang Phòng Khiếu nại của Cục Quản lý Nhà tù Tỉnh Liêu Ninh. Một nhân viên của phòng khiếu nại này đã yêu cầu gia đình bà Trương phải nộp đơn thỉnh cho phòng khiếu nại của nhà tù. “Nếu các vị vẫn không nhận được câu trả lời thỏa đáng thì có thể quay lại chỗ chúng tôi”, nhân viên này nói.

Ngày hôm sau, gia đình bà Trương đã tới phòng khiếu nại nhà tù để phản ánh tình huống nhưng bị từ chối. Họ quay lại phòng khiếu nại nhà tù của tỉnh thì gặp chính nhân viên hôm trước tiếp họ. Người đó đọc đơn khiếu nại và sang một phòng khác để gọi điện cho cấp trên. Vài phút sau, anh ta quay trở lại, bảo gia đình bà Trương rằng trường hợp này không được tiếp nhận và gia đình phải tự trao đổi với quản lý nhà tù.

Gia đình bà Trương cố gắng liên lạc với nhà tù lần nữa, nhưng chỉ được bảo rằng chừng nào bà Trương còn luyện các bài công pháp của Pháp Luân Công, thì họ sẽ không được vào thăm bà. Chồng bà Trương thề sẽ thuê luật sư để đòi công lý cho bà.

Chương 2: Tước đoạt cơ hội việc làm, giáo dục, cư trú, và thu nhập ổn định

Sau đây là lời tự thuật của ông Hà Lập Phương về việc gia đình ông phải chịu đựng thái độ thù địch, phân biệt và sỉ nhục kể từ khi cuộc bức hại Pháp Luân Công bắt đầu vào năm 1999.

Năm 2001, tôi bị 17 tù nhân đánh đập trong thời gian bị giam cầm vì đức tin của mình. Cảnh sát thả tôi dưới điện tại ngoại khi tôi rơi vào tình trạng nguy kịch, song họ lại liên tục sách nhiễu tôi ở nhà. Tôi tìm cách thoát khỏi sự giám sát của họ nên phải rời nhà. Phòng 610 Tức Mặc nghe tin tôi có thể trốn ở đâu đó và phát lệnh truy nã có ảnh tôi khắp nơi ở khu vực đó. Họ còn hủy thẻ căn cước của tôi để tước quyền tự do và nhân quyền cơ bản của tôi.

Các quan chức cũng nhiều lần sách nhiễu, thăm vấn và bắt giữ cha mẹ tôi để ép họ cung cấp thông tin về tôi. Vào mỗi dịp Tết, các quan chức thường cử người đến nhà họ hàng của tôi để bắt tôi.

Trước khi cuộc bức hại Pháp Luân Công bắt đầu vào tháng 7 năm 1999, công việc kinh doanh của tôi rất thành công. Nhưng vì bị ảnh hưởng bởi tuyên truyền vu khống của ĐCSTQ, nhiều khách hàng đã bị lừa dối và đối xử với tôi như kẻ thù. Một người hàng xóm từng rất thân thiện trước đây đã nguyện rửa tôi và gia đình tôi. Ngay đến trẻ con có lúc cũng mạ lị chúng tôi vì chúng cũng bị ảnh hưởng bởi tuyên truyền vu khống của ĐCSTQ.

Những tuyên truyền vu khống đó đã ảnh hưởng đến nhiều phương diện trong cuộc sống của chúng tôi. Vì cả gia đình tôi tu luyện Pháp Luân Công nên cháu trai tôi đã không qua được đợt xét duyệt chính trị để gia nhập quân đội. Khi cha của cháu – anh trai tôi – không ép được cha mẹ tôi từ bỏ đức tin, anh ấy đã đập vỡ tất cả các cửa sổ và bàn kế hoạch với chính quyền thôn để đập phá ngôi nhà của cha mẹ tôi và không ngừng đe dọa sẽ giết họ. Vì thế, hễ nghe thấy tiếng của anh tôi, cha mẹ tôi liền chạy vào rừng trốn và không dám về nhà.

Cũng như ông Hà, cuộc sống của các học viên Pháp Luân Công trên khắp Trung Quốc đã bị đảo lộn chỉ sau một đêm. Chính quyền cộng sản Trung Quốc đã thành công trong việc biến cả đất nước chống lại một nhóm tu luyện bằng các chiến dịch tuyên truyền vu khống rộng khắp của nó. Bất kể họ là ai, bất kể họ đi đâu, chừng nào mà họ còn chưa từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công, họ sẽ bị gán nhãn là kẻ thù của đảng và sẽ bị bức hại tàn nhẫn.

Các học viên Pháp Luân Công bị tước đoạt những quyền sinh tồn cơ bản nhất của con người. Học sinh bị đuổi học, không được nhập học. Công nhân bị đuổi

việc, người về hưu bị treo lương hưu. Đối với những người có địa vị xã hội, chính quyền có thể tước đoạt của họ mọi thứ, kể cả doanh nghiệp, nhà cửa, cũng như tài khoản tiết kiệm ngân hàng.

Chính quyền đã sử dụng thành công hệ thống tẩy não và kiểm soát tư tưởng của nó để khiến con trẻ chống lại cha mẹ, chồng vợ bất hòa, học sinh chống lại thầy cô giáo. Mọi người được thưởng khi tố giác học viên Pháp Luân Công với chính quyền. Cảnh sát được thăng chức nhờ tích cực tẩy não và tra tấn các học viên. Cảnh sát có thể gõ cửa hay đột nhập vào nhà các học viên vào nửa đêm để lục soát nhà và bắt giữ họ. Học viên có thể bị từ chối cấp thẻ căn cước hay hộ chiếu, khiến cuộc sống thường ngày của họ gặp nhiều bất tiện. Thậm chí, ngay cả khi họ được cấp thẻ căn cước, nó cũng có thể bị đánh dấu để giám sát, và họ có thể dễ dàng bị bắt giữ khi đi tàu về thăm cha mẹ.

Với những tiến bộ gần đây, ứng dụng trí tuệ nhân tạo, nhận diện khuôn mặt và các ứng dụng xã hội như Wechat (một ứng dụng mạng xã hội dùng trong hầu hết mọi mặt cuộc sống thường ngày như mua đồ ăn, gọi taxi...), người Trung Quốc chưa bao giờ bị giám sát chặt chẽ hơn thế. Chính quyền cộng sản Trung Quốc đã thành công khi biến cả đất nước Trung Quốc thành một nhà tù lớn.

§2.1 Trường học khởi tác dụng gì trong cuộc bức hại

ĐCSTQ kiểm soát chặt chẽ toàn bộ hệ thống giáo dục từ tiểu học đến đại học. Mỗi trường học, từng khối lớp đều có một bí thư để theo dõi tư tưởng của học sinh có phù hợp với đường lối của Đảng hay không. Nếu nhà trường phát hiện học sinh nào tập luyện Pháp Luân Công thì em đó sẽ bị bạn bè và thầy cô phân biệt đối xử. Nhiều em bị đuổi học và vĩnh viễn không được đi học nữa.

Tuy nhiên, các học viên không phải là những nạn nhân duy nhất. Tuyên truyền bài xích Pháp Luân Công cũng được đưa vào sách giáo khoa, và học sinh bị ép lảng mạ Đại Pháp trong các kỳ thi. Nếu từ chối, các em sẽ phải chịu cùng số phận như học viên Pháp Luân Công.

Hơn hai thập kỷ qua, ĐCSTQ đã đầu độc cả một thế hệ bằng những thông tin lệch lạc phỉ báng Pháp Luân Công, khiến thế hệ này vô tình trở thành đồng phạm của cuộc bức hại. Khi một học sinh trưởng thành và bước chân vào xã hội, họ mang theo quan niệm đã bị nhồi nhét và truyền lại cho thế hệ sau. Cuối cùng, nó khiến cả một nhóm người bị bức hại bị gạt ra ngoài lề xã hội suốt một thời gian dài.

§§2.1.1 Tước đoạt cơ hội giáo dục

Trường hợp 1: Một học sinh trung học bị đuổi học và đưa vào trại vô gia cư vì tu luyện Pháp Luân Công³⁵

Lưu Vân Quyên, học sinh phổ thông ở tỉnh Phúc Kiến, bị ban giám hiệu nhà

trường ép viết tuyên bố từ bỏ Pháp Luân Công. Khi em từ chối thì hiệu trưởng Lâm Kiên Phong tức giận, viện đủ lý do để không cho em vào lớp học.

Sau đó, Lưu Vân Quyên bị bắt giữ và đuổi học sau khi chia sẻ với các giáo viên về những trải nghiệm tu luyện Pháp Luân Công. Khi chính quyền tiếp tục đến nhà sách nhiều, em buộc phải sống xa nhà để tránh bị bức hại thêm.

Trường hợp 2: Một học sinh phổ thông bị đuổi học vì truyền thông tin về Pháp Luân Công³⁶

Lý Quân bị báo với nhà trường về việc em đưa cho bạn học một cuốn sách nhỏ có thông tin về Pháp Luân Đại Pháp. Giáo viên đã dành nhiều giờ để thuyết phục em từ bỏ tu luyện.

Khi em cố gắng giải thích về Pháp Luân Công cho các giáo viên thì họ đều không chịu nghe và yêu cầu cha mẹ đưa em về nhà. Sau khi từ chối viết tuyên bố từ bỏ Pháp Luân Công, Lý Quân đã bị đuổi học.

Trường hợp 3: Một thanh niên không được vào đại học và bị đưa đi cải tạo lao động một năm³⁷

Mặc dù đạt kết quả cao trong kỳ thi tuyển sinh đại học nhưng Lưu Hiểu Lâm không được nhập học sau khi chính quyền biết anh tu luyện Pháp Luân Công.

Thanh niên 18 tuổi này bị đưa vào trại lao động cưỡng bức sau khi anh bày tỏ quan điểm phản đối cuộc bức hại trên mạng Internet. Cha mẹ anh cũng bị bắt và đưa vào trại cải tạo lao động.

Sau khi được thả, Lưu vẫn bị chính quyền giám sát nghiêm ngặt và thường xuyên sách nhiễu.

Trường hợp 4: Nghiên cứu sinh Tiến sỹ bị tước quyền bảo vệ luận án, Học viện Khoa học Trung Quốc ép cha tố con³⁸

Anh Vu Á Âu, một nghiên cứu sinh ở Vườn Thực vật Nam Trung Quốc thuộc Học viện Khoa học Trung Quốc bị tước quyền bảo vệ luận án vì trong đó có một câu thể hiện sự cảm ân đối với Pháp Luân Công.

Theo yêu cầu của Phòng 610, ban quản lý Vườn Thực vật Nam Trung Quốc dùng quy định tuyển sinh của trường và quy định quản lý sinh viên để uy hiếp anh Vu. Họ cũng ép cha anh phải tố giác con trai với Phòng 610 và đưa anh vào trung tâm tẩy não.

Trường hợp 5: Tân sinh viên đại học bị giam giữ ở Thượng Hải vì tu luyện Pháp Luân Công và phát tài liệu³⁹

Anh Chung Nhất Minh, 19 tuổi, tân sinh viên Đại học Giao thông Thượng Hải, bị giam giữ vào đầu tháng 7 năm 2019 vì tu luyện và phát tài liệu Pháp Luân Công.

Cán bộ nhà trường cho hay anh Chung bị phát hiện qua camera giám sát khi phát tài liệu về Pháp Luân Công trong khuôn viên trường. Qua điều tra, họ phát hiện anh Chung đã tiết kiệm tiền sinh hoạt mà cha mẹ anh chu cấp để mua một chiếc máy in dùng để in ấn tài liệu chân tướng Pháp Luân Công.

Nhà trường đã tố giác anh với công an Thượng Hải, và anh bị yêu cầu tiết lộ nơi anh học Pháp Luân Công và viết “hối quá thư” tuyên bố từ bỏ đức tin của mình. Ngày 5 tháng 7, khi anh Chung từ chối làm theo, công an dọa sẽ đình chỉ khóa học của anh và giam anh vào trại tạm giam ở Thượng Hải, nhưng không thông báo cho cha mẹ anh về nơi giam giữ. Cha mẹ anh đã ở lại Thượng Hải mấy ngày để tìm anh nhưng vô ích.

Ban giám hiệu nhà trường còn cử nhân viên tới Trường Trung học 24 Đại Liên, nơi anh học trung học, để điều tra về anh. Có tin cho hay ngày 22 tháng 7, công an Thượng Hải đã bay tới thành phố Đại Liên hùng bắt giữ người bà đã ngoài 80 tuổi của anh.

§§2.1.2 Tẩy não học sinh, sinh viên và giáo viên

Để kích động dân chúng thù ghét Pháp Luân Công và biện minh cho cuộc bức hại, nhà cầm quyền đã dựng nên hàng loạt câu chuyện như vụ tự thiêu giả ở Thiên An Môn, hay 1.400 cái chết của học viên Pháp Luân Công và đăng tải tràn ngập trên báo đài và thậm chí đưa vào nội dung sách giáo khoa. Hàng loạt biểu ngữ và áp phích tuyên truyền giăng khắp khuôn viên trường. Học sinh, sinh viên bị yêu cầu xem video và tham dự hội thảo, triển lãm để củng cố chiến dịch tuyên truyền. Các cuộc vận động chữ ký nhằm phi báng Pháp Luân Công được lan truyền khắp nơi, học sinh nào cũng bị ép ký tên, nếu không, sẽ phải chịu hậu quả.

Trường hợp 1: “Đây là trường học của Đảng, không được phép tin vào điều gì khác”⁴⁰

Hơn 5.000 học sinh và giáo viên của một trường phổ thông ở tỉnh Hắc Long Giang phải ký cam kết không trao đổi hay đọc tài liệu về Pháp Luân Công. Gần 100 học sinh giỏi đứng đầu trường bị ép kết nạp Đảng; đây là cách để Đảng gia tăng khả năng kiểm soát tư tưởng của họ. Nếu học sinh vi phạm cam kết thì giáo viên cũng phải chịu trách nhiệm liên đới.

Tào Nhị, học sinh lớp 11, tuy không tu luyện Pháp Luân Công nhưng vẫn bị trình báo với ban giám hiệu nhà trường vì chia sẻ các tài liệu Pháp Luân Công mà em đã được nhận từ các bạn khác, và nói rằng cuộc đàn áp của Đảng là phi pháp. Em Tào còn bị trừng phạt vì đã “làm mất trật tự lớp học” do em công khai chất vấn giáo viên chính trị khi ông này xúc phạm Pháp Luân Công trong giờ dạy.

Sau đó, Tào Nhị bị đuổi khỏi trường, ban giám hiệu còn gọi cả cảnh sát đến đưa hai mẹ con đi. Một thành viên trong hội đồng nhà trường bảo: “Đây là trường học của Đảng, không được phép tin vào điều gì khác.”

Trường hợp 2: Sinh viên Luật bị ép phải thể hiện thái độ về Pháp Luân Công trong buổi phỏng vấn nhập học⁴¹

Trong thông báo về buổi phỏng vấn nhập học khoa Luật của Trường Đại học Kinh tế Tài chính Thượng Hải năm 2010, sinh viên phải trả lời câu hỏi về nhận thức đối với Pháp Luân Công. Những câu hỏi như vậy thường được xem là tiêu chuẩn để đánh giá xem sinh viên có trung thành tuyệt đối với Đảng không, hay vẫn mang tư tưởng độc lập. Đa số sinh viên đều từ bỏ tự do tư tưởng của mình mà hòa theo đám đông để đeo đuổi danh vọng, sự nghiệp.

§2.2 Tước đoạt cơ hội việc làm và tịch thu tài sản cá nhân

Chiến dịch đàn áp Pháp Luân Công len lỏi đến từng ngõ đường góc phố Trung Quốc, khó có người nào có thể thoát khỏi ảnh hưởng của nó. Một sinh viên, sau khi tốt nghiệp đại học và bước chân vào xã hội, sẽ liên tục đối mặt với áp lực mất việc và bị tịch thu tài sản cá nhân nếu bị chính quyền phát hiện là tu luyện Pháp Luân Công.

§§2.2.1 Các học viên bị chủ lao động sa thải

Trường hợp 1: Một kỹ sư máy bay không thể đi làm nuôi gia đình vì bị tịch thu thẻ căn cước⁴²

Ông Lưu Vĩnh Sinh, một kỹ sư máy bay ở Tập đoàn Lắp ráp Máy bay Thành Đô, bị sa thải năm 2007 trong cuộc truy bắt học viên Pháp Luân Công quy mô lớn. Ông phải rời nhà, phiêu dạt khắp nơi để tránh bị bức hại.

Chính quyền đã tịch thu bằng cấp và thẻ căn cước để ông không tìm được việc trong thời gian dài. Mặc dù là một chuyên gia dày dặn kinh nghiệm, nhưng ông lại phải kiếm sống bằng nghề giao hàng bán thời gian.

Trường hợp 2: Bác sỹ bị đuổi việc⁴³

Bác sỹ Trần Tĩnh bị đưa đến đồn cảnh sát khi đang bế một đứa trẻ để tra hỏi về người mẹ bị bắt giữ vào giữa tháng 12 năm 2005. Cảnh sát đã đánh đập, lăng mạ và thẩm vấn cô. Ngay sau đó Bệnh viện Trung ương Giai Mộc Tư sa thải bác sỹ Trần sau một năm làm việc ở đây.

Vụ việc của Trần Tĩnh đã khắc sâu thêm nỗi sợ hãi và hiểu lầm về Pháp Luân Công đối với gia đình, đồng nghiệp và bạn bè của cô.

Trường hợp 3: Người nhà bị liên lụy⁴⁴

Em trai anh Lý Hồng Thư phải nghỉ việc ở thành phố Đại Liên để quay về thị trấn Bàn Cẩm chăm sóc mẹ già; sau khi bố và anh trai bị bắt vì tu luyện Pháp

Luân Công. Dù đạt điểm cao nhất trong kỳ kiểm tra ứng dụng thực hành, đạt cả vòng phỏng vấn và kiểm tra thể lực, em trai anh vẫn bị loại khỏi vị trí cảnh sát giao thông ở Bàn Cẩm chỉ vì cha họ tu luyện Pháp Luân Công. Đây là cú sốc tinh thần lớn cho em trai anh Lý, khiến em anh gặp khó khăn khi tìm kiếm bạn đời.

§§2.2.2 Công ty riêng bị ép đóng cửa

Trường hợp 1: Công ty hóa chất tẩy rửa bị ép đóng cửa

Năm 2003 một số học viên Pháp Luân Công ở thành phố Triều Dương, tỉnh Liêu Ninh thành lập một công ty liên doanh, và mua lại một công nghệ đã được cấp bằng sáng chế. Họ mở Công ty Hóa chất Tẩy rửa Thiên Chính. Từ khâu quản lý đến sản xuất, công ty đều thuê các học viên bị sa thải do cuộc bức hại làm.

Không lâu sau khi thành lập, công ty nhanh chóng tạo dựng được kênh bán hàng và mở rộng thị trường phân phối đến hơn 20 công ty chế tạo máy móc quy mô trung và lớn. Doanh thu công ty tăng nhanh trong ba năm liền.

Sau khi cảnh sát phát hiện công ty này thuộc sở hữu của các học viên, họ đã bắt giữ người đứng đầu công ty là ông Lý Văn Sinh cùng bà Ngô Kim Bình và lục soát công ty vào ngày 24 tháng 2 năm 2008. Cảnh sát đã tịch thu kết sắt tiền mặt, sổ ghi séc của công ty và sổ séc giao dịch, một con dấu công, con dấu tài chính, con dấu đại diện pháp lý, và các vật dụng khác của công ty; đây là những thứ dùng để rút tiền mặt khỏi tài khoản ngân hàng. Họ còn tịch thu một ô tô của công ty và bắt giữ nhân viên lái xe.

Công ty bị ép đóng cửa, làm tổn thất hàng triệu tệ, nhiều nhân viên bị mất việc và gia đình họ rơi vào hoàn cảnh kinh tế khó khăn.

Trường hợp 2: Công ty giáo dục của một tác giả nổi tiếng phải đóng cửa và toàn bộ sách bị tịch thu⁴⁶

Ông Vương Học Minh (bút danh là Vân Hiếu), một giáo viên Trường Trung học Đại Mến ở thành phố Thành Đô, bị sa thải vào tháng 3 năm 2003. Sau đó, ông chuyển tới thành phố Vũ Hán, tỉnh Hồ Bắc và mở một công ty giáo dục mang tên “Giảng đường Thuần khiết” để dạy viết chữ. Ông cũng xuất bản hơn 100 bài viết, bài thơ được đăng trên nhiều tạp chí và biên soạn thành mấy bộ giáo trình đại học. Ông Vương được bình chọn là “Một trong những nhà văn hàng đầu về thể loại văn xuôi trên mạng” năm 2008.

Khi sức ảnh hưởng của ông ngày một tăng thì cảnh sát đã bắt giữ ông Vương vào ngày 27 tháng 10 năm 2011. Cùng ngày, cha ông vì phần uất mà qua đời. Chính quyền đã buộc ông Vương tội “kinh doanh trái phép” và ra lệnh đóng cửa trụ sở chính ở Vũ Hán cũng như mấy chi nhánh khác gần Vũ Hán và thành phố Nam Xương, tỉnh Giang Tây. Hơn 6.000 bản các ấn phẩm của ông bị tịch thu, gây thiệt hại về kinh tế tổng cộng hơn một triệu tệ.

§2.3 Tước đoạt quyền cư trú

Trường hợp 1: Giáo viên piano bị tịch thu nhà và treo lương hưu⁴⁷

Bà Tạ Hà, giáo viên dạy dương cầm sống ở huyện Song Lưu, tỉnh Tứ Xuyên đã bị sa thải ngay sau khi cuộc đàn áp Pháp Luân Công bắt đầu vào năm 1999. Trường Trung cấp Nghệ Thuật Hoa Dương, nơi bà làm việc, đã tịch thu căn nhà mà trường đã cấp cho bà, dù trước đó bà đã trả đủ số tiền để được sở hữu ngôi nhà.

Những năm sau đó, bà Tạ Hà, một người mẹ đơn thân, đã phải di chuyển hết chỗ này đến chỗ khác và làm các công việc lật vật để nuôi thân và lo cho con của bà. Không những thế, cán bộ Phòng 610 địa phương còn ra lệnh cho các chủ nhà không cho bà mượn nhà, khiến cho cuộc sống của bà càng thêm cơ cực.

Chính quyền đã ngăn chặn lương hưu của bà kể từ tháng 7 năm 2014 sau khi Cục An sinh Xã hội huyện Song Lưu nhận được một văn bản bí mật từ Ủy ban Liên Cận Thị xã Đông Thăng ra lệnh cho Cục An sinh Xã hội phải chuyển lương hưu của bà Tạ vào một tài khoản do chính quyền kiểm soát. Sau đó, người của ủy ban này đã thừa nhận rằng Phòng 610 đã ra chỉ thị này.

Trường hợp 2: Nhà sắp bị giải tỏa, tiền bồi thường giảm 1 triệu tệ⁴⁸

Vì tu luyện Pháp Luân Công, bà Trương Quế Lan chỉ nhận được 300.000 nhân dân tệ tiền bồi thường khi ngôi nhà của bà ở thành phố Trường Xuân, tỉnh Cát Lâm nằm trong diện phải giải tỏa và tháo dỡ vào năm 2011, trong khi đáng ra bà phải nhận được ít nhất là 1,2 triệu nhân dân tệ.

Khi bà nói với phóng viên về việc bị bồi thường bất công này của chính quyền, phóng viên đã tới phỏng vấn Bí thư Đảng ủy khu Nam Xóa và đã được trả lời rằng “Bà Trương Quế Lan tu luyện Pháp Luân Công, vì thế tiền bồi thường của bà ta sẽ ít hơn những người khác. Ai bảo bà ta tu luyện Pháp Luân Công?”

Phóng viên tiếp tục hỏi: “Luật pháp và Pháp lệnh về bồi thường không đề cập bất cứ điều gì cụ thể liên quan đến Pháp Luân Công, vì thế có vẻ như những gì chính quyền đang làm với bà Trương Quế Lan là không đúng.” Bí thư Đảng ủy nói: “Đây là khu Nam Xóa, những gì chúng tôi nói là luật.”

Khi bà Trương Quế Lan từ chối rời đi, chính quyền đã cắt các tiện ích thiết yếu của bà. Ngôi nhà bà bị nước bao quanh khiến cuộc sống của gia đình bà bị đảo lộn. Chính quyền cũng dọa sẽ bắt bà nếu bà vẫn không chịu rời đi.

Trường hợp 3: Buộc phải sống lưu lạc⁴⁹

Từ tháng 2 năm 2003, ông Mã Khánh Hải đã buộc phải rời khỏi nhà cùng với vợ và con gái mới sinh của mình để tránh bị bức hại. Trong ba năm, họ đã phải thay đổi chỗ ở 16 lần để trốn cảnh sát. Trong khi họ liên tục thay đổi chỗ ở, con trai họ phải ở cùng với ông bà nội già cả.

Thậm chí ngay cả khi vợ chồng ông Mã không có nhà, người nhà gia đình ông vẫn tiếp tục bị cảnh sát sách nhiễu, có lúc vào buổi sáng, có lúc vào buổi chiều. Trong một lần lục soát nhà vào buổi chiều, cảnh sát thậm chí còn tìm kiếm cả ở dưới chần đắp của bà ngoại ông Mã đã hơn 90 tuổi, khiến cụ già hoảng sợ.

Năm 2005, ông Mã đã bị bắt và bị kết án chín năm tù. Ông nhớ lại:

Sau khi phải cầu xin những người lính gác trong một thời gian dài, cuối cùng thì lần đầu tiên sau nhiều năm, cha tôi cũng được phép vào thăm tôi năm 2006. Có thể vì tôi lúc đó bị phù toàn thân và hoàn toàn không còn giữ được hình dáng như lúc bình thường, hay vì vui mừng khi thấy tôi vẫn còn sống, cha tôi chỉ lặng nhìn tôi thời gian lâu mà không nói lời nào. Nhìn ông, mái tóc nay đã ngả sang màu xám, tôi cố kìm mình cho khỏi khóc và không muốn nói với ông về những gì tôi đã phải trải qua sau khi bị bắt.”

“Lần khác, con trai 17 tuổi cùng con gái mới 5 tuổi của tôi vào thăm tôi. Vì tôi đã nói điều gì đó khiến các lính gác không vừa ý, nên họ đã đánh tôi trước mặt các con tôi. Con gái tôi khiếp sợ mà khóc thét lên.

“Trong suốt thời gian tôi ở tù, vợ tôi đã phải làm mọi công việc lật vật để kiếm sống và để cho con cái được đến trường. Thỉnh thoảng, cô ấy cũng gửi cho tôi ít tiền để mua các đồ dùng thiết yếu hàng ngày.

“Vài năm sau, vợ tôi mang theo con gái vào thăm tôi, trái tim tôi tràn ngập niềm vui và cả nỗi cay đắng. Con gái tôi giờ đã cao lớn hơn và cháu đã lớn, nhưng tôi lại không được ở bên cạnh hay được chăm sóc cháu. Cuộc bức hại này đã không chỉ tước đoạt đi quyền tự do của tôi mà nó còn tước đoạt đi quyền làm con, làm chồng và làm cha của tôi.

§2.4 Lục soát nhà

Trường hợp 1: Cảnh sát dùng hơi cay và búa đột nhập vào nhà ông Trương⁵⁰

Nửa đêm ngày 8 tháng 8 năm 2009, cảnh sát thành phố Mãn Châu, Nội Mông Cổ đã đột nhập vào nhà ông Trương Vũ, khi ông đang ở cùng với vợ, cô con gái đang tuổi thành niên và cha mẹ già của ông. Gia đình ông Trương đã từ chối mở cửa và cầm chân cảnh sát được tới sáng ngày hôm sau. Cảnh sát sau đó đã điều một xe cứu hỏa vài chục cảnh sát từ đồn cảnh sát địa phương tới nhà ông.

Cuộc giằng co kéo dài mãi đến tận trưa. Sau đó, cảnh sát đã phá cửa sổ và ném bình ga hơi cay vào nhà ông Trương bắt chấp cha mẹ già yếu và cô con gái đang tuổi thiếu niên của ông Trương đang ở bên trong. Các cảnh sát vũ trang sau đó đã vào nhà ông Trương qua đường cửa sổ bị vỡ.

Vì khóa cửa nhà ông Trương đã bị phá hỏng không thể mở được, nên cảnh sát đã dùng rìu cứu hỏa để phá cửa và đưa năm người nhà ông Trương ra ngoài.

Trường hợp 2: Cảnh sát đột nhập vào nửa đêm⁵¹

Tầm 4 giờ sáng ngày 29 tháng 9 năm 2009, cảnh sát đã xuất hiện trước cổng nhà ông Hách Ngân, một người dân ở thành phố Thiên Tân. Họ thông báo cho ba người con gái của ông đang ở bên trong rằng họ muốn lục soát nhà.

Khi ba cô con gái (Tiểu Tĩnh, Tiểu Ngân, Tiểu Kiều) từ chối mở cổng, một số cảnh sát đập rầm rầm vào cổng, một số khác trèo tường và đe dọa họ. Khi các cô gái hô to gọi hàng xóm tới trợ giúp, cảnh sát đã trèo xuống và bỏ đi.

Bà Cao Diễm Nga, mẹ của ba cô gái này đã bị kết án ba năm tù vì nói với mọi người về Pháp Luân Công. Ông Hách Ngân, cha của các cô cũng bị bắt mà không có lý do, bị lục soát nhà, sau đó bị đưa vào trại lao động cưỡng bức. Ông đã trốn thoát khỏi trại tạm giam nhưng buộc phải sống xa nhà để tránh tiếp tục bị bức hại.

Trường hợp 3: Tịch thu tài sản cá nhân khi lục soát nhà⁵²

Ngày 14 tháng 7 năm 2008, 10 cảnh sát đã đột nhập vào căn hộ của ông Diêu Thiết Bân và bà Trương Phượng Vinh ở thành phố Mẫu Đơn Giang, thành phố Hắc Long Giang. Họ đã bị đánh khi cố ngăn không cho cảnh sát lục soát nhà cửa khiến mặt họ bị sưng và bầm tím. Một cảnh sát nói: "Nhà nước [Đảng Cộng sản Trung Quốc] không cho phép các vị tu luyện Pháp Luân Công. Nếu các vị tu luyện Pháp Luân Công là các vị đang vi phạm pháp luật."

Cảnh sát đã lục soát nhà của họ và lấy đi tiền mặt, máy tính, máy in và các đồ đạc khác. Tổng số tài sản bị lấy đi khoảng hơn 30.000 nhân dân tệ.

§2.5 Tổng tiền

Trường hợp 1: Cảnh sát không trả lại gần 60.000 Nhân dân tệ tịch thu của một phụ nữ ở Hắc Long Giang bị bỏ tù vì tín ngưỡng của bà⁵³

Ban đầu, cảnh sát tuyên bố rằng số tiền trên là một trong những chứng cứ dùng để truy tố bà nên chỉ có thể trả lại sau phiên xử bà La. Nhưng khi cảnh sát trình vụ án của bà lên Viện Kiểm sát A Thành vào ngày 7 tháng 10, họ lại không trình báo số tiền này. Khi công tố viên kết tội bà La và chuyển hồ sơ của bà sang Tòa án A Thành, ông ta cũng không đề cập đến số tiền này làm bằng chứng buộc tội.

Trong lúc trao đổi với người thân và luật sư của bà La, thẩm phán ở Tòa án A Thành nói rất rõ rằng số tiền bị cảnh sát tịch thu không liên quan gì đến vụ việc này. Vì con trai bà La cần số tiền này để giải quyết các công việc gia đình, ông đã tìm cảnh sát Cao sau phiên xử ngày 7 tháng 12 năm 2018 để đòi lại tiền.

Lần này, cảnh sát Cao lại nói họ sẽ trả tiền sau khi thẩm phán đưa ra bản án. Có thông tin xác nhận bà La đã bị kết án 1,5 năm tù vì không chịu từ bỏ tín ngưỡng của bà, nhưng cảnh sát vẫn chưa trả lại khoản tiền đó cho gia đình bà.

Trường hợp 2: Cảnh sát tịch thu 100.000 nhân dân tệ khi lục soát văn phòng của một cặp vợ chồng buôn bắt động sản⁵⁴

Ông Tả Hồng Đào, một cư dân ở thành phố Tần Hoàng Đảo, tỉnh Hà Bắc bị cảnh sát bắt giữ vào ngày 9 tháng 6 năm 2017 cùng bốn học viên khác khi họ tới thăm ông. Cảnh sát đã lục soát văn phòng bắt động sản của hai vợ chồng ông và tịch thu 100.000 nhân dân tệ mà ông Tả đang cầm theo để giao dịch buôn bán cùng 50.000 nhân dân tệ mà các học viên khác đang để tại văn phòng.

Cảnh sát cũng lấy đi một chiếc xe đạp điện của ông Tả cùng các đồ đạc văn phòng, một chiếc xe đạp điện mới của học viên thứ hai và một chiếc xe hơi chở đầy hàng dệt may của học viên thứ ba mà bà mượn của bạn. Cảnh sát cũng không xuất trình lệnh khám xét trong quá trình lục soát hay đưa ra danh sách của các đồ vật bị tịch thu.

Sau đó, các học viên đã bị kết án từ 8 đến 13 năm tù vì từ chối từ bỏ đức tin của mình. Bà Thôi Thu Vinh, vợ ông Tả không tu luyện nhưng ủng hộ chồng mình tu luyện Pháp Luân Công, cũng bị kết án 19 tháng tù giam.

§2.6 Chiếm đoạt lương hưu

Trường hợp 1: Cảnh sát làm giả hồ sơ công tác, xóa 27 năm công tác khỏi bảng tính lương hưu⁵⁵

Sau 30 năm làm việc tại Cục Cảnh quan và Tiện ích Đô thị ở Bắc Kinh, ông Vương phát hiện trong sổ hưu trí của mình không có gì cả, hồ sơ cá nhân ghi ông chỉ mới phục vụ được hai năm chín tháng.

Trung tâm hỗ trợ tài năng quận Đông Thành báo với vợ ông Vương rằng, cảnh sát từng lấy hồ sơ và thay đổi một số nội dung. Khi bà Vương đến Sở cảnh sát để làm rõ, thì họ thừa nhận đã tráo hồ sơ và hứa bồi thường 30.000 nhân dân tệ, nhưng từ chối điều chỉnh lại đúng thông tin. Bà Vương không chấp nhận đề nghị và đang làm việc với luật sư để đòi quyền lợi lương hưu cho chồng.

Trường hợp 2: Một cư dân Quý Châu bị treo lương hưu từ năm 2001⁵⁶

Ông Trương Thọ Cương làm việc ở Cục Thể dục thể thao Thành phố Thuận Nghĩa và về hưu năm 2000. Cấp trên đình chỉ lương hưu của ông Trương từ lần đầu bị bắt năm 2001 vì ông kiên định tu luyện Pháp Luân Công. Gia đình ông vì thế mà rơi vào hoàn cảnh túng thiếu suốt 20 năm qua.

Lần đầu ông Trương bị bắt, cậu con trai chưa tròn 10 tuổi của ông phải thôi học và sống lay lắt nhờ tiền vay mượn bà con suốt sáu năm. Khi ông được trả tự do lần thứ hai thì cậu bé năm xưa đã là một thiếu niên, họ phải bán nhà để trang trải nợ nần.

Trường hợp 3: Lương hưu bị giữ lại để thanh toán tiền nhận được trong thời gian bị cầm tù⁵⁷

Những năm gần đây, Đảng Cộng sản Trung Quốc đã ban hành một chính sách mới không cho công dân Trung Quốc nhận lương hưu trong thời gian thụ án. Vì vậy, nhiều học viên Pháp Luân Công khi ra tù phát hiện ra cán bộ an sinh xã hội địa phương đã treo lương hưu cho họ và sử dụng khoản tiền giữ lại đó để trả cho các khoản trợ cấp mà họ nhận được trong tù.

Bà Hà Lập Trung trở về nhà vào ngày 14 tháng 4 năm 2019 sau ba năm bị cầm tù vì không từ bỏ đức tin vào Pháp Luân Công. Lương hưu của bà lão 73 tuổi này bị treo từ cuối năm 2018. Bà được cho biết bà sẽ không được hưởng các khoản phúc lợi chùng nào bà chưa trả đủ tiền đã lĩnh trong thời gian thụ án.

§2.7 Quốc gia độc tài thời nay

Ngoài việc bị tước đoạt các cơ hội giáo dục hay tịch thu tài sản, nhiều học viên Pháp Luân Công cũng phải đối mặt với những áp lực và những mối nguy hiểm thường xuyên bị theo dõi ở bất cứ đâu vào bất cứ thời điểm nào. Đặc biệt là với sự phát triển nhanh chóng của công nghệ giám sát, người dân Trung Quốc đang bị chế độ cộng sản giám sát ở một mức độ chưa từng có.

§§2.7.1 Từ chối cấp hộ chiếu và thẻ căn cước

Chính quyền đã tịch thu thẻ căn cước của nhiều học viên Pháp Luân Công khiến cho việc đi lại, giao dịch ngân hàng, nhà ở và các công việc thường ngày gặp nhiều khó khăn. Thậm chí khi các học viên được cấp thẻ căn cước đi chẳng nữa, họ cũng vẫn bị chính quyền đánh dấu và vẫn bị giám sát chặt chẽ trong cuộc sống thường ngày.

Trường hợp 1: Người đàn ông ở Hắc Long Giang không rút được tiền trong tài khoản ngân hàng vì không có thẻ căn cước⁵⁸

Ngày 20 tháng 1 năm 2008, ông Vương Chí Bưu nộp đơn đến đồn cảnh sát để xin cấp thẻ căn cước mới. Ông được cảnh sát hẹn trở lại vào ngày 20 tháng 5 để nhận thẻ căn cước mới. Tuy nhiên khi ông Vương quay lại đồn cảnh sát theo lịch đã hẹn, ông được thông báo rằng họ không thể cấp cho ông thẻ căn cước mới bởi vì ông là một học viên Pháp Luân Công. Ông đã quay trở lại đồn cảnh sát vài lần nhưng vẫn không nhận được thẻ căn cước mới.

Tháng 7 năm 2008, con trai ông cưới vợ. Vì không có thẻ căn cước, nên ông Vương không thể rút được tiền từ trong tài khoản ngân hàng của mình, ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch đám cưới của con ông.

Trường hợp 2: Đôi vợ chồng có con định cư ở Nhật bị từ chối cấp hộ chiếu năm lần⁵⁹

Từ năm 2004 đến năm 2009, ông Chương Hữu Lượng và bà Phó Kim Vân, hai người dân ở tỉnh Giang Tây hiện đang cư trú tại Thượng Hải đã bị từ chối năm lần khi họ nộp đơn xin cấp hộ chiếu để đi thăm con trai đang ở Nhật Bản.

Cảnh sát đã nói thẳng với họ lý do từ chối cấp hộ chiếu là vì họ tu luyện Pháp Luân Công, đồng thời bố trí nhân viên an ninh mặc thường phục giám sát đôi vợ chồng này trong sinh hoạt hàng ngày. Cảnh sát cũng ghi vào đơn xin cấp hộ chiếu của họ như sau:

Thông tin được cung cấp trong đơn là chính xác, nhưng họ là những học viên Pháp Luân Công, một trong năm đối tượng không được phép ra nước ngoài. Đơn của họ đã được chuyển lên cấp trên để xem xét.

Theo danh mục "Tài liệu bổ sung đi nước ngoài" của Cục Quản lý Xuất Nhập cảnh Thành phố Ứng Đàm, tỉnh Hà Bắc,⁶⁰ đồn cảnh sát địa phương có người nộp đơn xin cấp hộ chiếu phải xác nhận người nộp đơn không phải là học viên Pháp Luân Công.

Trường hợp 3: Một phụ nữ bị bắt ở ga xe lửa bởi thẻ căn cước đã bị đánh dấu và bị kết án bảy năm tù⁶¹

Ngày 6 tháng 2 năm 2018, bà Thái Vi Hoa, một học viên Pháp Luân Công ở thành phố Cáp Nhĩ Tân, tỉnh Hắc Long Giang bị cảnh sát chặn lại khi chuẩn bị lên tàu đi thăm cha mẹ trong dịp Tết Nguyên Đán. Hóa ra, cảnh sát đã phát hiện bà Thái tu luyện Pháp Luân Công sau khi quét chứng minh thư của bà khi bà qua cửa an ninh.

Cảnh sát đã bắt giữ bà Thái và chồng của bà – ông Lý Bội Uy, người không tu luyện Pháp Luân Công. Sau đó, cảnh sát đã đưa vợ chồng bà Thái về nhà và lục soát nơi ở của họ. Tháng 10 năm 2018, bà Thái đã bị Tòa án Khu Đạo Ngoại kết án bảy năm tù giam và bị phạt 30.000 nhân dân tệ.

§§2.7.2 Giám sát mọi lúc mọi nơi

Các học viên Pháp Luân Công bị giám sát khi đang đi trên đường, nhận phòng khách sạn, gửi thư, quyên góp, chia sẻ trên các trang mạng xã hội và trong các hoạt động thường ngày khác. Thậm chí họ còn bị theo dõi bởi những trẻ em đã bị cảnh sát dụ dỗ để trở thành những “đặc vụ chìm”.

Trường hợp 1: Bị cảnh sát chặn lại khi đang đi trên đường⁶²

Ngày 30 tháng 7 năm 2014, ông Quan Vân Chí khi đang đi trên đường đã bị cảnh sát chặn lại. Khi biết ông là một học viên Pháp Luân Công, cảnh sát đã bắt giữ ông và thẩm vấn ông suốt đêm tại đồn cảnh sát. Ông đã bị giam hơn 50 ngày

và bị phạt 5.000 nhân dân tệ bởi cảnh sát tìm thấy các thông tin về Pháp Luân Công trong điện thoại của ông.

Trường hợp 2: Cặp vợ chồng ở Hắc Long Giang bị cảnh sát sách nhiễu khi nhận phòng khách sạn ở Bắc Kinh⁶³

Ngày 11 tháng 4 năm 2012, bà Trương Diễm Phân và chồng là ông Đào Vĩnh Quân (không tu luyện Pháp Luân Công) tới Bắc Kinh thăm con gái là cô Đào Xán. Bà Trương đã đặt phòng khách sạn bằng thẻ căn cước của con gái.

Khoảng 7 giờ tối, cảnh sát đã gõ cửa phòng khách sạn của bà Trương, hỏi địa chỉ và nơi làm việc của con gái bà. Họ còn lấy điện thoại của ông Đào và gọi cho cô Đào Xán, hỏi cô có tu luyện Pháp Luân Công không. Cô Đào đã từ chối trả lời.

Trường hợp 3: Một phụ nữ ở Sơn Đông bị đưa vào trại lao động cưỡng bức sau khi nhân viên bưu điện tìm thấy các thông tin về Pháp Luân Công trong thư mà bà gửi⁶⁴

Một nhân viên bưu điện ở thành phố Long Khẩu, tỉnh Sơn Đông đã tố giác bà Khúc Hương Hoa với Phòng 610 sau khi phát hiện các thông tin về Pháp Luân Công trong một bức thư mà bà Khúc đã gửi vào ngày 1 tháng 8 năm 2008. Ngày hôm sau, cảnh sát đã đến nhà bà Khúc và bắt giữ bà. Họ cũng lục soát nhà và tịch thu máy tính và máy in của bà.

Cuối tháng 8, bà Khúc bị bắt lao động cưỡng bức 1,5 năm. Bà đã bị tra tấn tàn bạo và gây sức ép phải tiết lộ thông tin về các học viên khác cho cảnh sát.

Trường hợp 4: Một người nông dân nghèo bị bắt sau khi quyên góp cho nạn nhân của trận động đất Tứ Xuyên⁶⁵

Khi hay tin về trận động đất 7,9 độ Rích-te xảy ra ở tỉnh Tứ Xuyên vào năm 2008, ông Doãn Trạch Dân, một học viên Pháp Luân Công ở tỉnh Hà Bắc đã bàn bạc cùng gia đình và sau đó quyết định quyên góp 500 nhân dân tệ, là số tiền mà họ để dành dụm để thuốc men cho người cha của mình để cứu trợ cho vùng bị trận động đất tàn phá.

Sau khi cảnh sát địa phương biết thông tin này, ngày 6 tháng 6 năm 2008, họ đã tiến hành bắt giữ ông Doãn với lý do, “Học viên Pháp Luân Công không có tiền, vì thế, một học viên có tiền để quyên góp 500 nhân dân tệ chắc chắn phải là ‘một điều phối viên’.”

Trường hợp 5: Một phụ nữ ở tỉnh Sơn Đông bị kết án tù vì chia sẻ băng ghi âm về Pháp Luân Công trên mạng xã hội⁶⁶

Ngày 22 tháng 5 năm 2017, bà Xa Quốc Bình, nhân viên Nhà máy Điện Hoa Năng ở thành phố Đức Châu, đang trên đường đi làm về thì bị hơn 10 cảnh sát bắt giữ.

Bà Xa trở thành mục tiêu bị cảnh sát theo dõi chỉ vì chia sẻ một tập tin âm thanh có thông tin về Pháp Luân Công trên mạng xã hội. Cảnh sát đã lục soát nhà bà và tịch thu hơn 10 điện thoại di động, một máy tính bảng và các đồ cá nhân khác.

Ngày 9 tháng 11 năm 2017, bà bị Tòa án Đức Thành đưa ra xét xử, và đến tháng 12 bà bị kết án 3,5 năm tù và bị phạt 5.000 nhân dân tệ.

Trường hợp 6: Cảnh sát dùng tiền để dụ dỗ trẻ em làm “đặc vụ ngầm”⁶⁷

Cảnh sát ở tỉnh Tứ Xuyên đã dùng tiền dụ dỗ trẻ em để các em trở thành “đặc vụ ngầm” cho họ. Cảnh sát cho các em đến nhà các học viên Pháp Luân Công và giả vờ hỏi thông tin về Pháp Luân Công hoặc theo dõi các học viên Pháp Luân Công, để sau đó bắt giữ họ. Mỗi em làm việc này được cho 10 nhân dân tệ tiền thưởng.

Sáng ngày 10 tháng 11 năm 2006, có một vài trẻ em đã đến nhà bà Lý Trạch Phân và hỏi bà có các tài liệu Pháp Luân Công không. “Chúng cháu rất thích cái đánh dấu sách (bookmarks), bà cho chúng cháu xin thêm vài cái”, chúng nói. Bà Lý vui vẻ mời chúng vào và mang vài cái ghế ra cho chúng ngồi ở sân. Không lâu sau, hai xe cảnh sát xuất hiện. Vài cảnh sát đã tiến hành lục soát nhà bà Lý và đưa bà đến đồn cảnh sát. Sau đó, bà Lý bị buộc phải lao động cưỡng bức một năm và ba tháng.

§2.8 Ép người nhà quay lưng lại với học viên

Khi đàn áp và tra tấn không thể khiến các học viên từ bỏ đức tin, chính quyền bèn dùng đến những giọt nước mắt và những lời van nài thống thiết của người nhà để hủy hoại ý chí của họ. Trong khi gia đình một số học viên vẫn ủng hộ, thì số khác thì lại quay lưng phản đối và ủng hộ chính quyền bức hại chính người thân của họ để bảo vệ lợi ích cá nhân.

Bà Đinh Hiểu Hà, một giáo viên trung học tỉnh Cát Lâm nhớ lại thủ đoạn mà lãnh đạo nhà trường dùng để ép bà từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công:⁶⁸

Sau vài lần tẩy não nhưng tôi vẫn kiên định đức tin của mình, họ yêu cầu gia đình đến thuyết phục tôi. Lần đầu là cha mẹ tôi đến, họ đánh mắng tôi. Sau đó là chồng rồi đến con trai vừa tốt nghiệp trung học. Ngay khi nhìn thấy tôi, cháu quỳ xuống trước mặt và khóc lóc thảm thiết: 'Mẹ ơi, bỏ đi. Con nhớ mẹ lắm. Mình về nhà đi mẹ.' Tim tôi như tan nát nhưng vẫn im lặng trước những lời van xin thống thiết.

Một lần, họ bảo chị gái tôi đến khuyên tôi. Chị ấy bảo bố tôi đang nhập viện trong tình trạng nguy kịch. Chị vừa khóc vừa nói rằng, tại vì tôi mà sức khỏe của bố càng xấu đi. Nếu tôi chịu từ bỏ, có thể bố sẽ qua khỏi. Trái lại, nếu bố có chuyện gì thì cả gia đình sẽ không tha thứ cho tôi. Tôi đã tin

lời chị gái. Vì chấp trước sâu nặng vào tình gia đình và lo sẽ mất bố, tôi đã viết hồi quá thư tuyên bố từ bỏ Pháp Luân Công.

Lãnh đạo nhà trường tỏ ra vui mừng và thả tôi ra. Sau khi về nhà, tôi biết mình đã bị lừa. Bố tôi hoàn toàn khỏe mạnh và chưa bao giờ nhập viện cả.

Trong một báo cáo về quan điểm chính trị, các thành viên trong gia đình một nhân viên lực lượng không quân phải trả lời các câu hỏi liên quan đến nhận thức đối với Pháp Luân Công, và có tham gia vào hoạt động “Pháp Luân Công phi pháp” hay không?⁶⁹

Trường hợp 1: Tuyên truyền đến mức con gái tố giác, đánh đập mẹ⁷⁰

Sau khi cuộc bức hại Pháp Luân Công bắt đầu vào năm 1999, Lý Hoa Anh đã kịch liệt phản đối mẹ mình là bà Hồ Lăng Anh tiếp tục tu luyện Pháp Luân Công. Lý đã mấy lần đánh mẹ mình bị thương. Thậm chí, còn tố giác bà với cảnh sát để bắt giam bà.

Tháng 7 năm 2003, bà Hồ bị tố giác và đưa đến đồn cảnh sát. Cảnh sát yêu cầu Lý Hoa Anh đưa mẹ về nhà. Lý Hoa Anh sợ mẹ ra ngoài nên khóa cửa nhốt bà trong nhà.

Khi bà Hồ nhất quyết yêu cầu con gái mở cửa, Lý Hoa Anh đã dùng một cây đinh sắt đâm vào đầu, lưng và thân bà Hồ, khiến bà chảy máu đầu, mặt mũi sưng húp. Dù đánh mẹ bị thương như thế, Lý Hoa Anh không buồn đưa bà đi điều trị hay thăm hỏi.

Trường hợp 2: Chồng cũ nhận bằng khen danh dự vì có đóng góp tích cực trong cuộc bức hại⁷¹

Ông Lưu Quân, Phó Bí thư Đảng huyện Vĩnh Dương, tỉnh Hà Bắc, là chồng cũ của học viên Đại Pháp, bà Lưu Tú Phượng. Ông Lưu đã nhận bằng khen vinh danh vì có đóng góp tích cực trong cuộc bức hại và nhất là đã quyết liệt ly hôn người vợ tu luyện Pháp Luân Công của mình. Bà Lưu nhớ lại:

Để ép tôi từ bỏ tu luyện, chồng cũ thường xuyên đánh đập tôi. Mặt và khắp người tôi đầy vết bầm tím. Trưởng Phòng 610 từng bảo anh ấy: “Vợ anh mà còn ngoan cố, anh cứ đánh cho bà ấy tàn phế đi. Thà nuôi người què còn hơn để bà ấy lại đến Bắc Kinh hay ra ngoài tuyên truyền cho Pháp Luân Công.”

Mặc dù trước kia, Lưu Quân cũng học Pháp Luân Công, nhưng sau khi cuộc bức hại diễn ra lại răm rắp tuân theo mệnh lệnh của ĐCSTQ. Khi bà Lưu bị giam vào năm 2001, ông đã chủ động ly hôn và đưa cho bà 200 nhân dân tệ. Thậm chí khi bà còn chưa nhận được giấy ly hôn thì Lưu Quân đã tái hôn. Ông Lưu đã hủy tất cả sách Pháp Luân Công và các tài liệu giảng chân tướng của vợ.

Trường hợp 3: Một người mẹ bị con trai đánh chết vì tu luyện Pháp Luân Công⁷²

Ngày 21 tháng 10 năm 2018, bà Lưu Thục Vinh qua đời ở tuổi 77 vì bị thương do bị con trai bà, anh Đỗ Tuyết Tùng, đánh đập chỉ vì bà tu luyện Pháp Luân Công.

Anh Đỗ, ngoài 50 tuổi, từng hai lần chuyển tiền bảo lãnh để mẹ được tại ngoại sau khi bà bị bắt giữ phi pháp vì từ chối từ bỏ đức tin của mình. Là một quân nhân giải ngũ, Đỗ được huấn luyện chấp hành mệnh lệnh cấp trên. Anh càng trở nên căm ghét mẹ mình vì bà tiếp tục tu luyện sau khi được thả ra.

Ngày 27 tháng 9 năm 2018, Đỗ Tuyết Tùng trở về nhà trong trạng thái say xỉn. Vừa vào cửa nhà, anh ta liền ra tay đánh đập mẹ già đến hơn một giờ đồng hồ, khiến bà bị gãy 10 xương sườn và xương cổ tay, thương tích khắp người, mặt thâm tím, sưng phù.

Sau khi bà Lục được đưa vào bệnh viện, bác sỹ phát hiện có một xương sườn bị gãy nhiều đoạn và đâm vào phổi bà. Phần lớn nội tạng của bà đều bị thương tổn nghiêm trọng. Bệnh viện đã đưa ra một số thông báo về tình trạng nguy kịch của bà trong 24 ngày nằm viện.

Chương 3: Những thống khổ của con em các học viên Pháp Luân Công

Cô Vương Tinh Kỳ kể lại những khổ nạn của gia đình trong cuộc bức hại Pháp Luân Công:⁷³

Cuộc sống của chúng tôi đang êm ấm, bỗng rơi vào địa ngục. Cha tôi mất máy lúc nào cũng ử rử. Hàng ngày ông hút thuốc để quên đi sầu đau, phiền muộn. Thời điểm đó, tôi đang học đại học, vừa lo việc học hành, vừa lo cho sự an toàn của mẹ. Tôi nghe nói ở trong trại giam, mẹ bị đánh đập và tra tấn bằng dùi cui điện. Tôi thực sự muốn hét lên với lính canh để họ dừng lại, nhưng tôi vẫn phải im lặng, bởi lẽ nó có thể khiến mẹ tôi gặp nhiều rắc rối hơn.

Ở nhà, tôi trút cơn phẫn nộ của mình lên chiếc đàn piano. Cha tôi chỉ im lặng. Ông gục đầu, hút thuốc, che giấu những lo lắng, giận giữ, và cảm giác tội lỗi vì đã không bảo vệ được vợ mình khỏi những đau đớn đó.

Mẹ tôi thường xuyên bị bắt và giam giữ nên đã lỡ mất nhiều khoảnh khắc quan trọng trong cuộc đời tôi—lễ tốt nghiệp đại học, công việc đầu tiên và đám cưới của tôi. Cho dù bị tra tấn tàn bạo, mẹ cũng không bao giờ từ bỏ tu luyện. Lý do đơn giản là: mẹ có thể đã chết nếu không tu luyện Pháp Luân Đại Pháp.

Trong lần giam giữ thứ ba, mẹ tôi bắt đầu tuyệt thực để phản đối bức hại, cân nặng của bà giảm từ 60kg xuống còn 35kg. Lính canh đã bức thực dã man, khiến răng và tóc mẹ rụng sạch. Mẹ được trả về nhà trong tình trạng nguy kịch.

Vừa về nhà, mẹ liền tiếp tục tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, đọc các bài giảng của Đại Pháp, và nhanh chóng hồi phục. Một tháng sau, mẹ đã đi lại được. Mặc dù mẹ chưa lấy lại được cân nặng như trước, nhưng mái tóc của mẹ đã mọc trở lại. Mẹ bảo tôi không được hận công an, và khuyên tôi: “Hãy dùng thiện tâm mà đối đãi với họ.” Lời của mẹ như làn gió nhẹ làm dịu mát trái tim tôi, xua tan mọi đau buồn và thù hận. Tôi vô cùng cảm tạ Pháp Luân Đại Pháp.

Tháng 3 năm 2009, mẹ lại bị bắt giam lần thứ tư. Một cuộc điện thoại đã đánh thức tôi dậy lúc nửa đêm. Cha tôi qua đời vì bị đau tim khi đang đi công tác. Khi tôi đến bệnh viện, ông chỉ còn là cái xác lạnh cóng, cứng đờ.

Đó là thời điểm nghiệt ngã nhất trong đời tôi. Họ hàng giúp tôi hỏa táng cho cha. Sau đám tang, tôi cầm bình tro của cha, và không nghe thấy

thanh âm nào, trừ hơi thở và nhịp tim của mình. Tôi hoàn toàn tỉnh táo, biết rõ ai là thủ phạm gây ra cái chết của cha. Cha đã chịu quá nhiều áp lực và đau đớn. Cha đã không sớm rời xa thế gian này nếu không xảy ra cuộc bức hại Pháp Luân Đại Pháp.

Cũng như Vương Tinh Kỳ, cuộc sống của nhiều em nhỏ đã rơi vào bi kịch khi chính quyền cộng sản Trung Quốc phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công trên cả nước.

Mặc dù cuộc bức hại gây ra bao đau khổ cho mọi người thuộc mọi lứa tuổi, nhưng nỗi đau giáng xuống trẻ em là điều đau lòng, nhức nhối nhất của xã hội.

Trẻ em ở trường cũng bị tẩy não dưới nhiều hình thức nhằm tiêm nhiễm sự thù ghét Pháp Luân Công trong chúng. Trẻ em là niềm hy vọng của tương lai, song các em lại bị huấn luyện để trung thành với ĐCSTQ thay vì phát triển tư duy độc lập.

Cùng với tẩy não, nhiều em lớn lên trong nỗi sợ khi gia đình tan vỡ dưới ảnh hưởng của ĐCSTQ. Có những em trở thành trẻ mồ côi vô gia cư khi cha mẹ đều bị kết án tù dài hạn hoặc tra tấn đến chết; có em phải sống lang bạt để trốn công an, có em bị các bạn cùng lớp miệt thị, bắt nạt; có em bị đuổi học, bị tước quyền đi học; có em bị giam giữ, tra tấn; có em hoảng loạn đến mất trí, thậm chí chết yếu vì bị tra tấn hoặc chấn thương tinh thần đến mức ngay cả người trưởng thành cũng không chịu đựng nổi.

20 năm qua đi, một đứa trẻ sơ sinh đã trở thành sinh viên đại học, mà một sinh viên đại học của 20 năm trước giờ cũng đã thành người trung niên, có gia đình riêng và nuôi dưỡng thế hệ tiếp theo. Lớn lên trong nỗi sợ và chứng kiến người thân liên tục bị bắt và tra tấn, nỗi đau và áp lực tinh thần của những đứa trẻ này sẽ còn ảnh hưởng lâu dài đến bản thân, gia đình và con cái họ.

§3.1 Tẩy não trẻ em

ĐCSTQ không chỉ tẩy não các học viên Pháp Luân Công mà còn kích động thù hận đối với Pháp Luân Công trong những người không phải học viên, đặc biệt là trẻ em. Trong hơn 20 năm bức hại, cả một thế hệ người Trung Quốc lớn lên thấm đẫm tuyên truyền thù hận Pháp Luân Công của ĐCSTQ ở trường học và các môi trường khác.

Một bé trai người Mỹ gốc Hoa 10 tuổi, khi về thăm gia đình ở Trung Quốc vào tháng 2 năm 2001 đã viết:⁷⁴

Khi chúng tôi nói về Pháp Luân Công, em họ của tôi lúc đó mới chỉ nghe một chiều từ chính quyền Trung Quốc. Cậu ấy chưa bao giờ gặp một học viên thực thụ. Khi chính quyền bảo người dân ký tên tuyên bố Pháp Luân Công không tốt thì toàn bộ trẻ em, ở cả tiểu học lẫn trung học, đều phải ký, kể cả họ không muốn đi nữa. Em họ 9 tuổi của tôi cũng phải ký.

Trong tuần học đầu tiên ở trường, họ không dạy bất kỳ môn học nào mà chỉ cho học sinh xem những điều dối trá. Sách giáo khoa còn nói chính phủ Mỹ dùng Pháp Luân Công để hủy diệt Trung Quốc.

Tại thời điểm đó, Hiệp hội Chống Tà giáo Trung Quốc (CACCA), một cơ quan chính phủ trực thuộc Hiệp hội Khoa học Công nghệ Trung Quốc, đã công bố chiến dịch tình nguyện “Một triệu chữ ký” ở các trường học, trong đó các giáo viên và cán bộ trường học ép học sinh, sinh viên ký tuyên bố bài trừ Pháp Luân Công. Bây giờ, ĐCSTQ công bố những chữ ký này qua truyền thông nhà nước và trình lên Liên Hợp Quốc làm bằng chứng thể hiện “ý chí của người dân” trong việc đàn áp Pháp Luân Công.⁷⁵

Chỉ 12 ngày sau khi phát động chiến dịch ký tên này ở Bắc Kinh, Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc (CCTV) đã phát sóng màn kịch “Vụ tự thiêu trên Quảng trường Thiên An Môn” vào ngày 23 tháng 1 năm 2001. Màn kịch này đã song hành cùng ĐCSTQ khiến cuộc bức hại Pháp Luân Công leo thang. Chiến dịch này, bây giờ, đã thông qua hệ thống giáo dục mà lan rộng ra cả nước.

Tháng 3 năm 2001, nhà trường phát cho hơn 1.000 học sinh của một trường tiểu học ở tỉnh Liêu Ninh tờ rơi đỏ và yêu cầu đưa cho bố mẹ. Sau khi điếm danh, các em được yêu cầu ra bàn ký tên. Bên bàn ký tên là bảy, tám giáo viên đứng giám sát.⁷⁶

Khúc Minh Quân, một bé gái 8 tuổi, đã viết thư gửi tới Minh Huệ Net: “Hôm nọ, giáo viên lớp chúng cháu bảo chúng cháu ký tên ủng hộ phong trào bài xích Pháp Luân Công. Cháu đã từ chối ký tên. Chúng cháu tìm cách trốn đi nhưng cô giáo cứ đứng trước mặt chúng cháu. Vì thế, cháu đành phải ký tên. Cháu đã khóc khi về nhà. Vì vậy, cháu muốn viết lá thư này để vô hiệu hóa chữ ký của cháu.”⁷⁷

Không chỉ học sinh, cán bộ nhà trường (kể cả người đã nghỉ hưu) cũng bị yêu cầu ký tên, nếu không sẽ bị “giáng cấp và giam ở trại lao động cải tạo.”⁷⁸

Sau hai tháng triển khai chiến dịch thu thập chữ ký, vào tháng 3 năm 2001, đoàn đại biểu của Hiệp hội Chống Tà giáo Trung Quốc đã trình hơn 1,5 triệu chữ ký tại Hội nghị Nhân quyền Liên Hợp Quốc tại Geneva, tuyên bố nhân quyền ở Trung Quốc “đang ở thời kỳ tốt nhất” và những chữ ký này phản ánh “nguyện vọng của nhân dân Trung Quốc.”⁷⁹

§§3.1.1 Hiệp hội Chống Tà giáo Trung Quốc (CACCA) đứng sau các chiến dịch tẩy não

Hiệp hội Chống Tà giáo Trung Quốc (CACCA) được thành lập để cổ xúy dân chúng thuộc mọi thành phần xã hội bài xích Pháp Luân Công và tẩy não các học viên.

Vương Ngọc Sinh, phó chủ tịch kiêm tổng bí thư CACCA, tuyên bố vào năm 2003: “Kể từ khi CACCA được thành lập vào tháng 11 năm 2000, nó đã tổ chức

được gần 1.000 cuộc triển lãm và hoạt động tuyên truyền trên cả nước, đã tổ chức hơn 1.000 hội thảo và diễn đàn. Ngoài ra CACA còn xây dựng 'website chống tà giáo ở Trung Quốc', sản xuất hơn 20 phim và 400.000 sách.”⁸⁰

Hiệp hội này còn biên soạn sách giáo khoa vụ không Pháp Luân Công, đưa vào “Sách giáo khoa chương trình chín năm bắt buộc”, trong đó, vụ tự thiêu giả trên Quảng trường Thiên An Môn là hạt nhân của chiến dịch tuyên truyền chống Pháp Luân Công.

§§3.1.2 Tẩy não bắt đầu từ tiểu học

Sách Giáo dục Công dân (quyển 10) là sách giáo khoa cấp tiểu học, do Nhà Xuất bản Giáo Dục Nhân Dân phát hành lần thứ ba vào tháng 11 năm 2003. Trong đó có đưa vụ tự thiêu giả mạo làm một trường hợp điển hình để kích động thù hận đối với Pháp Luân Công.⁸¹ Dưới đây là một số trích đoạn được dịch từ quyển sách này:

Em hãy đọc câu chuyện sau đây và phát biểu cảm tưởng.

Cô bé từng là một bé gái đáng yêu và xinh xắn. Nhiều bạn trong lớp thường gọi em là 'bạn thân yêu'. Nhưng khi mẹ em mê muội với Pháp Luân Công, cuộc đời em cũng rơi vào bi kịch.

Dù Lưu Tư Ảnh không còn trên cõi đời này nhưng tiếng hét giằng xé tâm can “Chú ơi, cứu con!” vẫn vang vọng bên tai chúng ta. Bé gái 12 tuổi này đã trả giá bằng khuôn mặt dị dạng và hai bàn tay bị bỏng, cuối cùng cũng nhận ra chân tướng của thứ tà giáo này. Lời nói: “Mẹ đã nói dối con” là lời tố cáo bằng máu và nước mắt đối với Pháp Luân Công. Nhưng ai đã lừa mẹ em? Đó là ông Lý Hồng Chí và những lời dối trá tà vạy của Pháp Luân Công!

§§3.1.3 Những hình thức tẩy não khác

Để biện minh cho cuộc đàn áp Pháp Luân Công, còn có nhiều kiểu tuyên truyền và tẩy não khác đã được dàn dựng và triển khai trên quy mô sâu rộng chưa từng có.

Tại mỏ dầu Thắng Lợi ở tỉnh Sơn Đông, CACA đã tài trợ các buổi diễn kịch nhằm phỉ báng Pháp Luân Công, rồi phát sóng trên tivi, còn ép các giáo viên sáng tác các bài hát bồi nhọ Pháp Luân Công cho học sinh hát.

Ngày 15 tháng 10 năm 2003, hiệp hội này treo giải thưởng cho cuộc thi vấn đáp, trong đó câu hỏi được thiết kế nhằm phỉ báng Pháp Luân Công và câu trả lời được công bố trên tờ Nhật báo Thắng Lợi.

Hiệp hội này còn chỉ đạo cho giáo viên, học sinh viết bài phỉ báng Pháp Luân Công và khởi xướng phong trào học sinh “nói không với tà giáo” vào năm 2002. Họ chọn ra 208 trong số 1.775 bài gửi đến và kết tập thành tuyển tập mang tên

“Nụ hoa trong ánh dương”, tuyển tập các bài viết “chống tà giáo” đầu tiên được công bố trên toàn quốc.⁸²

Ở tỉnh Hà Bắc, ngày 17 tháng 11 năm 2004, tờ báo buổi tối Diễm Chiếu đã đăng trọn trang báo mấy bài viết chọn từ tuyển tập “Những bài viết đạt giải thưởng chống tà giáo tỉnh Hà Bắc”, do Phòng 610 Tỉnh Hà Bắc tài trợ.

Trong bài viết có tựa đề “Những chiếc lá héo úa, rơi rụng trong mưa” của Vương Nam ở Trường Trung học Công nghệ, tác giả bài viết nói rằng mẹ cậu ly hôn với bố vì bà tu luyện Pháp Luân Công. Theo bài viết này, một ngày sau khi có phán quyết ly hôn, người mẹ đã tự tử cùng một số học viên nữ khác bằng cách mổ bụng.

Khi các học viên Pháp Luân Công địa phương liên hệ với tòa soạn báo này để hỏi họ đã điều tra và xác minh tính xác thực của bài viết đó chưa thì người nhận cuộc gọi đã trả lời qua điện thoại: “Những bài viết này không phải là của chúng tôi. Phòng 610 tỉnh đã chỉ đạo phải dành một trang cho các bài viết của họ đấy chứ.”⁸³

§3.2 Chết yếu

Con của một số học viên Pháp Luân Công đã qua đời vì phải sống xa cha mẹ và bị tước mất những điều kiện sống cơ bản. Có trường hợp qua đời do bị ngược đãi chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công.

Trường hợp 1: Bé gái tám tháng tuổi bị hoảng loạn và qua đời⁸⁴

Khi mới lên hai, bé Vương Thục Kiệt đã nhiều lần phải chứng kiến công an bắt giữ cha mẹ. Khi đột nhập vào nhà cháu vào ngày 3 tháng 12 năm 2000, công an đã quát cha cháu rồi lấy cuốn sách đập vào mặt ông, bé Thục Kiệt liền ngất đi vì quá sốc và sợ hãi.

Sau khi tỉnh lại, cháu lên cơn sốt và đổ mồ hôi. Cháu lắc đầu lia lịa vì đau đầu, bồn chồn, bất an và đập đầu vào tường. Cháu rơi vào trạng thái hôn mê đến một ngày đêm. Công an đã tới nhà bé Thục Kiệt nhiều lần để bắt giữ cha mẹ cháu. Khi cha cháu bị giam, cháu cảm bức ảnh hai cha con mà nức nở khóc.

Chưa đầy một năm sau, công an lại quay lại, mang theo dùi cui để bắt cha mẹ Thục Kiệt. Cháu bị đánh thức khi vừa chợp mắt được vài phút trước và hét lên: “Bố ơi, mẹ ơi, con không muốn bố mẹ đi đâu!”

Do liên tục bị chấn động tinh thần và sống trong sự sợ hãi, sức khỏe của cháu sa sút trầm trọng, bị biếng ăn và ngủ chập chờn. Trong hai năm mà cháu không phát triển được chút nào. Khi cháu lên bốn, bác sỹ phát hiện một khối u lạnh tính đang phát triển trong não cháu. Sau cuộc phẫu thuật, cháu đã tắt thở và qua đời vào tháng 7 năm 2002.

Trường hợp 2: Học sinh xuất sắc 14 tuổi chết⁸⁵

Trương Tranh bắt đầu tu luyện Pháp Luân Đại Pháp vào năm 1994 cùng cha. Sau khi cuộc bức hại xảy ra, cha em tới Bắc Kinh thỉnh nguyện.

Công an đã xông vào nhà em và lấy đi gần như mọi thứ. Vì liên tục bị sách nhiễu, không lâu sau, Trương Tranh sinh bệnh bạch cầu. Em đã qua đời vào tháng 2 năm 2001.

Trường hợp 3: Cha phải sống tha hương, mẹ bị bức hại đến chết, con trai qua đời⁸⁶

Tôn Phong là học sinh lớp 6, cha mẹ em đều tu luyện Pháp Luân Công. Sau khi cuộc bức hại bắt đầu, cha em, ông Tôn Hồng Xương, phải rời khỏi nhà vào năm 2000 để tránh bị bức hại. Mẹ em là bà Vương Tú Hà, đến Bắc Kinh để thỉnh nguyện và bị bắt nhiều lần. Bà bị bắt lại vào ngày 19 tháng 5 năm 2013, và đã chết sau 16 ngày bị tra tấn. Gia đình bà thậm chí không được nhìn thi thể của bà vì công an đã lập tức đưa thi thể bà vào áo quan đem đi chôn.

Lúc đó, Tôn Phong mới 12 tuổi. Em không chấp nhận được sự thật rằng mẹ đã chết. Cậu bé không chỉ phải chịu nỗi đau mất mẹ mà còn lo lắng về cha. Ngày nào em cũng sống trong sợ hãi, tinh thần suy sụp. Em sống với họ hàng, nhưng hiếm khi nói chuyện.

Nỗi buồn đau và sợ hãi khiến em suy kiệt vào cuối năm 2004. Em thường xuyên chóng mặt và được đưa đi cấp cứu tại Đại học Y Thẩm Dương. Sau khi được tiếp máu, thể trạng của em mới ổn định lại. Song vì quá đơn côi và nhớ cha mẹ, em đã qua đời vào ngày 26 tháng 3 năm 2006, khi mới 14 tuổi.

Trường hợp 4: Nữ sinh 18 tuổi bị đuổi học, cưỡng hiếp, chết vì bệnh lao khi phải sống vô gia cư⁸⁷

Trương Nghị Siêu là một thiếu nữ hoạt bát, cởi mở, được cha mẹ, họ hàng và bạn bè yêu mến. Em bị đuổi học vì cả cha mẹ đều tu luyện Pháp Luân Công và em từ chối ký biên bản phản đối Pháp Luân Công.

Nhờ công ty của cha mẹ em can thiệp, nhà trường đã đồng ý nhận em lại. Tuy nhiên, Mạnh Hiến Dân, bí thư đảng ở trường, tuần nào cũng gọi em vào trao đổi, yêu cầu em viết báo cáo hàng tuần, rời xa Pháp Luân Công và cha mẹ.

Trong thời gian cha mẹ bị giam giữ, mấy đứa trẻ mang lòng thù hận Pháp Luân Công, do bị ảnh hưởng của tuyên truyền, đã đến nhà em đập phá cửa chính và một số cửa sổ. Lúc đó, Nghị Siêu ở nhà một mình nên thấy vô cùng sợ hãi.

Vài tháng sau, cha mẹ em bị giam vào trại lao động cưỡng bức, còn em bị đuổi học. Năm 15 tuổi, Nghị Siêu phải sống lưu lạc để tránh bị chính quyền quấy nhiễu. Một đêm, em bị một tên côn đồ đập vỡ cửa sổ, đột nhập vào phòng và cưỡng hiếp.

Sau đó, khi ra ngoài làm việc vất, Nghị Siêu mắc bệnh lao phổi, nhưng không có tiền chữa bệnh, lại không muốn về nhà. Sáng ngày 6 tháng 4 năm 2005, em qua đời trong một bệnh viện. Khi đó, em mới 18 tuổi.

Tám tháng sau khi Nghị Siêu qua đời, mẹ em, bà Phù Quế Anh cũng chết vì bị bức hại vào ngày 17 tháng 12 năm 2005.⁸⁸

§3.3 Mồ côi

"Cháu năm nay gần 10 tuổi. Mẹ cháu bị tra tấn đến chết vào năm 2001 vì tu luyện Pháp Luân Công. Cháu còn không nhớ mẹ trông như thế nào. Giờ cháu không có mẹ. Bố cháu là Tiểu Tư Hiền, hiện đang bị giam trong nhà tù của các chủ. Cháu đã trở thành trẻ mồ côi vì không có ai chăm sóc. Bố cháu không làm gì sai. Mọi người đều nói bố cháu là người tốt. Xin đừng bức hại bố cháu nữa.

Thầy cô giáo của cháu nói nhà tù là nơi giam cầm những người xấu. Tại sao bố cháu phải ngồi trong tù, cho dù ông không trộm cắp gì, và mọi người ở trường đều quý mến và đánh giá bố cháu là một người thầy tốt? Không lẽ thầy cô nói dối cháu, hay là các chủ đang lừa mọi người?" – Tiểu Tây Tây, con gái ông Tiểu Tư Hiền, viết trong thư gửi viên chức Nhà tù Đô Quân, tỉnh Quý Châu.

Nhiều em nhỏ trở thành trẻ mồ côi sau khi cha mẹ bị tra tấn đến chết hoặc bị kết án dài hạn. Các em phải ở với họ hàng hoặc bị đưa vào trại trẻ mồ côi.

Trường hợp 1: Con trai ông Vương Khắc Dân trở thành trẻ mồ côi⁸⁹

Ông Vương Khắc Dân là một giáo viên của một trường trung học ở thành phố Đại Khánh, tỉnh Hắc Long Giang. Vợ ông đã qua đời vì tai nạn xe hơi ngay sau khi ông bị bắt vào trại lao động cưỡng bức năm 2000. Ba năm sau, ông lại bị bắt khi đang phải sống lang bạt để tránh bị bức hại. Ông qua đời ngay hôm bị bắt. Con trai ông lúc đó mới chín tuổi và đã trở thành trẻ mồ côi.

Trường hợp 2: Bé trai mất mẹ, buộc phải nghỉ học để giúp gia đình kiếm sống⁹⁰

Mẹ bé Vương Đức Phúc là bà Trương Hải Yến, đã tới Bắc Kinh thỉnh nguyện cho Pháp Luân Công vào năm 2001, khi em mới chín tuổi. Bà bị bắt giam và tuyên án hai năm lao động cưỡng bức ở Trại Lao động Mã Tam Gia. Tại đây, bà bị tra tấn dưới nhiều hình thức, cuối cùng đã qua đời vào năm 2004. Đức Phúc suy sụp vì cái chết của mẹ. Em khóc: "Con sẽ không bao giờ được nhìn thấy mẹ nữa!"

Đức Phúc sống cùng gia đình trong một ngôi nhà dột nát mà không có tiền để sửa. Trong khi bà Trương là lao động chính trong nhà thì khi bà qua đời, đã để

lại tổn thất tài chính cho gia đình. Đức Phúc phải nghỉ học để đi làm cùng cha như một người chần cừu để kiếm sống.

Trường hợp 3: Mẹ chết vì bức hại, bà phải làm việc 11 tiếng mỗi ngày để nuôi cháu ăn học⁹¹

“Cháu nghe nói hoa sen ở Công viên Bắc Sơn đang nở rộ. Sau bữa tối, cháu giục mẹ cho cháu đến xem...” Đó là những gì Phác Vĩnh Hạc viết trong bài văn sau khi mẹ em, bà Thôi Chính Thực, qua đời sau khi bị tra tấn ở Trại Lao động Nữ Hắc Chủy Tử.

Bà Thôi bị bắt vào tháng 3 năm 2002 và bị kết án ba năm lao động cưỡng bức chỉ vì in tài liệu có thông tin về Pháp Luân Công.

Cha của Vĩnh Hạc gặp khó khăn khi tìm việc làm cũng chỉ vì ông tu luyện Pháp Luân Công. Bà của Phác Vĩnh Hạc, đã 73 tuổi, phải làm việc 11 tiếng mỗi ngày để kiếm 400 nhân dân tệ mỗi tháng cho em đi học.

Trường hợp 4: Cảnh ngộ của cậu bé mồ côi Ngô Anh Kỳ⁹²

Ngô Anh Kỳ vừa mất mẹ trong một tai nạn giao thông thì cha em, ông Ngô Nhạc Thanh, lại bị bắt vào tháng 12 năm 2001 và bị kết án 12 năm tù chỉ vì ông làm tài liệu có thông tin về Pháp Luân Công.

Ông Ngô bị tra tấn nặng nề và còn mắc bệnh lao nặng. Ông được trả về nhà trong cơn thập tử nhất sinh và đã qua đời vào ngày 23 tháng 12 năm 2007.

Trong thời gian cha bị giam cầm, Ngô Anh Kỳ sống cùng với cô ruột là Ngô Nguyệt Hà. Em bị đưa vào trại trẻ mồ côi địa phương sau khi cô ruột của em cũng bị bắt vào trại lao động chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công.

Trường hợp 5: Gia đình đoàn tụ rồi lại ly tán⁹³

Từ lúc lên ba, bé Thiệu Lâm Nghiêu đã phải nhiều lần chứng kiến công an tới bắt cha mẹ đi. Em phải sống một mình, không ai giúp đỡ, sợ hãi và đau buồn vì nhớ cha mẹ. Những biến cố này đã để lại trong em nỗi đau khôn nguôi.

Sau khi mẹ em, bà Mục Bình, được bảo lãnh tại ngoại sau gần ba năm bị tra tấn ở trại lao động, Lâm Nghiêu không rời mẹ nửa bước vì lo em lại mất mẹ lần nữa. Nếu mẹ ra ngoài mà chưa trở về là em không dám đi ngủ. Em chỉ ngồi đó chờ mẹ về. Khi mẹ em nói em cần đi ngủ sớm thì em khóc và nói: “Con lo mẹ lại bị người xấu bắt đi. Mẹ chưa về thì con không thể bình tĩnh lại được.”

Nhưng bé Lâm Nghiêu biết cha em, ông Thiệu Tuệ, đã bị bức hại đến chết vào năm 2002. Không lâu sau khi bà Mục được về nhà, bà lại bị bắt vào năm 2006 và bị kết án bảy năm tù.

Lâm Nghiêu về ở với ông bà từ khi mẹ bị bắt. Vì ông bà đã già yếu nên cuộc sống của họ vô cùng khó khăn.

§3.4 Gia đình ly tán

Trường hợp 1: Tuổi thơ cay đắng của Tiểu Long⁹⁴

Từ khi lên bảy, bé Trương Tiểu Long đã phải xa cha mẹ, đến sống cùng ông bà, vì cha mẹ em, ông Trương Truyền Chính và bà Quách Tú Hồng buộc phải sống lưu lạc để tránh bị bức hại. Cha mẹ em bị bắt vào năm 2002, một năm sau thì bị kết án 10 năm tù.

Tiểu Long trở nên khép kín và không hiểu tại sao cha mẹ em bị bức hại. Khi sống cùng với ông bà, Tiểu Long lại phải chịu một cú sốc nữa khi ông của em qua đời. Em bỏ ăn năm bữa và cứ khóc mãi không thôi. Hai bà cháu chật vật để kiếm sống, căn nhà lụp xụp, dột nát, đầy vết nứt và thủng.

Trường hợp 2: Bé trai 5 tuổi: “Con nhớ mẹ con – con muốn cha mẹ về với con!”⁹⁵

Cậu bé Tôn Minh Viễn, 5 tuổi, đã nhiều lần cùng bà tới trại tạm giam đòi tự do cho mẹ nhưng không thành.

Khi Minh Viễn biết tin mẹ bị tra tấn và đang trong tình trạng nguy kịch, cậu bé đã viết suy nghĩ của mình lên tấm bảng. Em cầm tấm bảng đi cùng bà để đưa mẹ về.

Nội dung trên tấm bảng:

“Con muốn mẹ con – Xin hãy giúp đỡ!”

Con tên là Tôn Minh Viễn, năm nay con năm tuổi. Cha con bị kết án 12 năm tù chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công. Công an ở Đồn Công an Đức Huệ đã bắt mẹ con trên phố vào ngày 14 tháng 12 năm 2004. Mẹ con đã tuyệt thực 48 ngày và đang trong cơn nguy kịch. Con cô đơn, không nơi nương tựa, phải sống xa cha mẹ. Xin mọi người tốt bụng hãy giúp con. Con nhớ mẹ con. Con muốn cha mẹ về với con.

Trường hợp 3: Lá thư của một người mẹ bị giam cầm chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công⁹⁶

Cô Lưu Tân, một y tá và là học viên Pháp Luân Công ở Đại Liên, đang thi hành bản án 5,5 năm chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công. Vụ bắt giữ⁹⁷ xảy ra chỉ vài tháng sau khi chồng cô, anh Khúc Huy, qua đời sau 13 năm nằm liệt giường vì bị tra tấn ở trại lao động cưỡng bức. Hồi đó, anh liên tục đau và cô Lưu đã chăm sóc anh đêm ngày đến khi anh qua đời vào ngày 9 tháng 2 năm 2014. Khi đó, con gái họ mới ở tuổi niên thiếu.

Khi cô Lưu bị giam cầm thì con gái cô, còn nhỏ, phải ở nhà một mình. Dưới đây là lá thư cô Lưu viết trong tù cho con gái nhân dịp sinh nhật thứ 17 của con.

Tâm Tâm yêu dấu,

Con gái yêu của mẹ, cảm ơn con đã đến với gia đình mình như một thiên thần, cảm ơn con đã đồng hành với gia đình mình trong những năm qua, cảm ơn con vì những niềm vui con đã mang đến cho bố mẹ! Con là niềm hy vọng của bố mẹ, là di sản của gia đình chúng ta. Nhân sinh nhật thứ 17, mẹ muốn gửi đến con những lời chúc tốt đẹp nhất. Mẹ mong cuộc đời con sẽ tràn đầy hạnh phúc và tươi sáng. Mẹ mong con sẽ an toàn trong thời gian mẹ vắng nhà. Mẹ mong sau thời gian xa cách này, mẹ con mình sẽ tỏa sáng như ánh sáng thuần khiết như phượng hoàng tái sinh từ đám tro tàn.

Mẹ muốn nói với con rất nhiều, nhưng không biết bắt đầu từ đâu. 13 năm qua, con đã phải chứng kiến những thống khổ của bố khi bố tàn phế vì bị tra tấn. Hồi đó, con còn bé và chưa hiểu chuyện. Có lần, con hỏi mẹ, "Bố các bạn đứng được, sao bố con lại phải nằm trên giường?" Câu hỏi của con khiến mẹ quyết định đi tìm công lý cho cha con vì mẹ không muốn tâm hồn trong sáng của con bị chôn vùi trong bóng đen của xã hội này.

Mẹ luôn nghĩ giáo dục có vai trò rất quan trọng với con. Mẹ mong khi lớn lên, con sẽ trở thành một người tốt – một người tốt với mọi người trong xã hội.

Con đừng để bản thân bị thay đổi chỉ vì những gì bố con đã phải chịu đựng. Vì một người, khi sinh ra, là đã được trao sứ mệnh cần thực hiện với xã hội. Đó không phải là điều có thể thay đổi hoặc khước từ.

...

Một xã hội hay một quốc gia thịnh vượng muốn thịnh vượng thì không chỉ cần giàu có về vật chất, của cải, mà hơn thế nữa, còn phải có sự cân bằng và nền tảng vững chắc về đạo đức và sự thiện lương. Về mặt này, chúng ta vẫn đang giữ một vai trò tích cực và đang đóng góp cho xã hội.

Trong giá trị truyền thống, gia đình là nền tảng của xã hội. Sự ổn định của mỗi gia đình đảm bảo sự ổn định của xã hội. Nhưng giờ đây, gia đình chúng ta phải ly tán. Từ ngày bố con mất, gia đình mà mẹ đã dành bao thời gian, công sức vun đắp để cả nhà được hòa hợp đã tan vỡ...

Cảm ơn con đã ở bên mẹ và an ủi mẹ suốt thời gian đó, nhất là vào lúc bố con qua đời và mẹ đã khóc rất nhiều khi nắm tay bố con. Lúc đó, con đã nói với mẹ: "Mẹ ơi! Mẹ đừng khóc nữa, mẹ đã làm hết sức rồi."

Chỉ bảy tháng sau khi bố con qua đời, mẹ lại bị bắt và bị kết án tù năm năm rưỡi, để con ở nhà một mình. ... Lòng mẹ quặn thắt mỗi khi nghĩ đến điều này.

Mẹ chỉ sống vì một lý do, một tia hy vọng, niềm tin và trách nhiệm: mẹ không muốn con trở thành trẻ mồ côi, không muốn ông ngoại con mất con gái khi ông đã mất bà ngoại. Mẹ không muốn gia đình, bạn bè, những

người yêu thương mẹ như vậy lại mất đi một người thân. Mẹ không muốn mình trở thành bi kịch tiếp theo, không muốn chồng thêm một tội nữa cho thủ phạm. Nên mẹ vẫn sống bằng niềm tin mãnh liệt.

Giờ con đang học năm cuối phổ thông. Năm sau, con sẽ thi vào đại học. Mẹ mong con có thể học tập nghiêm túc và chăm chỉ... Hè này, khi con đến thăm mẹ, gặp con, thấy con bình thản và điềm tĩnh, mẹ vui lắm. Mẹ vẫn nhớ con nói: “Mẹ, những gì mẹ dạy con đã giúp con ứng xử tốt trước những gì con gặp. Mẹ đừng lo gì cho con nhé.”...

Cảm ơn những người đã giúp đỡ con khi mẹ vắng nhà. Mong sao may mắn và hạnh phúc luôn ở bên những con người tốt bụng này!

Mẹ yêu con

Ngày 20 tháng 9 năm 2015

§3.5 Phát điên

Nhiều em đã phát điên khi nổi đau mà các em trải qua trong cuộc bức hại này vượt quá giới hạn chịu đựng.

Trường hợp 1: Một cô bé phát điên sau khi bị ép xem công an tra tấn cha mẹ mình⁹⁸

Ở tuổi 16, Viên Viên bị ép xem cảnh cha mẹ em, ông Hậu Quốc Trung và bà Trình Tú Hoàn, bị công an tra tấn ở đồn công an chỉ vì họ tu luyện Pháp Luân Công. Công an đánh cha mẹ em, trói họ vào “ghế hổ”, kéo căng đầu, hai chân, hai tay họ, và trói hai tay họ ra sau rồi treo lên.

Công an còn liên tục đồ từng tuýp từng tuýp mù tạt vào mũi và miệng họ, rồi trùm đầu họ bằng nhiều túi nylon, khiến họ nghẹt thở. Khi họ ngất đi, công an dội nước lạnh lên người họ để đánh thức họ dậy.

Thịnh Hiếu Giang, đồn phó Đồn Công an Ái Dân, thường gào lên khi chỉ đạo tra tấn: “Đánh chết chúng đi! Đánh chết cũng không sao!”

Viên Viên bị tổn thương tinh thần nặng nề khi phải chứng kiến cảnh này.

Sau khi được thả về nhà, công an thường bắt Viên Viên đứng bất động hàng giờ đồng hồ ở cổng tòa nhà em trong những ngày hè nắng nóng. Họ dọa sẽ đánh cha mẹ em nếu em dám cử động. Vì sợ cha mẹ lại bị tra tấn nữa nên Viên Viên đành đứng yên đó cho đến khi chân sưng tím lên.

Nỗi sợ bị công an bức hại, nỗi lo và bất lực khi phải tự mình gánh vác cuộc sống, cộng thêm cú sốc tinh thần khi chứng kiến cha mẹ mình bị tra tấn tàn bạo khiến thiếu nữ này bị tổn thương sâu sắc. Từ một học sinh xuất sắc, cô bé bỏ học, đi lang thang. Không có tiền, cô bé nhặt đồ ăn từ bãi rác.

Sau khi cha mẹ được thả ra, họ đau đớn khi thấy con gái mình bị điên. Hiện giờ, Viên Viên đã 32 tuổi, nhưng cô không tự lo được cho bản thân và luôn phải có cha mẹ ở bên trông chừng.

Trường hợp 2: Học sinh trung học bị bức hại tới mức suy sụp tinh thần vì tập Pháp Luân Công⁹⁹

Uông Tĩnh Hoa luôn là học sinh ưu tú từ tiểu học đến phổ thông trung học. Em có thành tích học tập xuất sắc và luôn tốt bụng với bạn bè, thầy cô ở trường. Chỉ vì em nói chuyện với các bạn cùng lớp về Pháp Luân Công mà em liên tục bị giáo viên, công an, viên chức Phòng 610 sách nhiễu và gây áp lực bắt em từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công.

Một trong các giáo viên của Tĩnh Hoa đã hợp tác với viên chức Phòng 610 để khám xét bàn học và cặp sách để tìm xem em có tài liệu về Pháp Luân Công hay không. Họ còn bắt cha mẹ em ký biên bản cam kết và ra lệnh cha hoặc mẹ phải ở trường cùng em suốt giờ học. Do áp lực của phía chính quyền mà cha mẹ em cũng thường rầy la em. Bạn bè ở trường cũng bắt đầu xa lánh Tĩnh Hoa.

Vì Tĩnh Hoa không từ bỏ đức tin của mình, hiệu trưởng nhà trường đã yêu cầu em thôi học. Theo đề nghị của cha mẹ em, nhà trường đồng ý chỉ đình chỉ học tập em trong một năm. Nhưng khi em quay lại trường một năm sau, họ vẫn từ chối nhận em lại.

Áp lực tứ bề cuối cùng khiến Tĩnh Hoa bị suy sụp tinh thần vào năm 2006, khi em mới 19 tuổi.

Trường hợp 3: Thiếu nữ 18 tuổi bị tra tấn đến mức suy sụp tinh thần¹⁰⁰

Trương Thông Tuệ là học sinh cấp ba 18 tuổi, bị đuổi khỏi trường chỉ vì viết dòng chữ: “Xin hãy nhớ Pháp Luân Đại Pháp hảo” cho một bạn cùng lớp. Thông Tuệ thấy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tới Quảng trường Thiên An Môn để thỉnh nguyện công lý, nhưng em đã bị tống vào trung tâm tẩy não.

Lính canh đã đánh em tàn bạo, không cho em ngủ ba ngày liền. Họ còn sốc điện em bằng dùi cui điện và thuê người giám sát em hàng ngày. Sau hai tháng tra tấn, em được trả tự do với đôi tay đầy vết thâm tím, nét mặt đờ đẫn và có những hành động kỳ lạ và biểu hiện như người mất trí.

§3.6 Bạo lực và tra tấn

Công an Phòng 610 đã lục soát nhà Giai Giai ngay trước mặt em: “Chúng ta muốn phá nát gia đình các người”, họ vừa hét vừa vơ vét những đồ có giá trị vào túi. Bé Giai Giai, 6 tuổi, đứng đờ ra đó, ôm ghì lấy mẹ, không dám thốt lên lời nào. Công an còn đưa Giai Giai cùng gia đình em tới Đội An ninh Nội địa để em chứng kiến cảnh ông bà và cha mẹ bị tra tấn tàn bạo.

Nửa đêm, Giai Giai và bà được thả ra và được chở về bằng xe cảnh sát. Cô bé nói với bà muốn đi bộ. Vì Giai Giai vẫn run lên vì sợ hãi nên bà em phải bế vào xe. Sau sự việc này, cô bé bị chấn thương tinh thần. Hễ thấy công an hay xe công an trên phố, em liền hoảng sợ, tìm chỗ trốn, và khóc thét lên: “Người xấu tới!”¹⁰¹

Có những em bị khủng hoảng tinh thần vì sự tàn bạo của công an khi họ tới lục soát nhà hoặc tra tấn cha mẹ các em. Có em còn trở thành mục tiêu bị tra tấn bạo lực.¹⁰¹

Trường hợp 1: Công an đánh và nhốt một bé gái 10 tuổi vào cũi sắt¹⁰²

Trình Tư Ảnh, một học sinh tiểu học 10 tuổi ở tỉnh Tứ Xuyên, bị tố giác với đội an ninh nội địa chỉ vì đưa cho cô giáo em một tờ rơi về Pháp Luân Công vào ngày 7 tháng 8 năm 2008. Cậu Vĩnh Quỳnh, đội trưởng Đội An ninh Nội địa và hai người khác đã đến trường bắt em. Cậu cũng cho tất cả học sinh ở trường một tờ để khuyến khích các em khai báo ai là học viên Pháp Luân Công.

Công an tát vào mặt Tư Ảnh, còng tay chân, rồi nhốt em vào cũi sắt. Họ bắt cha mẹ em vào ban đêm và lục soát nhà em, tịch thu máy in và các vật dụng khác.

Bốn ngày sau, khi Tư Ảnh đi học lại, giáo viên đã quăng cặp của em ra khỏi lớp, không cho em vào học. Không ai rõ hiện cha mẹ ở đâu, còn em phải rời nhà để tránh bị bắt lại.

Trường hợp 2: Bé gái 13 tuổi bị bức thực hai tuần¹⁰³

Trần Tư là học sinh trung học cơ sở ở Trùng Khánh. Em bị bắt khi đang phát tài liệu về Pháp Luân Công vào mùa hè năm 2001. Công an đấm đá em, dù cho em còn nhỏ tuổi như vậy.

Sau đó, công an đưa em vào Trung tâm Tẩy não Ca Nhạc Sơn và tra hỏi em đã lấy tài liệu ở đâu. Khi em tuyệt thực để phản đối việc giam cầm thì bị họ bức thực tới hai tuần.

Công an còn đăng ảnh của Trần Tư trên báo nhằm thu thập thông tin về em. Họ đã lừa cha em tới trung tâm tẩy não nhưng không cho gặp em. Vào năm học mới, Phòng 610 địa phương không cho em đi học lại vì em không từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công.

Trường hợp 3: Bé trai 13 tuổi bị công an đánh khi em tới Bộ Công an tìm mẹ¹⁰⁴

Bé trai 13 tuổi Thịnh Vĩ bế em gái ba tuổi là Dương Dương lên xe buýt tới đồn công an để tìm mẹ là bà Dương Trung Hồng bị bắt một tháng trước đó chỉ vì nói với mọi người về Pháp Luân Công. Công an đã đáp lại bằng cách đấm đá em, còn lấy giày tát vào mặt em, khiến mặt của Thạch Vĩ bị sưng và thâm tím, tai ù, còn tay áo khoác thì bị rách. Em bị bất tỉnh, một lúc sau mới tỉnh lại.

Khi công an đưa Thạch Vĩ về nhà bằng xe công an, một công an túm tóc Vĩ mà kéo mạnh, rồi chửi rửa cậu bé. Trong đầu đón, em nói: “Giờ cháu đã không có mẹ, cháu không tìm được cha. Không ai chăm sóc cho chúng cháu, cháu không có đồ ăn trong nhà, mà các chú còn đánh cháu. Cháu không muốn sống nữa.”

Trường hợp 4: Học sinh lớp sáu bị đánh ở trường¹⁰⁵

Sau khi viện kiểm sát hai lần trả hồ sơ buộc tội ông Vu Hãi Quân chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công, công an đã sách nhiễu con gái sáu tuổi của ông là Vu Thanh ở trường và ép em phải tố giác cha em là “tội phạm”. Cô bé sợ công an đến mức hai chân em run lên cầm cập, không sao cất nên lời trong nhiều ngày. Sau nhiều lần không lấy được thông tin từ Vu Thanh, công an đã ra lệnh cho giáo viên dạy toán của em là Trần Tú Linh đánh em.

Trong giờ học toán, giáo viên Trần luôn bắt Vu Thanh đứng dậy trả lời câu hỏi. Khi em không trả lời được, giáo viên Trần lại đánh em bằng thước, tát vào mặt và đá em bằng giày cao gót ngay trước mặt các học sinh khác, khiến nhiều em rất khiếp sợ. Thanh bắt đầu sợ không muốn đi học. Đến giờ đi học, em lại rùng mình, không dám đi. Suýt chút nữa là em tử tử vì sợ hãi.

Trường hợp 5: Công an chĩa súng vào bé gái 14 tuổi: “Cứ khóc đi, rồi ta bắn cho!”¹⁰⁶

Khi công an đến bắt cô Vương Ái Vinh và chuẩn bị đưa cô tới đồn công an, con gái cô đã chạy ra khỏi nhà. Công an xô ngã cô bé 14 tuổi, rồi thúc vào mạng sườn em, khiến em bị kích động mà cắn lại công an. Rồi công an đã túm lấy cổ áo của em mà quăng em, khiến em ngã phịch xuống đất rất đau đón. Dù vô cùng đau đón, cô bé vẫn cố đứng dậy, lao về phía công an, mà kêu khóc, xin họ trả tự do cho mẹ em. Một công an đã rút súng, chĩa vào em và nói: “Cứ khóc đi, rồi ta bắn cho!” Sau đó, họ lên xe bỏ đi. Em mất một hồi lâu không thở được bình thường vì đau đón ở mạng sườn và vùng ngực.

§3.7 Giam cầm

“Sau khi cha mẹ bị bắt, cháu bị bỏ lại nhà cùng em gái 11 tuổi và ông ngoại 70 tuổi, mà ông đi lại rất khó khăn. Vì không có ai chăm sóc, nên chúng cháu phải đến ở với dì và nhờ dì giúp đỡ.

Đầu năm 2001, các dì của cháu cũng bị bắt và bị đưa vào trung tâm tẩy não chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công. Khi đó, cháu mới lên bốn. Vì còn quá nhỏ và không được ai chăm sóc ở nhà, nên cháu bị đưa đến trung tâm tẩy não với các dì. Ngày nào cháu cũng thấy công an và người nghiện đánh đập các học viên Pháp Luân Công khi họ uống rượu say. Cháu sợ lắm. Cháu trốn trong vòng tay dì và không dám nhìn. Ngày nào cháu cũng khóc và tự hỏi cha mẹ ở đâu.”

Trên đây là lời kể lại của con gái ông Triệu Hải Quân về những gì gia đình em đã trải qua.¹⁰⁷ Rất nhiều trẻ em, từ trẻ mới lẫm chẫm tập đi đến thanh thiếu niên cũng bị bắt cùng cha mẹ và giam cầm ở nhiều cơ sở giam giữ trong nhiều ngày, thậm chí nhiều tuần. Có những em còn bị đưa vào trại lao động.

Trường hợp 1: Tù nhân tám tháng tuổi¹⁰⁸

Khi bé trai tám tháng tuổi Trương Thiên Tứ đang ngủ thì công an xông vào nhà em và bắt cô Lưu Na Na, mẹ em, chỉ vì cô tu luyện Pháp Luân Công. Sân nhà cô đầy công an được trang bị đầy đủ thiết bị của đội đặc nhiệm.

Cả hai mẹ con bị tống vào xe công an, đưa đến một nơi không rõ là ở đâu. Cùng đêm đó, cả mười người trong gia đình của Thiên Tứ, gồm cả hai anh chị họ của em cũng bị bắt tới đây. Thiên Tứ ở cùng phòng với mẹ. Chẳng hay biết sự nguy khốn của gia đình mình nên bé vẫn cười, cứ muốn ra khỏi phòng chơi đùa.

Ba ngày sau, công an đã trả tự do cho cô Lưu và bé Thiên Tứ vì không khai thác được thông tin gì từ cô Lưu. Trước khi rời đi, cô Lưu đề nghị được gặp cha mẹ chồng. Khi thấy cha chồng bị trói vào ghế thẩm vấn, cô không sao kìm được nước mắt. Cô không biết cha mẹ ruột và em trai của cô cũng bị bắt.

Trường hợp 2: Bé gái một tuổi bị giam hơn một năm vào trung tâm tẩy não¹⁰⁹

Khi Quách Nguyệt Đồng mới một tuổi, em đã bị bắt cùng với mẹ và bị giam ở trung tâm tẩy não hơn một năm. Mẹ của Nguyệt Đồng, bà Lưu Ái Hoa, bị bức hại chỉ vì không từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công.

Ở trung tâm tẩy não, Nguyệt Đồng phải chứng kiến cảnh mẹ bị tra tấn, đánh đập, bức thực, và sốc điện bằng dùi cui điện. Mỗi lần lính canh tra tấn mẹ em, Nguyệt Đồng lại hoảng hốt trốn vào góc nhà mà khóc. Khi không có lính canh, Nguyệt Đồng bé nhỏ chỉ biết đứng tựa vào song sắt của phòng giam mà nhìn ra ngoài, và mong ngóng đến ngày được thả ra.

Khi lên ba, em được về nhà. Nhưng ba năm sau em lại bị bắt giam cùng mẹ.

Trường hợp 3: Bé gái 10 tuổi bị giam vào trung tâm tẩy não ba tuần trước khi được đưa tới nhà điều dưỡng¹¹⁰

Bé Lý Dĩnh 10 tuổi bị bắt cùng mẹ là bà Trần Thục Lan vào tháng . Sau khi Lý Dĩnh bị đưa vào trung tâm tẩy não, mẹ em bị kết án 7,5 năm tù. Chính quyền ép em từ bỏ Pháp Luân Công bằng cách đe dọa và tẩy não. Khi em từ chối, họ không cho em ngủ vào ban đêm.

Để có thể quay lại trường, cô bé đành đầu hàng và ký tên vào biên bản từ bỏ tu luyện do chính quyền soạn sẵn. Tuy nhiên, em vẫn không được tự do. Em được đưa đến trường vào ban ngày và trở lại trung tâm tẩy não sau giờ học. Cuối cùng, ba tuần sau, em mới được rời khỏi trung tâm tẩy não.

Vì mẹ vẫn bị giam trong tù và năm người nhà qua đời vì bị bức hại, gồm ông bà, hai chú và một cô của em, Lý Đình phải ở cùng các giáo viên của em trong ba tháng, sau đó lại bị chuyển tới nhà điều dưỡng. Em ở đó trong 25 tháng, không được ăn uống đầy đủ, và liên tục bị giám sát. Cuối cùng, sau khi được trả tự do, em đã nghỉ học và làm đủ thứ việc vất vả để kiếm sống.

Trường hợp 4: Thiếu nữ 16 tuổi bị giam hai năm ở trại lao động¹¹¹

Vương Tịnh là chị họ của bé gái bốn tuổi Vương Thục Kiệt kể trên bị chết vì chấn thương tinh thần. Vương Tịnh bị bắt thôi học và không cho nộp đơn xin vào đại học chỉ vì cha mẹ em tu luyện Pháp Luân Công.

Vương Tịnh bị bắt vào một cơ sở giam giữ khi em đến Bắc Kinh thỉnh nguyện cho Pháp Luân Công vào tháng 3 năm 2001. Ở tuổi 16, em bị giam vào trại lao động cưỡng bức trong hai năm, bị bắt may vá và bị cấm ngủ.

§3.8 Cưỡng hiếp

Trong khi nhiều nữ học viên Pháp Luân Công bị công an hoặc lính canh cưỡng hiếp, con gái của các học viên cũng bị tấn công tình dục hoặc cưỡng hiếp trong thời gian cha mẹ bị giam cầm, không được ai chăm sóc.¹¹²

Trường hợp 1: Bé gái 13 tuổi bị cưỡng hiếp trong thời gian mẹ em bị giam trong tù

Liên (hoá danh), một học viên Pháp Luân Công ở Cáp Nhĩ Tân, tỉnh Hắc Long Giang, bị bắt vào tháng 5 năm 2000 khi cô tới Bắc Kinh thỉnh nguyện cho đức tin của mình. Trong thời gian bị giam giữ, con trai và con gái của cô bị bỏ ở nhà, không ai chăm sóc. Con trai 14 tuổi của cô đã bị chết đuối. Không lâu sau khi được trả tự do, cô Liên lại bị bắt vào tháng 8 năm 2001. Khi con gái 13 tuổi của cô bị bỏ lại ở nhà một mình, một tên trộm đã xông vào phòng và cưỡng hiếp em.

Trường hợp 2: Cha mẹ bị tra tấn đến chết, con gái 9 tuổi bị cưỡng hiếp ở bệnh viện tâm thần

Bà Lưu, ở tỉnh Cát Lâm, bị bắt vào mùa hè năm 2002 khi tới Bắc Kinh thỉnh nguyện cho Pháp Luân Công. Bà bị đưa vào Bệnh viện Tâm thần Xương Bình. Trong đó toàn công an và tội phạm, hầu như ai cũng cầm thắt lưng da đánh các học viên. Trong ba ngày bà Lưu bị giam ở bệnh viện tâm thần, ba tên côn đồ đã xông vào phòng bà và cưỡng hiếp tập thể con gái 9 tuổi của một đôi vợ chồng bị tra tấn đến chết ở bệnh viện tâm thần vì tu luyện Pháp Luân Công. “Tiếng gào thét của bé như xé ruột gan mà không ai trong phòng dám nói lời nào.”

Chương 4: Các hình thức tra tấn

Nửa đêm, công an mang dầu mù tạt nhập khẩu từ Nhật Bản vào. Họ bơm mù tạt vào mũi tôi bằng cái xi-lanh to.

“Tôi lập tức cảm thấy đau dữ dội trong lòng ngực, như thể nội tạng đang rung lên. Tôi không mở nổi mắt, đầu như nổ tung. Tôi như phát điên. Không từ nào có thể lột tả được sự đau đớn đó.

“Khi tôi ngất đi, công an lại dội nước lạnh lên người tôi để tôi tỉnh lại. Rồi họ lại bức thực tôi bằng dầu mù tạt đến khi tôi ngất đi tiếp. Họ cứ tra tấn như thế nhiều lần. Trong khi bức thực tôi bằng dầu mù tạt, một công an bảo tôi: “Cô có biết Khương Phái không? Chúng tôi đã làm thế này với cô ấy đấy. Cô ta còn phải ngồi ghế sắt điện trong khi chúng tôi bức thực bằng mù tạt ấy.”

Trên đây là cô Lưu Oánh, một y tá ở thành phố Đại Khánh, thuật lại những gì cô phải trải qua khi bị bức thực bằng mù tạt ở trại tạm giam. Một học viên khác là cô Khương Phái đã qua đời do biến chứng vì bị bức thực vào ngày 28 tháng 6 năm 2007, khi cô mới 34 tuổi.¹¹³

Hầu hết các học viên Pháp Luân Công bị giam ở các cơ sở giam giữ của ĐCSTQ đều có thể miêu tả ít nhất một hình thức tra tấn mà họ phải trải qua. Cùng với việc tẩy não, cưỡng chế, vắt kiệt tài chính, tra tấn là thủ đoạn chính mà chính quyền cộng sản Trung Quốc dùng để ép các học viên Pháp Luân Công từ bỏ đức tin của họ.

Từ những vật dụng thông dụng như bàn chải đánh răng đến các dụng cụ tra tấn như ghế hồ, từ nhiệt độ lạnh đến tiếng ồn lớn, từ bức thực đến lạm dụng tình dục, từ trói nạn nhân trong các tư thế kéo căng đến biệt giam kéo dài, hơn trăm hình thức tra tấn mà các học viên Pháp Luân Công được thả ra từ đồn công an, trại tạm giam, hay nhà tù ở Trung Quốc kể lại. Những hình thức tra tấn này không chỉ gây thương tổn thân thể của học viên mà còn dẫn đến tổn thương lâu dài về tinh thần.

§4.1 Đánh đập

“Đánh đập học viên Pháp Luân Công đến chết cũng không sao mà được coi là tự sát hoặc chết vì bệnh. Cần thể hiện thái độ không chút thương tiếc, đặc biệt đối với những ai từ chối “chuyên hoá”. Đảng và chính phủ đứng sau lưng bạn! Vì thế hãy thi hành mệnh lệnh này, không cần dè chừng!”

Trên đây là những gì mà lính canh ở Nhà tù Đô Quân, tỉnh Quý Châu, nói với các tù nhân để khuyến khích họ dùng mọi hình thức để tra tấn cả tinh thần và thể xác của học viên Pháp Luân Công.¹¹⁴

§§4.1.1 Đánh bằng tay không

Đánh đập là một trong những hình thức tra tấn phổ biến nhất đối với các học viên Pháp Luân Công. Kẻ bức hại thường đánh vào những khu vực nhạy cảm trên người nạn nhân, như mũi, mắt, hoặc bộ phận sinh dục. Có học viên bị đánh trong thời gian dài hoặc với lực rất mạnh. Được biết, có một học viên bị tát vào mặt hơn 500 lần.

Trường hợp 1: Tử vong sau chín tháng bị ngược đãi

Để ngăn không cho anh Đinh Lập Hồng ngủ, lính canh ở Trung tâm tẩy não Thạch Gia Trang, tỉnh Hà Bắc đã đánh vào đầu anh Đinh bằng bất cứ thứ gì họ tìm được, đánh vào chân, véo tai và kéo mí mắt. Đặc biệt lính canh Triệu Tự Dũng còn cạy vào nhãn cầu và móc mắt anh. Chỉ trong chín tháng, anh Đinh chết vì bị ngược đãi, khi anh mới 36 tuổi.

Trường hợp 2: Tra tấn tàn bạo các nữ học viên

Bà Vương Tú Viện ở thành phố Thẩm Dương, tỉnh Liêu Ninh bị bắt vào ngày 19 tháng 4 năm 2002 và bị đưa vào Trại Lao động Cường bức Long Sơn trong hai năm. Tháng 7 năm 2002, bà Vương bị một cảnh sát đá vào ngực khiến bà ngã bắn ra xa bốn mét. Khi bà đứng dậy, cảnh sát lại tát bà khiến máu chảy ra từ mũi và mắt bà. Cảnh sát đã đá bà, khiến bà ngã sụp xuống và đập đầu vào một cái ống cấp nhiệt và chảy máu.¹¹⁶

“Lính canh Tiểu Lâm nổi tiếng là tàn bạo. Tù nhân nào cũng đều sợ khi thấy anh ta. Có lần cậu ta lôi tôi sang một phòng và tát vào mặt tôi. Khi đã thấm mệt, cậu ta ngồi xuống ghế. Trong lúc nghỉ hai tay thì cậu ta đá tôi, khiến tôi còn đau đớn hơn. Rốt cuộc, cậu ta đã tát tôi hơn 100 cái. Khi một lính canh khác ở đó thấy quá tàn nhẫn, định đưa tôi ra khỏi đó thì lính canh Tiểu lại chạy tới, đập lên người tôi. Tôi cảm giác như bị bóp cổ, không thở nổi, rồi tôi ngã đập vào tường và bất tỉnh.

Tôi bị đau dữ dội ở mạng xương sườn bên phải tới hơn sáu tháng. Tôi phải thở rất nhẹ, rất chậm. Đôi khi, tôi bị đau đến mức liên tục vã mồ hôi. Ban đêm, tôi không sao ngủ được vì quá đau đớn. Tôi như sắp chết. Sau đó, tôi nhận ra xương sườn của tôi bị gãy sau cú đập của lính canh Tiểu.”¹¹⁷

§§4.1.2 Đánh bằng dụng cụ

Nhà tù Trung Quốc dùng những vật dụng thông thường để tra tấn tù nhân. Chẳng hạn, quả dưa hấu có thể được dùng để đánh vào đầu học viên, thìa và đồng xu dùng để cạo mạng sườn của học viên, móc áo để chọc vào cổ họng. Nói cách khác, miễn là gây đau đớn thì bất kể vật nào, dù là bằng kim loại, nhựa, da, cao su, gỗ hay giấy, đều có thể được dùng làm công cụ tra tấn.

Có trường hợp, cảnh sát đặt một cuốn sách lên người học viên, rồi dùng ống cao su đập vào cuốn sách. Như thế cũng đủ để gây chấn thương ở bên trong, nhưng do có cuốn sách đệm giữa ống cao su và bụng nạn nhân nên bên ngoài nhìn không thấy vết thương.

Trường hợp 1: Bác sỹ Trung y trải qua hơn 100 phương pháp tra tấn

Ông Thiệu Thừa Lạc, một bác sỹ Trung y 68 tuổi, bị kết án bảy năm tại Nhà tù Sơn Đông năm 2006. Ông đã trải qua hơn 100 phương pháp tra tấn trong nhà tù, như châm kim, bị que gỗ hoặc bàn chải đánh răng cọ vào mạng sườn và vụn ngón tay.

Có lần, lính canh trói tay chân ông Thiệu lại với nhau, đặt ông lên chiếc ghế lộn ngược, rồi đá vào cái ghế bên dưới ông.

Lính canh còn xúi giục tù nhân nhỏ lông mày và râu của ông. Họ sát muối lên vết thương của ông và dùng bàn là nóng để đốt đầu gối và mắt cá chân của ông. Để bức thực ông Thiệu, họ dùng tuốc-nơ-vít để cạy miệng ông, làm vỡ hàm răng của ông.

Ông bị thương khắp người: cột sống bị biến dạng, xương ngón tay và ngón chân bị gãy, cổ, xương sườn, cánh tay và bụng đều bị thương. Ông bị teo cơ, sụt cân xuống dưới 45kg, và không duỗi thẳng các ngón tay bên bàn tay trái được nữa.¹¹⁸

Trường hợp 2: Nữ học viên bị đánh bằng cuộn báo

Cô Cảnh Lập bị bắt đến Đồn Công an Thị trấn Tây Hợp Doanh vào năm 2007. Cô bị ít nhất bốn công an đánh vào miệng, mặt, đầu và cánh tay bằng cuộn báo. Khi cuộn báo bị rách, họ lại làm cuộn mới và tiếp tục đánh cô, khiến mặt và miệng của cô sưng phù.

Sau đó, họ dùng dùi cui điện để chích điện vào tay và lưng để ép cô quỳ xuống. Khi cô kháng cự, họ đá vào chân cô đến khi cô không đứng được nữa.

Có lúc, cô bị một công an giẫm lên chân, một công an khác đánh vào đầu gối bằng gậy cao su. Rồi họ dựng cô dậy và quất vào mông cô, một cảnh sát lại dùng gậy cao su liên tục đánh vào chân, bàn chân, cánh tay và vai cô, khiến cô thâm tím khắp mình.¹¹⁹

Trường hợp 3: Một nữ học viên bị quất bằng ống cao su

Một học viên khác, cô Chu Tú Mẫn, ở thành phố Đại Khánh, tỉnh Hắc Long Giang, đã kể lại cảnh sát đánh cô bằng gậy cao su sau khi cô bị bắt vì chèn tín hiệu truyền hình cáp để phát video phơi bày cuộc bức hại Pháp Luân Công:¹²

“Hai công an bắt tôi, rồi đánh đập và thẩm vấn tôi. Một người trong họ cởi giày và tát của tôi ra, để tôi đứng chân trần trên nền xi măng. Hai

bắp chân của tôi bị trói vào chân ghế kim loại bằng dây xích. Cánh tay thì bị trói vào một bên tay ghế, đôi bàn tay cũng bị cùm lại.

Công an lấy một ống cao su thắt ba nút, rồi quật vào bắp chân tôi. Anh ta vừa quật vừa hét: “Tôi sẽ đánh vào chân bà cho đến khi đầu ngón chân bà tím đen mà rụng ra”. Vì chân bị trói, tôi không sao cử động được.

Ngay cái quật đầu tiên, tôi đã không kìm nổi mà bật khóc vì quá đau đớn. Anh ta cười nhạo trước nỗi đau của tôi mà nhục mạ tôi bằng những từ ngữ dơ dáy. Từ đó trở đi, tôi không thốt ra tiếng nào nữa. Anh ta dùng hết sức bình sinh mà đánh tôi cả nửa ngày trời và ngạc nhiên khi thấy tôi không phản ứng hay có biểu hiện gì trên mặt. Anh ta nói lỏng dây xích một chút rồi quật tôi tiếp. Dù anh ta có đánh mạnh đến đâu, tôi vẫn im lặng và không có biểu hiện trên khuôn mặt. Tôi cứ nhìn anh ta khi anh ta quật tôi và anh ta dần dần dừng lại.

Tôi suýt ngất vì đau. Tôi không thể chạy đi đâu được cả. Không có từ ngữ nào có thể lột tả nỗi đau ấy. Thời gian như dài vô tận. Mỗi giây trôi qua đều thống khổ như tra tấn, tôi lơ lửng giữa sự sống và cái chết, mà có lẽ chết còn dễ chịu hơn. Lúc ấy, tôi chỉ có một suy nghĩ: Tôi không thể khuất phục trước họ. Tôi sẽ không cúi đầu trước họ và cũng không để họ đùa bỡn trước nỗi thống khổ của tôi.”

§4.2 Bức thực

Bức thực bằng ống xông được thực hiện bằng cách chèn một ống xông qua mũi, rồi xuống khoang mũi. Ống xông đổ đầy dịch hỗn hợp dinh dưỡng qua thực quản, rồi xuống dạ dày. Một phương pháp điều trị y tế cứu người thông thường lại được ĐCSTQ dùng để bức hại những học viên Pháp Luân Công nào tuyệt thực trong các trại tạm giam, trại lao động và nhà tù.

Do không được đào tạo y tế, lính canh và tù nhân thường mắc lỗi khi bức thực các học viên, chẳng hạn như luồn ống vào phổi. Chỉ cần một lỗi nhỏ khi dùng phương pháp này đã có thể giết một mạng người.

Để làm các học viên đau hơn, thủ phạm đôi khi còn bức thực họ bằng nước muối đậm đặc hoặc nước pha ớt, đồ ăn sôi nóng, phân, thuốc tâm thần hoặc độc dược.

Một số học viên đã tuyệt thực triền miên như biện pháp cực chẳng đã để phản đối việc bị bức hại. Vì thế mà họ bị bức thực nhiều năm trong thời gian bị cầm tù.

Có trường hợp, học viên vừa bị bức thực, vừa bị tra tấn dưới hình thức khác, như phơi mình dưới ánh sáng hoặc nhiệt độ cực cao hoặc bị ép xem video tuyên truyền phi bản quyền Pháp Luân Công. Có người bị trói vào giường mấy tháng ròng, gây ra các vết loét.

Trường hợp 1: Một nữ học viên tử vong vì bị bức thực¹²¹

Mùa thu năm 2000, bà Tôn Liên Hà ở thành phố Đại Liên, tỉnh Liêu Ninh bị bắt khi đến Bắc Kinh để phản đối cuộc bức hại Pháp Luân Công. Ở Trại Lao động Cường bức Đại Liên, bà tuyệt thực và bị lính canh và tội phạm hình sự bức thực.

Bà bị tổn thương mũi và niêm mạc thực quản, lỗ mũi chảy máu khi bị chèn ống dẫn thức ăn. Vì lỗ mũi bị chặn lại, nên bà phải thở bằng miệng. Bà không ngừng ho khạc đờm ra, và bị viêm khí quản. Bà đã nôn ra máu, khiến việc bức thực khó khăn hơn.

Cho đến hai giờ đồng hồ cuối cùng của cuộc đời, bà Tôn đã rơi vào tình trạng nguy kịch, mà vẫn bị tiếp tục bức thực. Ngày 16 tháng 1 năm 2001, bà qua đời ở tuổi 50.

Trường hợp 2: Một kỹ sư sống sót sau khi bị bức thực hàng ngày trong năm năm giam cầm¹²²

Anh Cù Diên Lai là kỹ sư năng lượng, đã tuyệt thực ngay ngày đầu bị bắt vào tháng 9 năm 2002. Anh bị bức thực năm năm ròng tại Nhà tù Đề Lam Kiều ở Thượng Hải.

“Lần đầu tiên bác sỹ nhét ống vào dạ dày tôi, cảm giác như con rắn cuộn cuộn đi vào thân tôi. Đau đớn khủng khiếp”, anh Cù cho biết.

Để khiến anh bỏ tuyệt thực, lính canh và bác sỹ đã dùng đủ kiểu tra tấn, như dùng ống xông dày kéo qua lại trong lúc bức thực, hoặc hạn chế lượng thức ăn để làm anh bị đói. Vì thiếu dinh dưỡng, anh Cù luôn uể oải và đau không dứt quanh vùng tim và gan.

Khi được điều trị trong bệnh viện nhà tù vì xuất huyết dạ dày, các tù nhân đã trói chặt anh vào giường, đôi khi còn đặt cả chiếc lốp xe dưới người anh hoặc sau khi nâng giường. Anh bị vỡ nhiều mạch máu do bị trói trên giường như vậy mấy tháng ròng.

Bác sỹ nhà tù đã thêm kali-clo vào dịch truyền cho anh, làm kích thích các mạch máu và khiến anh đau đớn vô cùng.

Trong thời gian nằm viện, các tù nhân còn giảm tốc độ truyền dịch. Ba chai dịch bình thường được truyền hết trong ba giờ thì được kéo dài đến 19 giờ, khiến cánh tay của anh bị sưng phù sau mỗi lần truyền dịch.

Nhớ lại những lúc bị tra tấn, anh Cù cho biết: "Khi bị trói vào giường bằng năm sợi dây thừng, tôi đau đớn tột độ. Cái đau này không sao tả xiết. Từng phút từng giây thật khó mà chịu đựng. Nhưng tôi tự nhủ, chẳng phải một ngày chỉ có 24 giờ thôi sao, mỗi giờ có 60 phút, và mỗi phút có 60 giây. Tôi tự hỏi: ‘Mình có thể chịu đựng thêm một giây nữa không? Không vấn đề! Sau đó, tôi chịu đựng từng giây từng giây cho đến khi việc bức hại kết thúc.’”

§4.3 Các tư thế gây đau đớn

Một số học viên bị bắt thực hiện hoặc trói ở những tư thế gây đau đớn, như đứng, giơ tay hoặc chân, ngồi trên ghế nhỏ, buộc cổ tay rồi treo lên, bị trói ở tư thế chim đại bàng hoặc còng tay chân với nhau.

§§4.3.1 Ngồi trên ghế nhỏ

Ngồi trên ghế nhỏ là một cách tra tấn phổ biến ở các trại lao động hoặc nhà tù Trung Quốc. Thoạt nhìn tưởng như vô hại, nhưng khi phải ngồi lâu trong tư thế hai chân khoanh vào nhau, hai tay đặt trên đầu gối, không được nhìn quanh, cử động hay nói chuyện với ai thì nó lại là một hình thức tra tấn tàn nhẫn. Một học viên từng trải qua kiểu tra tấn này cho biết: “Đau đớn khôn tả. Một ngày mà như một năm, sống chẳng bằng chết.”

Một giờ ngồi trên ghế nhỏ vô cùng khó chịu, sau đó là đau đớn. Con đau dữ dội như vô vàn mũi tên xuyên vào thân dưới, như giòi bò trong xương. Có những học viên phải ngồi ghế nhỏ như thế hàng ngày trong nhiều tháng, thậm chí một, hai năm. Có người xuất hiện vết thương hở, chảy máu, móng rạn nứt. Có người còn lòi cả xương ra.

Nếu học viên cử động thì tù nhân trực sẽ dùng một sợi dây đồng chọc vào lưng học viên; có những học viên bị thương khắp lưng, lỗ chỗ như lỗ trên rổ.¹²³

§§4.3.2 Trói bằng dây thừng ở Trại Lao động Hứa Xương

Tại Trại Lao động Hứa Xương ở tỉnh Hà Nam, hình thức tra tấn thường dùng là trói. Một học viên bị tra tấn theo cách này tả lại như sau: trước tiên thủ phạm quấn dây quanh cánh tay vài vòng, sau đó bẻ quặt cánh tay ra sau lưng, rồi kéo dây qua vai. Dây thắt càng chặt thì cánh tay bị kéo lên càng cao sau lưng. Khi dây thắt chặt quá mức, học viên thậm chí còn không đứng dậy được.

Kiểu tra tấn này khiến học viên đau đớn tột độ, chỉ cần vài phút đã có thể khiến một người bị tàn phế. Khi cởi trói thì cảm giác như bị gãy xương, sau đó tay sẽ bị tê rất lâu.

Không một tù nhân thông thường nào có thể sống sót khi bị tra tấn như thế hơn hai lần. Vậy mà, lính canh thường sử dụng cách này để tra tấn các học viên đến năm, sáu lần. Học viên Lý Hưng Thành từ Nam Triệu, thành phố Nam Dương đã trải qua kiểu tra tấn này bảy lần, dẫn đến cổ tay bị sưng và đầy vết thương nghiêm trọng.¹²⁴

§§4.3.3 Một nữ học viên chết vì bị tra tấn bằng “áo trói”

Khi bị giam tại Trại Lao động Cường bức Thập Bát Lý Hà ở tỉnh Hà Nam, năm 2003, cô Quản Qua đã chết trong đau đớn khi bị tra tấn bằng “áo trói”. Áo trói làm bằng vải bạt dày, mặc vào cho nạn nhân từ phía trước rồi buộc chặt sau lưng. Tay áo dài hơn cánh tay nạn nhân khoảng hơn 25 cm, có dây buộc. Lính canh mặc áo này vào cho học viên, rồi kéo

hai cánh tay họ chéo nhau ra sau lưng, qua vai, rồi buộc ở trước ngực. Họ trói chặt hai chân của học viên rồi treo họ lơ lửng lên bằng cây gậy bắc lên hai thành cửa sổ hoặc hai cái ghế.

Sau đây là những gì mẹ cô Quân kể lại vì bà được xem thi thể cô:¹²⁵

Thi thể con gái tôi có nhiều vết thương mở và bầm tím, mắt vẫn mở, miệng có máu, đầu sưng u và có vết cắt sâu, tai biến dạng. Cánh tay trái của con tôi bị mất một mảng da, sau gáy bị sưng cục to, lưng dưới có một vết thâm dài khoảng 3cm rất rõ, toàn bộ chân trái thâm tím, hai tay nắm chặt thành nắm đấm.

§§4.3.4 Trói tay chân với nhau

Một phụ nữ khác, cô Vương Khải Phi, qua đời ngày 20 tháng 12 năm 2001, khi bị giam tại Nhà tù Thiết Bắc ở tỉnh Cát Lâm.

Vì tập Pháp Luân Công mà cô bị cai ngục cùm xiềng xích nặng lên chân, còng tay, rồi khóa còng tay với cùm chân bằng dây xích ngắn. Kiểu tra tấn này khiến nạn nhân không ngồi, đứng hay nằm được mà phải luôn khom mình. Họ không tự thực hiện được các hoạt động bình thường như ăn, uống, đi vệ sinh. Sau một thời gian dài bị trói như thế, nạn nhân sẽ bị căng cơ, chân tay sưng phù, mất ngủ. Hầu hết mọi người chỉ có thể chịu đựng kiểu tra tấn này tối đa 48 giờ; vậy mà cô Vương bị tra tấn như vậy 11 ngày liền.

Để khiến cô đau đớn hơn, cai tù còn ra lệnh cho cô đi lên xuống cầu thang trong khi bị trói cả tay lẫn chân như thế mà đến các phiên thẩm vấn. Cô phải lê chân từng bước từng bước vô cùng đau đớn trên hành lang dài và tối. Từ xa, mọi người đã có thể nghe thấy tiếng xiềng xích trên người cô khi kéo lê trên sàn xi-măng.¹²⁶

§§4.3.5 Tra tấn kéo căng ở Trại Lao động khét tiếng Mã Tam Gia

Tại Trại Lao động Cường bức Mã Tam Gia khét tiếng ở tỉnh Liêu Ninh, nhiều học viên đã trải qua những kiểu tra tấn kéo căng sau đây.

Anh Thái Siêu, 22 tuổi, từng bị trói hai bàn chân vào giáp giường tầng dưới của một chiếc giường tầng, hai cẳng chân bị trói vào đầu giường. Hai tay bị còng lại, người cúi gập về phía trước, hai cánh tay bị trói kéo căng ra. Lính canh đã dùng dây thừng để kéo căng hai cánh tay anh. Hễ thấy tay anh tê đi, lính canh để thêm 10 phút rồi mới cởi trói. Trong thời gian đó, lính canh sốc điện vào cổ, hai bàn tay, bụng, và lưng anh. Họ đã tra tấn anh Thái như thế ba lần trong hơn năm tiếng đồng hồ. Khi họ thả anh xuống, anh không nhấc nổi tay hay đứng dậy được, và phải mất một tháng rưỡi để hồi phục.

Ông Lý Hải Long cũng bị kéo căng ba lần như vậy tới hơn ba tiếng rưỡi. Đến hai tháng sau, ông vẫn chưa đi lại bình thường được.

§§4.3.6 Giường chết

Giường chết là một tấm gỗ để trói học viên trong tư thế đại bàng sai cánh. Nó có tên như vậy là vì nạn nhân bị trói nguyên như vậy cả lúc ngủ, ăn, đi vệ sinh. Kiểu tra tấn này thường được kết hợp với bức thực và các phương pháp khác.

Bà Đoàn Học Cầm ở Nội Mông Cổ bị trói vào giường chết lâu đến nỗi bà bị teo cơ và kiệt sức. Bà còn bị lính canh nhục mạ, nhô vào mặt, chọc vào cánh tay, đánh vào ngực, cởi quần của bà để làm nhục bà. Lính canh cũng không cho bà đi vệ sinh. Hai tuần sau, khi được thả ra khỏi giường chết, người bà cứng đờ, không thể đi lại. Tù nhân phải véo vào người bà để bắt bà đi. Khi cơ chưa phục hồi, bà phải quỳ xuống khi đi vệ sinh (hầu hết nhà vệ sinh ở Trung Quốc chỉ có kiểu xí xôm).¹²⁷

§4.4 Tra tấn các giác quan

Khi cô Triệu Nhạc Vinh rên rỉ vì đau đớn dưới ánh nắng thiêu đốt, lính canh dùng băng dính dán miệng cô rồi trói tay cô lại. Họ hả hê: “Cô là hoa hương dương. Cô quay sang bất cứ hướng nào cũng bị nắng chiếu.”²¹⁸

Chính quyền đã tạo ra hàng loạt kiểu tra tấn các giác quan của học viên bằng âm thanh, ánh sáng, nóng hoặc lạnh quá ngưỡng chịu đựng. Có những học viên bị bức thực bằng những thứ ôi thiu, có người người bị trát phân lên mặt hoặc trong miệng, đổ lên người, hoặc dìm vào đó. Một số lính canh ấn đầu các học viên vào bồn vệ sinh hoặc nhốt vào chuồng lợn hay những nơi bẩn thỉu khác. Một số cơ sở giam giữ dùng động vật và côn trùng, như kiến, ong bắp cày, muỗi, bọ cạp, nhện, chuột, rắn và chó tấn công để khủng bố các học viên.

Ngoài đau đớn và tổn thương trên thân thể, việc tra tấn giác quan có thể gây ra rối loạn tinh thần và thống khổ cực độ.

§§4.4.1 Nhiệt độ thiêu đốt

Lính canh thường làm bỏng các học viên bằng lửa, bàn là, nước sôi và thuốc lá. Họ còn bắt các học viên đứng dưới ánh mặt trời thiêu đốt trong nhiều giờ hoặc nhốt họ trong những căn phòng cực kỳ nóng trong bộ quần áo mùa đông.

Ban quản lý Trại giam Số 3 ở quận Song Dương thành phố Trường Xuân, tỉnh Cát Lâm, trói các học viên vào ghế sắt và đặt lò sưởi điện 2.000 watt bên dưới, làm chiếc ghế nóng rẫy. Đồng thời, họ đặt mỗi bên của đầu nạn nhân một bóng đèn sáng. Kiểu tra tấn này kéo dài tới thiểu hai giờ.¹²⁹

§§4.4.2 Phơi rét thấu xương

Tiếp xúc lâu với nhiệt độ thấp cũng có thể dẫn đến những tổn thương nghiêm trọng và vĩnh viễn.

Ông Hà Hoa Giang bị trói vào ghế trong phòng tắm và bịt kín miệng vào một ngày tháng 12. Lính canh mở cửa sổ để cho khí lạnh thấu xương ùa vào. Ngoài ra, họ còn vừa liên tục dội nước lạnh lên người ông, vừa thường xuyên đánh ông. Ông Hà tử vong hai giờ sau đó, ở tuổi 42.¹³⁰

Cô Khâu Lập Anh đã từng bị bỏ ngoài trời dưới nhiệt độ -20°C (-4°F) mà chỉ được mặc chiếc áo sơ mi và đi đôi dép mỏng chỉ vì cô tập các bài công pháp của Pháp Luân Công. Lính canh còng tay cô ra sau lưng và treo cô lên cây. Nước mũi cô chảy ra mà đóng băng gần một mét. Da thịt trên hai tay cô nứt ra vì lạnh, và máu chảy ra từ những vết nứt này.¹³¹

Ông Dương Bảo Xuân bị bắt đứng chân trần trong tuyết. Khi ông được vào trong, lính canh lại dội nước nóng lên chân ông, khiến chân ông bị mưng mủ. Đến lúc ông đã rơi vào tình trạng nguy kịch, lính canh mới đưa ông vào bệnh viện. Các bác sỹ đành phải cưa chân phải của ông đi.¹³²

§§4.4.3 Âm thanh chói tai gây điếc

Nhiều học viên đã bị mất thính lực sau khi bị bắt nghe tiếng ồn lớn trong thời gian dài.¹³³ Chẳng hạn, tù nhân có thể úp xô kim loại vào đầu học viên, tạo ra âm thanh chói tai và có thể khiến học viên bị rối loạn tâm thần.

Ông Lưu Bằng, một học viên ở Thượng Hải, bị kết án năm năm tù vào năm 2008. Ông đã bị giam tại Nhà tù Đề Lam Kiều ở Thượng Hải. Lính canh Vương Hạo Thành đã ra lệnh cho các tù nhân tra tấn ông. Ông bị bắt đứng úp mặt vào tường từ 7 giờ sáng đến 9 giờ tối. Ngoài ra, họ còn đặt loa cạnh hai tai của ông trong một căn phòng nhỏ và vặn lớn âm lượng, khiến ông bị mất thính lực ở cả hai tai.

Cô Mạc Thanh Ba, một học viên ở thành phố Nam Ninh, bị giam ở Trại Lao động Cường bức Nữ Quảng Tây chỉ vì từ chối chuyển hóa. Trong ba tháng, lính canh đã bật băng có những tiếng thét hoang dại và tiếng hú ma quái suốt ngày đêm để không cho cô ngủ. Khi được thả ra khỏi phòng giam nhỏ, cô như bị rối loạn tâm thần.

§§4.4.4 Tấn công khứu giác và vị giác

Lính canh còn dùng phân người và nước tiểu, cùng những thứ có mùi hôi và kích thích khác để xúc phạm nhân phẩm và tra tấn các học viên Pháp Luân Công. Có học viên còn bị nhét băng vệ sinh đã qua sử dụng, giẻ rách, tất hoặc đồ lót vào miệng.

Ông Lưu Trạch bị cầm ngủ hơn 20 ngày, bị đánh đập và nhục mạ ở Trại Lao động Cường bức Nam Trọng Ba. Thủ phạm đập đầu ông vào tường, khiến ông brou đầu, bầm tím. Họ ép ông ăn phân. Cuối cùng, tinh thần ông bị rối loạn và bắt đầu ăn phân.¹³⁴

Ông Lưu Toàn Vương làm việc tại Mỏ Than Tiểu Lăng Hà ở tỉnh Liêu Ninh. Trong hai năm ông bị giam tại Trại Lao động Cường bức Tuân Hoá ở Bắc Kinh, lính canh ra lệnh cho tù nhân chặn đường thoát nước thải vệ sinh và bảo một số tù nhân đi tiểu vào bát. Sau đó, lính canh ấn đầu ông Lưu vào bát rồi nhấc chân ông lên, khiến ông suýt ngạt thở. Khi ông Lưu tuyệt thực để phản đối bị ngược đãi, lính canh đã bức thực ông bằng nước cống có cả phân người, khiến ông liên tục nôn mửa.¹³⁵

§§4.4.5 Cho động vật và côn trùng cắn

Vào mùa côn trùng và muỗi, nạn nhân bị trói vào một cái ghế ở nơi có nhiều muỗi và côn trùng. Nạn nhân bị côn trùng đốt rất nhiều vì phải ngồi yên, không gãi hay đuổi chúng đi được, khiến nạn nhân dễ bị lây bệnh từ côn trùng.

Ông Từ Ngọc Sơn, vì không chịu từ bỏ niềm tin của mình, đã bị lính canh ở Trại Lao động Cường bức Tuy Hóa đổ nước đường quanh bộ phận sinh dục của ông và cho rất nhiều kiến vào.

Cô Cổ Hải Anh ở Nội Mông Cổ từng bị trói vào một cây gậy chuồng lợn hôi hám vào một tối hè có độ ẩm cao. Cô chỉ được mặc quần đùi và áo không có tay, chẳng mấy chốc, muỗi ruồi bu đầy người cô. Vì hai tay bị còng, cô không sao cử động hay đuổi lũ côn trùng khát máu đi được. Cô cho biết kiểu tra tấn này là không thể chịu đựng nổi.¹³⁶

Những động vật khác được dùng để tra tấn các học viên gồm rắn, bọ cạp, ong bắp cày, nhện, chuột, thỏ, lợn và chó cắn người.¹³⁷

§4.5 Hạn chế các nhu cầu cơ bản

Có những kiểu tra tấn áp dụng cho các học viên Pháp Luân Công của viên chức cộng sản là không nhìn thấy được như hạn chế những nhu cầu cơ bản nhất của con người như ăn, ngủ và đi vệ sinh. Kiểu tra tấn này thường được dùng để làm hao mòn ý chí của các học viên và sức phản kháng tâm lý của họ.

§§4.5.1 Bỏ đói

“Anh Mưu Luân Hội bị bắt tỉnh năm lần trong ba ngày vì bị lính canh đánh đập tàn bạo. Như thể vẫn chưa đủ, lính canh còn gằn như bỏ đói anh suốt ba ngày đó. 10 hạt gạo là tất cả những gì anh được nhận thay cho ba bữa ăn mỗi ngày.”

“30 hạt gạo cho ba ngày” nghe có vẻ tàn nhẫn đến khó tin, nhưng đó là những gì đã xảy ra tại Trại Lao động Tây Sơn Bình, Trùng Khánh. Nhiều học viên bị giam tại trại lao động này như anh Mưu cũng từng bị tra tấn theo phương thức “bỏ đói”. Dù so với anh Mưu thì họ được cho thêm một chút thức ăn, nhưng như vậy cũng không đủ sống.

Khi các học viên rơi vào tình trạng nguy kịch sau thời gian bị “bỏ đói”¹³⁸, lính canh mới cho khẩu phần ăn bình thường để họ sống được. Song, khi chưa phục hồi hoàn toàn, họ lại phải chịu một đợt “bỏ đói” khác.

Những gì xảy ra tại Trại Lao động Tây Sơn Bình không phải là hiện tượng cá biệt. Nhiều cơ sở giam giữ khác trên khắp Trung Quốc cũng dùng cách bỏ đói để ép các học viên từ bỏ Pháp Luân Công. Nhiều học viên đã bị biến chứng nghiêm trọng vì kiểu tra tấn này. Một học viên bị giam giữ tại Nhà tù Nữ Thượng Hải đã sụt 27 kg trong vòng sáu tháng. Bà bị đói đến mức phải ăn lá bắp cải thối mà bà tìm thấy trong thùng rác. Thậm chí nguồn lương thực này cũng bị cắt ngay khi lính canh dọn rác phát hiện ra.

Hạn chế thời gian ăn cũng là một kiểu tra tấn nữa để giảm lượng đồ ăn của học viên. Các học viên bị giam giữ tại Nhà tù Ngũ Mã Bình tại tỉnh Tứ Xuyên bị bắt ăn hết một bát cơm trong vòng 20 giây mỗi bữa, và chỉ được đứng nhìn lính canh giật bát cơm của họ trước khi được ăn.

Anh Trương Vĩ Kiệt đã trải qua kiểu tra tấn gọi là “ba một” trong khi bị giam giữ tại Nhà tù Phạm Gia Đài tỉnh Hồ Bắc. Anh chỉ được ngủ một tiếng, ăn một miếng mỗi bữa, và đi vệ sinh một lần mỗi ngày.

§§4.5.2 Cấm ngủ

Cấm ngủ kéo dài là hình thức tra tấn đặc biệt tàn phá thân thể, ảnh hưởng đến cả tinh thần và thể chất của nạn nhân. Hình thức tra tấn này có thể gây suy giảm nghiêm trọng khả năng nhận thức hoặc gây ảo giác ở nạn nhân, thậm chí gây tử vong.

Bà Lý Tú Trân bị cấm ngủ trong 28 ngày tại nhà tù Tế Nam. Khi bà không mở mắt ra được nữa, thủ phạm đã dán băng dính quanh hốc mắt bà để banh mắt ra. Đôi khi, họ thậm chí còn dùng đầu cán chổi để mở mí mắt bà. Cuối cùng, bà Lý qua đời vào tháng 10 năm 2009.¹³⁹

Ông Vương Vĩnh Hàng, một học viên Pháp Luân Công, cũng là luật sư ở thành phố Đại Liên, tỉnh Liêu Ninh, đã đại diện và biện hộ cho nhiều học viên Pháp Luân Công trước những cáo buộc vu khống của chính quyền Trung Quốc. Ông bị hơn 20 cảnh sát bắt giữ vào tháng 7 năm 2009 và bị kết án bảy năm tù giam.

Để ép ông từ bỏ Pháp Luân Công, lính canh không cho ông ngủ trong 13 ngày liền. Ông thuật lại trường hợp của mình như sau:¹⁴⁰

Ba ngày đầu, họ không cho tôi ăn gì. Tôi được đưa vào nhà vệ sinh hai lần. Với tôi, cảm giác khó chịu nhất là khát nước và không được ngủ. Hai bóng đèn cao áp chiếu thẳng vào mặt càng làm tôi khát nước hơn. Tù nhân canh chừng tôi chỉ trực đánh tôi để không cho tôi chớp mắt. Có lần, khi không có các tù nhân khác ở đó tôi bị một tù nhân đâm vào lưng và sườn. Tôi ngất đi vì quá đau đớn.

Sang đến ngày thứ tư, tôi thậm chí còn không được đi vệ sinh. Tôi chỉ được đi tiểu tiện một lần mỗi ngày ngay tại ghế sắt. Tôi chỉ được cho 250ml nước mỗi ngày. Vì tôi ăn rất ít nên không cần đi đại tiện liền mười ngày sau đó. Vì cửa chính và các cửa sổ đều bị che kín nên tôi không phân biệt được ngày đêm. Tôi chỉ đoán được giờ giấc bằng cách nghe tiếng bước chân của tù nhân ra ngoài đi làm vào buổi sáng và trở về phòng giam lúc chiều tối. Nhưng tôi bị mất phương hướng mất mấy ngày nên thậm chí không đoán định được như thế nữa.

Đầu tiên, cảnh sát vào phòng và thẩm vấn tôi. Sau đó, họ không buồn tới nữa vì không khí trong phòng cực kỳ khó chịu. Một hôm, họ lắp đặt một máy ghi hình cách mặt tôi chỉ chừng 30cm. Như thế, cảnh sát có thể nhìn rõ mặt tôi từ phòng làm việc của họ. Tất nhiên, máy quay không ghi hình tù nhân ngồi bên cạnh và đánh tôi bất cứ khi nào tôi nhắm mắt lại. Tôi đi một đôi tất len cũ. Mấy hôm sau, đôi tất đã bốc mùi và bị ném vào góc phòng.

Khi tôi thấy không chịu đựng nổi vì bị cấm ngủ, tôi đã hô lên: “Pháp Luân Đại Pháp hảo.” Những lúc ấy, họ lại nhét giấy vào miệng tôi. Còn tù nhân Trịnh Kiệt đã đánh tôi lúc trước, luôn lấy chính đôi tất đã bốc mùi của tôi để nhét vào miệng tôi. Đôi tất bốc mùi thật khủng khiếp và làm dính rất nhiều xơ vải trong miệng tôi. Vì không được cho uống nhiều nước nên tôi bị khô miệng đến nỗi còn không nhổ những xơ vải đó ra được.

Khoảng sáu ngày bị cấm ngủ, tôi bắt đầu xuất hiện ảo giác. Ban đầu, tôi còn có thể phân biệt được đâu là ảo giác, đâu là hiện thực, nhưng sau đó, tôi không phân biệt nổi nữa. Một hôm, đầu óc tôi trở nên trống rỗng. Tôi cố gắng hết sức để nhớ ra điều gì đó mà không sao nghĩ ra được gì. Tôi không thể nhớ nổi tôi là ai, đã từng sống trên đời này chưa. Tôi thấy kinh hãi tột độ và bị suy sụp tinh thần.

Theo những gì mà người ta sau này nói với tôi thì tôi đã đứng dậy, bẻ khóa còng tay, và bắt đầu la hét. Họ trói chặt tôi vào ghế và nhét giấy vào miệng tôi.

Tôi biết họ muốn tôi phát điên. Tôi không sợ chết, nhưng tôi sợ mình phát điên. Nếu tôi trở nên điên loạn, họ sẽ lợi dụng điều đó để phỉ báng Pháp Luân Đại Pháp.

Sau sự việc đó, tôi đã viết một tuyên bố cam kết không tiếp tục tu luyện Pháp Luân Công nữa, nhưng tôi luôn xác định rõ ràng rằng sâu thẳm trong tâm tôi sẽ không bao giờ phản bội niềm tin của mình. Họ nói miễn là tôi ký tên vào tuyên bố đó thì họ chẳng quan tâm là trong tâm tôi còn giữ đức tin hay không.

§§4.5.3 Không được sử dụng nhà vệ sinh

Không được dùng nhà vệ sinh là một loại tra tấn khác thường áp dụng với các học viên Pháp Luân Công. Một số trại giam giới hạn thời gian đại tiện xuống còn hai, ba phút. Ai không đứng dậy khi hết thời gian sẽ bị đánh đập tàn nhẫn, nên phải nhịn mà ra khỏi phòng vệ sinh.

Ngoài đó ra, đôi khi các học viên chỉ được sử dụng nhà vệ sinh một lần một ngày để đi tiểu hoặc ba ngày một lần để đi đại tiện. Điều này gây ra các vấn đề sức khỏe và nạn nhân đành phải tiểu tiện hoặc đại tiện trong quần.

Trong khi cô Lưu Quế Hoa bị giam tại Trại Lao động Cường bức Vạn Gia, tỉnh Hắc Long Giang, lính canh đã trói tay và treo cô trong hai ngày. Cô không được đưa xuống ngay cả khi cô cần đi vệ sinh. Do vậy, cô đành phải đi ở trong quần. Sau đó, lính canh tụt quần cô ra và bịt miệng cô bằng quần bị dính nước tiểu và phân.¹⁴¹

Cô Hồ Thụy Liên, một học viên ở thành phố Nhạc Sơn, tỉnh Tứ Xuyên, bị bức thực bằng một lượng nước lớn mà không được đi vệ sinh khi bị giam tại Trại Lao động Cường bức Nam Mộc Tự vào năm 2001.¹⁴²

§§4.5.4 Không được tắm rửa hay mua nhu yếu phẩm hàng ngày

Cô Hà Liên Xuân, ở tỉnh Vân Nam, hai lần bị kết án tù vào năm 2001 và 2009, tổng cộng là 17 năm. Ngoài bị lạm dụng thân thể, lính canh còn dùng nhiều cách tinh vi hơn để hành hạ cô, đó là không cho tắm hoặc mua các nhu yếu phẩm hàng ngày, như giấy vệ sinh, kem đánh răng, xà phòng hoặc bột giặt. Cô nhớ lại:¹⁴³

Sau nhiều tháng không được tắm rửa, toàn thân tôi bốc mùi kinh khủng. Tù nhân trong phòng giam, ai cũng nhạo báng tôi. Tôi bảo họ không phải là tôi không muốn tắm, mà là lính canh không cho tôi tắm. Đến khi tù nhân không chịu nổi cái mùi bốc ra từ người tôi nữa, họ mới phản ánh với lính canh. Cuối cùng, cứ cách một thời gian, họ lại cho tôi tắm rửa một lần.

Vì không được mua băng vệ sinh, nên tôi phải dùng giấy vệ sinh hoặc bất kỳ loại giấy nào khác mà tôi kiếm được trong những kỳ kinh nguyệt.

§4.6 Sốc điện

Tay tôi bị kéo quặt về phía sau qua cái khe ở lưng ghế sắt, rồi bị cùm lại. Họ gắn điện cực vào ngón tay cái của tôi và nối với cái máy phát điện để sốc điện tôi. Tôi bị sốc điện từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều.

Một lúc sau, một cảnh sát bỏ điện cực khỏi ngón tay cái của tôi và kẹp vào cơ quan sinh dục của tôi. Rồi anh ta bật máy phát điện lên và sốc điện tôi tới năm, sáu giờ đồng hồ. Thân thể tôi giật lên từng cơn, tim đau khủng khiếp. Tôi thấy mình như đang chết đi vậy.

Trên đây là ông Dương Lập Thành, hơn 70 tuổi, kể lại hình thức tra tấn ông đã trải qua tại Đồn Công an Tân Công Địa vào năm 2009.¹⁴⁴

Sốc điện các học viên bằng dùi cui điện có thể gây đau đớn khôn tả và bỏng. Lính canh thường nhắm vào các bộ phận nhạy cảm trên người nạn nhân, bao gồm mặt, cổ, hai tay, núm vú, và bộ phận sinh dục.

Ngoài dùi cui điện, lính canh còn dùng một thiết bị quay tay để tạo ra dòng điện và cùm các học viên vào ghế sắt trong quá trình sốc điện để tăng thêm đau đớn.

Trường hợp 1: Khuôn mặt bị biến dạng

Cô Cao Dung Dung, là kế toán ở thành phố Thẩm Dương, tỉnh Liêu Ninh, đã bị biến dạng sau bảy giờ bị tra tấn bằng điện, phỏng rộp khắp mặt, tóc dính đầy máu mủ. Cô chỉ có thể mở hé mắt vì bị phỏng rộp khắp mặt, miệng cũng bị sưng nghiêm trọng và biến dạng.¹⁴⁵

Trường hợp 2: Bị sốc điện toàn thân bằng sáu dùi cui điện với điện áp 150.000 vôn

Ông Mục Quân Khê, 49 tuổi, một doanh nhân ở thành phố Trường Xuân, tỉnh Cát Lâm, từng bị sốc điện toàn thân bằng sáu dùi cui điện với điện áp 150.000 vôn, dẫn đến bị bỏng nặng. Con đau dữ dội đến nỗi ông thấy đầu như nổ tung, toàn thân đầm đìa mồ hôi. Vì cắn răng chặt trong lúc bị sốc điện nên ông bị lung lay cả hàm răng, trong hơn hai tuần chỉ ăn được đồ ăn lỏng.¹⁴⁶

Trường hợp 3: "Tôi thấy như bị rắn cắn"

Cô Triệu Ngọc Hồng, một cư dân thành phố Chiêu Viễn tỉnh Sơn Đông, bị bắt vào năm 2002 vì dán các miếng dán tự dính có thông điệp "Pháp Luân Đại Pháp hảo". Trong thời gian bị giam tại Đồn Cảnh sát Mộng Chi, cô bị trói vào ghế với hai tay bị còng. Cảnh sát nối người cô với một chiếc điện thoại quay số kiểu cũ để sốc điện cô. Khi họ quay nhanh cần quay số, dòng điện chạy khắp cơ thể cô, khiến cô thấy như bị rắn cắn, nhả cầu như sắp nổ.¹⁴⁷

§4.7 Trấn nước và gây ngạt

Trấn nước, còn được gọi là chết đuối giả, là một trong những phương pháp tra tấn tàn bạo nhất mà nhân loại biết đến.

Tại Trại Lao động Mã Tam Gia ở tỉnh Liêu Ninh, học viên bị trói chân tay, bị nhét tất vào miệng rồi bịt kín lại bằng băng keo. Sau đó, lính canh đổ nước vào mặt của học viên. Vì miệng bị bịt kín, tay chân bị trói nên học viên chỉ có thể thở bằng mũi, mà mũi lại đầy nước nên bị ngộp thở, giống như chết đuối. Lúc này, đầu óc trở nên hoàn toàn trống rỗng.

Trường hợp 1: Tra tấn bằng nước nhỏ giọt

Một thủ đoạn tra tấn khác là nhỏ giọt nước đá lạnh lên trên đỉnh đầu. Ban đầu, người ta sẽ cảm thấy cực kỳ lạnh, rồi bị mất cảm giác. Sau đó, nạn nhân cảm thấy như đầu bị nổ ra, não như vỡ nát. Kiểu tra tấn này thường được thực hiện trong một thời gian dài, gây đau đớn hơn nhiều so với dội nước lạnh lên người học viên.

Hình thức tra tấn này đã được sử dụng ở Trại tạm giam Hải Lâm và Trại tạm giam Mẫu Đơn Giang của tỉnh Hắc Long Giang.

Anh Vương Tiểu Trung, ở thành phố Mẫu Đơn Giang, bị tra tấn kiểu nhỏ nước lạnh này. Sau khi bị cảnh sát Dương Minh bắt vào ngày 17 tháng 8 năm 2001, anh bị đánh đập và sốc điện bằng dùi cui điện. Khi bị bầm tím và thương tích đầy mình, anh vẫn bị cảnh sát giữ lại trại tạm giam và tiếp tục tra tấn dưới hình thức nhỏ nước lạnh. Anh qua đời ở tuổi 36, sau 12 ngày bị bắt.¹⁴⁸

Trường hợp 2: Trùm đầu bằng túi ni-lông

Ngoài dùng nước, đôi khi, lính canh còn trùm đầu học viên bằng túi ni-lông hoặc chăn bông để gây ngạt thở.

Anh Trương Thuận Hoàn và vợ bị đưa đến Đồn Cảnh sát Đông Cát ở thành phố Liêu Nguyên, tỉnh Cát Lâm vào ngày 26 tháng 4 năm 2006, và bị thẩm vấn trong 16 giờ đồng hồ. Anh Trương bị một vết cắt sâu trên đầu, máu chảy đầm đìa. Công an Giang Dương liên tục dội nước lạnh lên người anh, đồng thời dùng quạt thổi hơi lạnh vào anh, khiến anh run lên vì lạnh.

Công an Giang châm một bó thuốc lá, rồi buộc vào tóc anh Trương, để thuốc lá lũng lảng trước mũi anh. Sau đó, họ trùm túi ni-lông lên đầu anh, buộc lại ở cổ anh, buộc chặt đến nỗi khiến anh ngạt thở, rồi họ bóp cổ anh. Anh Trương đã chết vào cuối ngày hôm đó.¹⁴⁹

§4.8 Biệt giam

Dưới đây là trường hợp một học viên bị biệt giam:¹⁵⁰

Có sáu phòng giam biệt lập trong Tòa nhà Tông Hoà tại Trại Lao động Mã Tam Gia. Mỗi phòng có một cái ghế sắt và vừa đủ một người ngồi. Những học viên bị giam trong phòng biệt giam bị trói tay chân với nhau và bị bắt ngồi ghế này 24 giờ mỗi ngày, và được dùng phòng vệ sinh hai lần. Mùa đông cực kỳ lạnh, mà trong phòng không có lò sưởi, lính canh cũng không nhận bất kỳ quần áo nào mà gia đình học viên gửi vào.

Học viên Vương Học Lực ở Tổ 2, Đội 3, bị biệt giam 10 ngày. Anh bị phù nề khắp người, đi lại khó khăn, đến giờ vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Kiểu tra tấn này khiến nhiều học viên bị suy sụp tinh thần, một số còn bị hôn mê.

Biệt giam kèm theo các biện pháp quản chế nghiêm ngặt cũng là một hình thức tra tấn nữa đối với các học viên Pháp Luân Công. Người bị giam sẽ bị cô lập trong thời gian dài, bị cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, có khi là nhiều năm. Hầu hết các học viên bị trói gần như liên tục ở những tư thế bó ép, mỗi ngày chỉ được cho ăn chút ít.

Trường hợp 1: Chết rét và chết đói trong phòng biệt giam

Anh Hứa Văn Long, một họa sỹ 33 tuổi ở tỉnh Hắc Long Giang, bị biệt giam trong một phòng nhỏ hơn một tháng ở Nhà tù Thái Lai, bị yêu cầu viết “báo cáo phát biểu cảm tưởng” hàng ngày. Ngày 16 tháng 1 năm 2013, khi anh viết “Tôi vô tội”, lính canh Cao Bản đã đánh đập và dọa sẽ “biệt giam anh vĩnh viễn.”

Thành phố Tề Tề Cáp Nhĩ, ở đầu mũi Bắc Trung Quốc, nhiệt độ thường xuống đến âm 23°C (-10°F) vào tháng 1. Trong xà lim không có giường, chăn hay gối, và anh Hứa phải ngủ trên sàn bê-tông lạnh giá. Anh chỉ được mặc một lớp áo mỏng, tay chân bị gõ cùm, nên chỉ ngủ được chốc lát vì cái lạnh thấu xương.

Lính canh chỉ cho anh Hứa hai muống canh voi mỗi ngày. Vì bị đói nên anh bị táo bón nặng. Anh bị sụt cân nhanh chóng, khi ra khỏi phòng biệt giam, anh rất hộc hác. Nướu của anh nhiễm trùng vì không được đánh răng.¹⁵¹

Trường hợp 2: Không khác gì sống trong địa ngục

Cô Hồ Ái Vân, một học viên ở thành phố Cáp Nhĩ Tân, tỉnh Hắc Long Giang, từng bị trói vào ghế kim loại và biệt giam hơn hai tháng:¹⁵²

"Họ bắt tôi ngồi trên ghế sắt. Hai cổ chân và tay tôi bị trói vào ghế, không sao cử động được. Ngồi một lúc mà tôi đã cảm thấy rất mệt, chẳng còn sức lực gì nữa. Tay, bàn tay và chân tôi bị sưng phù. Bàn chân tôi trông như bánh bao, có khi đi giày cỡ số 10 cũng chẳng vừa nữa. Cái cùm kim loại quanh cổ chân tôi còn hằn sâu vào da thịt. Nỗi sợ và tuyệt vọng của tôi càng khiến tôi thêm sợ. Kiểu bó buộc toàn thân như thế khiến tôi phát điên, suy sụp. Tôi thấy lồng ngực như bị ép chặt lại, tôi gần như quy ngã.

Để tăng thêm đau đớn, lính canh còn bật nhạc rock công suất lớn. Để không phải nghe thứ âm thanh chói tai đó, họ đã ra khỏi phòng giam ngay khi nhấn nút bật, còn phòng giam thì rung lên, cả trần lẫn sàn. Đầu tôi cũng ong lên, tai lùng bùng. Tim tôi đập thình thịch. Âm thanh quá lớn, khiến đầu óc tôi trống rỗng và tê liệt. Tôi cảm thấy ngạt thở.

Trong mấy tháng bị biệt giam, tôi không được tắm rửa hay thay quần áo. Lính canh để một cái xô trong phòng để tôi đi vệ sinh. Mấy hôm sau, mùi trong phòng trở nên ngọt ngào. Côn trùng, muỗi, ruồi và chuột chạy khắp nơi. Phòng không có cửa sổ. Khi bị nhốt ở đây, ngay cả ngược nhìn bầu trời xanh hay hít thở chút không khí trong lành cũng trở thành điều xa

xỉ đối với tôi. Đến tối, khi mọi người đi ngủ, sự tịch mịch quanh tôi còn đáng sợ hơn. Tôi phải chống chọi từng giây từng giây, người run lên vì lạnh. Đêm như dài bất tận.

Tôi bị ghê khắp người. Lúc ấy, lính canh dùng thìa thép cùn để cạy cái ghê khỏi người tôi. Tôi suýt ngất đi vì đau đớn, chân chảy máu liên tục.”

§4.9 Cường hiếp, làm nhục và tấn công tình dục

Một hình thức tra tấn nữa thường áp dụng cho các học viên Pháp Luân Công là làm xúc phạm hay tấn công tình dục. Nó khởi tác dụng mạnh trong việc hủy hoại tâm hồn và ý chí của nạn nhân.

§§4.9.1 Tra tấn tình dục đối với nữ học viên

Các hành vi lạm dụng gồm cưỡng hiếp, lột trần trước mặt tù nhân nam, nhét cán chổi hoặc bàn chải đánh răng vào âm đạo, cũng như sốc điện vào âm đạo và ngực. Nhiều người sống sót bị chấn thương tinh thần với nỗi tủi nhục, đau buồn và sợ hãi.

Trường hợp 1: 18 học viên nữ bị tù nhân hãm hiếp tập thể

Trong một vụ án đầy tai tiếng tại Trại Lao động Cường bức Mã Tam Gia khét tiếng, vào ngày 19 tháng 4 năm 2001, lính canh đã đưa 18 học viên nữ vào phòng giam của nam giới và cho phép các tù nhân nam hãm hiếp tập thể, khiến nạn nhân bị chết, tàn phế hoặc hoảng loạn tinh thần.¹⁵⁴

Bà Duẫn Lệ Bình, một trong 18 nạn nhân, cho biết sau khi nhận ra vụ tấn công này được ghi hình, bà càng thêm khổ sở và tủi nhục.¹⁵⁵

Trường hợp 2: Một phụ nữ cao tuổi bị hãm hiếp và bị sốc điện vào âm đạo

Bà Trâu Cẩm, gần 70 tuổi, bị hai cảnh sát hãm hiếp sau khi bị bắt vào tháng 2 năm 2001. Sau đó, cảnh sát còn thọc một dùi cui điện vào âm đạo của bà mà sốc điện. Bà thét lên vì đau đớn. Đến khi bà bất tỉnh, lính canh mới rút ra. Âm đạo của bà chảy máu và sưng tấy, khiến bà đau đớn dữ dội. Sau đó, lính canh rời đi, còn bà Trâu không ngồi hay đi lại được đến hơn một tháng.¹⁵⁵

Trường hợp 3: Lính canh chọc ống vào âm đạo của cô Vương

Lính canh ở Nhà tù Nữ Tỉnh Liêu Ninh đã sai tù nhân kéo hai chân của cô Vương Kim Bình sang hai bên để một tù nhân khác chọc một cái ống vào âm đạo của cô, để cô không đi tiêu được mà ngất xỉu. Hai chân cô bị sưng phù lên và thâm đen lại.¹⁵⁶

Trường hợp 4: Tù nhân nhét ớt cay vào âm đạo bà Trương Thục Hà

Bà Trương Thục Hà bị đưa đến Nhà tù Nữ Tinh Liêu Ninh vào năm 2005, khi bà đã 60 tuổi. Cảnh sát sai hai tù nhân bỏ ớt cay vào âm đạo của bà. Họ ép bà uống nước muối sôi đun với ớt cay. Họ đổ nước ớt lên mông bà, rồi ép bà uống nước bẩn.¹⁵⁷

Trường hợp 5: Cô Vương Lệ Quân bị thọc gậy gỗ sắc nhọn vào âm đạo

Cô Vương Lệ Quân ba lần bị tra tấn bằng cách kéo sợi dây thừng dày qua lại âm đạo. Thủ phạm còn dùng một thanh gỗ bị gãy với đầu nhọn mà đâm vào âm đạo của cô, khiến bụng và cơ quan sinh dục của cô xuất huyết và sưng phồng lên. Cô không kéo quần lên mà cũng không ngồi xổm được, đi tiểu cũng rất khó khăn.¹⁵⁸

§§4.9.2 Tra tấn tình dục nam giới

Nhiều học viên nam cũng được ghi nhận đã bị tra tấn tình dục trong thời gian giam cầm. Các vụ tấn công các học viên nam thường bao gồm sốc điện, đánh vào bộ phận sinh dục của họ và nhổ lông.

Lính canh ở Nhà tù Bồn Khê đã sốc điện vào dương vật của anh Mạnh Hiến Quang và nói: “Tôi sẽ khiến anh không có con được nữa.” Anh Mạnh bị co giật vì sốc điện, còn lính canh thì cười nhạo anh.¹⁵⁹

Lính canh ở Trại Lao động Cường bức Hạc Cương đã cấu và kéo dương vật của ông Tôn Phương Lệ, khiến nó bị sưng tấy và vô cùng đau đớn, khiến ông đi đại tiểu tiện rất khó. Ông còn bị các tù nhân làm nhục.¹⁶⁰

Lính canh Triệu Sáng, tại Trại Lao động Cường bức Trường Lâm Tử đã bóp tinh hoàn của ông Tang Điện Dũng, khiến ông Tang vẫn còn đau sau đó một năm.¹⁶¹

Khi ông Trần Thiếu Dân bị giam tại Trại Lao động Cường bức Số 3 tỉnh Hà Nam vào năm 2004, lính canh Nhiếp Dũng đã ấn dương vật của hắn vào miệng ông Trần và dọa sẽ đi tiểu vào miệng ông Trần nếu ông không từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công.¹⁶²

Chương 5: Bức hại đến chết

Tính đến ngày 15 tháng 7 năm 2019, tổng cộng có 4.326 học viên Pháp Luân Công được xác nhận đã tử vong do bị bức hại. Dưới đây là những số liệu thống kê theo năm và theo tỉnh thành. Số người tử vong thực tế khả năng còn cao hơn, bởi vì không phải tất cả các trường hợp đều được báo cáo kịp thời do sự phong tỏa thông tin ở Trung Quốc.

Dưới đây là một vài trường hợp tử vong điển hình mà Minh Huệ đã công bố.

§5.1 Chính quyền tự ý rút ống thở của một phụ nữ bị cầm tù sau sáu ngày phẫu thuật mà không có sự đồng ý của gia đình¹⁶³

Bà Lý Trường Phương ở thành phố Lâm Nghi, tỉnh Sơn Đông, bị cầm tù vì từ chối từ bỏ đức tin vào Pháp Luân Công đã được đưa đến bệnh viện vào ngày 5 tháng 7 năm 2019, và được phẫu thuật vào ngày hôm sau mà không hề được gia đình bà đồng ý. Khi gia đình từ chối ký tên vào giấy tờ để bà xuất viện, công an đã bắt giam họ một ngày, trong đó có cả một đứa bé sáu tuổi.

Ngày 12 tháng 7, chính quyền đã rút ống thở và các thiết bị trợ sinh của bà khi gia đình không có ở đó, và bà đã tử vong. Hiện tại công an đang thương lượng bồi thường cho gia đình bà trước khi tiết lộ nơi cất giữ thi thể của bà.

Những tình tiết chính trong những ngày dẫn đến cái chết của bà Lý

Bà Lý bị bắt vào ngày 23 tháng 10 năm 2018 vì từ chối từ bỏ Pháp Luân Công. Bà bị kết án 2,5 năm tù và bị phạt 10.000 nhân dân tệ vào ngày 27 tháng 3 năm 2019. Ngày 5 tháng 7 năm 2019, gia đình bà vội vã đến bệnh viện địa phương sau khi được thông báo rằng tính mạng của bà đang gặp nguy hiểm. Bà Lý rất yếu và nói rằng bà đã bị đau bụng 15 ngày. Hai đùi của bà có những vết bầm, và rằng bà bị gãy.

Lính canh tại Trại giam Thành phố Lâm Nghi nơi bà Lý bị giam từ chối giải thích những gì đã xảy ra với bà khiến bà bị thương tích và rơi vào tình trạng này. Lúc đầu các bác sỹ khẳng định bà bị viêm ruột thừa và sau đó nói rằng bà bị thủng dạ dày.

Với nhiều nghi vấn không được giải đáp, gia đình từ chối ký tên vào biên bản đồng ý phẫu thuật cho bà.

Dưới chỉ đạo của trại tạm giam và công an, các bác sỹ đã tiến hành phẫu thuật cho bà Lý, cắt mở từ ngực đến bụng bà vào ngày 6 tháng 7. Bà vẫn hôn mê bất tỉnh và phải sử dụng các thiết bị trợ sinh và máy thở sau khi phẫu thuật. Gia đình

bà nghi ngờ về tính cần thiết của các thiết bị đó trong việc điều trị đau bụng. Sáng ngày 10 tháng 7, hơn hai chục công an đã xông vào bệnh viện. Khi gia đình từ chối ký tên vào biên bản để bà xuất viện, công an đã bắt chồng, con trai, con gái và cháu trai sáu tuổi của bà. Đến ngày hôm sau họ mới được thả ra.

Khoảng 6 giờ chiều ngày 12 tháng 7, khi gia đình không có mặt ở đó, người của trại tạm giam Thành phố Lâm Nghi và Đồn Công an Đông Quan (thành phố Lâm Nghi) đã xuất hiện ở chỗ bà Lý và tháo máy thở của bà. Bà nhanh chóng qua đời sau đó.

§5.2 Một phụ nữ tỉnh Liêu Ninh qua đời sau 13 ngày cầm tù vì không từ bỏ đức tin¹⁶⁴

Tháng 2 năm 2019, khi nhiều gia đình được đoàn tụ để đón Tết Nguyên đán thì bà Lý Diễm Thu lại bị kết án 5 năm tù vì không chịu từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công. Bà Lý bị đưa đến Nhà tù Nữ Liêu Ninh vào ngày 19 tháng 2 năm 2019. Bà đã qua đời trong tù sau đó 13 ngày.

Bà Lý bị đưa vào Khu 12 của nhà tù, còn được gọi là “Khu Chỉnh huấn”, chuyên để bức hại các học viên Pháp Luân Công, hòng ép họ từ bỏ tu luyện. Hôm mới vào đây, bà Lý đã rất yếu.

Bà tuyệt thực và bị bức thực kể từ khi bị bắt giữ vào ngày 14 tháng 12 năm 2018 chỉ vì tặng lịch để bàn có thông tin về Pháp Luân Công. Bà tiếp tục tuyệt thực trong tù, rồi bị đưa vào bệnh viện nhà tù. Tại đây, bà bị bức thực và được gặp gia đình lần đầu tiên từ khi bị bắt. Bà phải ngồi xe lăn khi ra gặp họ.

Sau chuyến thăm này, gia đình bà đã yêu cầu cho bà Lý được tại ngoại để điều trị y tế, nhưng yêu cầu này đã bị từ chối. Từ đó họ không được gặp bà nữa.

Theo những tù nhân biết bà Lý, lính canh đã chuyển bà Lý trở lại Khu 12 sau khi bà bị bức thực. Bà bị biệt giam vào những ngày cuối đời, cho dù bà đã rơi vào tình trạng nguy kịch.

Lính canh đã lột quần áo của bà và bắt bà ngồi trên sàn xi-măng lạnh cóng, với nhiệt độ từ -4 độ C đến 3 độ C trong khi không có lò sưởi trong phòng. Sau mấy ngày như thế, bà bị đi tiểu ra máu và không thể tự chăm sóc bản thân được nữa, nhưng lính canh không buồn cho bà đi điều trị. Bà qua đời vài ngày sau đó, vào ngày 4 tháng 3 năm 2019, ở tuổi 52.

Cái chết đột ngột của bà Lý khiến gia đình bà suy sụp. Cha già vẫn sống cùng bà đã phải chuyển đến sống cùng với anh trai của bà sau khi bà bị bắt. Ông cụ đã ngoài 80, thường ngày rất hoạt bát, giờ đã trở nên lãnh đạm và mất ngủ sau khi con gái bị bắt. Ông cũng thường bị chảy máu cam, rối loạn nhịp tim và chóng mặt do huyết áp cao. Gia đình bà Lý không dám nói với ông cụ về cái chết của con gái ông vì sợ tin này quá sức chịu đựng của ông.

§5.3 Một phụ nữ tỉnh Hà Bắc bị ngã chết vì tìm cách chạy thoát khi bị bắt vì đức tin¹⁶⁵

Chỉ vài tháng trước đám cưới con gái của mình, một phụ nữ ở huyện Văn Yên, tỉnh Hà Bắc, đã bị ngã chết khi bà cố thoát khỏi cảnh sát bằng cách trèo xuống từ ban công căn hộ tầng ba của mình. Bà qua đời ở tuổi 55.

Cảnh sát bắt bà Dương Hiểu Huy vì bà từ chối từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công. Khoảng 11 giờ đêm ngày 8 tháng 4 năm 2019, tám cảnh sát đến gõ cửa nhà bà Dương. Khi bà không cho họ vào, họ đã dùng dụng cụ cạy cửa.

Chồng và con gái bà Dương cũng có mặt khi cảnh sát đột nhập nhà họ, và họ kinh hãi không biết nên làm gì. Khi cảnh sát chuẩn bị xông vào, bà Dương đã chạy ra ban công để tìm cách trốn thoát. Bà bị ngã xuống đất, bất tỉnh và được đưa vào bệnh viện. Đến 2 giờ sáng, bệnh viện tuyên bố bà đã chết. Cảnh sát theo dõi sát sao và quay phim gia đình bà Dương trong khi bà đang được cấp cứu.

Lý Trung Kiệt, Trưởng Phòng An ninh Nội địa đã phủ nhận mọi trách nhiệm đối với cái chết của bà Dương và nói rằng họ chỉ tuân theo lệnh của cấp trên.

Gia đình bà Dương phẫn nộ khi cảnh sát không cho họ chuẩn bị tang lễ cho bà với lý do phải xin phê duyệt của cấp trên trước khi hỏa thiêu và mai táng cho bà.

Từ khi ĐCSTQ ra lệnh bức hại Pháp Luân Công vào năm 1999, bà Dương đã nhiều lần bị bắt giữ vì không từ bỏ tín ngưỡng của mình. Vì bà nhiều lần bị bắt, sách nhiễu và lục soát nhà mà gia đình bà phải sống trong sợ hãi suốt 20 năm qua, khiến sức khỏe của chồng bà sa sút.

Từ tháng 11 năm 2003 đến tháng 6 năm 2004, bà Dương đã bị đưa đi tẩy não hai lần. Bà đã bị đá vào lưng và tát vào mặt. Nhân viên của trung tâm tẩy não đã trói bà vào giường và bức thực bà, làm tổn thương nghiêm trọng thực quản của bà. Họ còn tiêm vào người bà những loại thuốc không rõ tên, khiến bà không thể ngủ được, rồi lại ngủ li bì.

Khổ nạn gần đây nhất của bà Dương là vào ngày 2 tháng 1 năm 2017, khi bà và tám học viên Pháp Luân Công khác (hai nam và sáu nữ) đến một khu chợ nông sản ở thị trấn Đại Lý, huyện Văn Yên để phát lịch có thông tin về Pháp Luân Công. Họ đã bị báo cảnh sát và bị bắt chín ngày sau đó. Cảnh sát đã lục soát nhà của những học viên này và lấy đi những tư liệu liên quan đến Pháp Luân Công của họ.

§5.4 Cái chết của bà Kim Thuận Nữ

Bà Kim Thuận Nữ rơi vào tình trạng hôn mê ngày 6 tháng 10 năm 2018 trong thời gian bị giam giữ chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công.

Sau khi hay tin, gia đình bà vội vàng đến bệnh viện, công an ép họ ký tên vào

một văn bản tuyên bố miễn trách nhiệm pháp lý bằng cách đe dọa sẽ kết án nặng cho bà Kim nếu họ không hợp tác.

Chồng và con gái bà Kim ở lại bệnh viện bốn ngày, nhưng bà Kim không tỉnh lại. Bà qua đời vào khoảng 4 giờ sáng ngày 10 tháng 10. Thi thể bà được hỏa táng cùng ngày mà không có khám nghiệm tử thi, giấy chứng tử của bệnh viện nêu bà chết vì bị đột quy. Bà Kim dương thọ 66 tuổi.

Bà Kim bị bắt vào ngày 19 tháng 9 năm 2018 tại văn phòng ủy ban khu dân cư địa phương, khi bà tới hỏi về các thủ tục cần thiết để yêu cầu cầu lĩnh số tiền lương hưu của bà bị giữ ở ủy ban trong 13 năm bà bị cầm tù vì từ chối từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công.

Bà giải thích với nhân viên của cơ quan này rằng việc bà bị cầm tù vì kiên định với đức tin của mình là hoàn toàn bất hợp pháp, và lương hưu của bà không nên bị đình chỉ như vậy. Thay vì ban hành văn bản cần có, một nhân viên lại gọi điện báo công an. Người của Đồn Công an Tân Hoa đã đến và bắt bà đưa tới Trại tạm giam Nam Cầu.

Không rõ chuyện gì đã xảy ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi bà bị giam giữ, nhưng bà rơi vào tình trạng hôn mê và đã tử vong vài ngày sau đó.

Trong thời gian bà Kim bị cầm tù từ năm 2002 đến năm 2015, chồng bà, ông Thẩm Thiện, cũng bị thụ án 11 năm tù vì tu luyện Pháp Luân Công. Con gái họ, cô Thẩm Xuân Đình cũng bị kết án ba năm lao động cưỡng bức chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công. Gia đình bà cuối cùng đã được đoàn tụ vào năm 2015, nhưng chỉ ba năm sau, bà Kim đã qua đời.¹⁶⁶

§5.5 Những trường hợp tử vong khác

Bà Bành Quảng Trinh, 70 tuổi, tìm kiếm công lý cho cái chết của con trai bà, là anh Từ Lãng Chu, bị chết trong một tình huống đáng ngờ trong thời gian bị giam giữ chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công:

Chồng tôi qua đời khi con trai chúng tôi lên năm. Mẹ góa nuôi dạy hai con không phải dễ dàng gì. Tôi ráng sống chỉ vì con trai tôi. Nó rất nhân hậu, và thương tôi rất nhiều. Có lần, nó từng nói với tôi: “Con sẽ chăm sóc mẹ, cho dù con có phải ăn xin đi nữa.” Tôi đã làm lụng vất vả nuôi lớn nó. Nó rất khỏe mạnh, nhưng mới 39 tuổi đã qua đời. Họ (quản lý Nhà tù Ngũ Mã Bình) nói rằng họ không chịu trách nhiệm....

Trường hợp 1: Anh Từ Lãng Chu - Sĩ quan cảnh sát ưu tú chết trong tù trong tình huống đáng ngờ

Trong sáu năm bị giam tại Nhà tù Quảng Nguyên, anh Từ Lãng Chu không được phép gọi điện cho gia đình, dù chỉ một lần. Bảy lần mẹ già của anh từ thành phố Phàn Chi Hoa tới gặp anh, thì cả bảy lần bị lính canh đuổi về.

Mùa đông năm 2010, anh Từ bị chuyển sang Nhà tù Ngũ Mã Bình, quận Mộc Xuyên. Vì anh không chịu mặc đồng phục nhà tù, lính canh đã ra lệnh cho tù nhân cắt nát quần áo của anh. Anh chỉ được mặc một chiếc quần lót. Anh Từ đã tuyệt thực để phản đối việc bị bức hại. Cuối cùng, vào tháng 12 năm 2011, chính quyền nhà tù cho phép gia đình anh gửi cho anh quần áo và 1.000 nhân dân tệ tiền mặt.

Ngày 7 tháng 3 năm 2012, nhà tù báo cho gia đình anh Từ rằng họ sẽ được phép đến thăm anh, và tuyên bố rằng anh phải trải qua một ca phẫu thuật vì bị loét tá tràng. Ngày hôm sau, bà Bành Quảng Trinh, mẹ anh, đã bị ép ký các văn bản đồng ý phẫu thuật trong khi anh Từ đang bất tỉnh. Ba ngày sau ca phẫu thuật, anh Từ đã có thể húp cháo loãng. Bệnh viện từ chối cho mẹ anh chăm sóc cho anh, nên bà phải ở lại một khách sạn gần bệnh viện. Đêm 18 tháng 3, bệnh viện thông báo với gia đình rằng anh Từ đã qua đời.¹⁶⁷

Trường hợp 2: Bà Trần Phú Hoa – Một phụ nữ Liêu Ninh qua đời bảy tháng sau khi được tại ngoại để điều trị y tế

Bà Trần Phú Hoa bị ngược đãi trong khi bị giam tại trại tạm giam địa phương, sau khi bị bắt vào ngày 1 tháng 6 năm 2015 vì nói với mọi người về Pháp Luân Công. Bà tuyệt thực để phản đối sự ngược đãi này, song lại bị trả thù bằng nhiều thủ đoạn.

Bà Trần bị phù nề và thường xuyên bị ngất xỉu. Bà còn bị mất khả năng vận động. Cuối tháng 1 năm 2016, trại tạm giam địa phương đã thông báo cho gia đình đến đón bà. Bà đã không bao giờ phục hồi được những triệu chứng do bị ngược đãi. Vào ngày 6 tháng 8 năm 2016, bà đã qua đời, ở tuổi 69.¹⁶⁸

Trường hợp 3: Anh Hồ Quốc Hạm ở tỉnh Liêu Ninh chết sau khi gần hai năm hôn mê

Anh Hồ Quốc Hạm là cư dân thành phố Phủ Thuận, tỉnh Liêu Ninh. Anh đã qua đời vào ngày 15 tháng 5 năm 2018, sau gần hai năm bị hôn mê.

Anh Hồ bị bắt vào ngày 7 tháng 7 năm 2015. Năm tháng sau đó, anh bị kết án 4 năm tù. Anh bị xuất huyết não nghiêm trọng do bị lính canh đánh đập dã man, rồi rơi vào tình trạng hôn mê. Bác sỹ đã phẫu thuật não cho anh, nhưng anh không tỉnh lại được nữa.

Trường hợp 4: Cô Lưu Phượng Mai – Một phụ nữ đã qua đời sau quá trình không ngừng bị tra tấn và sách nhiễu

Cô Lưu Phượng Mai bị bắt ngay trước Thế vận hội Bắc Kinh năm 2008, rồi bị kết án 13 năm tù. Dù kết quả khám sức khỏe cho thấy cô không đủ điều kiện sức khỏe nhưng nhà tù vẫn tiếp nhận cô.

Sau ba năm bị tra tấn dưới nhiều hình thức như bức thực, lao động nặng nhọc, tẩy não và ngồi trên ghế nhỏ trong nhiều giờ liền, sức khỏe của cô Lưu đã sa sút

nhanh chóng. Tháng 7 năm 2012, cô bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư vú giai đoạn cuối và có khối u trong buồng trứng.

Sau khi cô được thả vào tháng 8 năm 2012, chính quyền địa phương vẫn tiếp tục sách nhiễu cô. Sau 28 tháng vật lộn trong đau đớn, ngày 18 tháng 12 năm 2014, cô đã qua đời ở tuổi 48.

Trường hợp 5: Anh Cao Nhất Hỷ - Một người đàn ông khỏe mạnh qua đời hai ngày sau khi nhập viện vì tuyệt thực

Anh Cao Nhất Hỷ qua đời hai ngày sau khi được đưa tới bệnh viện vì tuyệt thực để phản đối việc bắt giam phi pháp hai vợ chồng anh chỉ vì đức tin của mình. Cái chết của anh xảy ra đúng 10 ngày sau khi anh bị bắt vào ngày 19 tháng 4 năm 2016. Anh qua đời ở tuổi 45.

Lúc mới nhập viện, anh Cao vẫn còn khỏe mạnh dù vừa tuyệt thực. Trong bệnh viện, anh bị truyền dịch liên tục. Anh dần mất khả năng nói và cử động, và đã qua đời sau 43 giờ tại bệnh viện.

Gia đình anh nhận thấy có vết còng tay trên cổ tay anh, ngực sưng nặng và bụng trũng xuống. Cảnh sát đã khám nghiệm tử thi cho anh vào ngày hôm sau, nhưng từ chối cung cấp kết quả cho gia đình.¹⁶⁹

Trường hợp 6: Cô Phó Quế Xuân – Một phụ nữ bị ép phá thai và qua đời sau tám năm bị bức hại trong tù

Cô Phó Quế Xuân bị kết án tám năm tù vào tháng 9 năm 2002, hai tháng sau khi cô bị ép phá thai sau khi bị bắt vào tháng 5 năm 2002.

Cô Phó đã bị tra tấn nặng nề ở Nhà tù Nữ Cấp Nhĩ Tân, dưới những hình thức như biệt giam, bị buộc vào cổ tay mà treo người lên, chịu rét và cấm ngủ. Cô đã phát chứng tiểu đường và các bệnh khác. Khi được thả ra vào năm 2009, cô bị khủng hoảng, tổn thương cả tinh thần lẫn thể xác. Cô Phó đã qua đời vào ngày 1 tháng 5 năm 2012, khi mới ngoài 40.¹⁷⁰

Trường hợp 7: Ông Lý Khôn Liên và bà Vương Phúc Cần – Hai vợ chồng qua đời cách nhau năm năm sau khi ba con gái bị bắt chỉ vì không chịu từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công

Ba con gái của ông Lý Khôn Liên và bà Vương Phúc Cần lần lượt bị bắt trong năm 2004 vì không từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công; trong đó, người con út bị bốn năm tù giam. Bà Vương đã đến thăm con gái út tới bảy lần, nhưng đều bị từ chối. Bà bị tổn thương tâm lý nặng nề vì các con bị bắt giữ, đến mức bà bị đột quỵ và qua đời ở tuổi 69 vào tháng 3 năm 2004.

Ông Lý không chịu đựng được nên đã phát điên. Hàng ngày, cứ lúc chạng vạng tối, ông lại cầm con dao hoặc gậy để đuổi “những kẻ xấu mà ông tưởng

tượng ra”, những người mà ông nghĩ là đang đến để bắt giữ người thân của ông. Ông qua đời năm năm sau đó vào tháng 11 năm 2009, ở tuổi 71.

Trường hợp 8: Ông Nhậm Đông Thăng qua đời ở tuổi trung niên sau bảy năm bị rối loạn tâm thần trong thời gian bị giam giữ

Ông Nhậm Đông Thăng bị bắt vào ngày 8 tháng 3 năm 2006 và bị kết án năm năm tù. Ông đã bị tra tấn tàn khốc đến không thể tưởng tượng được tại Nhà tù Cảng Bắc ở thành phố Thiên Tân, như bị làm bỏng tay bằng bột lửa, bị tát vào mặt, và bị giẫm lên ngón chân cho đến khi móng chân bị rơi ra. Ông bị ép ăn thức ăn đổ ra đất, trong khi bị còng tay và xiềng xích, thức ăn còn bị cố tình đặt ngoài tầm với của ông.

Khi mãn hạn năm năm tù, ông đã bị đưa thẳng tới một trung tâm tẩy não, nơi ông bị lừa uống một loại bột trắng không rõ tên. Một tuần sau, khi ông được thả ra, con trai ông đã sốc khi thấy cha mình không còn là người đàn ông mạnh mẽ, đầy yêu thương trong trí nhớ của anh nữa. Ông Nhậm cứ lầm bầm và có hành vi lạ. Mẹ ông, đã ngoài 80, đau lòng đến nỗi phát khóc và ngã quỵ khi thấy con trai bị điên sau năm năm rông.

Vợ ông Nhậm, bà Trương Lệ Cần, cũng tu luyện Pháp Luân Công. Bà bị đuổi việc sau một tháng chồng bà bị bắt. Chính bản thân bà cũng từng bị bắt vào ngày 12 tháng 2 năm 2009 và bị kết án bảy năm tù. Khi bà được thả ra vào ngày 11 tháng 2 năm 2016, nhưng điều chào đón bà ở nhà là người chồng bị bệnh tâm thần đang đập phá đồ đạc và cửa sổ.

Ông Nhậm rơi vào trạng thái rối loạn tâm thần sau khi trở về nhà. Ông không chịu cắt tóc và đập vỡ mọi thứ trong tầm mắt. Ông chạy ra ngoài, la hét vào những ngày mưa. Tỉnh thoảng, ông rời nhà lúc nửa đêm và trở về sau nhiều ngày trong bộ dạng lem luốc, bần thiêu. Hễ có người nhắc đến cảnh sát, ông Nhậm lại lầm bầm là ông phải chạy đi, nếu không sẽ bị cảnh sát bắt. Ông xông ra ngoài rồi ngủ lại bên vệ đường.

Có những khi ông đột nhiên thức dậy vào nửa đêm và la hét: “Tôi không sợ các người đâu”. Ông thường ngược đãi mẹ và đánh con trai. Một lần, ông kéo mẹ ông ra khỏi nhà vào đêm giao thừa, rồi để mẹ già đứng một mình trên phố. Một lần khác, ông đã đánh con trai, con trai ông chỉ biết chạy ra ôm bà mà khóc.

Sau khi nộp đơn khiếu nại những lính canh đã tra tấn ông Nhậm, bà Trương Lệ Cần, vợ ông, đã nhiều lần bị chính quyền sách nhiễu và giam giữ. Bà phải sống xa nhà để tránh bị bắt. Tỉnh thoảng, bà còn bỏ bữa để tiết kiệm tiền mà đi các nơi để tìm kiếm công lý cho chồng.

Tám ngày sau khi Tòa án Cấp cao Thành phố Thiên Tân tiếp nhận thắc mắc của bà Trương, ngày 4 tháng 9 năm 2018, bà đau lòng khi hay tin chồng bà đã qua đời, ông đã chết sau bảy năm chịu đựng nhiều đau khổ.¹⁷¹

Trường hợp 9: Anh Từ Đại Vệ – Một đầu bếp vui vẻ, đáng mến qua đời sau 8 năm bị cầm tù

Anh Từ Đại Vệ bị bắt vào tháng 1 năm 2001, rồi bị kết án tám năm tù. Từ một thanh niên khỏe mạnh, anh Từ giờ chỉ còn da bọc xương khi được thả ra vào tháng 2 năm 2009. Người anh đầy những vết thương và vết bầm tím do bị đánh đập và tra tấn bằng sốc điện. Khuôn mặt đờ đẫn, đôi mắt lơ lơ, và anh không còn nhận ra gia đình mình nữa. Anh đã qua đời đúng 13 ngày sau khi được thả, ở tuổi 36.

Sau khi anh qua đời, vợ anh đã nỗ lực không mệt mỏi để tìm kiếm công lý cho anh. Trong một lá thư ngỏ gửi chính quyền, cô Trì Lệ Hoa, vợ anh Từ đã viết:¹⁷²

Tôi không muốn nghĩ đến tám năm chờ đợi trong lo lắng. Ai chưa từng tự thân trải qua thật khó hình dung nổi. Tôi vừa phải chăm con gái nhỏ, vừa chăm cha mẹ già. Những khó khăn, khổ sở, và lo lắng quả thật là khôn tả. Tôi không biết mình đã khóc bao nhiêu lần. Tôi đã cạn nước mắt. Giờ chỉ còn máu rỉ ra từ tim tôi.

Tôi cứ ngỡ, rốt cuộc sự chờ đợi đó cũng đã kết thúc sau tám năm dài, nhưng những gì xảy ra lại là một đòn chí mạng. Mẹ tôi không thể chịu được biến cố này và đã ngất đi khi nghe tin. Cha mẹ tôi giờ không còn ở thế gian này nữa. Tôi đã mất cha mẹ, không có nhà và không có thu nhập.

Cha mẹ Đại Vệ bảo tôi sống cùng họ, nhưng tôi không muốn đến. Dù sao đi nữa, đó là tôi không dám đối mặt với thực tế.

Không phải vì họ sống ở một ngôi làng nhỏ trên núi. Cũng không phải vì tôi không hợp với họ. Cha mẹ Đại Vệ chưa từng đối xử với tôi như con dâu – họ coi tôi như con gái. Và tôi cũng vậy, tôi cũng coi họ như cha mẹ ruột của mình. Tôi không muốn sống cùng họ chỉ vì tôi không muốn sự hiện diện của mình làm họ nhớ lại con trai của họ. Tôi còn sợ hơn khi phải trả lời bà của Đại Vệ, nay đã 99 tuổi, hỏi tôi tại sao Đại Vệ vẫn chưa trở về nhà.

Chương 6: Chấn thương thể xác và tinh thần

Cuộc bức hại Pháp Luân Công kéo dài 20 năm đã gây nhiều thảm kịch cho các học viên và gia đình họ. Không ai được ngoại trừ, kể cả trẻ em, người tàn tật và người già.

Cô Vương Bác, một thiên tài âm nhạc, bị kết án ba năm lao động cưỡng bức ở tuổi 19, khi cô lên tiếng phản đối cuộc bức hại. Sau khi được thả ra vào năm 2005, cô lại bị bắt lại vào năm 2006 và bị kết án thêm năm năm nữa.¹⁷³

Bà Trương Xuân Úc, một cựu doanh nhân, bị ngược đãi tại Nhà tù Nữ Tỉnh Hắc Long Giang trong lúc bị giam 4,5 năm tù. Mắt trái của bà đã bị mù vì bị lính canh nam tấn công trong lần bị giam ở trại lao động trước đó.¹⁷⁴

Bà Thái Quế Phượng bị liệt chân vì bệnh bại liệt khi còn nhỏ. Bà đã nhiều lần bị bắt và bị kết án, tổng mức án là 7,5 năm. Bà hiện đang bị cầm tù với bản án 4,5 năm tù.¹⁷⁵

Ông Lưu Điện Nguyên bị kết án 11,5 năm khi ông 79 tuổi. Trước đó, ông đã phải thụ án tù 7 năm.¹⁷⁶

Chỉ vì kiên định tu luyện Pháp Luân Công mà một gia đình sáu người ở Thông Liêu, Nội Mông Cổ, đã nhiều lần bị bắt giam với tổng mức án 41 năm tù. Người cha là ông Điền Phúc Kim đã hai lần bị giam cầm và phải ngồi tù khoảng 9 năm trước khi bị tra tấn đến chết. Người mẹ là bà Lưu Tú Vinh bị giam 10 năm. Con gái giữa của hai ông bà là Điền Tâm bị kết án 3 năm tù vào năm 2015. Chồng cô đã ly hôn với cô, và con trai nhỏ của cô cũng phải để người nhà chăm sóc từ khi cô bị bắt.¹⁷⁷

Thống khổ về thể xác do bị tra tấn dã man và cầm tù dài hạn cũng không sánh được với nỗi đau tinh thần mà cuộc bức hại này gây ra cho học viên và người thân của họ.

Không gì có thể xoa dịu nỗi đau của cô Từ Hâm Dương khi cô chỉ được thấy người cha bị giam cầm của mình, ông Từ Đại Vi lần đầu khi cô lên bảy và khi ông qua đời chỉ 13 ngày sau khi ra tù, với nhiều vết thương trên người.¹⁷⁸

Nỗi đau ở cụ Khương Tự Hương, bà lão góa phụ 88 tuổi, là nỗi đau khôn tả. Con trai 45 tuổi của cụ, ông Cao Nhất Hỷ, bị tra tấn đến chết sau 10 ngày bị bắt. Chồng cụ Khương đã sợ đến chết vì cuộc bức hại vào đầu những năm 2000. Con gái lớn của cụ vẫn bị cầm tù vì đức tin của bà lúc ông Cao qua đời. Những cú sốc tinh thần này đã ảnh hưởng nặng nề đến sức khỏe của bà lão cao tuổi, khiến bà qua đời 20 tháng sau đó.¹⁷⁹

Cô Triệu Ngọc Hoa, mới ngoài 30 tuổi mà đã bị gãy hết răng. Con gái nhỏ của

cô qua đời vì đau tim do quá sợ hãi và lo lắng cho cha mẹ, khi cha mẹ cháu phải sống xa nhà để tránh bị bức hại. Khi nghe tin cháu bé tử vong, cảnh sát coi đó là cơ hội để bắt giữ cô Triệu nên đã túc trực ở gần nhà cô suốt ngày đêm.¹⁸⁰

Người cha đau khổ của ông Mã Chiêm Quốc bị cao huyết áp và đột quỵ khi ông Mã bị từ chối vào thăm từ khi bị bắt vào tháng 10 năm 2016. Vì ông Mã là trụ cột duy nhất trong gia đình, nên việc ông bị bắt khiến gia đình rất khổ sở. Vì muốn đỡ dần cho gia đình nên người cha già ốm yếu Mã Đăng Khoa của ông thỉnh thoảng lại đi nhặt chai nước, lon nước giải khát, giấy phế liệu để bán cho các công ty tái chế kiếm ít tiền. Ông được phát hiện đã chết trong một đống rác.¹⁸¹

Bà Vương Diên Cầm, mẹ của cô Tất Kiến Hồng, từng phải chứng kiến cảnh con gái bị tra tấn và nghe tiếng thét của cô hết lần này đến lần khác khi cả hai bị giam cầm chỉ bởi đức tin của họ. Người mẹ già gần như suy sụp tinh thần ngay tại hiện trường.¹⁸²

Dù tuổi đã cao, nhưng người bà 98 tuổi của cô Lương Ngọc Trân, bị cảnh sát bắt chứng kiến cháu gái, người chăm sóc duy nhất của bà cụ, bị bắt đi. Khi biết hai luật sư bị từ chối quyền vào thăm, cụ vô cùng đau buồn, phẫn nộ. Nhờ sự giúp đỡ của những người khác, cụ đi bộ đến Trại tạm giam Hạc Sơn. Lính canh ở đây đều tìm cách tránh nói chuyện với cụ và từ chối giúp cụ bất cứ việc gì.¹⁸³

Mẹ ông Cận Phó Chương, 84 tuổi, phải rất vất vả để tự lo thân sau khi con trai duy nhất của cụ bị kết án 5 năm tù chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công. Bà phải đi mua hàng ở tiệm tạp hóa, tìm thợ nước để sửa ống nước bị vỡ hoặc tự lắp mảnh kính cho tủ bếp.¹⁸³

Trong trường hợp của cô Trần Thục Lan, cả cha mẹ, hai em trai và một em gái đều qua đời vì bị bức hại. Là người duy nhất sống sót trong gia đình, cô Trần bị kết án hai lần, tổng cộng 11,5 năm tù. Sau nhiều năm tra tấn, cô Trần hay bị đau lưng dữ dội và phải nhờ con gái chăm sóc.¹⁸⁵

Cô Phùng Hiểu Mai cùng em gái Phùng Hiểu Mẫn và bố mẹ đều có gia đình hạnh phúc. Song vì cuộc bức hại, cô Hiểu Mai đã mất cha, chồng và em gái. Em rể cô bị giam cầm không lâu sau tám năm sống xa nhà để tránh bị bức hại. Hiểu Mẫn và mẹ già của cô là hai người duy nhất còn lại chăm sóc con trai cô là cháu Vương Bác Như, mất cha năm 13 tuổi, và cháu trai của cô là Vương Thiên Hành, mất mẹ khi chưa đầy 2 tuổi.

Khi cô Hiểu Mai bị bắt trở lại vào năm 2009, mẹ cô đã rụng hết tóc trong một đêm. Vương Bác Như phải nghỉ học và làm việc vặt để phụ giúp gia đình. Vương Thiên Hành gần như phải gửi vào trại trẻ mồ côi.¹⁸⁶

§6.1 Hậu quả sau khi bị tra tấn thân thể và ngược đãi

Nhiều học viên bị thương nặng, tàn tật, bị liệt hoặc điên loạn do bị tra tấn ở các cơ sở giam giữ. Dưới đây là một vài trường hợp như vậy.

Trường hợp 1: Cựu chuyên gia kinh tế bị tàn phế vì gãy xương chân

Cô Cung Tinh Xán, từng là nhà kinh tế học, bị ngã từ cầu thang khi tìm cách chạy trốn để khỏi bị tra tấn ở trại lao động. Cô bị gãy chân phải, lòi cả xương. Khi được đưa vào viện, bác sỹ đã đắp thạch cao cho cô nhưng lại không nắn chỉnh chỗ xương gãy. Do đó, chân phải của cô bị biến dạng và ngắn hơn 1 inch (2,54cm) so với chân trái.¹⁸⁷

Trường hợp 2: Một thanh niên hơn 30 tuổi bị gãy hết răng sau khi bị bức thực

Anh Đường Mậu Đình bị gãy gần hết răng vì bị lính canh ở trại giam dùng kim nhọn cạy miệng và dụng cụ nong tử cung để bức thực. Anh phải đeo răng giả khi mới 30 tuổi.

Lính canh còn giẫm lên lưng anh bằng giày mũi nhọn, khiến anh quần quai vì đau đớn. Do không được điều trị y tế kịp thời nên cột sống ở chỗ thắt lưng bị biến dạng.¹⁸⁸

Trường hợp 3: Một phụ nữ tàn phế tay vì bị tra tấn ở trại lao động Vạn Gia

Hai tay của cô Phó Lệ bị tàn phế, khắp người đầy vết thương khi cô mới 41 tuổi vì bị tra tấn tại Trại Lao động Cường bức Vạn Gia ở tỉnh Hắc Long Giang năm 2000.

Cảnh sát quấn dây thừng quanh hai ngón tay cái của cô Phó, rồi móc vào sợi dây buộc hai ngón tay cái của cô mà treo cô lên, khiến hai ngón cái phải chịu trọng lực của toàn thân. Sau một thời gian dài bị treo lên như thế, bàn tay của cô đã bị tàn phế.¹⁸⁹

Trường hợp 4: Yêu cầu bồi thường của học viên tàn tật bị lò đi

Ông Phiên Trung Trang, ở tỉnh Chiết Giang, đã bị thảm vắn trong năm ngày liên tiếp và không được ngủ. Cảnh sát còng tay chân rồi tra tấn ông. Ngày 27 tháng 8 năm 2005, cảnh sát đã đánh ông Phiên nặng đến mức một số đốt sống ở cổ ông bị gãy, khiến ông bị tàn tật vĩnh viễn.¹⁹⁰

Ông Phiên đệ đơn đòi cảnh sát 1.37 triệu nhân dân tệ để chi trả viện phí và tổn thất thu nhập. Phó cục trưởng Cục công an Dương Trường Xuân trả lời: “Đơn xin bồi thường còn lâu mới được xử lý. Nếu anh muốn bồi thường, chúng tôi sẽ đồng ý với mức 10.000 nhân dân tệ, nhưng trước tiên, anh phải nộp tiền lãi cho 20 năm của số tiền này đã.”

Trường hợp 5: Một phụ nữ bị mù trong thời gian bị giam giữ

Bà Vũ Dương Trân, cán bộ về hưu 73 tuổi của Viện Đo lường Tỉnh Quảng

Đông, bị mù mắt phải sau 19 ngày bị giam cầm ở trung tâm tẩy não địa phương. Đầu tiên, các nhân viên ở đây bắt bà Vũ đứng nhiều giờ, sau đó họ trói bà tới bốn giờ đồng hồ trong tư thế hai chân bắt chéo, thỉnh thoảng bà được thả chân một chút rồi lại bị trói lại vào tư thế đó. Kiểu tra tấn này gây đau đớn tột cùng cho bà Vũ, khiến thị lực của bà bị suy giảm do lưu lượng máu thấp.

Khoảng hai tuần sau, khi bà được đưa đến bệnh viện để kiểm tra chi tiết thì mắt phải của bà đã bị mù hẳn, còn thị lực ở mắt trái của bà bị suy giảm nghiêm trọng.¹⁹¹

Trường hợp 6: Bà Thạch vẫn nằm viện hàng năm trời sau khi bị cảnh sát đánh đến bất tỉnh

Bà Thạch Văn Lan đã trải qua cuộc phẫu thuật mở hộp sọ sau khi bị cảnh sát đánh đến bất tỉnh vào ngày 9 tháng 10 năm 2014. Bà bị nói nhịu và bị liệt từ thắt lưng trở xuống. Chính quyền địa phương từ chối chi trả chi phí chữa trị của bà. Một cuộc phẫu thuật đã được lên lịch để chữa hộp sọ cho bà đã bị hoãn vô thời hạn vì không có tiền.¹⁹²

Trường hợp 7: Bị cầm tù và tra tấn trong năm năm, một cư dân Hắc Long Giang không đi lại hoặc nói được khi được trả tự do

Ngày 29 tháng 3 năm 2013, anh Trương Kim Khố bị bắt ngay sau khi các tấm biêu ngữ “Pháp Luân Đại Pháp hảo” được treo trong thị trấn. Ngày 1 tháng 10 năm 2013, anh bị đưa tới Nhà tù Hô Lan, anh không đi lại được do bị lính canh và tù nhân tra tấn.

Anh Trương được trả tự do khi mãn hạn tù vào ngày 2 tháng 6 năm 2018. Trông anh tiều tụy, không nhận ra được nữa. Ngày được trả tự do, anh lại hay tin vợ anh, cô Lý Á Lệ, đã qua đời do quá đau khổ về việc anh bị cầm tù. Cô đã qua đời ở tuổi 47.

Khi mẹ anh Trương hỏi tại sao anh lại tiều tụy đến vậy, anh chầm chậm viết bằng tay trái không thuận (vì tay phải của anh đã bị gãy vì bị tra tấn trong tù) rằng: “Con đã tuyệt thực nhiều lần trong gần năm năm. Họ trộn thuốc vào thức ăn của con.”

Con gái của cô Lý và anh Trương thu mình, sống tách biệt, thậm chí còn không muốn đi thăm ông bà nội đang ở cùng nhà với cha mẹ cô. Cô gái trẻ đã không đến đón cha trở về khi ông được trả tự do.¹⁹³

Trường hợp 8: Một phụ nữ phát điên, từng bị cảnh sát bức thực bằng phân và nước tiểu

Cô Trương Cúc Hiền được đưa ra khỏi bệnh viện ở Nhà tù Nữ Liêu Ninh, mình phủ một tấm vải trắng. Nhiều người tưởng cô đã chết. Nhưng về đến nhà, cô vẫn sống, nhưng từ đó, cô bị rối loạn tâm thần.

Cô Trương từng bị bắt nhiều lần, bị đưa vào trại lao động hai lần trong vòng năm năm và bị kết án tù ba năm. Cô từng bị bức thực bằng phân và nước tiểu khi cô tuyệt thực để phản đối cuộc bức hại.¹⁹⁴

§6.2 Cảnh ngộ của người nhà những học viên bị bức hại qua lời kể của người trong cuộc

Trường hợp 1: Thư kháng nghị của mẹ ông Mạc Chí Khuê khi đi tìm công lý cho con trai đang trong tình trạng nguy kịch vì bị tra tấn trong tù¹⁹⁵

Tôi là mẹ của Mạc Chí Khuê. Năm nay, tôi 89 tuổi. Từ khi con trai tôi bị bắt đến nay đã hơn một năm. Tôi vô cùng lo lắng cho sự an nguy của nó.

Tôi liên tục tự hỏi: Con trai tôi không làm gì bất hợp pháp, vậy tại sao cảnh sát lại bắt con tôi chỉ vì con tôi tu luyện Pháp Luân Công và cố gắng trở thành một người tốt? Con tôi bị kết án 12 năm và bị ngược đãi ở Nhà tù Hồ Lan.

Từ khi con tôi bị bắt đi, gia đình bốn thế hệ của chúng tôi không còn được hạnh phúc và vui vẻ như trước, không một ngày được vô tư, bình yên nữa. Cảnh sát lục soát nhà chúng tôi và liên tục hỏi: “Ai là chủ nhà? Ai đứng tên nhà?” Cán bộ ở ủy ban khu địa phương liên tục gọi điện đe dọa con dâu tôi. Họ còn đến cả trường mẫu giáo để hỏi cháu gái lớn của tôi nhà cháu ở đâu. Hễ nghe tiếng gõ cửa là tim tôi đập nhanh, người cứ run lên vì sợ.

Con trai tôi bị bắt tổng cộng tám lần và đã bị ngược đãi quá nhiều. Các anh không chỉ đánh con tôi dã man mà còn lăng mạ nó. Bây giờ con tôi bị chẩn đoán mắc bệnh lao, ho ra máu và bị mất cảm giác từ chân lên háng. Đó là do nó bị ngược đãi trong tù.

Con dâu, cháu trai, cháu gái và con rể của tôi năm lần đến nhà tù để thăm con trai tôi thì cả năm lần đều bị từ chối.

Một cháu trai của tôi bị khuyết tật bẩm sinh, còn cháu gái lớn thì bị bệnh ngoài da. Chi phí điều trị cho chúng rất tốn kém. Không có con trai hỗ trợ, gia đình tôi phải vật lộn để kiếm sống. Ngày nào tôi cũng mong con trai tôi trở về.”

Trường hợp 2: Lời chứng của cô Lý Tùng Vinh, con gái của ông Lý Khôn và bà Lương Quế Phân nhiều lần bị bắt và kết án chỉ bởi đức tin của họ¹⁹⁶

Mỗi lần đi thăm cha trong tù là một lần tôi lo lắng, không biết còn gặp được cha không. Tôi tự hỏi ông đang làm gì, có bị tra tấn không. Tôi tự

dần mình không được khóc khi gặp cha và không được làm ông lo lắng về tôi. Dù hai cha con chỉ được gặp nhau mỗi lần 20 phút, nhưng như vậy cũng rất quý đối với cha con chúng tôi rồi.

Người nhà tôi luôn bảo tôi: “Đừng lo. Cha cháu sẽ sớm về thôi.” Khi nghe những đứa trẻ khác kể những kỷ niệm vui với cha tụi nó, tôi chỉ ngồi nghe. Tôi cứ tự nhủ: “Cha sẽ về sớm thôi.” Từ lúc tôi 9 tuổi đến 23 tuổi, tôi vẫn luôn tự an ủi mình như thế.

Khi lên 10, tôi không dám ngủ vào ban đêm vì sợ có người đến lục soát nhà tôi bất cứ lúc nào. Mùa đông năm đó trời rất lạnh. Mẹ lấy áo đông của bố và mặc cho tôi. Mẹ kể chuyện cho tôi ngủ. Nhưng cứ đến nửa đêm là tôi thức dậy.

Ngoài nhà của chúng tôi có người gọi lớn tên mẹ và yêu cầu bà mở cửa. Mẹ tôi không đáp lại mà cứ vỗ về tôi. Một lúc sau, tiếng hò hét dừng lại. Chúng tôi tưởng họ bỏ đi. Nhưng không, chúng tôi lại nghe tiếng đập cửa đập cửa, từng hồi từng hồi. Mỗi lần đập cửa, họ như đánh vào tâm tôi.

Đến lúc chúng tôi cảm giác cánh cửa gần như bị vỡ, tim tôi như ngừng đập, mẹ đi xuống cầu thang. Tôi sợ đến nỗi không đi theo mẹ được. Sau cuộc trò chuyện ngắn, nhóm người này đã đưa mẹ đi. Tôi khóc và cầu xin bà đừng đi. Mẹ nói với tôi: “Đừng lo cho mẹ, con cứ về giường ngủ đi. Mẹ sẽ về mau thôi.” Tôi không biết cái “mau” đó lại lâu đến vậy. Khi mẹ về nhà đã là hè năm sau.

Trong những năm ấy, tôi đã đánh mất bản thân mình, mất hy vọng vì những đau đớn và khổ sở. Nhưng mẹ không bao giờ bỏ cuộc. Bà làm việc chăm chỉ và sống tằn tiện để cho tôi đi học đại học. Bất cứ khi nào tôi ca thán với mẹ về sự bất mãn của tôi với đời, mẹ luôn bảo tôi: “Đừng nhìn vào người khác. Con nên nhìn bản thân trước và nghĩ con đã làm gì không tốt khi gặp mâu thuẫn.”

Sau khi tốt nghiệp và chuyển đến một thành phố khác ở riêng và làm việc, tôi bắt đầu hiểu mẹ đã làm gì cho tôi bao năm qua. Mẹ là một người mẹ tuyệt vời. Tình thương của bà giành cho tôi như biển núi, luôn hiện hữu mà dịu dàng.

Đến ngày cha sắp được trả tự do, thì mẹ tôi cũng gần 60 tuổi, và bà lại bị bắt và kết án lần nữa. Tôi chỉ muốn được sống cùng gia đình. Vì sao hạnh phúc giản đơn ấy lại khó khăn đến vậy?

Sau khi mẹ bị bắt, tôi lo cho mẹ đến mức không ăn không ngủ gì được. Khi viết lá thư này, mọi ký ức xưa về những gì mà chúng tôi phải chịu đựng mà tôi đã gắng quên đi lại ùa về thật sống động trước mắt. Tôi òa khóc. Cuối cùng tôi cũng hiểu thế nào là khóc từ trong tâm. Cuối cùng, tôi còn ho ra máu. Tôi thấy toàn thân vô lực, nước mắt cứ thế lăn dài trên má.

Trường hợp 3: Nhà thơ Phó Oánh kể lại những tổn thất của gia đình sau nhiều năm bị bức hại¹⁹⁷

Sau hơn 3.000 ngày bị cầm tù và chịu đựng vô số đau khổ, tôi ngỡ mùa xuân của tôi cuối cùng cũng đến và đau khổ sẽ chấm dứt, vì ngày ra tù của tôi đã gần kề. Nào ngờ, thực tế chẳng như những gì tôi tưởng tượng.

Ngày 11 tháng 7 năm 2010, cuối cùng, tôi cũng được tự do. Lúc đó, tôi đã hơn 40 tuổi mà mái tóc từ lâu đã ngả bạc. Tôi rất vui vì lại được nhìn thấy mặt trời. Mỗi ngày ở trong tù, tôi bắt đầu làm việc từ trước lúc mặt trời mọc, mãi đến tối mới được về. Lâu lắm rồi tôi mới thấy lại mặt trời.

Về đến nhà, các chị em gái kể với tôi bao nhiêu bi kịch đã xảy ra với gia đình chúng tôi suốt chín năm qua. Cha tôi và anh rể thứ ba của tôi Phó Thành Dũng đã qua đời năm 2008 vì đau đớn và áp lực của cuộc bức hại. Chú tôi cũng đã mất. Chị gái tôi, bà Phó Văn bị xuất huyết não ba tháng trước khi tôi được tự do. Chị trải qua cuộc phẫu thuật và nằm liệt giường kể từ đó.

Thực ra, lần cuối cha đến thăm tôi là năm 2008. Lần ấy, cha bảo tôi: “Cha không đợi con được nữa.” Lúc ấy, tôi không hiểu ý ông. Sau này, tôi biết ông trải qua cuộc phẫu thuật sau lần thăm tôi, sau đó vài tháng thì qua đời.

Chín tháng sau, mẹ tôi là bà Đồng Thục Bình, cũng rời bỏ chúng tôi. Tôi không còn cơ hội nào nữa để làm tròn bổn phận của một người con trong gia đình. Sau khi cha mẹ tôi qua đời, nhà của họ cũng bị chính quyền phá hủy.

Em gái tôi là Phó Diễm, vẫn đang thụ án 13 năm chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công, nên giờ trách nhiệm chăm sóc cháu gái tôi đã dồn lên vai tôi. Khi tôi bị giam cầm, mẹ tôi trở thành người chăm sóc cháu gái Thanh Tuyền từ khi em gái tôi bị bắt vào năm 2001.

Em gái tôi từng có một gia đình hạnh phúc. Nhưng sau khi bị kết án dài hạn, chồng em tôi, vì không chịu được áp lực mà đã ly dị nó. Chồng của Phó Diễm còn không muốn chăm sóc con gái, cũng không đỡ đần gì trong việc nuôi con nhỏ cho gia đình chúng tôi.

Con bé đáng thương bị tước mất tình thương của mẹ và sống với bà ngoại từ khi lên ba. Tôi tự nhủ rằng dù khó khăn đến đâu, tôi cũng phải chăm sóc cháu thật tốt. Tôi không thể tưởng tượng nổi làm sao con bé chịu đựng được những mất mát đó ngàn ấy năm trời.

Để cho cháu ăn học tốt hơn, chúng tôi chuyển đến thành phố Thẩm Dương vào năm 2012. Tôi tìm được việc trông trẻ. Cuộc sống thật khó khăn, nhưng cũng thật giản dị, bình yên. Chúng tôi sống yên ổn chưa được bao lâu thì cảnh sát đã lục soát nhà tôi, giam giữ tôi hơn 30 ngày và đóng

cửa trường học do các học viên Pháp Luân Công điều hành mà cháu tôi, Thanh Tuyền, đang theo học. Chúng tôi lại trở thành những người vô gia cư.

Không lâu sau đó, tôi gặp chồng tôi, Âu Dương Hồng Ba. Chúng tôi kết hôn vào ngày 16 tháng 5 năm 2014. Ở tuổi 46, cuối cùng tôi cũng có một gia đình.

Lần này, chỉ 40 ngày sau đám cưới, chồng tôi đã bị bắt, rồi bị kết án sáu năm, để lại tôi và cha chồng 83 tuổi ở nhà. Mọi thứ với tôi sao hư ảo, tựa như giấc mộng vậy.

Trong cuộc bức hại Pháp Luân Công, đã có quá nhiều gia đình phải chịu những tấn bi kịch và buộc phải chia ly như gia đình chúng tôi. Cuộc bức hại này phải chấm dứt. Tôi mong đến một ngày, thủ phạm sẽ bị đưa ra công lý.

Chương 7: Thu hoạch nội tạng sống – Tội ác chưa từng có

Nạn giết hại học viên Pháp Luân Công để cung cấp nội tạng cho các ca ghép tạng lần đầu bị đưa ra ánh sáng vào năm 2006.

Một nhân chứng đồng ý tiết lộ thông tin này là Peter (hóa danh), một nhà báo từng dành sáu năm để điều tra một cơ sở bí mật ở Tô Gia Đồn, tỉnh Thẩm Dương, nơi giam giữ số lượng lớn các học viên Pháp Luân Công. Một nhân chứng nữa là Annie (hóa danh), vợ cũ của một bác sỹ phẫu thuật từng tham gia mổ lấy giác mạc từ các học viên Pháp Luân Công. Cả hai đều nói rằng nội tạng và mô tế bào của các nạn nhân bị lấy ra trong khi họ vẫn còn sống, sau đó, thi thể họ đã bị hỏa táng.¹⁹⁸

Không lâu sau, một bác sỹ quân y Trung Quốc xác nhận câu chuyện của Annie, cho biết Tô Gia Đồn chỉ là một cơ sở trong mạng lưới 36 trại tập trung ở Trung Quốc.¹⁹⁹

Nhiều nhà điều tra và phóng viên quốc tế cùng các tổ chức phi chính phủ đã điều tra và xác nhận những thông tin này. Năm 2016, trang web Minh Huệ đã công bố những báo cáo chuyên sâu về vấn đề này: *Báo cáo nhân quyền Minh Huệ: Học viên Pháp Luân Công bị giết một cách có hệ thống ở Trung Quốc để lấy nội tạng.*²⁰⁰

§7.1 Nguồn nội tạng dồi dào với thời gian chờ cực ngắn dù khan hiếm nguồn tạng hợp pháp

Cấy ghép nội tạng ở Trung Quốc bắt đầu phát triển nhanh chóng từ năm 2000; tính đến năm 2007 đã có hơn 1.000 bệnh viện thực hiện ghép tạng. Trong khi thời gian chờ ghép tạng trung bình ở các nước khác là 3-5 năm hoặc lâu hơn, các bệnh viện Trung Quốc có thể cung cấp nội tạng chỉ trong 1-2 tuần. Hơn nữa, các ca cấy ghép cho người nước ngoài có thể được lên lịch trước, như vậy, phải có kế hoạch chết từ trước cho người hiến tạng.

Số ca cấy ghép nội tạng tăng lên nhanh chóng trong khi nguồn hiến tạng vô cùng khan hiếm. Năm 2010, Trung Quốc bắt đầu thí điểm một hệ thống hiến tạng và phân phối nội tạng toàn quốc; trong hai năm đầu chỉ có được 207 người hiến tạng. Số còn lại được chính phủ xác nhận là từ tử tù, song số án tử hình hàng năm còn xa mới đáp ứng đủ nội tạng cho số ca cấy ghép đã tiến hành.²⁰¹ Do vậy, hai nguồn này không phải là nguồn nội tạng chủ yếu cho các ca ghép tạng ở Trung Quốc.

Đến nay, sự chênh lệch giữa số người hiến tạng và số ca cấy ghép vẫn là một vấn đề. Năm 2015, mặc dù chính phủ tuyên bố không còn lấy nội tạng từ tử tù nữa mà bắt đầu dựa hoàn toàn vào nguồn hiến tạng tự nguyện, nhưng số người hiến tạng vẫn không thể đáp ứng được số ca cấy ghép đã thực hiện. Thời gian chờ nội tạng vẫn chỉ là vài ngày cho đến vài tuần, và ngành du lịch ghép tạng ở Trung Quốc vẫn tiếp diễn trên quy mô lớn mặc dù đã có những tuyên bố chính thức rằng hoạt động này đã ngừng lại.²⁰²

§7.2 Những trường hợp mất tích

Sau khi ĐCSTQ phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công trên toàn quốc vào ngày 20 tháng 7 năm 1999, các học viên Pháp Luân Công trên khắp Trung Quốc đã đến Bắc Kinh để thỉnh nguyện chính quyền trung ương chấm dứt cuộc đàn áp. Khi cuộc đàn áp lên đến đỉnh điểm vào năm 2000 và 2001, Bộ Công an Bắc Kinh ước tính đã có hơn 1 triệu học viên Pháp Luân Công thỉnh nguyện tại Bắc Kinh.²⁰³ Hồ sơ nội bộ của cảnh sát chỉ ra rằng, tính đến tháng 4 năm 2001, đã có hơn 830.000 học viên bị bắt giữ vì đi thỉnh nguyện tại Bắc Kinh.²⁰⁴

§§7.2.1 Những trường hợp không xác định danh tính

Số liệu trên không bao gồm những học viên từ chối tiết lộ danh tính cho cảnh sát. Rất nhiều học viên đã làm vậy để bảo vệ gia đình, đồng nghiệp và bạn bè, để họ khỏi bị trả thù. Theo chính sách trừng phạt tập thể của ĐCSTQ, người nhà học viên Pháp Luân Công có thể bị đuổi việc, đồng nghiệp và cấp trên của họ có thể bị cắt thưởng, ngay cả quan chức địa phương nơi họ ở cũng có thể bị cách chức.

Chính sách này đã phát huy tác dụng trong việc khiến người thân quen của học viên Pháp Luân Công quay lưng lại với họ. Để bảo vệ chức vị, các quan chức địa phương, từng rất thụ động, nay lại nỗ lực ngăn các học viên đến Bắc Kinh bằng mọi giá. Họ còn phái cảnh sát địa phương tới Văn phòng Kháng cáo Quốc gia tại Bắc Kinh để bắt giữ từng nhóm từng nhóm học viên rồi trả họ về địa phương.

Do đó, bắt đầu từ năm 2000, nhiều học viên bị bắt giữ đã từ chối tiết lộ danh tính và địa chỉ cho cảnh sát. Có thể thấy hành động này rất phổ biến trong các báo cáo của Minh Huệ thời kỳ này, đó là để chống bị trừng phạt tập thể. Một học viên nhớ lại những gì đã nói với các học viên bị giam giữ khác:

Nếu không nói cho họ tên và địa chỉ của chúng ta thì cho dù có bị bức hại tàn bạo hơn, chúng ta cũng sẽ được thả ra sau một tuần bị giam. Nhưng nếu nói ra tên và địa chỉ, chúng ta sẽ bị tống vào trại giam hoặc trại lao động cưỡng bức ở quê nhà, và gia đình cũng như nơi làm việc của chúng ta sẽ bị liên lụy.²⁰⁵

§§7.2.2 Bị đưa đi lưu vong

Tháng 8 năm 2000, Minh Huệ đưa tin, rất nhiều học viên bị bắt giữ ở Bắc Kinh đã từ chối tiết lộ danh tính đã bị đưa vào các trại tạm giam ở Thiên Tân vào ngày 19 tháng 7 năm 2000. Những chiếc xe trắng chở tù nhân nối đuôi nhau thành hàng dài trên đường cao tốc, người ta nhìn mà “không thấy được điểm cuối của nó”.²⁰⁶

Một học viên bị bắt giữ sau khi thỉnh nguyện trên Quảng trường Thiên An Môn ngày 29 tháng 12 năm 2000 nhớ lại:

Những người từ chối tiết lộ danh tính bị đưa đi... có người bị đánh và chụp ảnh. Đêm ngày 31 tháng 12, cảnh sát gọi số của chúng tôi và tổng chúng tôi vào xe cảnh sát, mỗi xe chở 12-13 người... Đoàn xe dừng ở Cẩm Châu. Tại đây, chúng tôi bị tổng lên xe buýt đưa đến các trại tạm giam. Xe tôi chở 50 người, đưa đến Trại tạm giam An Sơn Số 1... Cảnh sát lừa các học viên bằng cách cho họ gọi điện về cho gia đình, hứa sẽ bảo vệ quyền riêng tư của họ, nhưng thực ra là để gọi cảnh sát địa phương đến. Ngày 11 tháng 1 năm 2001, khi phó trưởng đồn của Đồn Cảnh sát Đông Hoa Thị thuộc quận Sùng Văn, Bắc Kinh đến đưa người đi, ông ta nhận điện mọi người qua ảnh và đưa chúng tôi về [Bắc Kinh]. Khi chúng tôi rời khỏi Trại tạm giam An Sơn, một cảnh sát ở đó nói: “Mau quay về đi. Chúng tôi không được thả người không khai báo danh tính hoặc không được [cảnh sát địa phương] đòi. Cấp trên có lệnh rồi. Chúng tôi không chịu trách nhiệm nếu có người chết đâu, ai biết được sẽ thế nào.”²⁰⁷

Một học viên khác chứng kiến những học viên không tiết lộ danh tính ở các trại giam Bắc Kinh bị đưa đến vùng Đông Bắc Trung Quốc vào năm 2001 cho biết:

Sau ngày 20 tháng 12 năm 2000, số học viên bị đưa đến các trại giam tăng đột biến, đến cả hàng chục, hơn trăm người mỗi ngày... Học viên nào cũng bị đánh số... Mới mấy ngày mà các xà lim đã kín người. Ngày nào lính canh cũng thăm vấn và hỏi danh tính của họ. Họ dùng dùi cui điện và các loại hình tra tấn khác đối với các học viên, còn xúi giục tù nhân đánh đập các học viên nữa. Đa số các học viên vẫn từ chối tiết lộ danh tính. Cuối cùng, lính canh không thăm vấn nữa, mà nói: “Được rồi, nếu các người không chịu nói, tôi sẽ đưa các người tới nơi mà các người sẽ phải nói.”

Đầu năm 2001, mỗi sáng sớm lại có từng nhóm từng nhóm học viên bị đưa đi bằng xe buýt lớn. Một cô gái 18 tuổi tỉnh Sơn Đông, cùng xà lim với tôi. Số của cô là K28. Một buổi sáng, số của cô bị gọi nhầm ra. Cô đã lên xe buýt nhưng lại quay về. Cô nói rằng toàn bộ các học viên bị đưa đến vùng Đông Bắc Trung Quốc. Sau đó, lính canh còn công khai bảo chúng tôi rằng họ đang đưa các học viên tới vùng Đông Bắc Trung Quốc.²⁰⁸

§7.3 Sự tham gia của quân đội

Vì hệ thống tư pháp không được giam giữ tù nhân không có danh tính hay địa chỉ trong thời gian dài, nhiều học viên không tiết lộ danh tính đã bị đưa đến các cơ sở giam giữ của quân đội, kể cả trại tập trung mà bác sỹ quân y trong phần đầu của chương này đã nhắc đến.

Trung Quốc có hệ thống quân y rộng khắp với các bệnh viện đa khoa của Quân đội Giải phóng Nhân dân và các cơ sở nhánh của nó, cũng như các bệnh viện liên kết với các trường đại học quân y. Tạp chí *Life Week* đưa tin, “98% số nội tạng được cung cấp là do các hệ thống nằm ngoài Bộ Y tế kiểm soát.”²⁰⁹ Các bệnh viện quân y và bệnh viện cảnh sát vũ trang kiểm soát phần lớn các nguồn tạng, đa số các bệnh viện dân sự thực hiện nhiều ca ghép tạng có quan hệ mật thiết với các bệnh viện quân y. Nhiều bác sỹ phẫu thuật của những bệnh viện này cũng đang công tác ở các bệnh viện quân y.

Trong cuốn *Thu hoạch đẫm máu*, ông David Matas và ông David Kilgour có ghi lại các cuộc phỏng vấn một số bệnh nhân từng sang Trung Quốc ghép tạng. Các bác sỹ phẫu thuật của những bệnh nhân này đều có liên quan đến quân đội. Một trong những bệnh nhân được ghép tạng ở Bệnh viện Nhân dân Số 1 Thượng Hải. Bác sỹ phẫu thuật của ông là Tiến sỹ Đàm Kiến Minh, trưởng nhóm bác sỹ phẫu thuật của Bệnh viện Đa khoa Phúc Châu của Quân khu Nam Kinh (trước đây gọi là Bệnh viện 93). Đàm cũng làm phẫu thuật tại Bệnh viện 85 của Quân đội Giải phóng Nhân dân thuộc Quân khu Nam Kinh ở Thượng Hải.

Một bệnh nhân khác ban đầu đến Bệnh viện Hoa Sơn ở Thượng Hải (bệnh viện trực thuộc Đại học Phục Đán) để ghép gan. Ông đã được bác sỹ Tiền Kiến Dân, Phó Giám đốc Trung tâm Gan tại Bệnh viện Hoa Sơn chăm sóc. Sau vài ngày mà vẫn chưa tìm được gan phù hợp, bác sỹ Tiền đề nghị chuyển bệnh nhân sang Bệnh viện Trường Chinh tại Thượng Hải, trực thuộc Đại học Quân Y Số 2, nói rằng ở đó dễ kiếm nội tạng phù hợp hơn. Ngay hôm chuyển sang Bệnh viện Trường Chinh, bệnh nhân này đã tìm được gan phù hợp.

Còn nhiều ví dụ khác về mối quan hệ mật thiết giữa các cơ sở cấy ghép dân sự và quân đội được đề cập trong *Báo cáo nhân quyền 2016 của Minh Huệ: Các học viên Pháp Luân Công bị mổ cướp nội tạng một cách có hệ thống ở Trung Quốc*.

§7.4 Cường chế xét nghiệm máu

Xét nghiệm máu là một bước cần thiết để tìm ra người hiến tạng tiềm năng phù hợp cho các ca cấy ghép. Các học viên Pháp Luân Công đã bị cường chế xét nghiệm máu và thăm khám nội tạng từ trước năm 2006 đến nay. Các xét nghiệm này chỉ áp dụng cho các học viên Pháp Luân Công, chứ không áp dụng cho các tù nhân khác.

Cưỡng chế xét nghiệm máu các học viên Pháp Luân Công xảy ra thường xuyên ở các trại lao động cưỡng bức, trại tạm giam, nhà tù và các trung tâm tẩy não. Những bằng chứng tương tự được đưa ra trong các cuộc phỏng vấn của ông David Matas và David Kilgour trong cuốn sách Thu hoạch đẫm máu. Bởi vì các học viên thường bị tra tấn ở những cơ sở này, không được điều trị y tế nếu kết quả xét nghiệm cho thấy tình trạng sức khỏe xấu, cũng không được nhận kết quả khám bệnh nên các nhà điều tra đã đi đến kết luận rằng: những xét nghiệm này không được thực hiện vì sức khỏe của các học viên; mà được sử dụng để tìm ra những học viên có nội tạng phù hợp.

Các nhà chức trách còn cưỡng chế lấy mẫu máu bên ngoài các cơ sở tạm giam của nhà nước bằng cách bắt các học viên rồi lấy mẫu máu, hoặc trực tiếp lấy mẫu máu tại nhà hay nơi làm việc của họ. Cảnh sát ở một số khu vực nói việc lấy mẫu máu là để xây dựng cơ sở dữ liệu DNA cho các học viên Pháp Luân Công.^{210 211}

§7.5 Lời kể của nhân chứng

Ngoài lời chứng của Peter, Annie, và bác sỹ quân y Trung Quốc ở đầu chương này ra, lời thú nhận của những cá nhân tham gia vào hệ thống cấy ghép tạng phi pháp ở các cương vị khác nhau đã hé lộ nạn giết người để lấy tạng của chính quyền Trung Quốc.

Ngày 17 tháng 11 năm 2006, tờ báo lớn nhất của Israel đưa tin về vụ bắt giữ bốn người đàn ông bị cáo buộc là đã ăn cắp hàng triệu đô la mà bệnh nhân đã trả cho các ca cấy ghép tạng. Ông Yaron Izhak Yodukin, Tổng Giám đốc Công ty TNHH Medikt và đồng bọn bị cáo buộc là không khai báo thu nhập do làm trung gian dàn xếp các ca ghép tạng cho người Israel ở Trung Quốc và người Philippines. Kẻ tình nghi chính đã thú nhận với một tờ báo Israel rằng nội tạng được lấy từ tử tù Trung Quốc và các tù nhân lương tâm, trong đó có học viên Pháp Luân Công.

Năm 2009, một nhóm tình nguyện viên hoạt động nhằm chấm dứt cuộc bức hại Pháp Luân Công tại Trung Quốc đã nhận được một báo cáo từ một cảnh sát từng chứng kiến các bác sỹ mổ lấy nội tạng của một nữ học viên Pháp Luân Công khi cô vẫn đang sống. Sự việc này xảy ra tại phòng mổ trên tầng 15 của Bệnh viện Đa khoa Quân khu Thẩm Dương vào ngày 9 tháng 4 năm 2002. Nạn nhân khoảng 30 tuổi và là giáo viên trung học. Cô ấy chết trong khi nhận biết rõ quá trình nội tạng của mình bị lấy ra khỏi cơ thể. Người cảnh sát này còn thấy nạn nhân này nhiều lần bị đánh đập và bị cưỡng hiếp một tháng trước khi bị thu hoạch nội tạng.

§7.6 Điều được thừa nhận trong các cuộc điều tra qua điện thoại

Các nhà điều tra quốc tế đã gọi điện đến các bệnh viện Trung Quốc, giả bộ thay mặt bệnh nhân để tìm hiểu các ca ghép tạng có dễ thực hiện hay không. Nhân viên y tế và những người khác tham gia vào các ca cấy ghép bất hợp pháp này đã thừa nhận trong các cuộc điện thoại rằng nội tạng được lấy từ các học viên Pháp Luân Công.

Dưới đây là vài ví dụ; còn nhiều ví dụ khác nữa đã được Tổ chức Quốc tế về Điều tra Cuộc bức hại Pháp Luân Công (WOIPFG) công bố trong những năm qua.²¹²

Trường hợp 1: Bác sỹ Lô Quốc Bình, Bệnh viện Dân tộc Nam Ninh, khu tự trị Quảng Tây

Ông Lô Quốc Bình, bác sỹ phẫu thuật tại Bệnh viện Dân tộc Thành phố Nam Ninh thuộc Khu tự trị Quảng Tây, đã vài lần xác nhận trong cuộc điện thoại rằng các học viên Pháp Luân Công là nguồn cung nội tạng. Ông ta nói: “*Một số là học viên Pháp Luân Công. Một số là người nhà bệnh nhân.*”

Nhà điều tra: Vậy bạn ông bảo các ca phẫu thuật [ghép tạng] mà họ thực hiện đều [là nội tạng lấy từ] học viên Pháp Luân Công, phải vậy không?

Bác sỹ Lô: Một số là học viên Pháp Luân Công. Một số là người nhà bệnh nhân.

Nhà điều tra: Ô. Vậy nếu tôi muốn tìm loại nội tạng này cho con tôi, học viên Pháp Luân Công ấy, ông có nghĩ là ông ta có thể tìm cho tôi được không?

Bác sỹ Lô: Ông ấy nhất định sẽ tìm được cho ông.

Nhà điều tra: Trước kia [trước khi lấy nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công] thì các ông dùng tạng ở đâu, từ tù nhân ở trại giam hay nhà tù?

Bác sỹ Lô: Từ nhà tù.

Nhà điều tra: Từ nhà tù à? Lấy từ học viên Pháp Luân Công khỏe mạnh chứ...?

Bác sỹ Lô: Phải rồi. Chúng tôi có thể chọn ra những người khỏe mạnh vì chúng tôi phải đảm bảo chất lượng trong các ca mổ của chúng tôi chứ.

Trường hợp 2: Đại diện của Bệnh viện Quân đội Giải phóng Nhân dân Số 307 môi giới thận lấy từ học viên Pháp Luân Công

Các nhà điều tra của Tổ chức Thế giới về Điều tra Cuộc Bức hại Pháp Luân Công (WOIPFG) đã liên lạc với người môi giới của Bệnh viện Quân đội Giải phóng Nhân dân Số 307 ở Bắc Kinh với danh nghĩa là giúp người thân và bạn bè tìm thận tương thích để cấy ghép. Cuộc trao đổi diễn ra trong vài tuần, tổng thời gian trao đổi lên đến mấy chục phút.

Dưới đây, xin trích dẫn nội dung trong các cuộc trao đổi:

Nhà điều tra: Vậy ông cứ tiến hành đi và giúp tôi kiểm tra xem, liệu...

Đại diện Bệnh viện 307: Tôi đã nói với ông trước rồi, phải không? Tôi đã bảo ông rằng chuyện này là có thật, chúng tôi đã tiến hành hai ca rồi. Ông biết đấy, chúng tôi đã tiến hành hai ca rồi.

Nhà điều tra: Ý ông là hai ca mổ lấy tạng từ học viên Pháp Luân Công?

Nhà điều tra: Thế trước đây ông tìm nguồn thận ở đâu?

Đại diện Bệnh viện 307: Từ quận Tây Thành [ở Bắc Kinh]

[...]

Nhà điều tra: Được rồi, ngoài ra, làm sao ông có thể bảo đảm rằng anh ta (nguồn cung) là học viên Pháp Luân Công, ông đã tìm hiểu chắc chắn chưa?

Đại diện Bệnh viện 307: Làm sao để xác định đó là học viên Pháp Luân Công, à, đến lúc đó – đến lúc đó, bên tôi, sắp tôi sẽ cử người cho ông xem thông tin, ông biết đấy, ông ấy sẽ cho ông xem thông tin thì ông có thể chắc chắn.

Nhà điều tra: Ô, vậy tốt rồi.

Trường hợp 3: Ông Lý Hoàn Huy, Trưởng khoa của Bệnh viện Vũ Tuyền (Bệnh viện Đại học Thanh Hoa Số 2)

Ngày 28 tháng 4, một phóng viên của Đài Phát thanh Hy vọng đã liên hệ với ông Lý Hoàn Huy, Trưởng khoa Ghép Thận, Bệnh viện Vũ Tuyền, còn được gọi là Bệnh viện Đại học Thanh Hoa Số 2. Ông Lý đã thừa nhận nội tạng được lấy từ các học viên Pháp Luân Công.

Sau đây là một đoạn trích từ cuộc hội thoại này:

Lý Hoàn Huy: Máy năm qua, nội tạng được hiến đều là từ các học viên Pháp Luân Công.

Nhà điều tra: Ý ông là mấy năm trước để kiểm kiểu người hiến tạng này sao?

Lý Hoàn Huy: Đúng vậy.

Nhà điều tra: Ông có kiếm được người hiến tạng trẻ khỏe như người tập Pháp Luân Công không?

Ông Lý Hoàn Huy: Có thể cân nhắc yêu cầu này. Đến lúc thì tôi sẽ cho ông biết.

Chương 8: Cuộc bức hại mở rộng ra ngoài Trung Quốc Đại lục

Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) đã mở rộng cuộc bức hại Pháp Luân Công ra các nước khác thông qua mạng lưới Phòng 610 và các đại sứ quán, lãnh sự quán của nó, từ đó chỉ đạo cộng đồng người Hoa, các doanh nghiệp và hiệp hội sinh viên can nhiễu các hoạt động của các học viên Pháp Luân Công, thu thập thông tin về các học viên, tác động tới các quan chức ngoại giao, các nhà lập pháp, và các tổ chức dân sự bài xích Pháp Luân Công. Ngoài ra, ĐCSTQ còn gây sức ép cho các hãng thông tấn bên ngoài Trung Quốc không được đưa tin về các sự kiện của Pháp Luân Công hay báo cáo về cuộc bức hại ở Trung Quốc. Nó còn lợi dụng các hãng thông tấn Trung Quốc ở nước ngoài để phát tán tuyên truyền chống Pháp Luân Công.

Một cựu quan chức ngoại giao ở Lãnh sự quán Trung Quốc tại Sydney tiết lộ rằng các đại sứ quán và lãnh sự quán Trung Quốc đã lập ra các ban chính trị chuyên giám sát và đàn áp các phần tử Hoa kiều bất đồng chính kiến. Chẳng hạn như ở Sydney, “Nhóm chuyên trách chống Pháp Luân Công” của lãnh sự quán gồm trưởng các bộ phận, kể cả trưởng bộ phận điều tra chính trị, văn hóa, visa, du học, và quốc tịch người Hoa ở nước ngoài. Đứng đầu các bộ phận chuyên trách này là đại sứ hoặc tổng lãnh sự.²¹³

§8.1 Bạo lực và uy hiếp các học viên Pháp Luân Công ở nước ngoài

Các lãnh sự quán Trung Quốc đã thuê người Hoa ở nước ngoài phỉ báng và quấy rối những học viên Pháp Luân Công thường dựng quây thông tin để nâng cao nhận thức về cuộc bức hại tại Trung Quốc. Chẳng hạn như vụ đám côn đồ tấn công các học viên Pháp Luân Công là có liên quan đến Tổng lãnh sự Trung Quốc tại New York Peng Keyu. Ông này bị ghi âm trong một cuộc phỏng vấn qua điện thoại, trong đó ông ta thừa nhận có tham gia cổ xúy đám côn đồ tấn công các học viên.²¹⁴ Ở Hồng Kông, những vụ tấn công tương tự là do các tổ chức chân tay của ĐCSTQ tiến hành.

§§8.1.1 Học viên Pháp Luân Công người Úc bị bắt trong chuyến thăm Nam Phi của Tăng Khánh Hồng²¹⁵

Tăng Khánh Hồng, một nhân vật chủ chốt trong cuộc bức hại Pháp Luân Công của Giang Trạch Dân, đã có chuyến công du tới Nam Phi từ ngày 27 đến ngày 29 tháng 6 năm 2004.

Sau khi hay tin Tăng Khánh Hồng và các quan chức Trung Quốc khác đang đi thăm Nam Phi, khoảng 6 giờ tối giờ địa phương ngày 28 tháng 6, chín học viên Pháp Luân Công Úc đã ra Sân bay Quốc tế Johannesburg để đệ đơn kiện các quan chức Trung Quốc chỉ đạo cuộc bức hại với hy vọng có thể chấm dứt cuộc bức hại (các học viên ở các nước khác đã đệ đơn kiện Giang Trạch Dân vì tội tra tấn và diệt chủng). Vì ở Johannesburg không có học viên Pháp Luân Công nào nên một học viên từ thành phố khác ở Nam Phi đã đón họ. Chín học viên người Úc đã rời sân bay bằng hai chiếc xe hơi tới Nhà khách Tổng thống ở Pretoria.

Trên đường, tầm 8h30 tối, một người trong một chiếc xe hơi trắng đột ngột nổ súng từ bên đường, hơi chệch sau chiếc xe thứ hai do học viên lái, nhắm vào lốp xe và người lái. Chiếc xe bị bắn ít nhất năm lần. Người lái xe, anh David Liang, được đưa ngay tới Bệnh viện Chris Hani-Baragwanath gần đó. Phim chụp X-quang cho thấy một bàn chân của anh bị dập nát, và bệnh viện đã quyết định thực hiện một ca phẫu thuật vào sáng hôm sau.

§§8.1.2 Đặc vụ ĐCSTQ đột nhập nhà học viên Pháp Luân Công Mỹ và cướp đồ

Tầm trưa ngày 8 tháng 2 năm 2006, đặc vụ ĐCSTQ có mang súng đã đột nhập nhà của Tiến sỹ Li Yuan, một học viên Pháp Luân Công tại Atlanta, Georgia. Anh cũng là giám đốc chuyên môn của Thời báo *The Epoch Times*. Đặc vụ ĐCSTQ quán anh ấy bằng chĩa đến khi anh bị ngạt thở. Sau đó, chúng bỏ chĩa ra và bắt đầu đánh anh, nhất là vùng thái dương. Chúng dùng băng dính đã mua để dán miệng, mắt và tai anh lại. Tiến sỹ Li bị trói tay quặt ra sau lưng, chân cũng bị trói nên anh không sao cử động được, cũng không thể nhìn thấy gì hay hô lên được.

Một gã trong chúng hỏi Tiến sỹ Li bằng tiếng Quan Thoại: “Két của mày ở đâu?” Chúng tìm trên tầng, dưới tầng khoảng nửa giờ, lấy đi hai máy tính xách tay, và cạy hai tủ hồ sơ. Hàng xóm của Tiến sỹ Li đã báo cảnh sát sau khi bọn côn đồ rời đi. Tiến sỹ Li được đưa đến bệnh viện bằng xe cứu thương và khâu 15 mũi trên mặt.²¹⁶

Ngày 10 tháng 3 năm đó, một toán trộm đột nhập vào nhà một học viên ở Osaka, Nhật Bản và lấy trộm hai máy tính để bàn, một máy tính xách tay, và một máy quay phim kỹ thuật số mà không động đến tiền mặt và các thứ đồ giá trị khác. Cảnh sát điều tra hiện trường kết luận mục đích của toán trộm này là ăn cắp thông tin. Ngôi nhà này là văn phòng điều hành của *The Epoch Times*, và cuộc đột nhập xảy ra một ngày sau khi tờ báo này công bố bài báo phơi bày việc chính quyền Trung Quốc giết hại các học viên Pháp Luân Công để lấy nội tạng.

Trước hôm xảy ra cuộc đột nhập này, một nhà báo Trung Quốc được phái sang Nhật đã cảnh báo nhân viên của *The Epoch Times* trong một cuộc phỏng vấn rằng: “Mới đây, các học viên Pháp Luân Công đã bị đánh ở Hồng Kông, và xường in

báo *The Epoch Times* tại Hồng Kông đã bị đập phá. Tôi muốn cảnh báo các học viên và các nhóm Pháp Luân Công ở Nhật hãy hết sức thận trọng để bảo đảm an toàn cho mình.” Chủ ngôi nhà này, ông Cai, cho hay ông cũng mấy lần bị dọa qua điện thoại.²¹⁷

§§8.1.3 Lãnh sự quán Trung Quốc kích động tấn công học viên Pháp Luân Công trên đất Mỹ

13 học viên ở Flushing, New York đã đệ đơn kiện vào năm 2015, trong đó có nêu gần 40 vụ học viên Pháp Luân Công bị đánh đập, quấy rối, đe dọa đến tính mạng trong một "chiến dịch bạo lực, uy hiếp có sự phối hợp nhịp nhàng." Cùng với sự uy hiếp này là "các biểu ngữ tiếng Trung giăng la liệt ở Flushing nhằm xúi giục cư dân và du khách đánh các học viên Pháp Luân Công như cán chượt qua đường."

Trong một sự cố, học viên Li xiurong và Cao Lijun đang đi bộ ở Flushing thì bị bị đơn Li Huahong tấn công. Li Huahong đã tụ tập một đám đông tầm 20-30 người. Trong khi học viên Cao Lijun tìm cách trốn thoát và tìm người giúp đỡ thì học viên Li Xiurong bị đám đông giữ lại và hô hoán: "Giết cô ta đi", "Đánh chết cô ta đi".

Đơn kiện cũng trình bày một số sự việc tương tự, trong đó ba học viên Pháp Luân Công đang đi bộ ở Flushing vào ngày 14 tháng 7 năm 2014 thì một trong những bị đơn bảo họ: "Chúng mày còn tệ hơn chó. Tao sẽ vây bắt và thanh toán sạch chúng mày trong ba tháng. Tao sẽ siết cổ tất cả chúng mày tới chết.... Tao sẽ kết liễu chúng mày. Tao sẽ moi tim, gan, phổi chúng mày ra. Rồi sẽ có người giết chúng mày."

Năm 2008, các vụ đám côn đồ tấn công các học viên Pháp Luân Công ở Flushing là có liên quan tới Lãnh sự quán Trung Quốc tại New York. Tổng lãnh sự Peng Keyu thừa nhận trong một băng ghi âm rằng ông ta đã "bí mật cổ động" và đích thân cảm ơn đám côn đồ, và "dàn dựng một số việc khác tại hiện trường". Một số nguồn tin báo cho *Epoch Times* biết Peng đã trả cho đám côn đồ, mỗi tên từ \$50 đến \$100 một ngày vì tham gia vào các hoạt động phá rối này.²¹⁸

Những vụ kích động thù hận tương tự cũng xảy ra ở các thành phố khác hoặc do các tổ chức có quan hệ với ĐCSTQ trực tiếp xúi giục, hoặc do những tuyên truyền vu khống Pháp Luân Công qua các tổ chức và truyền thông do ĐCSTQ kiểm soát.

Sau một loạt vụ đánh đập các học viên ở San Francisco, Hạ nghị sỹ Ed Royce đã viết thư cho Bộ Ngoại giao để bày tỏ quan ngại về "nguy cơ nghiêm trọng" do các viên chức đại diện Trung Quốc mở rộng cuộc bức hại Pháp Luân Công sang Mỹ.²¹⁹ Trong một vụ tấn công, thủ phạm đã đâm vào mặt một nam học viên cao tuổi, rồi tuôn ra một tràng phỉ báng Pháp Luân Công, dọa: "Nếu ở Trung Quốc, tao đã bẻ gãy chân mày rồi."

§§8.1.4 Quan chức ngoại giao Trung Quốc chỉ đạo các vụ bạo lực và gây rối trong các chuyến thăm cấp quốc gia

Khi các quan chức Trung Quốc thực hiện chuyến công du nước ngoài, lãnh sự quán Trung Quốc ở nước sở tại thường thuê “nhóm đón đoàn” vây cờ Trung Quốc và ngăn đoàn đại biểu Trung Quốc nhìn thấy biểu ngữ của các học viên Pháp Luân Công kháng nghị ôn hòa nhằm kêu gọi chấm dứt cuộc bức hại tại Trung Quốc.

Năm 2014, khi chủ tịch Tập Cận Bình tham gia hội nghị thượng đỉnh G20, các nhóm đón đoàn do ĐCSTQ tại Úc thuê toan chặn và tấn công các học viên ở Brisbane và Canberra thì bị cảnh sát địa phương đuổi đi, quăng cờ của họ đi, và cấm họ tới gần những người kháng nghị Pháp Luân Công. Cảnh sát còn giúp các học viên giương biểu ngữ cao lên để đoàn xe hộ tống của ông Tập nhìn thấy.

Hai nhà ngoại giao Trung Quốc bị bắt tại Argentina và Cộng hòa Séc vì dùng vũ lực để phá rối cuộc kháng nghị ôn hòa của các học viên Pháp Luân Công nước sở tại trong chuyến thăm của đoàn đại biểu Trung Quốc hồi mùa hè năm 2014.

Ở Auckland và Wellington, New Zealand, cảnh sát giúp các học viên tìm vị trí đẹp nhất để giương biểu ngữ. Khi nhóm đón đoàn tới, cảnh sát điều họ sang bên kia đường. Còn có bảy cảnh sát túc trực để bảo vệ các học viên.

§§8.1.5 Quấy rối và hăm dọa học viên và du khách ở Hồng Kông

Từ năm 2012, Hội Thanh niên Quan Ái Hồng Kông - một tổ chức mở rộng của Phòng 610 ở Trung Quốc Đại lục - thường xuyên quấy rối các học viên Pháp Luân Công và phá rối sự kiện của họ ở Hồng Kông.²²⁰

Thành viên của nhóm này mặc áo phông xanh, đi đi lại lại quanh các học viên tại nơi diễn ra sự kiện, dùng loa âm lượng lớn ở cự ly gần mà phát ra những lời lăng mạ và dọa nạt, nhổ vào họ, thậm chí đánh họ. Trong một sự cố, một thành viên của Hội Thanh niên Quan Ái đã vung con dao lớn lên đe dọa một người kháng nghị Pháp Luân Công.

Ngoài che các biểu ngữ của các học viên, thành viên Hội Thanh niên Quan Ái còn chằng biểu ngữ phỉ báng Pháp Luân Công. Một du khách tới Hồng Kông đã nhớ lại một cảnh tượng hồi tháng 1 năm 2019 như sau:²²¹

Khi một học viên vừa bắt đầu nói về cuộc bức hại của ĐCSTQ, thành viên của Hội Thanh niên Quan Ái liền xông vào ngắt lời họ. Trên trang phục của các thành viên Hội Thanh niên Quan Ái đầy những lời phỉ báng Pháp Luân Công. Họ còn mang loa phát ra những thông điệp tương tự.

Họ không để du khách đọc áp phích của các học viên, mà hăm dọa bằng cách ghi hình họ và dọa sẽ đăng những video đó lên mạng. Mỗi thành viên của Hội Thanh niên Quan Ái đeo một máy quay ở cổ để có thể dễ dàng và

liên tục quay bắt cứ ai tiếp xúc với các học viên. Họ cũng rất hung hãn. Ngược lại, các học viên căm biểu ngữ và áp phích lại ôn hòa.

Ngày 24 tháng 9 năm 2019, cô Liêu Thu Lan, một học viên Pháp Luân Công, đã bị hai tên côn đồ tấn công ở vùng lân cận Lai Chi Kok, Hồng Kông. Sau khi bị đánh tới tấp bằng dùi cui gập, đầu cô Liêu bị chảy máu đầm đìa. Vụ tấn công này xảy ra khi cô Liêu vừa rời khỏi Đồn Cảnh sát Trường Sa Loan, sau một cuộc họp để xin cấp phép cho các hoạt động của Pháp Luân Công vào ngày 1 tháng 10, ngày Quốc khánh của Trung Cộng.²²²

§8.2 Bức hại ở nước ngoài và học viên về Trung Quốc

Một số chính phủ có ý thức hệ tương đồng với chính quyền Trung Quốc hoặc chịu áp lực trực tiếp của Bắc Kinh đã chọn hợp tác với chính sách bức hại của ĐCSTQ lúc này hay lúc khác bằng cách bắt giữ các học viên Pháp Luân Công và/hoặc trục xuất họ về Trung Quốc để họ bị tra tấn, thậm chí là cái chết.

Trường hợp 1: Cặp vợ chồng người Campuchia bị trục xuất, bị tống vào trại lao động cưỡng bức ở Trung Quốc²²³

Hai vợ chồng Hoa kiều cao tuổi làm việc tại Campuchia bị chủ lao động phát hiện là tu luyện Pháp Luân Công khi xem trộm thư của họ. Tháng 8 năm 2002, sau khi bị chủ lao động tố giác với Đại sứ quán Trung Quốc, hai vợ chồng họ bị các viên chức của Đại sứ quán và cảnh sát Campuchia đã bắt và đưa về Trung Quốc, bắt chấp quy chế tị nạn của Liên Hợp Quốc. Sau đó, họ bị đưa vào trại lao động cưỡng bức.

Nhân viên Đại sứ quán Trung Quốc tại Campuchia còn tìm cách bắt giữ hai học viên cao tuổi khác, nhưng họ đã đi trốn để tránh bị bắt. Khi một quan chức cấp cao của cơ quan tị nạn Liên Hợp Quốc can thiệp, hai học viên này cuối cùng đã được tị nạn ở một quốc gia khác.

Trường hợp 2: Nga trục xuất các học viên Pháp Luân Công bắt chấp quy chế tị nạn của Liên Hợp Quốc

Ngày 28 tháng 3 năm 2007, cô Mã Huệ và con gái tám tuổi Mã Tinh Tinh bị sáu cảnh sát của Phòng Trục xuất của Cục Di trú ở St. Petersburg bắt tại nhà, dù đã được cấp quy chế tị nạn của Liên Hợp Quốc. Đêm đó, một cảnh sát nữ người Nga và một số cảnh sát của chính quyền Trung Quốc đã buộc hai mẹ con phải lên chuyến bay tới Bắc Kinh. Tuy nhiên, gia đình cô không thấy cô Mã hay con gái của cô tại sân bay ở Bắc Kinh. Sau đó, họ nhận được một cuộc điện thoại từ một người đàn ông nói với họ rằng Mã Tinh Tinh đã đến nhà chị cô Mã, nhưng không rõ cô Mã có được về nhà hay không. Gia đình cô nghi ngờ cô đang bị nhân viên an ninh nhà nước bắt giữ.²²⁴

Ngày 12 tháng 5 năm, một số viên chức di trú Nga đã đưa ông Cao Xuân Mãn 73 tuổi, rời khỏi nhà mà không có bất kỳ lời giải thích hay giấy tờ gì. Tối hôm đó, cảnh sát đã báo cho vợ ông là bà Mira, người Nga, rằng chính quyền đã đưa ông Cao đến Moscow để chờ chuyến bay sớm nhất tới Bắc Kinh. Ông Cao, cựu giáo sư tại Đại học Thanh Hoa, đã trốn khỏi Trung Quốc vì cuộc bức hại Pháp Luân Công. Ông đã được cấp quy chế tị nạn của Liên Hợp Quốc vào năm 2003.²²⁵

Trường hợp 3: Việt Nam kết án tù hai học viên vì phát tin tức không kiểm duyệt vào Trung Quốc bằng sóng radio²²⁶

Tháng 11 năm 2011, tại Hà Nội, anh Vũ Đức Trung, giám đốc điều hành 31 tuổi của một công ty công nghệ cao, cùng anh rể 36 tuổi là anh Lê Văn Thành bị kết án tù lần lượt là hai năm và ba năm. Hai anh em họ bị buộc tội “truyền tin trái phép lên mạng viễn thông” vì đã phát sóng chương trình tin tức của Đài Phát thanh Hy vọng (Sound of Hope) qua sóng phát thanh ngắn vào Trung Quốc. Các chương trình của Đài Phát thanh Hy vọng thường đưa tin về các vi phạm nhân quyền, các vụ tham nhũng, và cuộc đàn áp các học viên Pháp Luân Công cũng như các nhóm bị bức hại khác. Anh Trung bắt đầu phát sóng vào tháng 4 năm 2009. Hai anh em họ bị bắt vào ngày 11 tháng 6 năm 2010.

Bản án của họ được công bố trong bối cảnh các học viên Pháp Luân Công Việt Nam bị gia tăng sách nhiễu trên diện rộng dưới áp lực trực tiếp của ĐCS TQ. Theo bản cáo trạng, chính phủ Việt Nam đã bắt giữ hai anh sau khi Đại sứ quán Trung Quốc gửi một công hàm ngoại giao ngày 30 tháng 5 năm 2010 tới Cục An ninh Điều tra thuộc Bộ Công An Việt Nam. Bản cáo trạng có nêu: “Công hàm chỉ ra rằng Bộ Công an ở Trung Quốc đã phát hiện tín hiệu vô tuyến từ lãnh thổ Việt Nam có nội dung về Pháp Luân Công giống nội dung phát trên Đài Phát thanh Hy vọng. Tất cả các hoạt động của người tu luyện Pháp Luân Công trên lãnh thổ Việt Nam phải bị tấn công và ngăn chặn.”

Ban đầu, phiên xử được lên lịch diễn ra vào tháng 10. Vào sáng ngày diễn ra phiên xét xử theo lịch ban đầu, có ít nhất 30 học viên Pháp Luân Công tỉnh tọa trước Đại sứ quán Trung Quốc đã bị chính phủ Việt Nam bắt giam. Theo các nhân chứng, các học viên này đã bị tổng lên một chiếc xe buýt, có người còn bị dùng bạo lực, sau đó bị tách thành các nhóm nhỏ hơn và bị đưa đến các nơi khác nhau. Một số học viên đang ngồi thiền tại Công viên Lê Văn Tám cũng bị giam giữ.²²⁷

Trường hợp 4: Hàn Quốc trục xuất các học viên, từ chối tị nạn dưới áp lực của ĐCS TQ

Từ năm 2009 đến năm 2011, chính phủ Hàn Quốc đã trục xuất ít nhất 10 học viên Pháp Luân Công về Trung Quốc và từ chối đơn xin tị nạn của 56 học viên khác. Một quan chức trong chính phủ Hàn Quốc nói với các phóng viên rằng Lý Trường

Xuân, ủy viên của Ủy ban Thường vụ Bộ Chính trị ĐCSTQ, đã gây áp lực với chính phủ Hàn Quốc để “đuổi các học viên Pháp Luân Công ra khỏi Hàn Quốc”. Điều này xảy ra không lâu trước khi Bộ Tư pháp Hàn Quốc bắt đầu từ chối đơn xin tị nạn từ các học viên Pháp Luân Công. Việc trục xuất bắt đầu ngay sau đó.²²⁸

Doãn Hương Tử, một học viên bị trục xuất khỏi Hàn Quốc về Trung Quốc vào ngày 30 tháng 1 năm 2010, sau đó đã tìm cách trốn thoát khỏi Trung Quốc. Sau đây là trích đoạn từ lời kể của cô về những gì cô đã trải qua sau khi bị đưa về Trung Quốc.²²⁹

Nhân viên an ninh nhà nước đã lục soát nhà tôi bất hợp pháp, giám sát và sách nhiễu tôi.

Cảnh sát đưa đến một người từng là một học viên đã bị ĐCSTQ lừa dối để tẩy não tôi. Người này lạnh lùng, đầy toan tính. Ông ấy nhồi nhét những lý giải lệch lạc về Pháp Luân Công vào đầu tôi. Lúc đó, tôi đã không ngủ gần 72 giờ nên đầu óc không thanh tỉnh. Tôi đã ký bản cam kết tuyên bố không tu luyện Pháp Luân Công nữa. Sau đó, tôi được thả ra. Họ yêu cầu tôi phải báo cáo cho họ trước khi tôi đi bất kỳ đâu. Họ còn bắt đầu theo dõi điện thoại của tôi.

Trong các cuộc thẩm vấn, tôi phát hiện ra hệ thống cảnh sát của ĐCSTQ biết rất nhiều về các học viên Pháp Luân Công tại Hàn Quốc. Họ đề cập đến tên của nhiều điều phối viên ở Hàn Quốc cũng như các học viên từ thành phố Diên Cát, tỉnh Cát Lâm Trung Quốc sang Hàn Quốc vào dịp nào. Họ hỏi tôi có biết họ không. Họ cho tôi xem một bức ảnh của Đoàn Nhạc Tian Guo của Hàn Quốc được chụp trong một cuộc diễu hành. Tôi để ý thấy có tôi trong hình. Họ yêu cầu tôi xác định những học viên Pháp Luân Công trong bức ảnh. Họ còn cho tôi xem một danh sách các học viên Pháp Luân Công đã giúp các học viên khác nộp đơn xin tị nạn. Đặc vụ của ĐCSTQ thậm chí còn tới các điểm luyện Pháp Luân Công của chúng tôi ở Hàn Quốc.

Sau khi tôi được thả, mặc dù không còn bị cầm tù nữa, nhưng tôi lại vô cùng đau khổ. Pháp Luân Công không chỉ phục hồi sức khỏe của tôi mà còn cho tôi một tinh thần khỏe mạnh. Vậy mà, tôi đã phản bội Pháp Luân Công, làm trái với lương tâm của chính mình. Tôi thấy tuyệt vọng, nhục nhã và ân hận.

Cô Doãn đã quyết định quay lại tu luyện Pháp Luân Công một tháng sau đó. Tuy nhiên, cô phải giữ kín việc này vì cô đang bị giám sát và thường xuyên có kẻ đáng ngờ theo dõi. Cô nhớ lại:

Giữa tháng 3 năm 2011, nhân viên Phòng 610 Diên Cát gọi tới và yêu cầu gặp tôi tại một quán trà. Cuộc gặp mặt kéo dài khoảng 30 phút. Họ nói với tôi rằng tôi có thể sang Hàn Quốc một lần nữa với điều kiện: tôi phải giúp họ thu thập thông tin về các học viên Pháp Luân Công tại Hàn

Quốc.

Họ muốn tôi làm đặc vụ cho ĐCSTQ và định dạy tôi kỹ năng máy tính để gửi thông tin tình báo Pháp Luân Công cho họ qua Internet. Tôi từ chối lời đề nghị của họ ngay tại chỗ. Sau đó, họ bảo nếu tôi từ chối hợp tác, thì sẽ không có cơ hội nào cho tôi rời khỏi Trung Quốc. Tên tôi đã nằm trong danh sách đen ở hải quan, bất kỳ ai trong danh sách đó đều bị cấm ra khỏi Trung Quốc.

Mấy tháng sau đó, tôi không nghe tin gì từ họ. Tôi liên tục sống trong nỗi sợ hãi. Tôi đã chuyển chỗ ở mấy lần, nhưng vẫn bị nỗi sợ hãi đeo bám. Tôi đã quyết định trốn khỏi Trung Quốc.

§8.3 Đe dọa quan chức ngoại giao và tổ chức dân sự hải ngoại

Đại sứ quán và lãnh sự quán Trung Quốc trên khắp thế giới thường xuyên liên lạc với các tổ chức và các quan chức của họ tại nước ngoài, từ các chính trị gia cấp quốc gia đến các ủy viên hội đồng thành phố, với mục đích phỉ báng Pháp Luân Công và can thiệp vào các hoạt động của các học viên. Chiến lược của các lãnh sự quán là chiến dịch xuyên tạc và uy hiếp trực tiếp.

§§8.3.1 Can nhiễu hoạt động kháng nghị ôn hòa

Ngoài việc ngăn chặn, uy hiếp và tấn công các học viên Pháp Luân Công tổ chức kháng nghị ôn hòa để nâng cao nhận thức về cuộc bức hại ở Trung Quốc, ĐCSTQ còn gây áp lực ép chính phủ các nước xâm phạm quyền hội họp hợp pháp và tự do ngôn luận của các học viên trong các chuyên thăm của các quan chức Trung Quốc. Chính phủ một số nước đã vi phạm luật pháp của chính họ khi đồng ý với các yêu sách của chính quyền Trung Quốc.

Trường hợp 1: Iceland cúi đầu trước áp lực của ĐCSTQ khi cấm học viên nhập cảnh

Tháng 6 năm 2002, khi Tổng Bí thư ĐCSTQ Giang Trạch Dân đến thăm Iceland, chính phủ nước này đã cấm các học viên Pháp Luân Công nhập cảnh dưới sức ép của các quan chức Trung Quốc. Điều này đã gây ra phản ứng mãnh liệt của công dân Iceland khi họ tập hợp để hỗ trợ các học viên Pháp Luân Công.²³⁰ Ông Joel Chipkar, một học viên Pháp Luân Công người Canada vừa tới Iceland vài ngày cho biết: “Đâu đâu người ta cũng nói về việc này... cả nước đều đứng về phía Pháp Luân Công. Nó đã trở thành câu chuyện nổi bật nhất trên mọi kênh truyền thông, mọi đài truyền hình, đài phát thanh, mọi tờ báo ở đây.”

Ngày 9 tháng 6 năm 2002, một nhóm lớn người Iceland đã tham gia hoạt động của các học viên Pháp Luân Công trong công viên để học các bài công pháp Pháp

Luân Công và bày tỏ quan ngại về tình huống này. Một người nói: “Tôi đứng đây cùng các bạn. Nếu các đại biểu Trung Quốc muốn nã súng vào các bạn, họ phải bắn tôi trước.”

Người phát ngôn của Trung tâm Thông tin Pháp Luân Đại Pháp Peter Jauhal cho biết: “Chúng tôi liên tục nhận được hàng loạt email và những cuộc điện thoại ủng hộ của người dân Iceland. Chúng tôi đều cảm động, phấn chấn trước làn sóng ủng hộ này.”

Hầu như bức thư nào cũng bày tỏ sự phẫn nộ về việc chính phủ Iceland ban hành lệnh cấm các học viên Pháp Luân Công trong chuyến thăm của Giang. Nhiều người còn đề xuất sẽ tổ chức kháng nghị ôn hòa để phản đối cuộc bức hại Pháp Luân Công thay cho những người bị từ chối nhập cảnh.

Trường hợp 2: Serbia từ chối nhập cảnh cho học viên Pháp Luân Công trong thời gian diễn ra Hội nghị thượng đỉnh Trung Quốc

Từ ngày 16 đến 17 tháng 12 năm 2014, 11 học viên Pháp Luân Công Châu Âu đã bị ép rời khỏi Belgrade, Serbia, trước thời gian diễn ra Hội nghị thượng đỉnh Trung Đông Âu - Trung Quốc. Họ bị giữ ở bên ngoài Belgrade trong thời gian diễn ra sự kiện và bị trục xuất về Bulgaria, Slovakia và Phần Lan sau khi hội nghị thượng đỉnh kết thúc. Chính quyền địa phương đã từ chối đơn xin giấy phép kháng nghị của các học viên mà không đưa ra lý do nào.²³¹

Trường hợp 3: Các học viên bị từ chối nhập cảnh Hồng Kông để tham gia cuộc kháng nghị ôn hòa²³²

Ngày 26-27 tháng 4 năm 2019, khoảng 70 học viên Pháp Luân Công đến từ Đài Loan đã bị trục xuất khỏi Hồng Kông khi họ tới tham gia “Cuộc diễu hành kỷ niệm 20 năm ngày diễn ra cuộc thỉnh nguyện 25/4” trong khi họ đều có giấy tờ hợp pháp để nhập cảnh vào Hồng Kông.

Bà Đinh, một học viên Đài Loan bị trục xuất khỏi Hồng Kông, nhớ lại như sau:

Hải quan ở Hồng Kông tỏ ra căng thẳng khi thấy tên tôi. Anh ấy yêu cầu tôi điền vào một mẫu đơn và đưa tôi vào một căn phòng nhỏ. Anh ấy bảo dù tôi có visa hợp lệ, nhưng chính sách không cho phép tôi nhập cảnh vào Hồng Kông.

Hội đồng các Vấn đề Đại lục của Đài Loan (MAC) đã ban hành một tuyên bố lên án việc chính quyền Hồng Kông đối xử bất công đối với hàng chục người Đài Loan. “Chúng tôi coi quyền tự do ngôn luận và tự do tôn giáo là nhân quyền cơ bản. Chúng tôi hy vọng chính quyền Hồng Kông có thể ứng xử phù hợp và tôn trọng những biểu hiện ôn hòa và hợp pháp của công dân Đài Loan”, ông Khâu Thùy Chính, Phó Chủ tịch kiêm người phát ngôn của Hội đồng các Vấn đề Đại lục phát biểu. Ông đặt ra câu hỏi làm thế nào mà chính quyền Hồng Kông lại có

được thông tin về kế hoạch chuyển đi của các công dân Đài Loan và từ chối nhập cảnh một cách có chọn lọc cho tất cả các học viên Pháp Luân Công trên chuyến bay đó. Ông cho biết bước tiếp theo sẽ phải điều tra sự xâm phạm quyền riêng tư của công dân Đài Loan.

§§8.3.2 Can nhiễu các hoạt động cộng đồng

Khi các học viên đăng ký tham gia diễu hành và các sự kiện cộng đồng khác, nhân viên lãnh sự quán Trung Quốc thường liên lạc với các nhà tổ chức sự kiện để yêu cầu họ không cho các học viên Pháp Luân Công tham gia và không hỗ trợ các hoạt động của họ.

Ở San Francisco, các học viên đã nhiều lần bị Phòng Thương mại Trung Quốc gây trở ngại khi tham gia cuộc diễu hành Tết Nguyên Đán theo sự chỉ đạo của Rose Pak, một người bạn của Giang Trạch Dân, từng có quan hệ mật thiết với Lãnh sự quán Trung Quốc và tích cực tiếp tay cho cuộc bức hại Pháp Luân Công tại vùng vịnh này.²³³

Ở Đan Mạch, các học viên Pháp Luân Công đột nhiên bị thu hồi lời mời tham gia một lễ hội văn hóa châu Á năm 2002 sau khi các tổ chức người Trung Quốc khác dọa rút khỏi sự kiện này vì bị chính quyền Trung Quốc gây áp lực. Theo tờ báo Politiken của Đan Mạch, “Đại sứ quán Trung Quốc tại Copenhagen không hài lòng khi ban đầu [Pháp Luân Công] có mặt trong bức ảnh tại lễ hội, dù họ chỉ định trình diễn một điệu múa Trung Quốc [truyền thống].” Sau đó, nhà tổ chức lễ hội đã gửi giấy phép biểu diễn cho các học viên vào ngày cuối của sự kiện kéo dài ba ngày này.²³⁴

Ở Úc, buổi sáng ngày diễn ra cuộc Diễu hành Giáng sinh Perth 2018, các học viên Pháp Luân Công được thông báo rằng họ không được trưng biểu ngữ Pháp Luân Công hay mặc áo in tên Pháp Luân Công, rằng đài truyền hình đưa tin về sự kiện cũng không được đề cập đến Pháp Luân Công. Trong cuộc diễu hành không có nhóm nào bị áp những hạn chế như vậy. Tờ báo toàn quốc *The Australian* đưa tin một người tuyên bố là làm việc cho Tổng Lãnh sự quán Trung Quốc tại Perth đã gọi điện cho nhà tổ chức cuộc diễu hành vào ngày hôm trước và yêu cầu họ không cho các học viên tham gia.²³⁵

Tại Scotland, năm 2003, Lãnh sự quán Trung Quốc đã viết thư cho nhà tổ chức Lễ hội Một Thế giới của Edinburgh để yêu cầu hủy hội thảo của các học viên trong chương trình lễ hội. Ban tổ chức đã phớt lờ lời phàn nàn của Lãnh sự quán Trung Quốc và nói: “Mời ai là quyền của chúng tôi!”²³⁶

§§8.3.3 Can nhiễu Biểu diễn Shen Yun

Nghệ thuật Biểu diễn Shen Yun là một đoàn nghệ thuật múa và âm nhạc cổ điển Trung Hoa do các học viên Pháp Luân Công thành lập với sứ mệnh khôi phục tinh hoa văn hóa truyền thống Trung Hoa thông qua nghệ thuật biểu diễn.

Vì Shen Yun có tiết mục kể về cuộc bức hại Pháp Luân Công tại Trung Quốc trên sân khấu, nên ĐCSTQ đã ra sức phá hoại các buổi biểu diễn kể từ khi đoàn nghệ thuật này thành lập vào năm 2006.

Một trong những thủ đoạn của ĐCSTQ là ra lệnh cho các đại sứ quán và lãnh sự quán của nó trên khắp thế giới gây áp lực cho các nhà hát không ký hợp đồng với Shen Yun hoặc hủy bỏ những thỏa thuận đã có, dọa các nhà quản lý nhà hát rằng quan hệ kinh tế chính trị của nước họ với Trung Quốc sẽ bị tổn hại nếu họ không tuân theo.²³⁷ Song, thủ đoạn này chẳng mấy khi thành công vì chỉ có rất ít nhà hát hủy hợp đồng với Shen Yun. Ví dụ, hai tập đoàn của Đức hợp tác với Shen Yun có nhận được cuộc gọi của Lãnh sự quán Trung Quốc tại Frankfurt, nhưng đã từ chối yêu cầu hủy bỏ hợp tác với Shen Yun. Một công ty còn trả lời rằng: “Chúng tôi có tự do ngôn luận ở Đức. Muốn làm gì thì chúng tôi khắc tự quyết định.”²³⁸

Tuy vậy, một số ít nhà hát đã cúi đầu trước áp lực của ĐCSTQ. Ví dụ, năm 2007, khi Đại sứ quán Trung Quốc đề cập đến vấn đề Shen Yun trong một cuộc họp với Bộ Ngoại giao Đan Mạch thì Nhà hát Hoàng Gia đột nhiên rút hợp đồng khi hai bên chuẩn bị chốt. Sau nhiều lần từ chối trong những năm tiếp theo, năm 2018, có thông tin tiết lộ rằng Đại sứ quán Trung Quốc đã yêu cầu Nhà hát Hoàng gia không cho Shen Yun diễn trên sân khấu quốc gia này.²³⁹

Tại Hàn Quốc, chính quyền Trung Quốc dọa sẽ khiến Đài Phát thanh Truyền hình Hàn Quốc (KBS) mất 8 tỷ đô la doanh thu từ các thỏa thuận làm ăn với Trung Quốc nếu họ để Shen Yun biểu diễn tại Hội trường của KBS. Sau đó, KBS đã hủy hợp đồng với Shen Yun. Tòa án Quận Nam Seoul tuyên bố việc hủy hợp đồng là không có hiệu lực, nhưng sau đó, chính tòa án này lại lật lại quyết định của mình nửa giờ đồng hồ trước khi tất cả các cơ quan hành chính, tòa án, đại sứ quán và nhà hát bước vào các kỳ nghỉ lễ quốc gia, khiến cho các học viên không còn thời gian kháng cáo quyết định đó cho đến khi kết thúc lịch biểu diễn.²⁴⁰

Ngoài uy hiếp, ĐCSTQ còn áp dụng những thủ đoạn lén lút hơn như phá hoại xe lưu diễn của Shen Yun. Có trường hợp phát hiện lốp trước của xe chở đoàn có một vết rạch để lốp không bị xì hết hơi ngay mà sẽ phát nổ dưới áp lực khi chạy trên đường cao tốc. Tuy nhiên, vết rạch đã bị phát hiện khi kiểm tra nên không xảy ra bất kỳ sự cố nào.²⁴¹

Năm 2010, bảy buổi biểu diễn Shen Yun cháy vé ở Hồng Kông đã bị hủy bỏ sau khi sáu nhân viên chủ chốt của bộ phận sản xuất Shen Yun bị từ chối nhập cảnh vào khu tự trị này của Trung Quốc. Mặc dù các diễn viên Shen Yun đã nộp đơn xin visa từ tháng 10 năm 2009, nhưng đến ngày 27 tháng 1, một tuần trước buổi khai mạc, mới có quyết định từ chối visa. Vì quyết định được đưa ra muộn nên người xin visa không còn thời gian để phản ứng bằng hành động pháp lý.²⁴²

Lãnh sự quán Trung Quốc còn tìm cách dọa nạt khán giả để ngăn họ tới dự buổi biểu diễn. Ở một số thành phố ở Bắc Mỹ, các đơn vị trợ giúp kiều đoàn

này là các hiệp hội doanh nghiệp và hiệp hội sinh viên Trung Quốc. Một số lãnh sự quán còn dọa sinh viên Trung Quốc rằng họ sẽ không được về nước nếu bị phát hiện trong ảnh chụp hoặc các đoạn phim về buổi biểu diễn.²⁴³

Mặc dù ĐCSTQ đã ra sức tìm cách ngăn chặn các chính trị gia và khán giả xem Shen Yun, nhưng những thủ đoạn của nó hóa ra lại khởi tác dụng quảng bá cho chương trình này. Khi nhận được thông tin bồi nhọ từ các đại sứ quán Trung Quốc, một nhà lập pháp của Đức liền quyết định đi xem buổi biểu diễn, còn Chủ tịch và một Phó chủ tịch của Nghị viện Châu Âu thì đồng gửi thư chúc mừng để gửi những lời chúc tốt đẹp nhất cho sự thành công của chương trình biểu diễn Shen Yun tại Đức.²⁴⁴

§§8.3.4 Can thiệp bằng pháp luật

Ngày 31 tháng 8 năm 2017, Ủy ban Tư pháp của Thượng viện bang California đã thông qua Nghị quyết (SJR-10) lên án cuộc bức hại Pháp Luân Công ở Trung Quốc. Tuy nhiên, Thượng viện đã bất ngờ bỏ phiếu để đưa dự luật trở lại Ủy ban quy tắc, về cơ bản là ngăn cuộc bỏ phiếu tại Thượng viện ngày 1 tháng 9 theo dự kiến ban đầu.

Nguyên nhân của việc bỏ phiếu bất ngờ này là các thượng nghị sỹ đã nhận được email của Lãnh sự quán Trung Quốc tại San Francisco dọa việc thông qua Nghị quyết này có thể “phá hoại mối quan hệ hữu nghị và sự phát triển bền vững của quan hệ giữa bang California và Trung Quốc”.²⁴⁵

Sau quyết định này, các học viên Pháp Luân Công đã tổ chức mít-tinh ở San Francisco, Sacramento, Los Angeles và San Diego. Thượng Nghị sỹ bang Joel Anderson, người khởi xướng dự luật này, đã bày tỏ sự phẫn nộ trước việc chính quyền Trung Quốc mở rộng cuộc đàn áp quyền tự do ngôn luận sang thượng viện bang California và can thiệp vào quy trình lập pháp của bang.

Điều đáng chú ý là Ủy viên Hội đồng Randy Voepel, người đồng ký nghị quyết, đã từng nhận được một bức thư dọa dẫm của Lãnh sự quán Trung Quốc tại Los Angeles khi ông còn là Thị trưởng của thành phố Santee, bang California. Bức thư này bồi nhọ Pháp Luân Công và nêu ra một loạt yêu sách: “Chúng tôi hy vọng Thành phố sẽ từ góc độ quan hệ Mỹ-Trung và vì lợi ích của công dân nước mình mà cân nhắc các yêu cầu của chúng tôi một cách kỹ lưỡng và không trao cho [nhóm] Pháp Luân Công bất kỳ giải thưởng hay sự hỗ trợ nào, kể cả lấy tên Pháp Luân Công, Pháp Luân Đại Pháp, hay người sáng lập của môn này mà đặt cho một ngày hoặc tuần nào đó. Chúng tôi cũng đề nghị Thành phố không cho Pháp Luân Công đăng ký...”, v.v.²⁴⁶

Ở bang Minnesota, năm 2015, khi hai dự luật (SF2090 và HF2166) lên án nạn thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công của chính quyền Trung Quốc vừa được trình lên Hạ viện và Thượng viện, Lãnh sự quán Trung Quốc tại Chicago đã gây áp lực cho các nhà lập pháp của bang để hai dự luật này không

được chuyển tới các tiêu ban. Lãnh sự quán đã gửi thư lẵng mạ Pháp Luân Công tới các nhà lập pháp, còn Phó Tổng lãnh sự đã gặp Thượng Nghị sỹ bang Dan D. Hall, người soạn dự luật SF2090. Thượng Nghị sỹ Hall sau đó đã cho đăng một bài trên trang web của mình về cuộc họp này và tái khẳng định tầm quan trọng của tự do tôn giáo và tự do ngôn luận.²⁴⁷

§§8.3.5 Chiến dịch email lừa đảo hồng làm mất uy tín của các học viên Pháp Luân Công

Chính quyền Trung Quốc đã thực hiện nhiều chiến dịch gửi email lừa đảo với với mục đích bôi nhọ Pháp Luân Công trong mắt các quan chức nước ngoài. Những email này đều giả danh các học viên Pháp Luân Công ở nước ngoài, nhưng mang đầy những ngôn từ xúc phạm và thường bị truy ra là gửi đi từ Trung Quốc Đại lục.

Gần đến ngày Pháp Luân Đại Pháp Thế giới, ngày 13 tháng 5 năm 2015, một số Nghị sỹ Quốc hội Canada đã bắt đầu nhận được email từ hai nguồn. Một người gửi có tên “Andrew Tang” gọi người nhận email là “đồ ngu” vì đã không tham dự các lễ kỷ niệm Ngày Pháp Luân Đại Pháp và đã mất “cơ hội cuối cùng để được cứu”. Một người gửi khác bảo người nhận là: “Điều đang chờ đợi các người sẽ là sự TOÀN DIỆT!” Phó Chủ tịch Đảng Xanh Bruce Hyer đã nói với các học viên: “Tôi thấy điều này thật vô lý, và liền cho rằng ắt hẳn những email đó gửi từ một nơi nào đó.”²⁴⁸

Các quan chức ở Hoa Kỳ, Pháp, Na Uy, Úc và New Zealand cũng nhận được những email tương tự. Sau trận động đất ở Christchurch năm 2011, các đặc vụ của ĐCSTQ đã gửi email đến các ủy viên của Hội đồng Thành phố Auckland, giả danh là các học viên Pháp Luân Công và tuyên bố rằng trận động đất xảy ra là do mọi người ở đó không tin vào Pháp Luân Công. Tiến sỹ Cathy Casey, một ủy viên của hội đồng thành phố này, cho biết bà tin những email này được là từ chính quyền Trung Quốc mà ra, bởi vì trước đó, tất cả các ủy viên cũng nhận được email chính thức từ Tổng lãnh sự Trung Quốc, trong đó phỉ báng Pháp Luân Công và kêu gọi mọi người không tham dự buổi biểu diễn Shen Yun đã được lên lịch tại Auckland vào tháng 2 năm đó.²⁴⁹

§§8.3.6 Mua chuộc ảnh hưởng chính trị bằng những trò giải trí xa hoa và hăm dọa

Chính quyền Trung Quốc thường xuyên mời các chính trị gia, giáo sư, chuyên gia và các nhân vật có tầm ảnh hưởng ở nước ngoài sang thăm Trung Quốc, đón tiếp họ như những ông bà hoàng để mua chuộc sự ủng hộ của họ đối với ĐCSTQ và ca ngợi chế độ của nó sau khi trở về. Nhiều người thụ hưởng những đãi ngộ này rồi nhắm mắt làm ngơ trước những vi phạm nhân quyền của ĐCSTQ hoặc tích cực trợ giúp chính quyền Trung Quốc che đậy tội ác của nó.

Trường hợp 1: Thị trưởng Vancouver cho giải tán điểm kháng nghị của Pháp Luân Công sau chuyến thăm Trung Quốc

Tháng 8 năm 2001, để giúp người dân địa phương tìm hiểu về cuộc bức hại Pháp Luân Công tại Trung Quốc, các học viên ở Vancouver, Canada đã bắt đầu kháng nghị ôn hòa 24/24 trước Lãnh sự quán Trung Quốc. Tổng Lãnh sự Dương Cường yêu cầu Thị trưởng Lý Kiến Bảo gỡ bỏ biểu ngữ và áp phích kháng nghị của các học viên, nhưng ông Lý từ chối với lý do Canada tôn trọng quyền tự do ngôn luận và tự do tín ngưỡng. Sau đó, Dương công khai thừa nhận đã nhiều lần yêu cầu Vancouver giải tán các cuộc kháng nghị của các học viên Pháp Luân Công nhưng không thành công.

Tuy nhiên, sau khi ông Sam Sullivan được bầu làm Thị trưởng Vancouver vào năm 2005 và sang thăm Trung Quốc, năm 2006, ông đã đệ đơn xin lệnh của Tòa án Tối cao British Columbia để dỡ bỏ các bảng biểu kháng nghị của các học viên Pháp Luân Công và cúp lều xanh nhỏ dựng trước lãnh sự quán trong hơn năm năm. Lệnh cấm được ban hành vào năm 2009, nhưng sau đó, các học viên đã thắng trong vụ kháng cáo lệnh này tại Tòa Phúc thẩm British Columbia.

Ban đầu, ông Sullivan phủ nhận mọi quan hệ với Lãnh sự quán Trung Quốc trước khi đưa ra quyết định giải tán điểm kháng nghị. Sau đó, khi được hỏi về điều này một lần nữa, ông cho biết ông đã được Dương Cường mời ăn tối riêng tại dinh thự của cựu Tổng lãnh sự, tại đó, ông Sullivan nói với Cường rằng ông đã đệ đơn lên Tòa án Tối cao British Columbia và sắp có phán quyết.

Báo chí do ĐCSTQ kiểm soát đã xuất bản một số bài báo tung hô ông Sullivan. Tờ *The Vancouver Sun* đã đăng bài phỏng vấn ông Sullivan, có đoạn: “Trong chuyến thăm Trung Quốc của tôi, tôi được nghênh đón bằng thảm đỏ và đối đãi như một ông hoàng. Tiếc là Vancouver không có ngân sách lớn đến thế để tôi có thể đáp lại họ.”²⁵⁰

Trường hợp 2: Cựu Nghị sỹ Canada kể lại những chuyến đi riêng sang Trung Quốc

Cựu Nghị sỹ Canada Rob Anders nhớ lại chính quyền Trung Quốc đã nỗ lực bài bản thế nào để giành được sự ưu ái của ông và các chính trị gia khác của Canada: “Mỗi câu đầu tiên của họ là một vụ làm ăn. Nếu các vị không chấp thuận, họ sẽ chuyển sang thỏa thuận thứ hai: những cô gái trẻ đẹp. Nếu các vị vẫn không mắc bẫy, họ sẽ thử dùng rượu hoặc những thứ khác.”

Ông nhận thấy ĐCSTQ cũng đối xử như thế với nhân viên và người thân của các quan chức: “Tôi biết khi nhân viên của các bộ trưởng sang Trung Quốc, không có trường hợp nào mà không có một cô gái sẽ tới hỏi họ có muốn vui vẻ không, đi ăn tối cùng nhau, hoặc đi hát karaoke. Rồi họ sẽ uống rượu và vui chơi. Sau đó, nó sẽ như phản ứng dây chuyền... Họ sẽ cho các vị xem đoạn video ghi lại hoạt động của các vị ở Trung Quốc. [Họ sẽ nói:] ‘Ông biết đấy, chúng ta là bạn

bè, phải không? Chúng tôi không muốn thứ video này ảnh hưởng đến sự nghiệp của các ông nên chúng tôi sẽ gửi lại video cho các ông, nhưng chúng tôi không thể đảm bảo là không có bản sao nào khác. Các ông biết chúng ta là bạn bè mà, vì chúng tôi đã giúp các ông rất nhiều rồi, chẳng phải các ông cũng nên thể hiện sự cảm kích sao?”

Ông Anders kể một lần khác sang Trung Quốc cùng một nghị sỹ đưa theo con trai 14 tuổi. Năm phút sau khi họ vào khách sạn, một cô gái Trung Quốc đã gõ cửa phòng con trai ông ấy, buông lời ve vãn, rồi mời cậu đi ăn, hát karaoke và đi nhảy. Con trai ông đã đi cùng cô gái, và suốt tuần hai cha con ở đó, ông không thấy mặt cậu đâu cả.²⁵¹

Những ví dụ khác về việc mua chuộc ảnh hưởng bằng những tiếp đón thịnh tình và hăm dọa

Ông Larry O'Brien, Thị trưởng Ottawa, đã từng là người năm nào cũng ban hành tuyên bố mừng Ngày Pháp Luân Đại Pháp Thế giới. Tuy nhiên, tháng 5 năm 2010, sau khi có chuyến công tác tới Trung Quốc, ông không còn ban hành tuyên bố như vậy nữa và giải thích rằng ông đã "có một cam kết" ở Trung Quốc.²⁵²

Cựu quan chức ngoại giao Trung Quốc Trần Dụng Lâm kể lại trường hợp của một nghị sỹ Úc có quan hệ tình dục với một cô gái dưới 16 tuổi ở Trung Quốc. Ông đã bị giam giữ, lập hồ sơ và được thả ra không công khai. Sau đó, ông đã phát biểu trên tivi ủng hộ chính phủ Trung Quốc. Ông Trần giải thích: “Khi các phái đoàn quan trọng sang Trung Quốc, họ đều bị giám sát chặt chẽ, và nếu cần, ĐCSTQ sẽ gài cái bẫy, bất kể phái đoàn đến từ Úc hay Canada cũng thế.”²⁵³

§8.4 Kiểm duyệt các kênh truyền thông ở nước ngoài

ĐCSTQ cũng đã lợi dụng các đại sứ quán và lãnh sự quán Trung Quốc để kiểm duyệt các kênh truyền thông tiếng Trung ở hải ngoại. Chẳng hạn, Tổng lãnh sự Trung Quốc tại Melbourne, Úc đã chỉ thị cho những người đứng đầu các tờ báo Trung Quốc địa phương không được đăng bất kỳ bài viết nào về Pháp Luân Công trước khi gửi fax cho Lãnh sự quán Trung Quốc duyệt. Do vậy, kể từ đó các tờ báo Trung Quốc tại Melbourne đã từ chối đăng các bài báo về Pháp Luân Công, trong đó có một số kênh truyền thông nói với các học viên rằng họ phải chịu áp lực rất lớn.

Năm 2008, Tổ chức Phóng viên Không Biên giới tại Paris đăng một bản tin audio cho biết EutelSat, một cơ quan điều hành vệ tinh của Pháp, dưới áp lực của ĐCSTQ, đã ngừng phát sóng của Đài Truyền hình Tân Đường Nhân, một đài truyền hình độc lập do các học viên Pháp Luân Công thành lập, vào Trung Quốc. Bà Tôn Ngọc Tỷ, Đại sứ Trung Quốc tại Italy, cho biết trong một cuộc phỏng vấn qua điện thoại: “Tôi đã liên lạc với chủ tịch và phó chủ tịch của EutelSat. Tôi hỏi họ tại sao họ lại giúp Pháp Luân Công phát sóng vào Trung Quốc. Họ giải thích

với tôi rằng họ không muốn như vậy, và họ đã bị lừa, v.v. Dù sao, đó cũng là lời giải thích của họ.”

EutelSat đã thông báo cho bà Tôn ngay sau khi họ ngừng phát sóng. Bà Tôn còn nói: “Họ cũng hứa với chúng tôi rằng họ sẽ không tham gia vào bất kỳ hoạt động nào liên quan đến Pháp Luân Công nữa... Tôi đã khen họ vì đã ngừng phát sóng. Tôi cũng bảo họ đừng có dính dáng gì [tới Pháp Luân Công] nữa. Tôi nói với họ rằng họ cần hợp tác với chúng tôi và quảng bá hình ảnh tích cực về Trung Quốc. Họ liên tục xin lỗi và hứa sẽ không để xảy ra việc này nữa.”

Khi được hỏi EutelSat sẽ nhận lại được gì, bà Tôn giải thích: “Họ muốn hợp tác với Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc. Ngoài ra, EutelSat có các vệ tinh liên lạc và khí tượng, vì vậy họ muốn hợp tác với ngành hàng không vũ trụ Trung Quốc. Họ muốn thuê thiết bị của chúng tôi để phóng vệ tinh của họ.”²⁵⁴

Tuy nhiên, không phải hãng thông tấn nào cũng tuân theo các yêu sách của ĐCSTQ. Đầu tháng 3 năm 2001, Tổng lãnh sự Trung Quốc tại San Francisco đã viết cho Tạp chí Thế giới (*World Journal*), yêu cầu bộ phận xuất bản ngừng in quảng cáo cho Pháp Luân Công, và nói thêm rằng việc chạy những quảng cáo như vậy sẽ làm tổn hại đến danh tiếng của Tạp chí. Một giám đốc điều hành của tờ báo cho rằng Pháp Luân Công được tự do duy trì quan điểm riêng của mình.

§8.5 Áp lực đối với các doanh nghiệp bên ngoài Trung Quốc

Cũng như các công ty nước ngoài là cánh tay đắc lực của ĐCSTQ hoạt động tại Trung Quốc để kiểm duyệt thông tin về Pháp Luân Công và phân biệt đối xử các học viên, một số công ty hoạt động bên ngoài Trung Quốc cũng đã cúi đầu trước áp lực của chính quyền Trung Quốc để duy trì sự tiếp cận của họ vào thị trường Trung Quốc.

Trường hợp 1: Khách sạn Bangkok Marriott hủy khóa học các bài công pháp Pháp Luân Công²⁵⁵

Trong một hội nghị y tế quốc gia ở Bangkok năm 2003, người quản lý trung tâm thể dục của Khu nghỉ dưỡng Bangkok Marriott Resort & Spa tại Royal Gardens Riverside đã mời Tiến sỹ Paitoon hướng dẫn các bài công pháp Pháp Luân Công tại khách sạn. Ba tuần sau khi lớp học diễn ra, Tiến sỹ Paitoon nhận được một cuộc gọi từ một người quản lý khách sạn, thông báo rằng các lớp học không thể tiếp tục. Người quản lý thừa nhận rằng khách sạn đã bị Đại sứ quán Trung Quốc gây sức ép phải hủy bỏ lớp học.

Sau đó, một nhân viên phòng tập thể thao nói với một nhà báo rằng có khách Trung Quốc phàn nàn về lớp học Pháp Luân Công, một số người Thái Lan cũng bị phản cảm với Pháp Luân Công do bị ảnh hưởng bởi truyền thông Trung Quốc tại Thái Lan.

Trường hợp 2: Chuyên gia bấm huyết người Anh bị ép thôi việc sau khi lãnh sự quán Trung Quốc gây áp lực cho phòng khám²⁵⁶

Cô Triệu Lập Bình, một bác sỹ Trung y và là một học viên Pháp Luân Công, được tuyển dụng làm bác sỹ châm cứu tại một phòng khám Trung y tại Edinburgh vào tháng 11 năm 2002. Tháng 9 năm sau đó, cô nhận được một lá thư từ người quản lý phòng khám yêu cầu cô không được nói về Pháp Luân Công tại phòng khám. Một tuần sau, khi trao đổi với trưởng phòng khám, cô Triệu phát hiện ra rằng phòng khám đã nhận được một bức thư cảnh báo từ Lãnh sự quán Trung Quốc tại Edinburgh.

Cô Triệu nói: “Tôi không làm gì sai cả. Tôi là bác sỹ Trung y. Tôi giới thiệu Pháp Luân Công cho bệnh nhân cũng là điều tự nhiên. Pháp Luân Công giúp con người đạt được sức khỏe cả về thể chất lẫn tinh thần, đó là sự thật mà nhiều người đã biết. Tôi tu luyện Pháp Luân Công nhiều năm qua và đã thụ ích rất nhiều nhờ tu luyện. Nếu đề cập đến Pháp Luân Công tại phòng khám ở Trung Quốc thì chắc chắn tôi sẽ bị đuổi việc. Nhưng đáng ngạc nhiên là việc này lại xảy ra ở Anh.”

§8.6 Thâm nhập vào các tổ chức học thuật

ĐCSTQ đã hiện diện tại các trường đại học và phổ thông phương Tây để phát tán hệ tư tưởng của nó và mở rộng việc theo dõi và “chiến đấu” chống lại các học viên Pháp Luân Công và các nhóm mục tiêu khác trên khắp thế giới. Từ đó, chính quyền này đã có thể thực thi cuộc bức hại Pháp Luân Công thông qua việc kiểm soát các Viện Khổng Tử và các hiệp hội sinh viên Trung Quốc, dùng mọi đe dọa kinh tế mà gây áp lực cho các trường đại học phải tuân theo yêu sách của nó về việc kiểm duyệt thông tin.

§§8.6.1 Viện Khổng Tử

Trong phần lớn thời gian cầm quyền, ĐCSTQ đã bài xích Nho giáo, một trong những nền tảng của văn hóa truyền thống Trung Hoa, đặc biệt là trong Cách mạng Văn hóa. Tuy nhiên, những năm gần đây, chính quyền này đã thành lập “Viện Khổng Tử” ở các trường đại học trên khắp thế giới. Năm 2013, 440 Viện Khổng Tử đã được mở tại 120 quốc gia, 646 lớp học Khổng Tử đang hoạt động ở các trường trung học, tiểu học.

Tuy nhiên, thay vì giảng dạy văn hóa truyền thống Trung Quốc và các giá trị Nho gia, các học viện này lại bị ĐCSTQ lợi dụng để truyền bá tư tưởng cộng sản dưới danh nghĩa đào tạo ngôn ngữ và văn hóa, một thủ đoạn trong chiến dịch “mặt trận thống nhất” nhằm thâm nhập vào xã hội phương Tây.²⁵⁷ Giảng viên tại các Viện Khổng Tử bị chính quyền Trung Quốc kiểm soát chặt chẽ và bị yêu cầu dẫn dắt các cuộc thảo luận trong lớp học theo hướng truyền bá quan điểm của ĐCSTQ về các vấn đề như nhân quyền và Pháp Luân Công.

Một sinh viên của Viện Không Tử Sofia ở Bulgaria nhớ lại: “Tôi chẳng hiểu chút gì về những lời dạy của triết gia Không Tử của Trung Quốc, tôi cũng không thấy gì về triết học phương Đông, mà chỉ cảm thấy có... tinh thần của Đảng [Cộng sản].”²⁵⁸

Ngày càng có nhiều trường đại học, phổ thông quyết định đóng cửa Viện Không Tử tại trường mình sau khi biết mục tiêu ngầm của nó. Chẳng hạn, năm 2014, Hội đồng Khôi trường Phổ thông Toronto, hội đồng trường lớn nhất Canada, đã quyết định chấm dứt thỏa thuận với Viện Không Tử. Ông Michel Juneau-Katsuya, cựu Giám đốc khu vực Châu Á – Thái Bình Dương của Cục Tình báo An ninh Canada, phát biểu tại Hội đồng Khôi trường Phổ thông Toronto (TDSB) như sau: “Thông tin trên các phương tiện đại chúng cho thấy, rõ ràng rằng các cơ quan phản gián Châu Âu đã phát hiện Viện Không Tử là hình thức cơ quan gián điệp chính phủ [Trung Quốc] sử dụng và vận hành.” Ủy viên Pamela Gough đã dẫn ra “những mối liên hệ trực tiếp giữa Viện Không Tử và Đảng Cộng sản Trung Quốc” để các ủy viên hội đồng xem xét, quyết định. Bà Gough nói thêm: “Họ hết sức khó chịu vì bị mất tự do ngôn luận về vấn đề thuê giáo viên từ Trung Quốc sang.”²⁵⁹

Cùng năm, hơn 100 giảng viên của Đại học Chicago đồng ký một bức thư nhằm hối thúc cán bộ nhà trường rút lại hợp đồng với Ban Hán ngữ, trụ sở của Viện Không Tử. Trong thư có đoạn: “Thực chất, đây thực sự là một kiểu hợp tác kỳ quặc, trong đó một tổ chức không thuộc nhà trường, có ảnh hưởng lớn, và quan tâm sát sao đến nội dung giảng dạy đang ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc xác định giảng viên là ai và nội dung giảng dạy là gì nhân danh chúng ta và nằm trong chương trình giảng dạy của chúng ta.”

Tháng 12 năm 2013, Hiệp hội Giảng viên Đại học Canada (CAUT) đã thông qua một nghị quyết nhằm chấm dứt mọi loại quan hệ với các Viện Không Tử do các viện này chịu ảnh hưởng sâu rộng của ĐCSTQ. Ông James Turk, Giám đốc Điều hành hiệp hội này, cho biết: “Khi đồng ý đặt Viện Không Tử tại trường, các trường đại học và cao đẳng của Canada đang đánh đổi uy tín của chính họ khi cho phép Hội đồng Hán Ngữ Quốc tế có tiếng nói trong một số vấn đề học thuật của nhà trường, như giáo trình, các bài viết, và các chủ đề thảo luận trên lớp. Sự can thiệp đó là một loại vi phạm cơ bản quyền tự do học thuật.”²⁶⁰

§§8.6.2 Hiệp hội sinh viên và học giả Trung Quốc (CSSA)

Nhiều hiệp hội sinh viên Trung Quốc ở các trường đại học là do đại sứ quán hoặc lãnh sự quán Trung Quốc tài trợ và kiểm soát; họ chỉ đạo các hiệp hội này phá quấy các sự kiện của các học viên Pháp Luân Công và thuê sinh viên Trung Quốc dọa nạt và theo dõi các học viên.

Chẳng hạn, tại Lãnh sự quán Trung Quốc tại Sydney, ban giáo dục được giao nhiệm vụ xúi giục sinh viên Trung Quốc phỉ báng Pháp Luân Công tại các trường

đại học của họ, phát tài liệu tuyên truyền chống Pháp Luân Công cho các hiệp hội sinh viên Trung Quốc, “phái sinh viên quốc tế tham gia vào các cuộc đấu tranh” với các học viên Pháp Luân Công khi họ tổ chức các sự kiện vào những dịp đặc biệt và thuê những sinh viên “đáng tin cậy” để “giúp [lãnh sự quán] nắm được tình hình”.²⁶¹

› 8.6.2(a) Thao túng các cuộc bầu chọn để cài người thân ĐCSTQ vào vị trí chủ tịch hiệp hội sinh viên

Lãnh sự quán Trung Quốc thường lấy lòng lãnh đạo của các hiệp hội sinh viên Trung Quốc bằng cách cấp cho họ lợi ích cá nhân, như mời họ đến các buổi họp mặt tại lãnh sự quán, nhờ họ tổ chức đội nghênh đón khi quan chức Trung Quốc tới thăm khu vực của họ và giới thiệu họ với các lãnh đạo là chính khách và doanh nhân ở Trung Quốc và các cộng đồng Hoa kiều.²⁶² Còn có tin cho hay các quan chức lãnh sự quán thao túng hoạt động bầu chọn của các hiệp hội này bằng cách huy động sinh viên ủng hộ các ứng cử viên thân ĐCSTQ mà họ muốn và công kích các ứng cử viên đối lập.

Trước cuộc bầu chọn Chủ tịch Hiệp hội Sinh viên và Học giả Trung Quốc (CSSA) năm 2004 của Đại học Minnesota, hai thành viên ban giáo dục của Lãnh sự quán Trung Quốc tại Chicago đã mời mười mấy ủy viên thường trực của hiệp hội này ăn tối, trong đó có hai học viên Pháp Luân Công là Vương Hiểu Đan và Trì Học Đông. Một viên chức của lãnh sự quán đã ghi lại tên tiếng Trung và thông tin của mọi người như trường đại học và địa chỉ nhà ở Trung Quốc, thông tin chi tiết về cha mẹ của họ, có dự định quay về Trung Quốc hay không. Sau khi Vương và Trì rời đi, một viên chức khác nói với các sinh viên: “Nếu các học viên Pháp Luân Công tổ chức bất kỳ hoạt động nào tại trường đại học của các bạn thì các bạn hãy biểu tình phản đối. Trong thời gian ở Hoa Kỳ, các bạn chỉ có thể dựa vào lãnh sự quán Trung Quốc thôi. Nếu có chuyện gì xảy ra với các bạn ở Hoa Kỳ, chỉ có lãnh sự quán mới đại diện cho các bạn được.”

Vương Hiểu Đan đang ứng cử chức chủ tịch hiệp hội cùng một sinh viên có tên là Lê Minh. Vào ngày bầu cử, hơn 100 sinh viên cùng xuất hiện; đây là điều chưa từng xảy ra. Trong bài phát biểu của mình, Lê Minh nói: “Pháp Luân Công đang tìm cách kiểm soát CSSA.” Đến lượt Vương Hiểu Đan phát biểu thì một số sinh viên bắt đầu gây rối và văng tục. Khi một sinh viên không tu luyện Pháp Luân Công bỏ phiếu cho Vương Hiểu Đan, cô liền bị công kích ngay tại chỗ và bị buộc tội là “nhân tố Pháp Luân Công giấu mặt kín nhất trong CSSA.” Cuối cùng, Lê Minh được bầu làm chủ tịch. Trước cuộc bầu cử này, Lê từng nói anh ra tranh cử là để Vương Hiểu Đan không được bầu vì Vương tu luyện Pháp Luân Công.

Vưu Vân Khánh, chủ tịch CSSA năm 2002 và 2003, cũng là ủy viên ủy ban thường trực của hiệp hội này năm 2004, cho biết: “Toàn bộ là do Lãnh sự quán Trung Quốc dàn xếp. Đêm trước ngày bầu cử, Lãnh sự quán Trung Quốc đã gọi

điện cho từng ủy viên của CSSA.” Anh nhớ lại nhiều lãnh đạo sinh viên nói với anh rằng họ còn có gia đình ở Trung Quốc và không muốn họ bị liên lụy.²⁶³

› 8.6.2(b) Phá rối hoạt động của Pháp Luân Công và các sự kiện nhân quyền khác

Trang web Minh Huệ đã đưa tin về nhiều sự cố mà các hiệp hội CSSA được chỉ đạo phá rối các hội thảo và các sự kiện cộng đồng do các học viên Pháp Luân Công tổ chức.

Tại Đại học Columbia, các lãnh đạo của CSSA đã tìm cách phá hỏng một diễn đàn thảo luận về nạn giết hại các học viên Pháp Luân Công để lấy nội tạng của chính quyền Trung Quốc, rồi đăng bài tuyên truyền chống Pháp Luân Công trên trang web câu lạc bộ sinh viên của tổ chức này. Sau khi các học viên tìm đến các cán bộ quản lý, giảng viên và các sinh viên khác trong trường để giúp họ nhận thức về cuộc bức hại và những gì hiệp hội sinh viên Trung Quốc đã làm để bồi nhọ Pháp Luân Công thay cho ĐCSTQ, CSSA đã bị buộc phải gỡ bỏ bài vu khống khỏi trang web của hiệp hội, còn các lãnh đạo của hiệp hội bị yêu cầu không tiếp tục can thiệp vào các hoạt động của Pháp Luân Công bởi hành động của họ không được hoan nghênh ở Hoa Kỳ.²⁶⁴

Ở Đức, CSSA tại Đại học Otto von Guericke Magdeburg đã đăng trên trang web của hiệp hội: “Với sự hỗ trợ của ban giáo dục của Đại sứ quán [Trung Quốc], một ban bộ mới của hiệp hội sinh viên Trung Quốc đã được thành lập, trong đó, Tổng Triết Dương được bầu làm chủ tịch.” Sau khi các học viên Pháp Luân Công tham gia một lễ hội sinh viên, Tổng đã yêu cầu một học viên cung cấp cho anh ta thông tin chi tiết về cuộc sống cá nhân. Năm sau đó, các học viên không được tham gia lễ hội vì chủ tịch CSSA này đã gửi tuyên truyền vu khống của ĐCSTQ cho người tổ chức và cảnh báo người tổ chức rằng nếu các học viên được trình diễn các bài công pháp Pháp Luân Công thì trong sinh viên Trung Quốc sẽ xảy ra một vụ xung đột.

Người ta vẫn biết các hiệp hội sinh viên Trung Quốc ở các trường đại học ở khu vực này toàn sao chép nguyên văn các bài tuyên truyền công kích Pháp Luân Công trên mạng và sử dụng những thủ đoạn tương tự để can thiệp vào một sự kiện nào đó.²⁶⁵ Điều đó cho thấy các hiệp hội này được đều do một cơ quan điều phối.

› 8.6.2(c) Tuyển dụng và cưỡng chế sinh viên làm gián điệp theo dõi các học viên Pháp Luân Công

Năm 2006, nhà ngoại giao Trung Quốc Vương Bằng Phi bị buộc phải rời khỏi Canada sau khi bị phát hiện trả tiền cho các thành viên của Hiệp hội Sinh viên Trung Quốc tại Đại học Ottawa để thu thập thông tin về các học viên Pháp Luân Công địa phương. Trương Lăng Đế, một sinh viên của trường này, đã nhận được

email từ một người tự xưng là Phó Chủ tịch Từ của Hiệp hội Sinh viên Trung Quốc toàn cầu.

Email này có đoạn: “Hiệp hội Sinh viên Trung Quốc nằm dưới sự chỉ đạo trực tiếp của Ban Giáo dục của Đại sứ quán Trung Quốc tại Canada, chúng tôi đang theo dõi nhất cử nhất động của anh.” Trong email, Từ đề cập đến các cuộc họp báo và các hoạt động khác mà anh Trương đã tham gia nhằm kêu gọi giúp giải cứu cha mình là ông Trương Côn Luân bị bắt giữ phi pháp vì tu luyện Pháp Luân Công ở Trung Quốc. Email này còn nói: “Theo các báo cáo của sinh viên và một cuộc điều tra của các lãnh đạo Hiệp hội Sinh viên, anh vẫn còn tu luyện Pháp Luân Công”. Như để hăm dọa, Từ tiếp tục đưa ra thông tin chi tiết về cá nhân và gia đình của một học viên Pháp Luân Công tại Ottawa.²⁶⁶

Cựu phó chủ tịch CSSA tại Đại học Florida Atlantic (FAU), cũng là một học viên Pháp Luân Công có tên Từ (không có quan hệ gì với nhân vật Từ nói trên), kể lại trải nghiệm của mình sau khi cuộc bức hại Pháp Luân Công bắt đầu vào năm 1999:²⁶⁷

Chủ tịch CSSA đã đến gặp tôi để tìm cách thuyết phục tôi từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công. Tất nhiên là tôi không đồng ý, và tôi đã nói với anh ta về Pháp Luân Công. Cuối cùng, anh ta áp úng nói: “Nếu anh không muốn từ bỏ, thì tôi phải tố cáo anh với Lãnh sự quán Trung Quốc tại Houston. Họ đang bảo tôi cung cấp tên.”

Từ đó trở đi, dù chúng tôi đã từng là bạn tốt, nhưng anh ta luôn tỏ ra ngưỡng ngạo khi gặp tôi. Sau khi các học viên Pháp Luân Công nộp đơn xin tham gia Lễ hội Sinh viên Quốc tế và được phép trình diễn các bài công pháp Pháp Luân Công trên sân khấu, anh ta hành động như thể đối mặt với một kẻ thù đáng gờm vậy. Anh ta đã nhiều lần đến gặp [cán bộ quản lý] của trường và các nhà tổ chức sự kiện để gây bất hòa, hòng ngăn cản chúng tôi tham gia. Anh ta thậm chí còn nói: “Các anh làm việc này vì không còn muốn quay về Trung Quốc nữa chứ gì, nhưng tôi vẫn còn người thân ở Trung Quốc, tôi vẫn muốn quay về. Họ nói nếu tôi không làm thế này thì tôi cũng sẽ bị liên lụy. Tôi chỉ có thể được yên thân khi tố cáo các anh thôi.”

§§8.6.3 Kiểm duyệt các trường đại học nước ngoài bằng cách dọa cắt nguồn thu từ sinh viên quốc tế

Câu lạc bộ Thiên Pháp Luân Đại Pháp là một trong những tổ chức sinh viên của Đại học Công nghệ Sydney (UTS). Tháng 4 năm 2005, câu lạc bộ đã tổ chức Triển lãm Nghệ thuật Quốc tế Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) để nâng cao nhận thức về cuộc bức hại Pháp Luân Công tại Trung Quốc.

Sau sự kiện này, UTS đã bị chính quyền Trung Quốc gây sức ép, dọa sẽ gây ảnh hưởng xấu đến các khoản đầu tư của trường này tại Thượng Hải và Hồng

Kông. Vì hàng năm, UTS nhận nhiều sinh viên quốc tế từ Trung Quốc nên ban đầu, ban quản trị nhà trường đã tuân theo yêu cầu của ĐCSTQ và gỡ thông tin về câu lạc bộ Pháp Luân Đại Pháp khỏi trang web của UTS trong vài ngày.

Tháng 6 năm 2005, Hiệp hội Sinh viên UTS đã thông qua một nghị quyết và viết thư cho ban giám hiệu nhà trường, Ngoại trưởng, Bộ trưởng Giáo dục, và các quan chức khác của Úc để phản đối sự đối xử bất công đối với nhóm Pháp Luân Đại Pháp. Chủ tịch Hội Sinh viên Michelle Sparks viết trong thư gửi Ngoại trưởng rằng, cuộc bức hại Pháp Luân Công đã diễn ra bao năm qua, nếu nhà trường vẫn tiếp tục im lặng thì cũng bằng như đồng lõa với tội ác.

Sau đó, vì UTS đưa ra lập trường nguyên tắc và không đồng ý gỡ bỏ câu lạc bộ Pháp Luân Đại Pháp khỏi trang web của nhà trường, chính quyền Trung Quốc đã chặn quyền truy cập vào trang web tiếng Anh của trường này tại Trung Quốc. Một cuộc họp của hội đồng nhà trường vào tháng 6 đã tuyên bố nguyên nhân chính khiến trường đại học này phải tăng số sinh viên đóng học phí toàn phần là do trang web của nhà trường bị chặn ở Trung Quốc, do vậy mà mất đi nguồn thu từ sinh viên quốc tế.²⁶⁸

§8.7 Cản trở các học viên xuất nhập cảnh

Trường hợp 1: Lãnh sự quán từ chối gia hạn hộ chiếu Trung Quốc cho các học viên nếu họ không từ bỏ Pháp Luân Công

Ngay cả khi các học viên Pháp Luân Công sống ở nước ngoài dưới diện thường trú hoặc sinh viên, ĐCSTQ thông thường vẫn bác bỏ các quyền cơ bản của họ khi từ chối gia hạn hộ chiếu Trung Quốc, khiến họ trở thành người không có quốc tịch. Trong những trường hợp này, các quan chức lãnh sự quán thường không đưa ra lý do cụ thể. Khi bị gây áp lực, họ yêu cầu học viên ký bản tuyên bố từ bỏ Pháp Luân Công thì mới gia hạn hộ chiếu cho họ.

Năm 2004, cô Lý Thanh, một sinh viên tiến sỹ tại Đại học Stanford, xin gia hạn hộ chiếu ở lãnh sự quán Trung Quốc để chuẩn bị sang Đức du học.²⁶⁹ Khi hỏi tại sao hộ chiếu của cô bị từ chối gia hạn, giám đốc Bộ phận Hộ chiếu cho biết: “Cô tham gia vào hoạt động chống lại chính quyền...” Anh ta ngắt máy mà chẳng buồn giải thích tới nơi.

Sau khi giám sát viên của cô Lý và giám đốc sinh viên quốc tế của trường cô viết thư cho lãnh sự quán, cô đã có cuộc hẹn với lãnh sự. Tuy nhiên, lãnh sự yêu cầu cô phải ký bản tuyên bố cam kết không tu luyện Pháp Luân Công thì anh ta mới gia hạn hộ chiếu cho cô. Cô Lý từ chối.

Thư ký khoa của cô Lý đã nghĩ đến việc chuẩn bị giấy tờ thay thế để cô có thể sang Đức, rồi tái nhập cảnh vào Hoa Kỳ. Tuy nhiên, giám đốc sinh viên quốc tế cho rằng biện pháp này quá rủi ro. Cô Lý giải thích về điều vị giám đốc này quan ngại như sau:

Tôi có thể không gặp vấn đề gì khi rời Hoa Kỳ, nhưng khi bị hải quan Đức chặn lại thì tôi có thể bị trục xuất về Trung Quốc. Bởi tôi nằm trong danh sách đen của chính phủ Trung Quốc vì là học viên Pháp Luân Công, nên nếu bị trục xuất về Trung Quốc thì quả là khủng khiếp... Cả giám đốc và thư ký đều yêu cầu giáo viên giám sát của tôi không để tôi sang Đức. Tôi vô cùng cảm động. Đối với họ, tôi chẳng qua chỉ là một sinh viên nước ngoài mà họ gặp có một lần. Sự quan tâm chân thành của họ đối với sự an toàn cá nhân của tôi trái ngược hẳn với những người đồng hương tàn nhẫn của tôi khi biến tôi thành kẻ tị nạn không thể trở về quê hương được nữa.

Cô Lý nhớ lại:

Mấy tháng sau, người của Cục An ninh Quốc gia bảo với người nhà của tôi ở Trung Quốc rằng: "Quốc gia rất coi trọng cô con gái tài năng của ông bà. Chúng tôi hy vọng cô ấy sẽ quay trở lại phục vụ đất nước sau khi học xong." Mẹ tôi giận dữ trả lời: "Các anh còn không chịu gia hạn hộ chiếu cho nó. Nó còn không có quyền công dân nữa thì các anh nói chuyện phục vụ đất nước để làm gì?" Nhân viên của Cục An ninh Quốc gia còn yêu cầu người thân của tôi thuyết phục tôi từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công.

Trường hợp 2: Hoa hậu Thế giới Canada bị từ chối nhập cảnh vào Trung Quốc

Một trường hợp thu hút nhiều sự chú ý của truyền thông đại chúng là cô Anastasia Lin, Hoa hậu Thế giới Canada, bị từ chối thư mời và visa vào Trung Quốc để tham dự vòng chung kết cuộc thi Hoa hậu Thế giới vào tháng 12 năm 2015. Cô Lin bị từ chối vì cô là một học viên Pháp Luân Công và đã lên tiếng để nâng cao nhận thức về cuộc bức hại và các vi phạm nhân quyền khác ở Trung Quốc.

Tuy nhiên, bên ngoài Trung Quốc, cô Lin đã có đông đảo người ủng hộ. Người phát ngôn của Bộ Ngoại giao Canada Amy Mills cho biết: "Canada biểu dương cô Lin vì những nỗ lực của cô nhằm nâng cao nhận thức về những vấn đề này." Cô cũng thay mặt chính phủ Canada bày tỏ quan ngại về việc chính quyền Trung Quốc đã sách nhiễu gia đình cô Lin ở Trung Quốc.

Thời báo *New York Times* bình luận: "Cuộc đối đầu của cô với chính quyền Trung Quốc chẳng khác nào cuộc chiến giữa chàng David và người khổng lồ Goliath [hai nhân vật trong Kinh Thánh], đã thu hút sự đồng cảm của giới truyền thông và vô số người ủng hộ trên khắp thế giới, tạo ra cho cô một mạng lưới rộng lớn hơn để lên tiếng về tình trạng giam cầm và tra tấn các học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc."

§8.8 Cường chế học viên làm gián điệp cho ĐCSTQ

Rất nhiều học viên Pháp Luân Công về Trung Quốc đã bị bắt cóc, thẩm vấn và bị cường chế làm gián điệp theo dõi các học viên khác sau khi quay lại nước ngoài.

Trường hợp 1: Du học sinh Hoa Kỳ bị bắt tại sân bay Bắc Kinh khi về Trung Quốc kết hôn

Ngày 21 tháng 5 năm 2013, khi làm thủ tục hải quan tại Sân bay Quốc tế Thủ đô Bắc Kinh, cô Lý Nguyệt, một sinh viên Trung Quốc đang du học tại Hoa Kỳ, cùng chồng chưa cưới bị nhân viên của Đội An ninh Nội địa Bắc Kinh bắt giữ. Hai người vốn có kế hoạch về quê của cô để kết hôn, nhưng họ đã bị cảnh sát cách ly để thẩm vấn trong mấy tuần đầu của kỳ nghỉ. Trước áp lực và vì bị đe dọa, cô Lý Nguyệt đã đồng ý làm gián điệp theo dõi các học viên khác và cung cấp thông tin tình báo về các hoạt động Pháp Luân Công khi quay lại Hoa Kỳ. Sau khi trở về, cô đã quyết định phơi bày âm mưu này và tình thế của cô khi ở Trung Quốc.

Sau khi bị bắt, cô Lý bị bịt mắt và bị đưa đến một căn hộ dùng để thẩm vấn. Trong mấy ngày liền, các đặc vụ đã hỏi cô mọi chi tiết về các hoạt động Pháp Luân Công mà cô đã tham gia ở Hoa Kỳ, các hội nghị chia sẻ trải nghiệm tu luyện mà cô đã tham dự, đi cùng ai, đứng ở vị trí nào trong đoàn diễu hành Pháp Luân Công. Họ hỏi Shen Yun sẽ biểu diễn tại nhà hát nào ở khu vực của cô và diễn viên sẽ ở khách sạn nào. Các đặc vụ còn kiểm tra các thiết bị điện tử của cô và yêu cầu cô cung cấp mật khẩu của các tài khoản Skype, QQ, email và Renren (một mạng xã hội Trung Quốc) của cô để họ có thể xác định và theo dõi các học viên Pháp Luân Công khác.

Trước khi đi, cô Lý đi, các đặc vụ bảo cô phải quay lại Hoa Kỳ và tham gia các hoạt động Pháp Luân Công như thường lệ, nhưng họ bắt cô phải dùng tài khoản email đặc biệt và điện thoại di động được cung cấp để thường xuyên báo cáo cho họ. Họ nói với cô rằng họ sẽ tiếp tục đăng nhập vào các tài khoản mạng xã hội của cô để theo dõi các học viên khác. Họ hướng dẫn cô phải trả lời ra sao về những câu hỏi về những gì đã xảy ra với cô ở Trung Quốc, vì vụ bắt giữ cô đã được trang web Minh Huệ đưa tin. Cuối cùng, các đặc vụ bắt cô thề giữ bí mật, kể cả với gia đình của cô, còn dọa sẽ đuổi việc cha mẹ cô nếu cô tiết lộ là cô làm tình báo. Sau khi cô Lý quay lại Hoa Kỳ, một đặc vụ và một cảnh sát đã liên lạc với cô qua Skype và giao cho cô bẫy nhiệm vụ cụ thể nhằm thu thập thông tin về các học viên khác.

Chồng cô Lý bị giam ở Bắc Kinh trong ba ngày, rồi được đưa về quê nhà ở Lang Phường trong một tuần, sau đó, anh lại bị chuyển đến một trung tâm tẩy não.²⁷⁰

Trường hợp 2: Học viên người Anh bị các nhân viên an ninh quốc gia Bắc Kinh sách nhiễu

Năm 2010, anh Lương Vân Hương, một học viên Hoa kiều ở Anh, về thăm cha mẹ ở Bắc Kinh. Anh đã bị bắt và thẩm vấn trong bảy giờ đồng hồ. Cuối cùng, các đặc vụ đã ép anh phải viết cam kết sẽ không bao giờ tham dự các hoạt động Pháp Luân Công ở nước ngoài nữa. Sau khi quay lại Anh, anh nhận được thư của các đặc vụ yêu cầu anh giữ liên lạc. Dưới đây là lời kể về những gì anh đã trải qua ở Trung Quốc.²⁷¹

Sau khi nhập thông tin hộ chiếu của tôi rồi đọc thông tin trên máy tính, hải quan tỏ ra căng thẳng ra mặt. Anh ta nói với gì đó một nhân viên khác, và người này đã gọi điện thoại. Một phút sau, tôi đã “được phép” vào Bắc Kinh.

Bỗng có hai người mặc áo sơ mi đen, một nam, một nữ, bắt đầu theo dõi tôi.

Nhân viên an ninh quốc gia đã đưa tôi đến một tòa chung cư sáu tầng có tên Thiên Trúc Lộ gần Sân bay Quốc tế Thủ đô Bắc Kinh. Trong đó, có hai người đã thay nhau thẩm vấn tôi. “Anh đã tham gia hoạt động nào ở nước ngoài rồi?” “Điểm luyện công ở đâu?” “Mọi người học nhóm chỗ nào?” “Anh có biết các thành viên nào của Đoàn Nhạc Tian Guo không?” “Anh từng ra nước ngoài để tham gia các hoạt động Pháp Luân Công chưa?” Họ muốn biết tên các thành viên của Hiệp hội Pháp Luân Đại Pháp ở nước ngoài và số điện thoại của các học viên ở nước ngoài.

Họ kể ra tên của một số học viên Bắc Kinh ra nước ngoài và hỏi tôi có biết họ không. Họ hỏi tôi làm sao mà tôi biết được thời gian, địa điểm diễn ra các hoạt động, tôi có biết các học viên ở Trung Quốc không và từ lúc trở về, tôi đã gặp họ chưa, tôi đã báo lại tình hình hiện tại của mình với các học viên ở nước ngoài chưa, rồi thì tôi có phải là công dân Anh hay không.

Tôi chưa kịp nói gì thì ông Lý, Cục trưởng Cục An ninh Quốc gia, đã quát tôi, nói rằng họ biết tất cả những gì tôi đã làm bên ngoài Trung Quốc và tốt hơn hết là tôi nên khai thật những gì tôi đã làm. Ông ấy bảo nếu tôi không khai ra những hoạt động tôi đã tham gia thì họ sẽ kể ra cho tôi, rồi tôi sẽ phải gánh chịu hậu quả. Cha tôi đã cảnh báo tôi từ trước rằng nếu tôi không hợp tác, họ sẽ giao tôi cho sở cảnh sát và tống tôi vào trại lao động cưỡng bức. Tôi thấy sợ.

Đặc vụ đưa tôi đến một khu văn phòng gần cầu Quan Viên ở quận Tây Thành của Bắc Kinh. Lần này, tôi đã tiết lộ tên của một số học viên. Tôi cũng cho họ biết số di động của người thân của mình ở nước ngoài và email của tôi.

Tôi quay về Anh vào ngày 28 tháng 8. Vài ngày sau, một người bạn của tôi ở Úc gọi cho tôi và nói rằng anh ấy đã nhận được tin nhắn văn bản quấy rối trên điện thoại di động của mình. Sau đó, một đồng nghiệp của tôi, cũng là một học viên, sang Trung Quốc công tác. Nhân viên an ninh quốc gia đã phát hiện ra anh ấy và ép anh phải viết cam kết. Sau đó, tôi nhận ra rằng đặc vụ có thể thâm nhập vào email của tôi mà không cần mật khẩu.

Ngày 8 tháng 10 năm 2010, tôi nhận được một email đe dọa từ một đặc vụ. Anh ta nói nếu tôi giữ lời hứa rằng sẽ không bao giờ tham dự các hoạt động Pháp Luân Đại Pháp nữa thì họ sẽ giữ lời hứa của họ và Trung Quốc sẽ luôn chào đón tôi trở về. Hơn nữa, họ còn muốn giữ liên lạc với tôi.

Tháng 1 năm 2011, viên đặc vụ đó đã gọi quấy nhiễu cha tôi. Khi người thân của tôi ở nước ngoài trở về Trung Quốc để thăm nhà, các nhân viên an ninh quốc gia đã nói chuyện với anh ấy và ép anh tiết lộ địa chỉ ở Anh của tôi.

Phần II

Thủ phạm chính của cuộc bức hại

Phần II: Thủ phạm chính của cuộc bức hại

Cũng như các chiến dịch trước đây trong suốt lịch sử của ĐCSTQ, chiến dịch chống Pháp Luân Công cũng bị chụp mũ và thực thi như đối với đối tượng phạm pháp nghiêm trọng, dùng những từ như “đấu tranh” chứ không phải là một hoạt động thông thường của hệ thống tư pháp hình sự. Theo đó, các cán bộ Đảng, thẩm phán và cảnh sát đều bị đẩy vào tình thế phải thực thi phi pháp.

Cũng như đối tượng của các cuộc “đấu tranh” trước đây ở Trung Quốc, những ai được xác định là học viên Pháp Luân Công đều bị quy kết thành “kẻ thù của Đảng”, “phản tử thù địch”, “phản nhân loại”, vi-rút “phản xã hội” và những hình ảnh xúc phạm khác nhằm xúi giục và hợp pháp hóa việc thường xuyên xâm phạm nhân quyền của các học viên.

Tóm lại, cuộc bức hại này là không dựa trên cơ sở pháp lý nào.

Những nét chính

Cụm lãnh đạo ĐCSTQ Giang Trạch Dân đã đích thân hoạch định và chỉ đạo cuộc đấu tranh chống lại Pháp Luân Công. Giang áp đặt ý chí của mình lên ban lãnh đạo chớp bu của Đảng nhằm chụp mũ cho Pháp Luân Công là mối đe dọa có thể lực nước ngoài hậu thuẫn, chỉ đạo việc thành lập Phòng 610 để thực thi chiến dịch này, đồng thời dựng lên cái khuôn khổ cho chiến dịch tuyên truyền phỉ báng ồ ạt để lấy cơ biện minh cho cuộc đàn áp.

Cuộc bức hại được triển khai thông qua Phòng 610, là bộ phận nằm trong Ủy ban Chính trị Pháp luật, và xuyên suốt từ Ủy ban Trung ương ĐCSTQ cho đến cấp ủy ban khu phố, ủy ban làng xã. Phòng 610 điều phối các cán bộ nhà nước tiến hành “chuyển hóa” các học viên Pháp Luân Công. Một trong những chức năng của Phòng 610 là thuyết phục cán bộ tư pháp và hành pháp bắt giữ và kết án những học viên không chịu từ bỏ Pháp Luân Công. Phòng 610 cấp địa phương còn trực tiếp tham gia bắt giữ, giam cầm, tra tấn, và tẩy não các học viên. Trong khi Giang Trạch Dân là kẻ thiết kế và chỉ huy cuộc bức hại, các quan chức cấp cao khác đóng vai trò chủ chốt trong việc phát động và thực thi cuộc bức hại. Những quan chức này gồm:

- La Cán (罗干), Ủy viên Ban Thường vụ Bộ Chính trị, Bí thư Ủy ban Chính trị Pháp luật, Trưởng phòng 610 Trung ương
- Tăng Khánh Hồng (曾庆红), Bí thư Ban Bí thư Trung ương ĐCSTQ kiêm Trưởng Ban Tổ chức ĐCSTQ

- Lưu Kinh (刘京), Thứ trưởng Bộ Công an kiêm Trưởng phòng 610
- Chu Vĩnh Khang (周永康), Bộ trưởng Bộ Công an
- Lý Lam Thanh (李岚清), Trưởng phòng đầu tiên của Phòng 610 Trung ương

Trong quá trình chỉ đạo cuộc bức hại Pháp Luân Công, Giang Trạch Dân đã vi phạm Hiến pháp Trung Quốc, Luật Hình sự Trung Quốc, và luật quốc tế về chống diệt chủng và các tội ác chống lại nhân loại. Từ năm 2015 đến nay, đã có hơn 200.000 học viên Pháp Luân Công đệ đơn tố cáo Giang lên tòa án tối cao của Trung Quốc vì những thương tổn, vi phạm nhân quyền, và tổn thất về kinh tế mà các học viên phải gánh chịu vì mệnh lệnh của y.

Chương 9: Các thủ phạm chính

Trong vòng bảy năm, từ khi được hồng truyền ra công chúng vào năm 1992 cho đến thời điểm bắt đầu cuộc bức hại vào năm 1999, Pháp Luân Công đã nhanh chóng trở nên phổ biến nhờ khẩu truyền bởi người dân được trải nghiệm những tác dụng tích cực về sức khỏe và đạo đức của pháp môn này. Đến cuối những năm 1990, đã có 100 triệu người tập Pháp Luân Công. Xuất phát từ nỗi lo sợ hoang tưởng và lòng đố kỵ trước sự phổ biến rộng khắp của Pháp Luân Công, Tổng Bí thư ĐCSTQ Giang Trạch Dân đã lên kế hoạch, phát động và mở rộng cuộc bức hại, thề sẽ tiêu diệt Pháp Luân Công trong vòng ba tháng”.

§9.1 Vai trò của Giang Trạch Dân

Giang bảy giờ nắm giữ ba chức vụ chủ chốt: Tổng Bí thư ĐCSTQ (1989-2002), Chủ tịch nước (1989-2003), và Chủ tịch Quân ủy Trung ương (1989-2005). Nói cách khác, ông ta nắm quyền lực tuyệt đối đối với Đảng, chính phủ và quân đội.

Sau cuộc thỉnh nguyện ôn hòa tại văn phòng kháng cáo quốc gia ở Bắc Kinh ngày 25 tháng 4 năm 1999 để yêu cầu trả tự do cho các học viên bị bắt giữ phi pháp ở Thiên Tân (Phụ lục 1), Giang đã chỉ thị cho Bộ Chính trị lập tức có hành động tấn công Pháp Luân Công. Khi Bộ Chính trị phản đối chỉ thị này, Giang vẫn tiến hành chiến dịch bằng cách viết thư và diễn thuyết cho các lãnh đạo chóp bu. Sau đó, ông ta ra lệnh thành lập “Nhóm Lãnh đạo Trung ương Xử lý các Vấn đề về Pháp Luân Công” và cánh tay tác nghiệp của nó “Phòng 610” (đặt theo ngày thành lập) để triển khai bức hại. Giang tiếp tục vấp phải sự phản đối, cuối cùng phải dùng đến cách tuyên bố chiến dịch chống Pháp Luân Công qua Bộ Nội vụ.

Giang tiếp tục giám sát cuộc bức hại sau khi bãi nhiệm chức Tổng Bí thư và Chủ tịch nước bằng cách lợi dụng chức Chủ tịch Quân ủy Trung ương trong nhiệm kỳ kéo dài và cài cắm những thuộc hạ trung thành vào các vị trí lãnh đạo chủ chốt. Ông ta mở rộng Ban Thường vụ Bộ Chính trị từ bảy ủy viên lên chín ủy viên, đưa thêm vào đó La Cán (phụ trách lực lượng an ninh trên cương vị Bí thư Ủy ban Chính trị Pháp luật) và Lý Trường Xuân (phụ trách tuyên truyền). Giang cũng chọn ra các thuộc hạ khác nhằm thúc đẩy chính sách bức hại của mình, trong đó có Tăng Khánh Hồng (ủy viên Ban Thường vụ Bộ Chính trị kiêm Bí thư Ban Bí thư Trung ương ĐCSTQ) và Chu Vĩnh Khang (Bộ trưởng Bộ Công an).

§§9.1.1 Chính sách bức hại

Khi cuộc bức hại khai màn, Giang ra chỉ thị “bôi nhọ thanh danh, vất kiệt tài chính, hủy hoại thân thể”, còn tuyên bố “đánh đến chết cũng không sao, đánh đến chết được tính là tự sát”, “không truy danh tính và trực tiếp hỏa táng thi thể”.

› 9.1.1(a) Bôi nhọ thanh danh

Để biện minh cho cuộc bức hại bạo lực như thế trên diện rộng, Giang đã phát động hàng loạt chiến dịch tuyên truyền để biến Pháp Luân Công thành một “tà giáo” và các học viên là những kẻ tâm thần gây nguy hiểm cho xã hội. Chiến dịch khét tiếng nhất là vụ tự thiêu dàn dựng trên Quảng trường Thiên An Môn, trong đó các diễn viên tự xưng là học viên Pháp Luân Công tiến hành tự thiêu (xem Phụ lục 2) và cáo buộc về 1.400 trường hợp tử vong do Pháp Luân Công gây ra (xem Phụ lục 3). Giang cũng vu khống Pháp Luân Công là mối nguy cho sự cai trị của ĐCS TQ bằng cách bóp méo cuộc thỉnh nguyện ôn hòa của các học viên ở văn phòng kháng cáo quốc gia là “cuộc bao vây” khu phức hợp chính quyền trung ương (xem Phụ lục 1) và tuyên bố Pháp Luân Công là âm mưu của các chính phủ phương Tây nhằm lật đổ chính quyền Trung Quốc.

Kể từ đó, nhân dân Trung Quốc trên cả nước bị nhấn chìm trong các chiến dịch tuyên truyền của báo chí, đài truyền hình nhà nước và các kênh truyền thông khác. Cả một thế hệ trẻ em bị nhồi nhét tư tưởng thù ghét Pháp Luân Công bởi các loại tuyên truyền được đưa vào sách giáo khoa, các kỳ thi học thuật, và các hoạt động tổ giác bắt buộc. ĐCS TQ còn mở rộng việc bôi nhọ Pháp Luân Công ra ngoài Trung Quốc thông qua các kênh truyền thông quốc tế do Đảng kiểm soát và thông qua các đại sứ quán, lãnh sự quán Trung Quốc.

› 9.1.1(b) Vắt kiệt tài chính

Như đã trình bày tại Chương 2, các học viên Pháp Luân Công bị đuổi việc, tước đoạt lương hưu và cơ hội học tập. Chính quyền cũng chiếm đoạt rất nhiều tiền của các học viên bằng cách bắt cóc họ, rồi đòi gia đình trả tiền chuộc tự do cho họ (một việc phi pháp) và tịch thu tiền bạc, tài sản cá nhân khi khám xét nhà.

› 9.1.1(c) Hủy hoại thân thể

Chỉ thị “hủy hoại thân thể” được tiến hành bằng tra tấn ở trại cưỡng bức lao động, nhà tù, và các cơ sở giam giữ khác, cũng như giết hại các học viên để lấy nội tạng cho các ca cấy ghép trong các bệnh viện nhà nước và bệnh viện quân y.

§§9.1.2 Trả thù những học viên phơi bày cuộc bức hại trên mạng

Dù chính quyền Trung Quốc có thể kiểm duyệt thông tin về cuộc bức hại bằng quyền kiểm soát toàn diện của nó đối với các kênh truyền thông truyền thống, nhưng khả năng truy cập internet gia tăng đã đặt ra một thách thức, khiến chính quyền cộng sản này phải ra quy định ngày càng công kênh nhằm hạn chế nội dung, cũng như yêu cầu giám sát nhắm vào các nhà vận hành mạng và quán cà phê internet.

Vào thời điểm xung quanh ngày 20 tháng 7 năm 1999, khi cuộc bức hại bắt đầu, hoạt động liên lạc bằng email trên khắp Trung Quốc bị sập, các nhà cung

cấp dịch vụ email Trung Quốc thông dụng như 163.com cũng không thể truy cập được. Công an cũng giám sát các hoạt động trực tuyến có nội dung liên quan đến Pháp Luân Công. Đến năm 2002, 20 tỉnh thành có cảnh sát đặc nhiệm được huấn luyện để truy bắt người sử dụng internet “phản động”.

Kể từ khi cuộc bức hại bắt đầu, các học viên đã đưa thông tin về các vụ bức hại ở địa phương mình lên trang Minghui.org, từ đó thông tin được truyền đến tất cả các học viên ở Trung Quốc và những nơi khác. Do vậy, chính quyền Trung Quốc coi việc sử dụng trang web Minghui.org là “mục tiêu chính” cần xử lý, bất kể thông tin truyền qua đường nào, nó đều coi trang web này là ưu tiên kiểm duyệt hàng đầu. Từ tháng 7 năm 1999 đến tháng 4 năm 2004, đã lập được hồ sơ của ít nhất 97 trường hợp học viên Pháp Luân Công bị giam giữ, bỏ tù, đưa vào trại lao động cưỡng bức và/hoặc bị tra tấn vì tải thông tin lên hoặc xuống từ trang web Minghui. Có những học viên bị tra tấn đến chết, có học viên bị kết án lên tới 15 năm tù. Dưới đây là một vài ví dụ.

Trường hợp 1: Anh Viên Giang trốn thoát nhưng không qua khỏi vì bị thương do bị tra tấn²⁷²

Anh Viên Giang bắt đầu tu luyện Pháp Luân Công năm 1993. Sau khi tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa năm 1995, anh trở về quê nhà ở tỉnh Cam Túc và tình nguyện mở một điểm luyện công. Anh cũng là phó tổng giám đốc một công ty công nghệ thông tin trực thuộc Sở Viễn thông Thành phố Lan Châu.

Năm 1999, sau khi cuộc bức hại Pháp Luân Công bắt đầu, anh Viên trở thành người liên lạc chính của trang Minghui.org ở tỉnh Cam Túc, điều phối việc thu thập và truyền thông tin giữa các học viên địa phương và trang web này.

Sau đó, anh Viên bị giáng chức phó tổng giám đốc vì cự tuyệt từ bỏ đức tin của mình. Anh buộc phải rời nhà vào tháng 1 năm 2001 để tránh tiếp tục bị bức hại nhưng lại bị bắt trên một chuyến xe buýt vào ngày 30 tháng 9 năm 2001 vì không mang theo giấy tờ tùy thân.

Sau khi bắt giữ anh Viên, đặc vụ ở Sở Công an Tỉnh Cam Túc đã tra tấn anh gần một tháng. Anh Viên tìm cách trốn thoát vào khoảng ngày 26 tháng 10. Với thương tích nghiêm trọng do bị tra tấn và sau một thời gian dài tuyệt thực, anh Viên rất yếu, đi lại khó khăn và đã trốn vào một cái hang, rồi bất tỉnh ở đó bốn ngày. Cùng lúc đó, 2.000-3.000 cảnh sát vũ trang được điều động đi truy tìm ông ở khắp Lan Châu. Họ đã khám xét nhà của gần như tất cả các học viên Pháp Luân Công, thậm chí cả ở các thành phố, huyện thị khác.

Cuối cùng, anh Viên bò ra khỏi hang, đến nhà một học viên, nội thương đã khiến anh không qua khỏi và qua đời vào ngày 9 tháng 11. Một học viên nhìn thấy anh sau khi ra khỏi hang nhớ lại, anh tiều tụy đến không còn nhận ra được, mũi mồm đều bị chảy máu, và gần như không cử động nổi. Cẳng chân phải của anh xám đen lại, chỉ còn da bọc xương.

Sau khi anh Viên qua đời, công an đã mở một đợt càn quét lớn và bắt giữ nhiều học viên đã giúp đỡ anh. Cha mẹ anh cũng bị giám sát chặt chẽ. Anh Vu Tiến Phương, một học viên ở Lan Châu đã giúp đỡ anh, cũng bị bắt và tra tấn đến chết.

Trường hợp 2: Anh Vương Sàn bị ra tấn đến chết sau 28 ngày giam giữ, mẹ anh không hay biết con trai bị đánh đập²⁷³

Anh Vương Sàn làm việc ở hội sở chính của Ngân hàng Nhân dân Trung Quốc. Sau khi cuộc bức hại bắt đầu, anh đã gửi thông tin về Pháp Luân Công cho các ban ngành chính phủ khắp Trung Quốc và viết thư cho Giang Trạch Dân kêu gọi chấm dứt cuộc bức hại. Được sự cho phép của đích thân Giang, công an Bắc Kinh đã giam giữ anh Vương ba tháng vào cuối năm 1999 mà không đưa ra lý do.

Sau khi được thả, anh Vương buộc phải rời nhà để tránh bị bắt giữ. Trong ba năm tiếp đó, anh đã tới hơn mười tỉnh thành và lập kênh liên lạc giữa các học viên ở các vùng và trang web Minghui.org, để mọi người ở cả trong và ngoài Trung Quốc nhận được thông tin cập nhật tức thời về cuộc bức hại. Chính quyền đã trao thưởng 100.000 nhân dân tệ để bắt anh.

Anh Vương đã bị bắt tại một bến xe buýt ở huyện Lương Sơn, tỉnh Sơn Đông, vào chiều ngày 21 tháng 8 năm 2002. Ở trại tạm giam, anh đã bị công an dùng gậy đánh, bị còng tay ra sau lưng trong tư thế gậy đau đớn, và bị cấm ngủ nhiều đêm. Anh bị tra tấn đến chết trong 28 ngày. Một nhân chứng nhìn thấy anh Vương bị thương nặng, sau đầu chảy rất nhiều máu.

Sau khi anh Vương chết, Phòng 610 Thành phố Tế Ninh và công an đã cảnh báo hai em trai của anh không được cho mẹ anh biết là anh đã bị tra tấn đến chết. Họ còn dọa sẽ khiến em trai anh Vương mất việc nếu đưa vụ việc của anh lên chính quyền cấp trên. Mẹ anh Vương không hề biết tin về cái chết của anh cho đến khi bà nhận được một lá thư từ một người biết chuyện vào ngày 16 tháng 9.

Bà Hàn Ngọc Hoa, mẹ anh Vương, bị bắt không lâu sau khi anh bị bắt. Hai mẹ con bị giam ở cùng một trại tạm giam nhưng không có thông tin gì về nhau. Bà Hàn nhớ lại:

Những ngày đó, cứ đến 5 hay 6 giờ sáng, tôi lại nghe thấy công an đánh đập ai đó. Tôi không thể tưởng tượng người bị đánh lại là con trai mình. Tôi cũng không thể tưởng tượng đó là những ngày mà mẹ con tôi được ở gần nhau nhất trước khi con tôi qua đời. Tôi lại càng không thể tưởng tượng được con trai mình bị đánh đến chết ngay bên cạnh tôi mà tôi hoàn toàn không hay biết.

Vào đêm mà con tôi chết, tôi nghe thấy một tiếng sóc điện. Sau khi được thả tôi mới biết đó là lúc con trai tôi đang cận kề cái chết. Những kẻ hành ác sợ bị phơi bày nên không nói gì với tôi, thay vào đó, họ chuyển tôi đến Trại tạm giam Thành phố Duyên Châu. Họ hoá thiêu xác con tôi và không cho tôi biết, cũng không cho tôi nhìn nó một lần cuối.

Trường hợp 3: Hơn 40 người bị bắt giữ, 10 người bị kết án tù vì “rò rỉ bí mật nhà nước” khi phơi bày vụ hãm hiếp một học viên²⁷⁴

Cô Ngụy Tinh Diễm, 28 tuổi, là sinh viên cao học ở Đại học Trùng Khánh. Ngày 11 tháng 5 năm 2003, hai ngày sau khi cô bị bắt, một công an đã hãm hiếp cô trước mặt hai nữ tù nhân ở Trại tạm giam Bạch Hạc Lâm. Cô Ngụy đã tuyệt thực để phản kháng và bị thương khi bị bức thực, khiến cô không nói được.

Sau khi các học viên khác ở Trùng Khánh gửi thông tin về vụ việc của cô Ngụy lên trang web Minghui.org, Phòng 610 đã ra lệnh cho Đại học Trùng Khánh phủ nhận cô Ngụy là sinh viên của trường và thậm chí phủ nhận cả sự tồn tại của chuyên ngành Tái điện Cao áp Trục lưu mà cô theo học.

Khi Trương Tứ Bình, Phó Hiệu trưởng nhà trường, được hỏi về vụ việc này tại một hội thảo chuyên đề ở Trường Kinh doanh Wharton ở Mỹ, ông ta trả lời: “Trường chúng tôi không đuổi sinh viên vì tin ngưỡng của họ... ngoại trừ đối với Pháp Luân Công.” Vài ngày sau, Đại học Trùng Khánh đã ra thông báo rằng cô Ngụy là “gái bar” chứ không phải là sinh viên.

Cùng lúc, Phòng 610 Trùng Khánh cũng bắt giữ hơn 40 học viên Pháp Luân Công, hồng truy bắt người đã đăng thông tin về vụ việc. Ít nhất 10 người đã bị kết án từ 5 đến 14 năm tù giam vì “tiết lộ bí mật quốc gia”. Người bị buộc tội là tác giả và người gửi bài báo Minh Huệ đó đều bị kết án 10 năm tù.

§§9.1.3 Tội ác của Giang

Trong cuộc bức hại Pháp Luân Công, Giang Trạch Dân đã vi phạm cả luật pháp Trung Quốc và luật pháp quốc tế, phạm tội tra tấn, diệt chủng và tội ác phản nhân loại.

› 9.1.3(a) Hiến pháp Trung Quốc

Tháng 7 năm 1999, thông qua Bộ Nội vụ, Giang tuyên bố Pháp Luân Công là một tổ chức phi pháp. Mặc dù bộ này không có thẩm quyền đó, tuy vậy nó lại được sử dụng làm cơ sở pháp lý cho cuộc bức hại.

Kể từ đó, rất nhiều học viên đã bị uy hiếp, bắt giữ, giam cầm, và tra tấn vì đức tin của họ. Sau đây là những điều luật trong Hiến Pháp Trung Quốc đã bị vi phạm:²⁷⁵

Điều 35: Công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa có quyền tự do ngôn luận, báo chí, hội họp, thành lập hội, diễu hành, biểu tình.

Điều 36: Công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa có quyền tự do tín ngưỡng.

Không một cơ quan nhà nước, tổ chức xã hội, hay cá nhân nào được ép buộc công dân tin hay không tin vào bất kỳ tín ngưỡng nào, hay phân biệt đối xử đối với những công dân tin, hay không tin vào tín ngưỡng nào đó.

Nhà nước bảo hộ các hoạt động tôn giáo thông thường.

Điều 37: Tự do cá nhân của công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa là quyền bất khả xâm phạm

Không công dân nào bị bắt giữ ngoại trừ trường hợp có phê chuẩn hoặc quyết định của viện kiểm sát nhân dân hay theo quyết định của tòa án nhân dân, và việc bắt giữ phải do cơ quan công an thực hiện.

Nghiêm cấm giam giữ, tước đoạt hay hạn chế trái phép quyền tự do thân thể của công dân dưới các hình thức khác, nghiêm cấm truy tìm công dân trái phép.

Điều 38: Nhân phẩm của công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa là bất khả xâm phạm. Nghiêm cấm lăng mạ, vu khống, cáo buộc hoặc quy tội không đúng sự thật đối với các công dân dưới bất kỳ hình thức nào.

Điều 39: Nơi ở của công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa là bất khả xâm phạm. Nghiêm cấm việc khám xét, đột nhập vào nơi ở của công dân.

Điều 40: Quyền tự do và bí mật thư tín của công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa được luật pháp bảo hộ. Không một tổ chức hay cá nhân nào, vì bất kỳ lý do gì, được xâm phạm quyền tự do và bí mật thư tín của công dân, trừ trường hợp phục vụ cho nhu cầu an ninh quốc gia hay điều tra hình sự, các cơ quan công an và kiểm sát được phép kiểm tra thư tín theo thủ tục được pháp luật quy định.

Điều 41: Công dân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa có quyền phê bình hay kiến nghị về bất kỳ cơ quan nhà nước hay cơ quan chức năng nào, và có quyền khiếu nại tố cáo, hoặc phơi bày với cơ quan nhà nước liên quan về bất cứ cơ quan nhà nước hay cơ quan chức năng nào vi phạm luật hoặc không là tròn trách nhiệm, nhưng không được ngụy tạo hay bóp méo sự thật nhằm mục đích vu khống hay quy tội không đúng sự thật.

› 9.1.3(b) Luật hình sự Trung Quốc

Giang đã vi phạm điều 247, 232, 248, 254, 234(a), 236, 237, 37, 238, 397, 399, 263, 267, 270, 275, 245, 244, 251, 234, và 246 của Luật Hình sự Trung Quốc.

Điều 247 Luật Hình sự nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa (sau đây gọi là “Luật Hình sự Trung Quốc”) nghiêm cấm “bức cung đối tượng hình sự tình nghi hay bị cáo bằng tra tấn” hay “dùng vũ lực để lấy lời khai từ nhân chứng”.

Điều 232 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm “cố ý giết người.”

Điều 248 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm “đánh đập hay xâm phạm thân thể” tù nhân đang bị giam giữ trong tù, trại tạm giam và các

ơ sở quản thúc khác.

Điều 254 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm viên chức nhà nước “lạm dụng quyền hạn bằng cách trả thù hay mưu hại người tố giác, kiến nghị, phê bình, hoặc cung cấp thông tin dưới danh nghĩa thực thi công vụ.

Điều 234(a) Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm “tổ chức cho người khác bán nội tạng người”, “lấy nội tạng người mà không được sự đồng ý của người đó”, “lấy nội tạng của người vị thành niên”, “cưỡng chế hay lừa người khác hiến nội tạng”, và “lấy nội tạng của người đã chết trái với nguyện vọng của người đó khi còn sống” hoặc “trong trường hợp người đó, khi còn sống, chưa từng đồng ý hiến tạng” hoặc “trái với nguyện vọng của người nhà ruột thịt của người đã chết.”

Điều 236 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm bất kỳ ai “sử dụng vũ lực, ép buộc hay các hình thức khác để hãm hiếp phụ nữ.”

Điều 237 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm bất kỳ ai “sử dụng vũ lực, ép buộc hay các hình thức khác để cưỡng ép, quấy rối hay làm nhục phụ nữ” hay “tụ tập đông người” để phạm tội này.

Điều 37 Hiến pháp Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa nghiêm cấm việc hạn chế tự do thân thể của công dân bằng giam cầm hay các hình thức khác.

Điều 238 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm “giam giữ trái phép hay tước đoạt tự do của người khác” và yêu cầu có chế tài nặng hơn đối với “viên chức cơ quan nhà nước lạm dụng quyền lực” để phạm tội này.

Điều 397 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm bất kỳ cán bộ nhà nước nào “lạm dụng quyền lực hoặc lơ là nhiệm vụ mà gây tổn thất lớn về tài sản công và lợi ích của nhà nước và nhân dân.”

Điều 399 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm bất kỳ cán bộ tư pháp nào “hành động thiên vị và phá hoại việc thực thi công lý” bao gồm “truy tố cá nhân nào mà họ biết rõ là vô tội” và “có ý đi ngược lại sự thật và luật trong các phiên xử hình sự để đưa ra phán quyết lạm dụng pháp luật”.

Điều 263 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm “dùng vũ lực, cưỡng bức, hay các hình thức khác để cướp đoạt tài sản công hay tư” bao gồm “đột nhập vào nhà của người khác để cướp đoạt”, “gây thương tích nghiêm trọng hay chết người khi cướp đoạt”, và “cướp đoạt bằng súng”.

Điều 267 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm “chiếm đoạt của công và tài sản tư nhân.”

Điều 270 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm “chiếm hữu phi pháp tài sản của người khác trong thời gian người đó bị giam giữ.”

Điều 275 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm “có ý phá hoại của công hay tài sản tư nhân.”

Điều 245 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm “lục soát trái phép người hay nơi ở của người khác” hay “đột nhập trái phép vào nơi ở của người khác”, và yêu cầu phải có chế tài nghiêm khắc hơn đối với nhân viên tư pháp nào phạm tội này.

Điều 244 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm “dùng vũ lực, uy hiếp, hay hạn chế tự do thân thể” để ép buộc người khác lao động hoặc “vì tuyển mộ, điều chuyển nhân sự mà, hoặc có hành vi khác để hiệp trợ việc cưỡng bức người khác lao động”.

Điều 251 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm tước đoạt quyền tự do tín ngưỡng của công dân và xâm phạm phong tục, tập quán của các dân tộc thiểu số.

Điều 234 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm cố ý gây thương tích cho người khác.

Điều 246 Luật Hình sự Trung Quốc nghiêm cấm dựng chuyện nhằm xúc phạm người khác hoặc xúc phạm người khác bằng vũ lực lên thân thể người đó.

› 9.1.3(c) Tội ác phản nhân loại

Quyền tài phán đối với Cáo buộc thứ 15 và 16 là dựa trên Công ước về ngăn ngừa và trừng phạt tội ác diệt chủng mà Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa ký kết ngày 18 tháng 4 năm 1983 và phê chuẩn ngày 17 tháng 7 năm 1983, và Công ước Liên Hợp Quốc về chống tra tấn và các hình phạt hay đối xử tàn ác, vô nhân đạo hoặc hạ thấp nhân phẩm khác mà Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa ký kết ngày 12 tháng 12 năm 1986 và phê chuẩn ngày 4 tháng 10 năm 1988.

Điều 1.1 của Công ước Chống Tra tấn của Liên Hợp Quốc nghiêm cấm “bất kỳ hành vi nào cố ý gây đau đớn hoặc đau khổ nghiêm trọng về thể xác hay tinh thần cho một người vì mục đích như lấy thông tin hoặc lời thú tội từ người đó hay một người thứ ba, hoặc để trừng phạt người đó vì một hành vi mà người đó hay người thứ ba đã thực hiện hay bị nghi ngờ đã thực hiện, hoặc để đe dọa hay ép buộc người đó hay người thứ ba, hoặc vì bất kỳ lý do nào bắt nguồn từ bất kỳ loại phân biệt đối xử nào, khi nỗi đau đớn và đau khổ đó là do công chức hoặc người lạm dụng quyền hạn mà gây ra, xúi giục, đồng ý hoặc mặc nhận.”

Điều 2 Công ước Chống Diệt chủng nghiêm cấm một loạt hành vi “cố ý tiêu diệt toàn bộ hoặc một bộ phận hay một nhóm người của một quốc gia, dân tộc, chủng tộc hoặc tôn giáo nào đó”, bao gồm “sát hại thành viên của nhóm người đó”, “gây thương tổn nghiêm trọng về thể xác hay tinh thần cho thành viên của nhóm người đó”, và “cố ý đặt nhóm người đó vào hoàn cảnh sống nào đó nhằm hủy hoại toàn bộ hoặc một phần thân thể của nhóm người đó.”

Quyền tài phán đối với Cáo buộc thứ 17 và 18 là dựa trên thông luật quốc tế, thông lệ chung của các quốc gia được chấp nhận và tôn trọng như luật theo định nghĩa tại Điều 38(1)(b) của Quy chế của Tòa án Tư pháp Quốc tế. Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa là một bên ký kết của Hiến chương Liên Hợp Quốc, đó đó cũng là một bên ký kết của Quy chế của Tòa án Tư pháp Quốc tế. Thông luật quốc tế yêu cầu các quốc gia phải cung cấp quyền tài phán chung cho những hành vi vi phạm sau: bức hại, cưỡng chế lưu vong, cưỡng chế mất tích do tội ác chống lại nhân loại, và tùy tiện giam giữ kéo dài.

Thông luật quốc tế định nghĩa tội ác chống nhân loại là một loạt hành vi cụ thể được thực hiện trong một cuộc tấn công trên diện rộng hoặc có hệ thống nhắm vào bất kỳ nhóm dân thường nào, khi đã biết rõ về cuộc tấn công, bao gồm bức hại, cưỡng chế lưu vong, cưỡng chế mất tích và các hành vi vô nhân đạo khác.

Cưỡng chế mất tích được định nghĩa là bắt giữ, giam cầm hay bắt cóc người nào đó do cơ quan nhà nước hay chính trị nào đó thực hiện hoặc trao quyền, ủng hộ hay mặc nhận, rồi lại từ chối thừa nhận việc tước đoạt tự do đó hoặc từ chối cung cấp thông tin về tình trạng hay tung tích của người đó, nhằm mục đích tước đoạt sự bảo vệ của luật pháp đối với họ trong thời gian dài.

Cưỡng chế lưu vong được định nghĩa chuyển một hoặc nhiều người từ nơi này tới nơi khác bằng cách trục xuất hay bằng hành vi cưỡng chế khác.

Bức hại được định nghĩa là hành vi cố ý tước đoạt nghiêm trọng quyền cơ bản của một nhóm người hay một tập thể mục tiêu nào đó, trái với luật pháp quốc tế, vì lý do chính trị, chủng tộc, dân tộc, tộc người, văn hóa, tôn giáo, giới tính dựa trên đặc điểm của nhóm người hay tập thể đó.

Quy định bắt buộc của thông luật quốc tế nghiêm cấm việc tùy tiện giam giữ người trong thời gian dài.

› 9.1.3(d) Diệt chủng

Cuộc bức hại Pháp Luân Công là do cựu Tổng Bí thư ĐCS TQ Giang Trạch Dân phát động vào ngày 20 tháng 7 năm 1999. Bằng cách lạm dụng các cơ quan chính phủ, luật pháp, chính sách và toàn bộ bộ máy nhà nước, ông ta đã đàn áp hàng chục triệu học viên cả về thể chất lẫn tinh thần.

Theo Điều 6 và 7 của Quy chế Rome của Tòa án Hình sự Quốc tế do Liên Hợp Quốc công bố ngày 17 tháng 7 năm 1998, cuộc bức hại Pháp Luân Công của Giang suốt 20 năm qua đã cấu thành tội diệt chủng và tội ác chống nhân loại.²⁷⁶

Theo Điều 6 của Quy chế Rome của Tòa án Hình sự Quốc tế²⁷⁷, “tội diệt chủng” được định nghĩa như sau:

Bất kỳ hành động nào sau đây được thực hiện với ý định tiêu diệt toàn bộ hay một bộ phận của một nhóm người thuộc một dân tộc, tộc người, chủng tộc hoặc tôn giáo, như:

- (a) Giết hại thành viên của nhóm;
- (b) Gây tổn thương nghiêm trọng về thể xác hay tinh thần cho nhóm người đó;
- (c) Cố ý đặt nhóm người đó vào hoàn cảnh sống được tính toán nhằm khiến tiêu diệt toàn bộ hoặc một bộ phận của nhóm người đó;
- (d) Áp đặt biện pháp với ý định ngăn cản việc sinh đẻ trong nhóm người đó;
- (e) Cường chế điều chuyển trẻ em của nhóm người đó sang một nhóm khác.

Điều 7 của quy chế Rome định nghĩa “tội ác chống nhân loại” là:

Bất kỳ hành động nào sau đây được thực hiện trong quá trình tấn công trên diện rộng hay có hệ thống nhằm vào bất kỳ nhóm dân thường nào, khi đã biết về vụ tấn công đó:

- (a) Giết người;
- (b) Hủy diệt;
- (c) Nô dịch hóa;
- (d) Trục xuất hay cưỡng chế lưu vong;
- (e) Chăm tù hoặc các hình thức khác tước đoạt nghiêm trọng tự do thân thể vi phạm các quy tắc cơ bản của luật quốc tế;
- (f) Tra tấn;
- (g) Cưỡng hiếp, nô lệ tình dục, ép buộc bán dâm, cưỡng ép có thai, cưỡng chế triệt sản, hoặc các hình thức bạo lực tình dục khác có mức độ tương đối nghiêm trọng.
- (h) Bức hại nhằm vào một nhóm hay một tập thể xác định vì lý do chính trị, chủng tộc, dân tộc, tộc người, văn hóa, tôn giáo, giới tính được định nghĩa trong đoạn 3, hoặc các lý do khác được công nhận phổ biến là không thể cho phép theo khuôn khổ luật pháp quốc tế, có liên quan đến bất kỳ hành động nào nêu tại đoạn này hay bất kỳ tội ác nào thuộc quyền tài phán của Tòa án Hình sự Quốc tế;
- (i) Cưỡng chế mất tích;
- (j) Tội ác kỳ thị chủng tộc (A-pac-thai);
- (k) Bất kỳ hành động vô nhân đạo nào có tính chất tương tự nhằm cố ý gây tổn thương và thương tích nghiêm trọng trên thân thể hoặc tinh thần.

§9.2 Những thủ phạm chính khác

§§9.2.1 La Cán

Từ năm 2002 đến 2007, La Cán là một trong những lãnh đạo chóp bu của Trung Quốc, là một trong chín ủy viên của Ban Thường vụ Bộ Chính trị, đồng

thời là Bí thư Ủy ban Chính trị Pháp luật Trung ương Đảng, mà dưới thời của ông ta đã trở thành một trong những cơ quan quyền lực nhất và có nguồn tài chính dồi dào nhất ở Trung Quốc. Ông ta cũng nắm giữ chức Trưởng Nhóm Lãnh đạo Trung ương Xử lý các Vấn đề về Pháp Luân Công từ năm 2003 đến 2007.

Từ năm 2001 đến 2003, khi cuộc bức hại diễn ra khốc liệt nhất, La Cán đã có ít nhất tám bài diễn văn công khai để ép hệ thống chính trị và tư pháp Trung Quốc liệt Pháp Luân Công vào diện “mục tiêu tấn công” quan trọng nhất. Tại thời điểm đó và cho đến nay, nạn giết hại hàng loạt các học viên Pháp Luân Công được tiến hành công khai và có hệ thống.

Mỗi khi La Cán diễn thuyết hoặc đích thân đi thị sát “tiền độ” ở địa phương nào đó, các học viên Pháp Luân Công ở khu vực đó hoặc trên khắp Trung Quốc lại bị bức hại tăng cường. Ví dụ, ngày 29 tháng 8 năm 2000, hai ngày sau khi La Cán phát biểu tại “Hội thảo trao đổi kinh nghiệm và khen thưởng công tác giáo dục và chuyên hóa của Bộ Tư pháp (hay còn gọi là “Diễn văn Chuyên hóa”), kênh tin tức trực tuyến Boxun đã đưa tin: “Bắc Kinh lên kế hoạch tăng cường nỗ lực bức hại Pháp Luân Công và sẽ nhổ tận gốc pháp môn này trong vòng ba tháng.”

Ngay cả sau khi cộng đồng quốc tế biết rằng luận điệu chống Pháp Luân Công của ĐCSTQ là để bôi nhọ pháp môn này và bất chấp việc nội bộ Đảng ngày càng phản đối cuộc bức hại, La Cán vẫn công khai diễn thuyết kêu gọi tăng cường nỗ lực bức hại Pháp Luân Công. Trong đó có bài diễn văn tại “Hội nghị Công tác Tư pháp và Chính trị Quốc gia” ngày 7 tháng 12 năm 2004; một bài viết đăng trên tạp chí Cầu Thị vào tháng 2 năm 2005; và một bài diễn văn khác tại “Đại hội Đại biểu Toàn quốc Nêu gương Tập thể Anh hùng Ngành Công an” vào ngày 25 tháng 8 năm 2005.

Tháng 9 năm 2005, vài ngày sau khi La công khai phát biểu, ĐCSTQ bắt đầu vây bắt và giam giữ số lượng lớn các học viên Pháp Luân Công trên khắp Trung Quốc. Nhiều người đã bị tra tấn nghiêm trọng.

La liên tục nhắc đến cái gọi là “tình huống khó khăn, phức tạp, lâu dài”, ám chỉ rằng cuộc bức hại Pháp Luân Công là vấn đề lâu dài và tàn bạo. Chẳng hạn, ông ta yêu cầu hệ thống cải tạo cưỡng bức lao động, “phải thực hiện công tác toàn diện, triệt để đối với tư tưởng nhân dân trong tình hình thực tế,” tức là cưỡng chế tẩy não.

Để ngăn những người đã “chuyên hóa” trái với ý nguyện của họ quay lại tu luyện Pháp Luân Công, La nói: “Các trại cưỡng bức lao động cần xây dựng một hệ thống trao đổi thông tin và phản hồi thường xuyên với những đơn vị công tác có nhân viên là học viên Pháp Luân Công. Khi họ [học viên Pháp Luân Công] được thả, cộng đồng và các ủy ban khu dân cư cần phải tiếp tục thực hiện công tác “tư tưởng” với họ. Các trại cưỡng bức lao động cần phải xây dựng kênh liên lạc với các đơn vị công tác của những học viên bị ‘chuyên hóa’, thường xuyên kiểm tra thông tin phản hồi và xem họ có quay lại tu luyện hay không.”

Bài diễn văn của La Cán đã liệt kê chi tiết các phương thức bức hại, gồm cả việc sử dụng những học viên Pháp Luân Công “bị chuyển hóa” phối hợp với ĐCSTQ nhằm “chuyển hóa” các học viên khác, xây dựng phương pháp, thu thập kinh nghiệm và phổ biến kinh nghiệm bức hại các học viên ra khắp cả nước.

§§9.2.2 Tăng Khánh Hồng

Là ủy viên luân phiên của Bộ Chính trị, kiêm Bí thư Ban Bí thư của Ủy ban Trung ương ĐCSTQ, và là lãnh đạo Ban Tổ chức Trung ương ĐCSTQ, Tăng Khánh Hồng là một trong những lãnh đạo cấp cao đầu tiên ủng hộ Giang Trạch Dân trong cuộc bức hại Pháp Luân Công. Trong giai đoạn đầu của cuộc bức hại, Tăng đã coi “cuộc đấu tranh” chống Pháp Luân Công là một phép thử quan trọng đối với ĐCSTQ. Ông ta lợi dụng thẩm quyền lãnh đạo Ban Tổ chức Trung ương Đảng, một cơ quan quản lý cán sự trong Đảng, để gây áp lực khiến các quan chức khác tham dự vào cuộc bức hại.

Tăng là một trong những người hoạch định vụ tự thiêu giả trên Quảng trường Thiên An Môn vào ngày 23 tháng 1 năm 2001 (xem Phụ lục 2). Từ ngày 27 tháng 1 đến ngày 1 tháng 2, Tăng đã tới Giang Tô, Hồ Nam và các tỉnh khác để bồi nhò Pháp Luân Công dựa trên vụ tự thiêu giả này. Ông ta chỉ thị rằng đàn áp Pháp Luân Công là “một nhiệm vụ quan trọng cần được thực hiện tốt và mau lẹ, không chút nương tay hay do dự.”

Vào ngày 20 tháng 4 năm 2001, tại một hội nghị quốc gia ở Bắc Kinh về “giáo dục tư tưởng” cho các quan chức địa phương ở khu vực nông thôn, Tăng đã tăng bốc thuyết chính trị “Ba đại diện” của Giang Trạch Dân, và lại kêu gọi người dân ở khu vực nông thôn đàn áp Pháp Luân Công.

Trước ngày 1 tháng 10 năm 2001 (Ngày Quốc Khánh Trung Quốc), Tăng Khánh Hồng và La Cán đã đích thân tổ chức “Chiến dịch Con bão Số 3”, dẫn đến việc nhiều học viên Pháp Luân Công bị bắt giữ. Trong khuôn khổ của chiến dịch này, chính quyền đã phái các chuyên gia mạng máy tính đến từng tỉnh để giám sát và chặn truy cập vào trang Minghui.org. Công an đã thuê những nam thanh niên ngày đêm giám sát các khu vực công cộng, khu dân cư và các khu phố ở các thành phố lớn. Kết quả là một số lượng các học viên đã bị bắt giữ.

Tăng đã trực tiếp chỉ đạo cuộc bức hại tại một số khu vực. Ví dụ, từ ngày 17 đến 23 tháng 1 năm 2001, ông ta và La Cán đã tới tỉnh Hồ Nam. La tới thành phố Thẩm Hàng Hành Dương, còn Tăng tới thành phố Trường Sa (thủ phủ tỉnh Hồ Nam). Trong sáu ngày, hơn 1.600 học viên Pháp Luân Công đã bị bắt giữ và đưa tới các trại lao động cưỡng bức ở Hành Dương, còn ở Trường Sa, không rõ có bao nhiêu học viên bị bắt giữ.

Ba tháng sau, vào cuối tháng 4 năm 2001, Tăng Khánh Hồng tới thành phố Hợp Phì, tỉnh An Huy, và chỉ đạo của ông ta, rất nhiều học viên ở đây đã bị bắt giữ vào ngày 29 và 30 tháng 4.

§§9.2.3 Lưu Kinh

Là cựu Thứ trưởng Bộ Công an kiêm cựu Trưởng Phòng 610 Trung ương, Lưu Kinh là một trong những thủ phạm chính của cuộc bức hại dưới thời Giang Trạch Dân. Lưu đã nghĩ ra các phương thức để ép buộc học viên Pháp Luân Công từ bỏ đức tin của họ, lệnh cho cảnh sát bắn và giết các học viên tại chỗ, điều phối các vụ bắt giữ hàng loạt các học viên, và giúp dàn dựng vụ tự thiêu giả trên Quảng trường Thiên An Môn (xem Phụ lục 2) để bôi nhọ Pháp Luân Công.

Một ví dụ về việc xây dựng và xúc tiến các phương thức “chuyển hóa” các học viên là Lưu Kinh đã trực tiếp chỉ đạo sáu người giả làm học viên Pháp Luân Công, thâm nhập vào Trại Lao động Cường bức Mã Tam Gia và lôi kéo các học viên thật tuyên bố từ bỏ Pháp Luân Công bằng cách biên tạo và diễn giải lệch lạc những lời giảng của Pháp Luân Công. Bây giờ, Lưu Kinh và La Cán đã diễn thuyết huấn luyện trên khắp địa bàn tỉnh để khiến các trại lao động, trại tạm giam và nhà tù khác cùng áp dụng phương thức “chuyển hóa” đã được sử dụng ở Mã Tam Gia.

Trước Tết Nguyên đán vào tháng 2 năm 2002, Lưu đã tổ chức một cuộc họp tại Khách sạn Nam Hồ ở thành phố Trường Xuân, tỉnh Cát Lâm. Tại cuộc họp này, ông ta chỉ trích tỉnh Cát Lâm không đạt hiệu quả trong việc bức hại các học viên và ra lệnh “nhỏ tận gốc” Pháp Luân Công. Sau đó, Sở Công an Trường Xuân đã tiến hành các cuộc bắt giữ các học viên Pháp Luân Công trên quy mô lớn trong mấy đêm liền. Cảnh sát được phép bắn và giết những học viên nào bị phát hiện dán áp phích hay treo biểu ngữ về Pháp Luân Công.

Sau khi các học viên chèn sóng truyền hình ở Trường Xuân để phát đi thông tin về cuộc bức hại vào ngày 5 tháng 3 năm 2002, Giang Trạch Dân đã ra lệnh “giết không tha” những người tham gia chèn sóng. Ông ta cử La Cán, Lưu Kinh và các quan chức khác tới tỉnh Cát Lâm nhiều lần để chỉ đạo cuộc bức hại. Cùng tháng, vào đợt bắt giữ hàng loạt trên toàn tỉnh, chính quyền Trường Xuân đã phái đi hơn 6.000 cảnh sát và bắt giữ hơn 5.000 học viên Pháp Luân Công. Sau khi bị tra tấn ở Trường Xuân, các học viên bị đưa tới các nhà tù trên địa bàn tỉnh Cát Lâm và tiếp tục bị ngược đãi. Ít nhất đã có 6 học viên bị giết và 15 học viên khác bị kết án từ 4 đến 20 năm tù.

Khi Lưu đại diện cho Trung Quốc tại các cuộc họp của Ủy ban Nhân quyền Liên Hợp Quốc năm 2000 và 2001, ông ta đã bôi nhọ Pháp Luân Công và phủ nhận việc các học viên ở Trung Quốc bị bắt giữ và tra tấn.

§§9.2.4 Chu Vĩnh Khang

Ngày 9 tháng 12 năm 2002, Chu Vĩnh Khang được chọn tiếp quản vị trí Bộ trưởng Bộ Công an của Gia Xuân Vương. Trong quá trình chuyển giao, vai trò chỉ huy mới của Chu trong “Chiến dịch Nghiêm trị” Pháp Luân Công đã được khẳng định trong một bài báo của Reuter và APA. Chẳng hạn, ngày 9 tháng 12

năm 2002, bài báo “Trung Quốc có Bộ trưởng Bộ Công an mới” của tờ APA (phiên bản Bắc Kinh) đã đăng tải lại thông cáo của tờ Nhân Dân Nhật Báo về việc bổ nhiệm Chu Vĩnh Khang vào vị trí này. Thông cáo nhấn mạnh “Chiến dịch Nghiêm trị” Pháp Luân Công là một trong những thành tích quan trọng của Bộ trưởng Bộ Công an tiền nhiệm của Chu Vĩnh Khang.

Ngày 26 tháng 12 năm 2002, trong bài báo “Bộ trưởng Bộ Công an Trung Quốc yêu cầu phải có chuẩn mực cao hơn cho công tác hành pháp”, hãng thông tấn Anh BBC đã đưa tin về bài phát biểu của Chu Vĩnh Khang tại hội thảo truyền qua video. Bên cạnh các vấn đề khác, Chu đã kêu gọi các cơ quan công an trên khắp Trung Quốc “đặc biệt, đề phòng nghiêm ngặt và “nghiêm trị” các hoạt động gây rối và phá hoại của các thế lực thù địch trong và ngoài nước, [gồm cả] tổ chức tà giáo Pháp Luân Công”.

Ngày 28 tháng 5 năm 2004, hãng Thông tấn Trung Quốc đưa tin về bài phát biểu của Chu Vĩnh Khang tại cuộc họp các bộ trưởng do Bộ Công an triệu tập. Ngoài những nội dung khác, “ông ta đã nhấn mạnh phải tiến hành các biện pháp hữu hiệu hơn nữa, nghiêm trị các hoạt động tội phạm và phi pháp... và theo dõi sát sao xu hướng hoạt động của các thế lực thù địch trong và ngoài nước, các thế lực khủng bố bạo lực, các lực lượng gây chia rẽ dân tộc, tôn giáo cực đoan và tổ chức tà giáo như Pháp Luân Công; hết sức thận trọng và ‘nghiêm trị’ các hoạt động gây rối và phá hoại của chúng.” Sự tham gia trực tiếp của Chu Vĩnh Khang vào cuộc bức hại chủ yếu được thực hiện thông qua vai trò quản lý Phòng 610. Lực lượng an ninh và công an (gồm cả nhân viên Phòng 610) đã bắt giữ, tạm giam, tẩy não và tra tấn các học viên Pháp Luân Công, tiếp nhận chỉ thị từ Cục Công an cấp tỉnh thành và/hoặc quận/huyện trực thuộc Bộ Công an do Chu Vĩnh Khang đứng đầu.

§§9.2.5 Lý Lam Thanh

Là người đầu tiên giữ chức Trưởng Phòng 610, ngoài việc lợi dụng địa vị của bản thân và ảnh hưởng của hình thái ý thức, Lý Lam Thanh đã sử dụng cả những ngôn từ bức hại của Giang Trạch Dân để thực thi chiến dịch “đấu tranh” của Giang. Chẳng hạn, vào tháng 2 năm 2001, tại một Hội nghị Biểu dương Toàn quốc, Lý Lam Thanh đã tuyên dương cán bộ của lực lượng an ninh Trung Quốc vì đã “đấu tranh” với và “chuyển hóa” những người tu luyện Pháp Luân Công. Ông ta còn chỉ thị các lãnh đạo Đảng và chính phủ các cấp tiếp tục thực hiện chiến dịch đấu tranh với Pháp Luân Công để tăng cường mục tiêu và sự tin tưởng của Đảng. Khi về hưu, Lý Lam Thanh giữ chức Trưởng Phòng 610 từ tháng 6 năm 1999 đến tháng 11 năm 2002.

Chương 10: Các tổ chức cầm đầu cuộc bức hại

Kể từ khi lên nắm chính quyền, ĐCSTQ đã xây dựng một hệ thống Đảng trị thay vì pháp trị. Quyết định của Đảng vượt trên cả hệ thống tư pháp và xử phạt, từ đó, biến các cơ quan hành pháp và tư pháp thành chỉ còn là con dấu củ khoai cho Đảng. Giang Hoa, cựu Chánh án Tòa án Nhân dân Tối cao, có lần đã nói: “Trong thời chiến, Đảng ủy tùy ý quyết định ai là người bị bắt, thậm chí bị giết, cho dù là trong quân đội nhân dân hay ở căn cứ cách mạng. Từ đó trở đi, người ta đã chấp hành theo quy tắc này.”

Sau nhiều thập kỷ tẩy não, chính quyền cộng sản đã thành công trong việc khiến dân chúng tin rằng luật này phản ánh ý chí của đảng cầm quyền và được kiến lập ra để bảo vệ quyền lợi của đảng cầm quyền. Vì thế, “tuân theo chính trị thay vì theo luật” đã trở thành luật bất thành văn trong hệ thống chính trị và pháp luật ở Trung Quốc.

Đảng ủy các cấp, bao gồm cấp tỉnh thành, quận huyện và các khu tự trị, mỗi nơi đều có một Ủy ban Chính trị Pháp luật (PLAC) riêng để chuyên trách việc giám sát các cơ quan hành pháp và tư pháp. Hầu hết các bí thư Đảng ủy đều kiêm nhiệm chức bí thư Ủy ban Chính trị Pháp luật, tạo thành một mạng lưới quyền lực kiên cố.

Năm 1999, sau khi Giang Trạch Dân ra lệnh phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công, ông ta đã gia tăng quyền lực cho PLAC để cơ quan này thực thi chiến dịch bức hại. PLAC và Phòng 610 (thường có chung trụ sở và lãnh đạo) phối hợp với nhau mà ra lệnh cho các lực lượng chính quyền bắt bớ, giam giữ, kết án và tẩy não các học viên Pháp Luân Công, cũng như phối hợp trong hoạt động thu hoạch nội tạng từ các học viên còn sống để cung cấp cho hệ thống cấy ghép nội tạng của Trung Quốc. Ở mỗi cấp, PLAC đều đặt ra chiến lược bức hại cho Phòng 610 thực hiện.

§10.1 Cùng chung lãnh đạo và nguồn lực

Sau khi Giang Trạch Dân thành lập Phòng 610 vào tháng 6 năm 1999, nhiều phó bí thư của Ủy ban Chính trị Pháp luật đã được chỉ định kiêm nhiệm cả chức trưởng Phòng 610. Chẳng hạn như Xiao Xiangxin, Phó Bí thư Ủy ban Chính trị Pháp luật huyện Vạn An, tỉnh Giang Tây, cũng là Trưởng Phòng 610.

Cả Ủy ban Chính trị Pháp luật và Phòng 610 đôi khi núp dưới những cái tên khác để che đậy tính bất hợp pháp của họ trước công chúng. Ví dụ, ở thành phố Đại Thanh, tỉnh Hắc Long Giang, tám biển tên trên cửa ra vào của Ủy ban Chính

trị Pháp luật là “Văn phòng Ủy ban Quản lý Toàn diện An ninh Xã hội Thành phố”, còn Phòng 610 được biết đến với cái tên “Văn phòng Chính phủ Thành phố về Phòng ngừa và Xử lý các Di giáo”.

Mùa hè năm 2010, tại một cuộc họp tổng kết kinh nghiệm thường niên của Phòng 610 ở thành phố Vũ Hán, tỉnh Hà Bắc, Chu Vĩnh Khang, nguyên Bí thư Ủy ban Chính trị Pháp luật Trung ương, đã nhắc lại mệnh lệnh của Giang Trạch Dân về việc xóa sổ Pháp Luân Công ở Trung Quốc. Chu Vĩnh Khang còn phân bổ thêm tiền cho Phòng 610 để tiếp tục cuộc bức hại này.

§10.2 Kiểm soát hệ thống cảnh sát, tư pháp và xử phạt

Ở hầu hết các nước dân chủ nhất, cảnh sát, công tố viên và tòa án làm việc độc lập với nhau, nhưng lại có vai trò giám sát lẫn nhau. Tuy nhiên, ở Trung Quốc lại không như vậy. Trước khi cuộc đàn áp Pháp Luân Công bắt đầu vào năm 1999, các cơ quan hành pháp và tư pháp vốn đã nằm dưới sự giám sát của Đảng, Giang Trạch Dân và Phòng 610 lại thắt chặt quyền kiểm soát để thực thi các chính sách bức hại, vừa tự cho mình vượt trên cả pháp luật.

Chẳng hạn, Viện trưởng Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao và Chánh án Tòa án Nhân dân Tối cao, cũng như Bộ trưởng Bộ Tư pháp đều là thành viên của Ủy ban Chính trị Pháp luật, phải báo cáo với Chu Vĩnh Khang – cựu Bộ trưởng Bộ Công an, và Mạnh Kiến Trụ – Bí thư Ủy ban Chính trị Pháp luật. Nhiều công tố viên và thẩm phán cấp địa phương cũng ở tình trạng tương tự, phải báo cáo với các quan chức công an kiêm bí thư Ủy ban Chính trị Pháp luật địa phương. Quyền kiểm soát gia tăng cũng góp phần vào sự mở rộng quyền lực nhanh chóng của hệ thống công an ở Trung Quốc.

Cơ cấu này khiến hệ thống hành pháp cũng như tòa án không thể hoạt động công tâm. Trong cuộc bức hại Pháp Luân Công, các học viên bị xét xử chiếu lệ, trong khi bản án đã được Ủy ban Chính trị Pháp luật và Phòng 610 định sẵn từ trước.

Một ví dụ là, bà Cao Đức Ngọc, 68 tuổi, ở thành phố Tây Xương, tỉnh Tứ Xuyên, đã bị bắt vào tháng 9 năm 2009 vì tu luyện Pháp Luân Công. Luật sư của bà rất khó khăn mới gặp được bà. Lưu, Phó Bí thư Ủy ban Chính trị Pháp luật của thành phố Tây Xương, nói với luật sư của bà: “Đừng nói luật với tôi. Chúng tôi không theo luật.” Một năm sau, một thẩm phán của Tòa án Tây Xương đã kết án bà 12 năm tù.

Ở tỉnh Hà Bắc, ngày 6 tháng 12 năm 2009, sáu học viên Pháp Luân Công đã bị Tòa án Thành phố Thiên An kết án 7-8 năm tù. Chủ tọa phiên tòa Phùng Hiểu Lâm bảo gia đình của các học viên rằng: “Hễ là trường hợp của Pháp Luân Công thì chúng tôi không làm theo luật.”

Một thẩm phán khác ở thành phố Ích Dương, tỉnh Hồ Nam, nói với một học viên Pháp Luân Công là bà Trương Xuân Thu rằng: “Giờ đây, trong việc đàn áp Pháp Luân Công, quyền lực của Đảng đã vượt quá cả luật pháp. Chúng tôi chỉ tuân theo thủ tục [trong quá trình kết án] thôi. Chúng tôi không thể làm gì được đâu. Nên bà không thể bảo là lỗi của chúng tôi được.”

Thẩm phán Cố Nghênh Khánh ở Tòa án Tô Châu, tỉnh Giang Tô đã có lần bảo con gái của ông Lộ, người bị kết án bốn năm tù vào ngày 17 tháng 12 năm 2008 rằng: “Cô không nên kỳ vọng luật pháp cao hơn chính trị. Nói luật với tôi cũng vô ích vì tôi đang nói chuyện chính trị với cô.”

Trưởng phòng Mã của Phòng 610 Huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, nói với một học viên rằng: “Ồ đây, chúng tôi là người quyết định. Chúng tôi nói chính trị, chứ không nói luật. Bà muốn gửi đơn tố cáo chúng tôi đến đâu thì cứ gửi.”

Khi các học viên bị cầm tù, Ủy ban Chính trị Pháp luật và Phòng 610 đã ra lệnh cho lính canh tấy não họ và ép họ phải tuyên bố từ bỏ đức tin. Tỷ lệ chuyển hóa – nghĩa là số học viên tuyên bố từ bỏ đức tin – có quan hệ với việc thăng chức và bổng lộc của lính canh. Do đó, các lính canh dùng những hình thức tra tấn dã man để tăng tỷ lệ chuyển hóa nhằm đạt được lợi ích cá nhân. Có những lính canh thậm chí còn đe dọa các học viên thế này: “Hoặc là chuyển hóa, hoặc là hỏa thiêu.”

§10.3 Phòng 610

Phòng 610 được lập thành một tổ chức trực thuộc ĐCSTQ, chuyên trách việc điều phối và thực thi cuộc bức hại và xóa sổ Pháp Luân Công. Nó là tổ chức gián điệp phi pháp bí mật ở cấp cao nhưng lộ liễu ở cấp thấp. Nó có chức năng hoạch định chiến lược, lập kế hoạch và chỉ đạo mọi hoạt động liên quan đến việc bức hại Pháp Luân Công. Để thực thi những nhiệm vụ này, nó được trao quyền lực hữu hiệu để thao túng ban ngành chính phủ các cấp – kể cả hệ thống tư pháp như cảnh sát, viện kiểm sát và tòa án – thực thi những hành vi vi phạm pháp luật và Hiến pháp Trung Quốc.

Phòng 610 không chỉ được thành lập ở các cấp chính quyền mà cả ở các cục an ninh quốc gia, các sở cảnh sát, trường đại học, trường phổ thông, các cơ quan chính phủ và các doanh nghiệp lớn. Đặc vụ Phòng 610 hoạt động tích cực trong lĩnh vực ngoại giao, giám sát mạng, các công ty nước ngoài, ngành du lịch và các hoạt động tội phạm.

Sau vài lần điều chỉnh, củng cố và đổi tên, Phòng 610 vẫn cao hơn luật pháp. Phạm vi hoạt động của nó đã mở rộng tới cả các nhà thờ ngầm cũng như các nhóm tôn giáo và khí công khác.

§§10.3.1 Thành lập và mở rộng

Trong một cuộc họp Bộ Chính trị của ĐCS TQ vào ngày 7 tháng 6 năm 1999, Giang Trạch Dân có bài phát biểu về nhu cầu cấp bách trong việc “xử lý Pháp Luân Công.” Ông ta tuyên bố Ủy ban Trung ương Đảng sẽ triển khai một lực lượng chuyên trách để nhanh chóng xây dựng chiến lược nhổ tận gốc Pháp Luân Công. Đứng đầu đội ngũ này là Lý Lam Thanh, ủy viên của Ủy ban Thường vụ Bộ Chính trị, với sự trợ giúp của La Cán và Đinh Quan Căn, cùng là ủy viên Bộ Chính trị.

Vì thế, ba ngày sau, vào ngày 10 tháng 6 năm 1999, Nhóm Lãnh đạo Trung ương chuyên xử lý các vấn đề Pháp Luân Công đã được thành lập. Thành viên nhóm này bao gồm các quan chức của Tòa án Nhân dân Tối cao, Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao, Bộ Công an, Bộ An ninh Quốc gia, Ban Tuyên giáo, và Bộ Ngoại giao. Cánh tay phải của nó được gọi là “Nhóm Lãnh đạo Trung ương chuyên xử lý các vấn đề Pháp Luân Công”, còn gọi là “Phòng 610 Trung ương”.

Đảng ủy ĐCS TQ cấp tỉnh thành, quận huyện, thị xã, thậm chí ở cấp khu dân cư cũng phỏng theo cơ cấu này mà lập nên Nhóm Lãnh đạo xử lý các vấn đề Pháp Luân Công của mình cùng một Phòng Nhóm Lãnh đạo xử lý các vấn đề Pháp Luân Công (Phòng 610). Đa số đều có quan hệ mật thiết với Ủy ban Chính trị Pháp luật của ĐCS TQ, một số có quan hệ mật thiết với Văn phòng Đảng ủy ở cùng cấp.

Tuy không có văn bản nào công bố thời điểm thành lập các nhóm Lãnh đạo này ở cấp tỉnh thành, nhưng nhiều tài liệu đã lưu lại thông tin về việc thành lập và chức năng của các phòng này ở cấp quận huyện và các cấp thấp hơn. Phòng 610 địa phương đều tuân theo Phòng 610 Trung ương. Ở thành thị, Phòng 610 được thành lập trong ủy ban khu dân cư và có cán bộ chuyên trách. Khu vực nông thôn cũng thành lập các tổ công tác do bí thư Đảng đứng đầu, việc thành lập các Phòng 610 cũng vậy.

Cả Ban Trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCS TQ) lẫn Hội đồng Nhà nước đều không công khai thừa nhận sự tồn tại của Phòng 610 trong các cơ cấu tổ chức mà người dân có thể tiếp cận, cũng không công bố chính thức trên báo chí. Tuy nhiên, Phòng 610 lại xuất hiện trong các bài báo và các trang mạng của chính quyền địa phương. Cũng có thể xác minh sự tồn tại của Phòng 610 Trung ương qua các văn bản của Hội đồng Nhà nước, các bộ ngành và chính quyền địa phương, cũng như các báo cáo truyền thông. Tổ chức này cũng được giữ bí mật như “Nhóm Lãnh đạo Ủy ban Trung ương ĐCS TQ về Cách mạng Văn hóa” trong những năm 1960, chỉ nghe lệnh của Mao Trạch Đông và có quyền lực vượt trên pháp luật cực lớn.

§§10.3.2 Tính phi pháp

Phòng 610 được thành lập mà không tuân theo thủ tục pháp lý nào, không cần sự chấp thuận của Quốc hội, vốn là tổ chức có quyền lực cao nhất ở Trung Quốc. Phòng 610 còn vi phạm Hiến pháp Trung Quốc, đặc biệt là Điều 36 (tự do tín ngưỡng) và Điều 89 (quyền hạn của Hội đồng Nhà nước).

Do phải bảo mật nên nhiều thông tin về Phòng 610 không được tiết lộ ra công chúng. Mặc dù thời đầu, Phòng 610 được nhắc đến trong các bản tin, nhưng nó không xuất hiện trong các chính sách công của Ủy ban Trung ương ĐCSTQ, các văn bản pháp luật hay công văn của chính phủ. Hình ảnh chụp lại trang mạng của chính quyền thành phố Trường Đức, tỉnh Hồ Nam đã cho thấy Phòng 610 Trường Đức bắt đầu hoạt động vào tháng 7 năm 1999, mặc dù mãi đến tháng 3 năm 2001, Đảng ủy tỉnh Hồ Nam mới chính thức phê chuẩn việc này. Trong gần hai năm, Phòng 610 Thành phố Trường Đức hoạt động như một tổ chức không được đăng ký trong Đảng ủy của tỉnh. Có thể thấy các hoạt động của nó trong thời gian này qua ví dụ sau:

Ông Âu Khắc Thuận, sinh năm 1962, là một học viên Pháp Luân Công ở huyện Lâm Lễ, thành phố Trường Đức. Ngày 12 tháng 1 năm 2001, cảnh sát huyện Lâm Lễ đã bắt giữ và giam ông vào trung tâm tẩy não trong Trung tâm Cai nghiện Ma túy Trường Đức. Cảnh sát của một tổ công tác thuộc Phòng 610 Trường Đức và Ủy ban Chính trị Pháp luật đã ép ông Âu và những học viên khác từ bỏ đức tin của mình. Cảnh sát đã giam giữ ông Âu cùng người nghiện ma túy và xúi giục họ hành hạ ông. Tám ngày sau khi bị đánh đập tàn bạo và nôn ra máu, ngày 20 tháng 1, ông Âu đã qua đời. Để che đậy nguyên nhân gây ra cái chết của ông Âu, cảnh sát của tổ công tác này đã ra lệnh hỏa táng ông ở Trường Đức trước khi gia đình ông đến.

§§10.3.3 Cơ cấu tổ chức

Khi được thành lập, Phòng 610 Trung ương trực thuộc Ủy ban Trung ương ĐCSTQ như một tổ chức tạm thời cấp vụ, nhưng sau đó đã được nâng lên thành một cơ quan thường trực cấp bộ. Năm 2010, mã số của nó trong hệ thống dịch vụ công của Trung Quốc là 959.

Lãnh đạo đầu tiên của Phòng 610 Trung ương là Vương Mậu Lâm, người kế nhiệm là Lưu Kinh, Thứ trưởng Bộ Công an. Năm 2009, Lý Đông Sinh, Thứ trưởng Bộ Tuyên truyền Trung ương kiêm Phó Phòng 610 Trung ương đã tiếp quản vị trí của Lưu. Các trưởng phòng và phó phòng khác bao gồm: Từ Hải Bân (Phó phòng, cựu thư ký của La Cán), Gao Yichen (cựu Thứ trưởng Bộ An ninh Quốc gia), Yuan Yin, Vương Hiểu Tường, và Đồng Tự Pháp. Lý An Bình là Tổng Bí thư của Phòng 610 Trung ương.

Dưới đây là cơ cấu Phòng 610 Trung ương đã biết:

- Phòng Thư ký (còn gọi là Phòng Tổng hợp);
- Phòng thứ nhất (có thể cũng là Phòng Thư ký); Trưởng phòng: Wang Tixian; Phó phòng: Li Xiaodong; Điều tra viên: Song Quanzhong.
- Phòng thứ hai: Trưởng phòng: Shao Hongwei; Phó phòng: Gao Xiaodong.
- Phòng thứ ba: không có thêm thông tin.

Hiện nay, người ngoài không biết được chức năng chính xác của ba phòng này, nhưng có thể dựa vào cơ cấu nội bộ của các Phòng 610 cấp dưới để suy ra. Các Phòng 610 địa phương mỗi nơi mỗi khác, nhưng thường có một ban thư ký, một ban tổng hợp, và một ban giáo dục. Phòng 610 cấp quận huyện thường bao gồm một tổ tổng hợp và một tổ giáo dục. Phòng 610 cấp thành phố thường bao gồm một bộ phận tổng hợp và một bộ phận giáo dục. Lấy một ví dụ cụ thể, cơ cấu của Phòng 610 Đảng ủy quận Lục Hợp ở thành phố Nam Kinh, tỉnh Giang Tô gồm có Bộ phận Điều phối Chung, Bộ phận Giáo dục và Chuyển hóa, và Bộ phận Phòng chống và Kiểm soát. Phòng 610 cấp quận thường không có ba đơn vị. Tuy nhiên, những phòng này có thể tương ứng với ba ban của Phòng 610 Trung ương.

Trách nhiệm của các ban này như sau:

Ban Thư ký: xử lý công việc hàng ngày và điều phối việc quản lý, gửi/ nhận/ truyền tin; thảo văn bản; quản lý con dấu chính thức, bảo mật và lưu trữ hồ sơ; sắp xếp và tổ chức các cuộc họp.

Ban Tổng hợp: xử lý hồ sơ và thông tin tình báo, nghiên cứu toàn diện, phân tích xu hướng, đánh giá công việc và các cuộc họp; chịu trách nhiệm bảo mật, công tác chính trị và nhân sự, hậu cần hành chính và các việc thường nhật.

Ban giáo dục: tuyên truyền phỉ báng Pháp Luân Công, tẩy não các học viên Pháp Luân Công, ép học viên từ bỏ đức tin của mình (gọi là “giáo dục và chuyển hóa), liên lạc, điều phối, giám sát, thanh tra, phối hợp với các cơ quan khác để giải quyết cái gọi là các vấn đề Pháp Luân Công.

Tóm lại, ban Tổng hợp tập trung vào việc thu thập thông tin tình báo, phân tích thông tin, và hoạch định chiến lược bức hại, còn ban giáo dục triển khai các hoạt động và cưỡng chế các học viên từ bỏ đức tin của mình.

Sau khi cái tên Phòng 610 trở nên khét tiếng, nó đã đổi tên thành “Phòng Phòng chống và Giải quyết Vấn đề Dị giáo”. Có những nơi, nó được gọi là “Phòng Duy trì Ổn định”. Ví dụ, một tài liệu của Ban Cơ cấu Tổ chức của huyện Lăng Xuyên, tỉnh Sơn Tây đã cho thấy hai cái tên sau đây của Phòng 610: “Văn Phòng Ủy ban Phòng chống và Xử lý các Vấn đề Dị giáo Đảng ủy Huyện Lăng Xuyên” và “Phòng Phòng chống và Xử lý các Vấn đề Dị giáo Đảng ủy Huyện Lăng Xuyên”. Tuy nhiên, chức năng của nó vẫn như thế, trong nội bộ, nó vẫn được gọi

là Phòng 610.

§§10.3.4 Cơ cấu nhân sự

Do ban đầu dự định Phòng 610 chỉ là một tổ chức tạm thời nên cán bộ chức trách lấy nhân sự từ các cơ quan chính trị và pháp luật để kiêm nhiệm việc vận hành tổ chức này, bên cạnh công việc vốn có của họ. Chẳng hạn, nếu một cảnh sát được điều chuyển sang Phòng 610 thì anh ta vẫn giữ vị trí của mình và vẫn có quyền chấp pháp ở đơn vị cảnh sát của mình. Cán bộ này đôi khi được gọi là “cảnh sát Phòng 610”. Nếu người được điều chuyển là bí thư hay lãnh đạo của một cơ quan nào đó thì người đó vẫn giữ vị trí lãnh đạo đó, dù không có quyền chấp pháp nhưng có thẩm quyền ra lệnh cho lực lượng cảnh sát thực thi một nhiệm vụ cụ thể đối với các học viên Pháp Luân Công. Những nhân sự khác của Phòng 610 được huy động từ các cơ quan như viện kiểm sát, tòa án, ban tuyên giáo, cục tư pháp, vụ tài chính, và các phòng kháng cáo.

Do cuộc bức hại kéo dài quá ba tháng so với dự kiến của Giang Trạch Dân nên Phòng 610 trở thành một tổ chức thường trực có nhân sự toàn thời gian. Mặc dù nó được bảo mật rất cao, nhưng có nguồn dư luận hạn chế tiết lộ rằng “tổ chức Gestapo hiện đại” này có một sơ đồ tổ chức hoàn chỉnh và chi tiết từ chính phủ trung ương ở Bắc Kinh cho đến các địa khu ở từng góc ngách của Trung Quốc.

Mặc dù không thể chắc chắn về số người làm trong hệ thống Phòng 610 trên cả nước, nhưng không nghi ngờ gì là con số đó là lớn, nếu xét đến sự hiện diện của nó trong tất cả các cơ quan chính phủ và phi chính phủ, cũng như Đảng ủy các cấp tỉnh, thành, quận huyện, phường xã. Sự hiện diện dày đặc của Phòng 610 trên toàn quốc cũng phản ánh độ sâu rộng và quy mô của cuộc bức hại Pháp Luân Công.

§§10.3.5 Kiểm soát các ban ngành chính phủ và doanh nghiệp

Phòng 610 có các nhánh nằm trong hệ thống công an và giáo dục, cũng như các doanh nghiệp lớn của nhà nước và tư nhân để có thể theo dõi và ra lệnh bắt giữ các học viên Pháp Luân Công thuộc mọi lĩnh vực trong xã hội.

› 10.3.5(a) Hệ thống công an

Sau khi Phòng 610 và các cơ quan khác không xóa sổ được Pháp Luân Công trong vòng ba tháng như Giang Trạch Dân đã hình dung ban đầu, ông ta đã ra lệnh cho Phòng 610 mở rộng sang Bộ An ninh Quốc gia, Bộ Công an, và các sở cảnh sát địa phương trong một cuộc họp nội bộ cuối năm 2000, đầu năm 2001.

Bộ Công an ban hành Thông tư Số 157 năm 2001 về việc thành lập một ban chuyên biệt trong ngành công an để xử lý các vụ việc về Pháp Luân Công và “các tổ chức khí công có hại” khác. Thông tư này đánh dấu sự ra đời của Phòng 610 trong ngành công an.

Bộ Công an cũng bổ sung một ban nữa là ban thứ 26 làm bản doanh chính thức của Phòng 610. Ở một số nơi, Phòng 610 thuộc ban thứ nhất của Bộ Công an là Ban An ninh Quốc gia, và cùng ở trong một tòa nhà, mang hai biển tên khác nhau đóng trên cửa ra vào. Trưởng ban, phó ban của Ban An ninh Quốc gia cũng trở thành trưởng Phòng 610.

Ngoài ngành công an, Phòng 610 cũng có mặt trong mỗi cơ quan, ban ngành chính phủ, bao gồm viện kiểm sát, tòa án, sở tư pháp, hệ thống nhà tù, vụ tài chính, Cục Quản lý Thực phẩm Quốc gia, Cục Thương mại, Ban Tuyên giáo, và Ủy ban Mặt trận Đoàn kết.

› 10.3.5(b) Hệ thống giáo dục

Đề đẩy mạnh chính sách bức hại và tăng cường tuyên truyền của Đảng nhằm vu khống Pháp Luân Công là tà giáo, chính quyền cộng sản đã thành lập Phòng 610 trong cả hệ thống giáo dục, từ cấp tỉnh cho đến cấp thành phố, từ các trường cao đẳng và trường y cho đến các trường trung học, thậm chí là tiểu học.

Cuối năm 2005, Phòng 610 đã xuất hiện trên sơ đồ khuôn viên của trường Đại học Cát Lâm, đánh dấu bước chuyển từ tư cách là đơn vị trực thuộc Văn phòng Đảng ủy của nhà trường thành một đơn vị độc lập. Tuy nhiên, bước chuyển đó không phổ biến ở các trường đại học ở Trung Quốc, vì hầu hết các Phòng 610 vẫn thuộc Đảng ủy của nhà trường. Tháng 1 năm 2006, ban lãnh đạo mới của Trường Luật thuộc Đại học Cát Lâm đã công bố nhân sự của Phòng 610 của trường này, đó là trường luật đầu tiên ở Trung Quốc công bố sự tồn tại của Phòng 610 trong tổ chức của mình.

Ở thành phố Truy Bác, tỉnh Sơn Đông, Phòng Giáo dục Quận Trương Điềm đã ban hành một công văn vào tháng 10 năm 2006, yêu cầu tất cả các trường học trên địa bàn quận, kể cả trường trung học cơ sở và tiểu học, phải “hoàn thiện và triển khai chính sách thành lập Phòng 610 tùy theo tình huống của mỗi trường”.

› 10.3.5(c) Dịch vụ bưu chính

Phòng 610 đã gây áp lực, buộc dịch vụ bưu chính phải kiểm tra thư tín và kiện hàng để tìm tài liệu Pháp Luân Công. Ví dụ, ở tỉnh Hồ Nam, nhân viên bưu điện bị yêu cầu mở phong bì để kiểm tra xem có thư nào của các học viên Pháp Luân Công nhằm nâng cao nhận thức về cuộc bức hại không.²⁷⁸ Bưu điện trên khắp Trung Quốc cũng giữ lại đơn kiện hình sự Giang Trạch Dân mà các học viên Pháp Luân Công gửi lên Tòa án Nhân dân Tối cao và Viện Kiểm sát Nhân dân tối cao (sẽ được trình bày cụ thể ở Chương 12).

Loại chính sách này đã vi phạm Điều 40 (quyền tự do và bí mật thư tín) của Hiến pháp Trung Quốc. Nó cũng vi phạm Luật Bưu chính Trung Quốc, cụ thể là Điều 35 (cấm mở, giấu hoặc hủy thư của người khác) và Điều 38 (nhân viên bưu chính lạm dụng quyền hành). Cuối cùng, nó vi phạm Điều 252 và 253 của Luật

Hình sự Trung Quốc quy định về việc công dân hay nhân viên bưu chính mở, giấu và hủy thư từ của người khác.

› 10.3.5(d) Các doanh nghiệp lớn

Vì nhiều doanh nghiệp nhà nước và công ty tư nhân đều có Đảng ủy riêng nên các Phòng 610 tự nhiên cũng được thành lập trong chính những tổ chức này. Những trường hợp đã được ghi nhận bao gồm Tập đoàn Khai thác mỏ Shuicheng ở thành phố Lục Bàn Thủy, tỉnh Quý Châu và Tập đoàn Khai thác mỏ Xinkuang ở thành phố Thái An, tỉnh Sơn Đông. Một ví dụ khác là Sư đoàn 10 của Tập đoàn Xây dựng và Sản xuất Xinjiang, là một tổ chức kinh tế bán quân sự đặc biệt, đã liệt kê số điện thoại của trưởng Phòng 610 trong danh bạ của nó.

Trường hợp 1: Công ty Dầu Đại Khánh bức hại ít nhất 27 học viên Pháp Luân Công đến chết

Trong các doanh nghiệp lớn ở Trung Quốc, Công ty Dầu Đại Khánh (một công ty con của PetroChina) đã gây ra cái chết cho nhiều học viên Pháp Luân Công nhất kể từ khi cuộc bức hại bắt đầu. Tính đến tháng 4 năm 2013, đã có ít nhất 27 nhân viên của doanh nghiệp nhà nước này bị bức hại đến chết vì tu luyện Pháp Luân Công, chiếm 40% số học viên tử vong ở Đại Thanh và 5% số học viên tử vong ở tỉnh Hắc Long Giang.²⁷⁹

Phòng 610 ở Công ty Dầu Đại Khánh đã thành lập các trung tâm tẩy não, ép các phòng ban trong công ty trả tiền để đưa những nhân viên nào của họ tu luyện Pháp Luân Công vào trung tâm tẩy não để tra tấn, giữ lại lương và thưởng của các học viên Pháp Luân Công, chỉ đạo cho công an và cán bộ tư pháp Đại Khánh bắt giữ và bỏ tù các học viên, và phát tài liệu tuyên truyền phỉ báng Pháp Luân Công. Nhiều học viên nằm trong tầm ngắm là nhân viên tiêu biểu, có những trường hợp còn được lãnh đạo để cho tiếp tục làm việc ở nguyên vị trí, bất chấp Phòng 610 gây áp lực đòi giáng chức họ.²⁸⁰

Trường hợp 2: Đặc vụ Phòng 610 ở Tập đoàn Cát Châu Bá bức hại học viên đến chết

Các học viên Pháp Luân Công làm việc cho Tập đoàn Cát Châu Bá ở thị xã Nghi Xương, tỉnh Hồ Bắc đã bị Phòng 610 và Phòng An ninh của tám công ty con của Tập đoàn Cát Châu Bá hành hung, theo dõi, hăm dọa và tẩy não.

Một trong số họ là cô Thẩm Cúc. Cô bắt đầu tu luyện Pháp Luân Công từ tháng 5 năm 1998, nhờ đó mà sức khỏe được cải thiện. Sau khi cuộc bức hại bắt đầu, cô đã đến Bắc Kinh ba lần để đòi công lý cho Pháp Luân Công. Cô đã bị bắt và bị đưa trở về thị xã Nghi Xương. Tại đây, đặc vụ của Phòng 610 và cán bộ Tòa Hồng của Tổng Công ty Cát Châu Bá II của Tập đoàn Cát Châu Bá đã đòi cô một khoản tiền lớn của cô và giam giữ cô trong tù.

Mấy năm sau, cảnh sát và các nhân viên công ty đã nhiều lần giam giữ cô Thâm tại trung tâm tẩy não. Sau nhiều năm bị tra tấn về thân thể và tinh thần, cô Thâm bị hôn mê trong vòng 24 giờ, và qua đời ở một bệnh viện vào ngày 10 tháng 1 năm 2006. Khi ấy, cô mới 34 tuổi, để lại đứa con 6 tuổi của mình.²⁸¹

Chương 11: Các tòng phạm của cuộc bức hại

Như đã trình bày tại Chương 9, Giang Trạch Dân đã lợi dụng quyền kiểm soát Đảng, chính phủ và quân đội để chỉ đạo cuộc bức hại Pháp Luân Công. Thông qua Ủy ban Chính trị Pháp luật (PLAC) và Phòng 610, Giang đã biến cuộc bức hại thành một bộ phận đời sống và công việc của người Trung Quốc. Nhân dân thuộc mọi tầng lớp xã hội bị thúc ép tham gia bức hại, dù là tự nguyện vì lợi ích cá nhân, hoặc không tự nguyện dưới áp lực chính trị và bị uy hiếp. Đối tượng tham gia bức hại gồm gần như mọi tổ chức Đảng, cơ quan chính phủ và đơn vị quân đội cũng như các tổ chức liên quan đến giáo dục, sức khỏe và y tế, tài chính, và quan hệ đối ngoại.

§11.1 Chính quyền cấp địa phương

Ủy ban khu dân cư là cơ quan đặc thù của ĐCSTQ, được dùng để giám sát công dân theo cấp quận huyện. Các cơ sở địa phương này trước đây là nơi làm việc không có mấy thanh thế. Tuy nhiên, khi cuộc bức hại Pháp Luân Công bắt đầu vào năm 1999, các ủy ban này lại trở thành một bộ phận không thể thiếu của chiến dịch của ĐCSTQ và liên tục được nâng tầm. Nhân viên được nâng lên thành công chức, phải tham gia kỳ thi công chức. Họ cũng được nhận thù lao hơn 10.000 Nhân dân tệ mỗi năm, cũng như phúc lợi y tế và hưu trí.²⁸² Một số ủy ban khu dân cư còn có Phòng 610 riêng và công khai ghi đàn áp Pháp Luân Công thành một trong những chức năng, nhiệm vụ của họ.

Tại quận Khuê Văn, thành phố Duy Phường, tỉnh Sơn Đông, ủy ban khu dân cư đã thực thi một chiến dịch bôi nhọ Pháp Luân Công. Nhân viên ủy ban dán và phát tài liệu tuyên truyền trên khắp quận, thậm chí còn vào từng nhà dân để tuyên truyền miệng. Cũng trong quận này, Hội Cộng đồng Anh Nguyên đã tổ chức triển lãm chống Pháp Luân Công, trưng bày cho hơn 200 cư dân và học sinh, sinh viên 76 bảng thông tin lăng mạ Pháp Luân Công và ép họ ký bản lên án pháp môn này. Nhờ tổ chức các hoạt động này, thành lập cơ sở giám sát và bố trí lực lượng cảnh sát trong cộng đồng mà hội đồng này được vinh danh là “khu phố tiêu biểu” và được trao giải thưởng cấp thành phố.

Ủy ban khu dân cư còn dùng tiền thưởng làm động cơ. Đảng ủy và chính quyền tỉnh Sơn Đông gọi hiệp hội chống tà giáo của họ là đơn vị “tiên tiến”. Hiệp hội này trao thưởng 5.000 Nhân dân tệ cho mỗi khu dân cư và 10.000 Nhân dân tệ cho mỗi thị trấn tham gia bức hại. Từ năm 2000 đến 2009, ủy ban này đã chi tổng cộng 345.000 Nhân dân tệ cho những giải thưởng như vậy.

Ngoài các chiến dịch lăng mạ, ủy ban khu dân cư còn hợp tác với công an và cơ quan tư pháp để điều tra, giám sát các học viên. Cán bộ ủy ban thường sách nhiễu, uy hiếp các học viên tại nhà, chụp ảnh và ghi hình họ, tịch thu các sách Pháp Luân Công và ép họ ký tuyên bố từ bỏ đức tin.

§11.2 Các tổ chức truyền thông và công ty nước ngoài

Từ tự kiểm duyệt đến tích cực hợp tác, nhiều hãng thông tấn và công ty nước ngoài đã trực tiếp hoặc gián tiếp trợ giúp chính quyền Trung Quốc bức hại Pháp Luân Công.

§§11.2.1 Các công ty công nghệ trợ giúp xây dựng cơ sở hạ tầng giám sát và kiểm duyệt

Năm 2000, chính quyền Trung Quốc bắt đầu triển khai hệ thống lọc và giám sát thông tin gọi là Great Firewall (GFW), nghĩa là Tường lửa lớn. Tiêu chí của nó là do Bộ Chính trị, Ủy ban Chính trị Pháp luật, Bộ An ninh Quốc gia và Phòng 610 đặt ra.

Các hãng công nghệ lớn đã tham gia vào việc xây dựng tường lửa Great Firewall này có Cisco và Nortel. Một bài thuyết trình nội bộ của Cisco bị rò rỉ cho thấy hãng này đã biết sản phẩm của mình sẽ được dùng cho mục đích này, trong đó còn có một slide nêu rõ mục tiêu của dự án này là “Chống tà giáo ‘Pháp Luân Công’ và các phần tử thù địch khác”, nhắc lại nguyên luận điều phi báng Pháp Luân Công mà chính quyền Trung Quốc sử dụng.²⁸³ Theo một nghiên cứu vào năm 2005 của Giáo sư John Palfrey của Đại học Harvard, tường lửa Great Firewall đã chặn 100% thông tin tích cực về Pháp Luân Công, 60% thông tin liên quan đến các đảng chính trị đối lập, gần 50% thông tin về vụ Thảm sát trên Quảng trường Thiên An Môn vào ngày 4 tháng 6 năm 1989, và 10% các trang web khiêu dâm.²⁸⁴

§§11.2.2 Các công ty nước ngoài tuân theo yêu cầu của ĐCSTQ về kiểm duyệt và sa thải các học viên

Tháng 9 năm 2003, một học viên Pháp Luân Công đã chia sẻ trải nghiệm tích cực của cô về môn tu luyện này trong bài phát biểu trước công ty con tại Trung Quốc của hãng mỹ phẩm Mary Kay ở Thẩm Quyển. Sau khi một người bí mật tố giác họ với chính quyền, ba học viên Pháp Luân Công này đã bị bắt giữ. Phòng 610 đã gây áp lực buộc Mary Kay tuân theo chính sách của Đảng về Pháp Luân Công bằng cách dọa sẽ cản trở hoặc chấm dứt hoạt động kinh doanh của họ ở Trung Quốc.

Mary Kay đã phục tùng mệnh lệnh và yêu cầu tất cả các nhân viên ký bản tuyên bố không tu luyện hay ủng hộ Pháp Luân Công nữa; nếu không, họ sẽ bị

mất việc. Một số nhân viên tại Mary Kay sau đó đã mất việc vì từ chối ký biên bản này. Một nhân viên khác lên tiếng ủng hộ Pháp Luân Công đã bị chính quyền Trung Quốc bắt giữ.

Ngày 17 tháng 11 năm 2003, các nghị sỹ Mỹ Chris Smith, Tom Lantos và Ileana Ros-Lehtinen đã viết thư cho ông Richard R. Rogers, tổng giám đốc của Mary Kay, đề nghị công ty này không được yêu cầu nhân viên của công ty con ở Trung Quốc ký bản tuyên bố về việc tham gia tôn giáo, chính trị. Một phát ngôn viên của công ty đã phát biểu với hãng thông tấn AFP (Agence France-Presse) rằng Mary Kay đang trong quá trình rút lại yêu cầu và phủ nhận việc có nhân viên bị đuổi việc vì từ chối ký bản tuyên bố này.²⁸⁵

§§11.2.3 Truyền thông quốc tế lặp lại tuyên truyền của ĐCSTQ

Không như những chiến dịch chính trị trước đây bị ĐCSTQ phong bế chặt chẽ, chính quyền nước này đã đưa báo chí nước ngoài tham dự từ những ngày đầu của chiến dịch chống Pháp Luân Công, với mục đích tuyên truyền luận điệu chống Pháp Luân Công ra toàn thế giới nhằm thu hút sự ủng hộ quốc tế đối với cuộc bức hại. Từ những ngày đầu của cuộc bức hại, nhiều hãng thông tấn lớn trên thế giới đã phát đi tuyên truyền của ĐCSTQ phát sóng trên truyền thông nhà nước Trung Quốc như CCTV. Thậm chí cho đến ngày nay, truyền thông phương Tây vẫn thường sử dụng những ngôn từ mang tính xúc phạm của chính quyền Trung Quốc như “tà giáo”, “tín đồ” và “mối đe dọa” khi nhắc tới Pháp Luân Công và những người thực hành pháp môn này.

Trong những năm sau đó, một số cơ quan truyền thông quốc tế lại tiếp tục lặp lại những thông tin sai lệch của ĐCSTQ về Pháp Luân Công hoặc giữ im lặng về vấn đề này vì lợi ích kinh tế hoặc do bị chính quyền Trung Quốc uy hiếp. Chẳng hạn như Talentvision TV, một đài truyền hình tiếng Trung Quốc phổ thông ở Canada, đã phát lại chương trình của CCTV, trong đó vụ khống học viên Pháp Luân Công giết người ở Bắc Kinh. Ngày 16 tháng 8 năm 2002, Ban Phát thanh Truyền hình và Viễn thông Canada đã kết luận rằng tuyên bố của Talentvision về việc Pháp Luân Công có liên quan đến vụ giết người ở Bắc Kinh trong khi không có bằng chứng xác thực, như vậy là đã vi phạm nhiều chính sách về đạo đức nghề nghiệp của Ban, đồng thời cấu thành nên hành vi công kích Pháp Luân Công. Cơ quan này đã yêu cầu đài truyền hình phải phát sóng kết luận này vào khung giờ vàng.²⁸⁶

Còn có tin cho hay chính quyền Trung Quốc đã dùng ràng buộc về tài chính và tiền quảng cáo làm đòn bẩy để khiến các hãng truyền thông nước ngoài không đưa tin về Pháp Luân Công. Đồng thời, nó cũng móc ngoặc với các tờ báo lớn để gài tin của tờ *China Daily* nhằm tăng độ phủ của các chiến dịch tuyên truyền của ĐCSTQ.

§11.3 Những quan chức Trung Quốc hậu thuẫn cuộc bức hại

So với những thủ phạm chính nêu trong mục 9.2, là những kẻ chịu trách nhiệm chính trong việc phát động cuộc bức hại, các quan chức dưới đây được thu nạp vào chiến dịch sau này và ít giữ vai trò trung tâm hơn. Tuy vậy, họ đã chủ động thúc đẩy cuộc bức hại, bằng quyền hạn của mình, để gây dựng sự nghiệp chính trị cho bản thân và gây ra cho các học viên Pháp Luân Công những thống khổ không thể kể xiết.

§§11.3.1 Lý Đông Sinh

Là phó giám đốc Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc (CCTV) từ tháng 1 năm 1993 đến tháng 7 năm 2000, Lý Đông Sinh (李东生) đã triển khai chiến dịch tuyên truyền chống Pháp Luân Công của ĐCSTQ trên toàn quốc. Khi Phòng 610 mới được thành lập vào tháng 6 năm 1999, ông ta được bổ nhiệm làm phó phòng và phụ trách việc tuyên truyền. Sau khi Lưu Kinh về hưu vào tháng 10 năm 2009, Chu Vĩnh Khang đã bổ nhiệm Lý giữ chức Thứ trưởng Bộ Công an kiêm Giám đốc phòng 610.

Lý định hướng dư luận thông qua chương trình “Tiêu điểm”, một chương trình thời sự của CCTV phát vào giờ vàng với lượng khán giả lớn. Chương trình này đã phát sóng 102 tập chống Pháp Luân Công trong 6,5 năm từ ngày 21 tháng 7 năm 1999 đến cuối năm 2005. Chỉ riêng từ tháng 7 đến tháng 12 năm 1999, đã có 70 tập phát sóng.

Lý Đông Sinh cũng đóng vai trò chính trong việc dàn dựng vụ tự thiêu giả trên Quảng trường Thiên An Môn, theo đó, đẩy chiến dịch tuyên truyền lên một cấp độ mới.

§§11.3.2 Bạc Hy Lai

Khi còn là thị trưởng của Thành phố Đại Liên, tỉnh Liêu Ninh, Bạc Hy Lai (薄熙来) đã chủ động triển khai chiến dịch bức hại Pháp Luân Công của Giang Trạch Dân. Ông ta vừa mở rộng hệ thống nhà tù và trại lao động, lại vừa xây dựng các cơ sở mới.

Nhiều học viên Pháp Luân Công đến Bắc Kinh thỉnh nguyện cho quyền được thực hành đức tin của mình đã bị giam vào các nhà tù và trại cải tạo mới được xây dựng. Bạc đã lệnh cho cơ quan hành pháp các cấp đánh đập và giết hại các học viên. Ông ta cũng là người đi đầu trong việc dùng các học viên để thu hoạch nội tạng và nhựa hóa thi thể ở Đại Liên trong quá trình thực hiện chỉ thị của Giang là “hủy hoại thân thể”. Bạc nhanh chóng được thăng chức lên làm Tỉnh trưởng tỉnh Liêu Ninh.

Sau khi Bạc được bổ nhiệm làm Bí thư Đảng ủy tỉnh Trùng Khánh năm 2007, hàng loạt học viên ở thành phố này đã bị bắt, giam giữ hoặc đưa đến các trung tâm tẩy não.

§§11.3.3 Văn Thế Chấn

Văn Thế Chấn (闻世震), Bí thư tỉnh Liêu Ninh từ tháng 8 năm 1997 đến tháng 12 năm 2004, cũng lợi dụng địa vị và ảnh hưởng của bản thân để thực thi mệnh lệnh “đấu tranh” với Pháp Luân Công của Giang. Tháng 7 năm 1999, ông ta đã lệnh cho các lãnh đạo khác của Đảng “tuân theo mệnh lệnh tiêu diệt Pháp Luân Công của Ủy ban Trung ương Đảng của chủ tịch Giang... trong tỉnh chúng ta”, thông qua cải tạo tư tưởng bằng tra tấn (chuyển hóa) để áp đảo họ. Đến tháng 10 năm 1999, sau khi Giang Trạch Dân cung cấp thông tin sai lệch trong cuộc phỏng vấn với tờ báo Pháp Le Figaro, và ngày hôm sau, khi tờ Nhân Dân Nhật Báo đăng tải lời dối trá của Giang Trạch Dân, Văn đã hối thúc các lãnh đạo Đảng ủy tỉnh Liêu Ninh đẩy mạnh chiến dịch “đấu tranh” dựa trên những lời lăng mạ của Giang Trạch Dân về Pháp Luân Công.

§§11.3.4 Vương Mậu Lâm

Là người đầu tiên giữ chức Trưởng Phòng 610 Trung ương, Vương Mậu Lâm (王茂林) đã chủ động thực thi chiến dịch chống Pháp Luân Công của Giang Trạch Dân. Chẳng hạn, trong lời tựa của cuốn sách có tầm ảnh hưởng lớn do ĐCSTQ xuất bản, “Pháp Luân Công và tà giáo”, Vương khẳng định rằng cuốn sách đã “tóm lược tầm quan trọng và tính tất yếu của cuộc đấu tranh chống Pháp Luân Công.”

§§11.3.5 Đinh Thế Phát

Là Chủ nhiệm Ủy ban Chính trị Pháp luật Đảng bộ tỉnh Liêu Ninh, Đinh Thế Phát (丁世发) đã tái khẳng định luận điệu của Văn Thế Chấn nhằm đẩy mạnh cuộc đàn áp Pháp Luân Công. Tháng 10 năm 1999, ông ta hô hào cán bộ Đảng ủy tỉnh Liêu Ninh “tích cực tham gia đấu tranh chống Pháp Luân Công bằng tất cả nhiệt huyết chính trị để giành thắng lợi.”

Trước đó, vào tháng 7 năm 1999, Đinh dẫn đầu phái đoàn gồm các cán bộ của Tổ chức Đảng ủy tỉnh Liêu Ninh, Vụ Tuyên truyền, Sở Công an đến thành phố Hồ Lô Đảo và yêu cầu các quan chức của thành phố này nghiêm túc thực hiện chiến lược của Trung ương ĐCSTQ (do Giang Trạch Dân đề ra) để giành thắng lợi trong cuộc “đấu tranh” chống Pháp Luân Công.

§§11.3.6 Trương Hàng Tương

Khi còn đương chức Phó Bí thư Đảng ủy tỉnh Liêu Ninh, Trương Hàng Tương (张行湘) đã kêu gọi các quan chức cùng cấp, đặc biệt là Đảng viên ở Hồ Lô Đảo,

“chuẩn bị tinh thần cho cuộc ‘đấu tranh’ lâu dài chống Pháp Luân Công” mà ông ta gọi là “kẻ thù của Đảng”.

Chương 12: Hơn 200.000 đơn kiện Giang Trạch Dân

Vào tháng 8 năm 2000, một số học viên ở Trung Quốc bắt đầu gửi những đơn kiện Giang Trạch Dân đầu tiên, các nhà chức trách nước này đã từ chối đơn kiện của họ. Mặc dù một vài đơn kiện đã được đệ trình độc lập bên ngoài Trung Quốc trong những năm sau đó, các học viên ở Trung Quốc vẫn luôn gặp trở ngại khi gửi đơn kiện đến hệ thống tòa án nước này.

Ngày 1 tháng 5 năm 2015, Tòa án Nhân dân Tối cao đã bắt đầu thực hiện “Cải cách hệ thống tư pháp”, quy định tất cả các đơn kiện hình sự phải được thụ lý sau khi tiếp nhận. Nhiều học viên Pháp Luân Công đã bắt đầu thực thi quyền hợp pháp của mình để kiện Giang Trạch Dân vì đã phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công, gây ra những tổn thất lớn cả về thể chất lẫn tinh thần cho họ.

Những nét chính

Khi chỉ đạo cuộc bức hại Pháp Luân Công, Giang Trạch Dân đã vi phạm Hiến pháp Trung Quốc, luật hình sự Trung Quốc và luật pháp quốc tế về tra tấn, diệt chủng, và các tội ác chống lại nhân loại. Giang còn ra lệnh cho các bộ ngành chính phủ thực hiện những việc mà họ không có thẩm quyền pháp lý.

Đến nay đã có 209.908 đơn kiện Giang được nộp cho Tòa án Nhân dân Tối cao và Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao. Từ cuối tháng 5 đến ngày 31 tháng 12 năm 2015 có 201.803 người đệ đơn kiện kiện Giang, trong đó, 171.059 người gửi bản sao đơn kiện của mình tới Minghui.org, và 134.176 (78.4%) đơn kiện gửi qua đường bưu điện có xác nhận là đơn đã được tiếp nhận. Chính quyền địa phương ở nhiều khu vực đã trả thù các nguyên đơn vì đệ đơn kiện Giang. Hình thức trả thù gồm quấy nhiễu, thăm vấn, bắt giữ, thậm chí là kết án tù. Gần cuối năm 2017, ĐCSTQ phát động chiến dịch “gỡ cửa từng nhà” để theo dõi những học viên kiện Giang và hoặc vẫn tu luyện Pháp Luân Công.

§12.1 Một số trường hợp kiện Giang Trạch Dân

Các đơn kiện Giang Trạch Dân được gửi đến Tòa án Nhân dân tối cao và Viện Kiểm sát Nhân dân tối cao. Trang Minh Huệ tiếng Trung (Minghui.org) cũng đã nhận được bản sao đơn kiện Giang từ nhiều học viên Pháp Luân Công.

Các trường hợp sau đây được trích dẫn từ các vụ kiện pháp lý này, trong đó mô tả sự tra tấn tàn bạo và hết lần này đến lần khác đối với các học viên Pháp Luân Công và kiến nghị chính quyền đảm bảo quyền tự do tín ngưỡng của họ. Cả ba người trong số những người đi kiện đều có nguy cơ mất mạng vì những đòn

tra tấn dã man, trong đó, ông Dương Chí Cường đã mất vợ do bị cảnh sát tra tấn không ngừng trong thời gian bà bị bắt giữ.²⁸⁸

Trường hợp 1: Bà La Trí Huệ

Quê quán: Thành phố Thạch Gia Trang, tỉnh Hà Bắc

Ngày đệ đơn: Ngày 8 tháng 6 năm 2015

Bà La Trí Huệ, 64 tuổi, từng làm việc cho Trung tâm Cung cấp Hạt giống Kiều Tây ở thành phố Thạch Gia Trang. Bà bắt đầu tu luyện Pháp Luân Công vào năm 1997, nhờ vậy mà bà đã khỏi hẳn bệnh thiếu máu. Với lòng biết ơn Pháp Luân Công vì những cải thiện sức khỏe và thăng hoa trong tinh thần, bà La đã không ngừng thỉnh nguyện kêu gọi chấm dứt cuộc bức hại. Bà đã bị bắt giữ hơn 20 lần. Bà đã bị tra tấn và đầu độc khi bị giam giữ ở các trại lao động, bệnh viện tâm thần và trung tâm tẩy não.

Lần đầu bà La bị giam giữ là vào tháng 10 năm 1999, khi bà đến Bắc Kinh thỉnh nguyện cho quyền tu luyện Pháp Luân Công. Bà bị giam giữ ở nhiều đồn cảnh sát và trại tạm giam với tổng cộng ít nhất 55 ngày. Cảnh sát đã tra tấn bằng cách trói bà trong tư thế “Bay trên máy bay” và “Khoác kiếm sau lưng” (Hai tay bị còng sau lưng với một tay vắt qua vai). Bà bị trói vào một chiếc ghế trong tám ngày liền, đi vệ sinh cũng phải mang theo chiếc ghế.

Tháng 3 năm 2000, bà La bị bắt tại nhà và bị giam giữ tại một bệnh viện tâm thần trong hơn 10 ngày. Tại đây, bà bị tra tấn bằng “giường chết” và bị bức thực.

Tháng 5 năm 2000 và tháng 7 năm 2001, bà La lại đến Bắc Kinh để thỉnh nguyện lên chính quyền cho Pháp Luân Công. Cả hai lần, bà đều bị giam giữ, lần đầu bị kết án 1 năm lao động cưỡng bức, lần sau đó bị kết án 3 năm. Trong trại lao động, cảnh sát nhiều lần giật tóc, tát bà, và đập đầu bà vào tường. Cảnh sát còn xích bà vào lò sưởi để không cho bà ngủ. Tình trạng thiếu ngủ lâu ngày đã khiến bà sinh chứng cao huyết áp.

Lính canh cũng bảo tù nhân trộn thuốc vào thức ăn của bà La, khiến bà bị choáng và mất trí nhớ. Bà bị bắt lao động cường độ cao. Có lần, bà bị bắt làm việc 48 giờ liền mà không được ngủ.

Sức khỏe của bà suy yếu đến mức bà được tạm tha vài tháng để điều trị y tế. Nhưng cảnh sát đã đưa bà trở lại trại lao động khi bà lại đến Bắc Kinh thỉnh nguyện cho Pháp Luân Công trong thời gian tạm tha.

Trước Thế vận hội Bắc Kinh năm 2008, cảnh sát đã đột nhập vào nhà bà La, bắt giữ và kết án bà 3,5 năm tù giam. Tuy nhiên, bà quá yếu nên không nhà tù nào chịu tiếp nhận. Cảnh sát đành phải thả bà về nhà.

Trường hợp 2: Ông Đồng Minh

Quê quán: Thành phố Trường Xuân, tỉnh Cát Lâm

Ngày đệ đơn: Ngày 17 tháng 7 năm 2015

Ông Đồng Minh, 45 tuổi, từng làm việc tại Viện Công nghệ và Thông tin tỉnh Cát Lâm. Vì tu luyện Pháp Luân Công mà ông bị buộc thôi việc, bị bắt giữ sáu lần và lao động cưỡng bức ba lần trong thời gian tổng cộng là 3 năm 9 tháng.

Vào ngày 23 tháng 12 năm 1999, ông Đồng đã đến Bắc Kinh để kháng nghị lên chính quyền cho Pháp Luân Công. Cảnh sát đã giam giữ ông 15 ngày. Sau khi được thả ra, ông bị buộc thôi việc vì từ chối từ bỏ Pháp Luân Công. Tuy nhiên, điều này cũng không ngăn được ông Đồng lên tiếng. Ngày 31 tháng 12 năm 2000, ông lại quay lại Bắc Kinh để tiếp tục kháng nghị. Lần này, ông bị giam giữ tám ngày. Cảnh sát đánh vào sườn và mặt ông, dùng đũa xoắn vặn các ngón tay của ông cho đến khi chảy da ra mới thôi. Ông bị bức thực thô bạo, khiến bị tổn thương nặng trong khoang miệng và lợi.

Lần thứ ba ông Đồng bị bắt là tháng 3 năm 2001 khi đang tham dự hội nghị chia sẻ kinh nghiệm tu luyện Pháp Luân Công ở tỉnh Quảng Tây. Ông bị giam giữ hơn một tháng trong đồn cảnh sát và trung tâm tẩy não. Ông bị bức thực sau khi tuyệt thực. Sau đó, ông bị biệt giam và bị ép xem những đoạn video bôi nhọ Pháp Luân Công. Ông không được phép gặp gia đình mình.

Ngày 13 tháng 3 năm 2002, ông Đồng bị bắt và bị giam vào trại lao động cưỡng bức 16 tháng. Lính canh đánh ông bằng một tấm gỗ cho đến khi nó vỡ thành ba mảnh. Ông bị bắt “ngồi trên ghế đầu nhỏ” trong thời gian dài và bị hạn chế sử dụng nhà vệ sinh. Ông bị đá thúc vào lưng dưới, khiến ông bị đau đớn dữ dội cả tháng ròng. Ông bị tước quyền thăm thân. Ngay sau khi mãn hạn tù, ông lại bị đưa vào một trung tâm tẩy não.

Ngày 27 tháng 5 năm 2004, ông Đồng bị bắt khi đến thăm nhà một học viên Pháp Luân Công. Ông bị giam tại một trại lao động 16 tháng nữa. Tại đây, ông bị tra tấn bằng “ghế cọp”. Lính canh liên tục dội nước đá vào người ông cho đến khi ông bất tỉnh. Họ còn đổ mù tạt vào mũi ông. Vừa mãn hạn ở trại lao động, ông lại bị đưa vào một trung tâm tẩy não, nhưng không lâu sau đã được thả ra do ông tuyệt thực phản đối.

Tháng 7 năm 2007, cảnh sát bắt ông Đồng tại cửa hàng của ông, và tịch thu đồ đạc của ông, có những thứ, đến thời điểm viết báo cáo này, vẫn chưa được trả lại. Cảnh sát còn đấm ông và lấy chai nước đập vào đầu ông. Ông Đồng bị giam vào một trại lao động trong 1 năm 28 ngày.

Trường hợp 3: Ông Dương Chí Cường

Quê quán: Thành phố Thiên Tân

Ngày đệ đơn: Ngày 15 tháng 8 năm 2015

Ông Dương Chí Cường, 61 tuổi, đệ đơn kiện dưới tên mình và vợ. Vợ ông, bà Đồng Ngọc Anh, đã qua đời sau 3 năm 10 tháng bị giam giữ tại Trại Lao động Nữ Thiên Tân vì tu luyện Pháp Luân Công. Trong trại lao động, cảnh sát đã tra tấn và xâm hại tình dục bà bằng cách nhét bốn bàn chải đánh răng vào âm đạo

của bà. Bà bị đánh đập và bức thực, khiến bà bị mất ba chiếc răng. Cân nặng của bà tụt từ 80kg xuống còn 40kg. Bà Đồng đã chết vào ngày 17 tháng 3 năm 2005, bốn tháng sau khi được thả về nhà.

Ông Dương bị giam giữ ba lần trong thời gian tổng cộng là 19 tháng 15 ngày. Lần đầu, ông bị giam trong 15 ngày sau khi bị bắt vào ngày 20 tháng 7 năm 1999, khi ông cùng vợ đến Bắc Kinh thỉnh nguyện cho Pháp Luân Công.

Hai vợ chồng ông tiếp tục đến Bắc Kinh lần nữa vào tháng 10 năm 1999. Vợ ông bị giam giữ hơn một tháng và bị bắt trả 10.000 Nhân dân tệ thì mới được thả ra. Còn ông Dương bị giam vào một trại lao động trong 18 tháng. Ông bị cưỡng bức lao động và bị đánh bằng dùi cui cao su. Lính canh dùng dùi cui điện để sốc điện vào đầu và thân thể ông trong thời gian dài. 15 năm sau, ông Dương vẫn còn đầy sẹo khắp người.

Trong khi vợ ông bị giam giữ trong trại lao động từ năm 2000 đến 2004, ông Dương bị giam vào một trung tâm tẩy não trong một tháng, khiến con cái họ không có người chăm sóc.

Trường hợp 4: Cựu thẩm phán đệ đơn tố cáo Giang Trạch Dân²⁸⁹

Ngày 8 tháng 6, bà Tôn Linh Hoa, cựu thẩm phán thành phố Cẩm Châu, tỉnh Liêu Ninh, đã đệ đơn tố cáo Giang Trạch Dân lên Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao Trung Quốc. Bà Tôn bị đui việc và bị tra tấn trong các trại lao động và nhà tù vì tu luyện Pháp Luân Công.

Bà Tôn được bổ nhiệm làm Chánh án tòa thẩm án dân sự kiêm chánh án tòa thẩm án hành chính của Tòa án Huyện Nghĩa, thành phố Cẩm Châu. Trong hai năm 1995 và 1996, bà được trao tặng danh hiệu nhân viên tiêu biểu trong hệ thống tư pháp của thành phố Cẩm Châu.

Bà Tôn đã ba lần bị giam giữ tại Trại Lao động Cường bức Mã Tam Gia khét tiếng ở tỉnh Liêu Ninh. Tháng 6 năm 2003, bà bị kết án 7,5 năm tù giam và bị đưa đến Nhà tù Đại Bắc. Tại đây, bà bị bắt lao động khổ sai, bị ép từ bỏ đức tin. Khi bị kết án, bà Tôn đã bị sa thải và rơi vào tình trạng thất nghiệp kể từ đó.

Trong đơn kiện, bà Tôn có nhắc đến một người phụ nữ mà bà từng xét xử. Người này đã đến thăm bà khi bà đang bị giam giữ tại một nhà tù. Bà viết: “Người phụ nữ này đã nói với cảnh sát trại giam rằng: ‘Khu vực này có tầm 100 thẩm phán và cán bộ tòa án, nhưng có lẽ bà Tôn Linh Hoa là người duy nhất từ chối nhận hối lộ. Một người trung thực như thế không thể bị bỏ tù.’”

Nhiều người đã ủng hộ bà và lên án cuộc bức hại. Bà Tôn kể tiếp: “Một viên cảnh sát của trại giam từng nói với tôi, anh ta tôn trọng tôi vì tôi có chuẩn mực đạo đức cao. Một nhân viên kiểm sát nơi tôi làm việc đã khóc khi đến thăm tôi tại trại giam. Cô ấy hứa sẽ nỗ lực hết sức để đưa tôi ra”.

Trước khi tu luyện Pháp Luân Công, bà Tôn có nhiều bệnh như thoái hóa đốt sống, suy nhược thần kinh, bệnh tim do thấp khớp, viêm tuyến vú, và viêm đại tràng. Năm đó, một bác sỹ đã giới thiệu Pháp Luân Công cho bà. Sau một năm tu luyện, mọi bệnh tật của bà đã khỏi. Kể từ năm 1996, bà không còn phải đến bệnh viện nữa.

Trong đơn kiện, bà Tôn cáo buộc Giang Trạch Dân đã dựng lên những tuyên truyền phỉ báng để lừa dối và kích động lòng hận thù của người dân đối với Pháp Luân Công, cũng như cưỡng chế và lôi kéo quan chức chính phủ tham gia vào cuộc bức hại.

Trường hợp 5: Đại tá hải quân về hưu kiện cựu lãnh đạo độc tài²⁹⁰

Một đại tá hải quân về hưu của Quân đội Nhân dân Trung Quốc gửi đơn kiện tới Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao Trung Quốc để tố cáo cựu lãnh đạo độc tài Giang Trạch Dân vì đã phát động cuộc bức hại tàn bạo nhằm vào Pháp Luân Công, khiến ông phải chịu nhiều đau khổ.

Đại tá Chu Nghị, 79 tuổi, đã nghỉ hưu với tư cách là phó giáo sư tại Đại học Hàng không Không quân Hải quân. Ông cáo buộc Giang đã vi phạm quyền tự do tín ngưỡng được quy định trong Hiến pháp, khiến ông bị bắt giữ bất hợp pháp và tù oan. Đối với cuộc bức hại Pháp Luân Công nói chung, ông Chu cho rằng Giang đã phạm tội diệt chủng, tra tấn và tội ác chống lại loài người.

Ông Chu yêu cầu Tòa án Nhân dân Tối cao ra phán quyết yêu cầu Giang công khai xin lỗi vì đã vu khống Pháp Luân Công nhằm kích động thù hận trong dân chúng, đồng thời chịu trách nhiệm bồi thường cho nhà sáng lập và các học viên Pháp Luân Công, trong số đó có ông Chu và gia đình ông.

§12.2 Thống kê sơ lược

Từ cuối tháng 5 đến ngày 31 tháng 12 năm 2015:

- 201.803 học viên Pháp Luân Công cùng người nhà của họ đã đệ đơn kiện hình sự Giang Trạch Dân lên Tòa án Tối cao Trung Quốc.
- 171.059 người trong số đó đã gửi các bản sao đơn kiện tới Minghui.org.
- 134.176 đơn có xác nhận đã được Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao và Tòa án Nhân dân Tối cao tiếp nhận, chiếm tới 78,4% tổng số đơn khởi kiện gửi đi.

Trong số các nguyên đơn, có 2.189 người đến từ Đài Loan, 28 người đến từ các quốc gia khác, bao gồm Mỹ, Canada, Úc, Hàn Quốc, New Zealand, Thái Lan, Nhật Bản, Anh, Malaysia, Đức, Hà Lan, Thụy Điển, Singapore, Pháp, Tây Ban Nha, Indonesia, Ireland, Đan Mạch, Phần Lan, Na Uy, Ý, Bồ Đào Nha, Thụy Sĩ, Ba Lan, Romania, Bỉ, Peru và Hungary.

Các nguyên đơn ở Trung Quốc đến từ 33 đơn vị hành chính cấp tỉnh, trong đó bao gồm 22 tỉnh thành, 4 thành phố (Bắc Kinh, Thiên Tân, Thượng Hải, Trùng Khánh), 5 khu tự trị (Quảng Tây, Nội Mông, Tây Tạng, Ninh Hạ, Tân Cương) và hai đặc khu hành chính (Hong Kông, Ma Cao).

Tính đến ngày 25 tháng 10 năm 2016, tổng cộng có 209.908 đơn kiện Giang Trạch Dân đã được đệ trình.

§12.3 Trả thù các học viên

Nhiều học viên đã bị sách nhiễu, thẩm vấn, bắt giữ, thậm chí bị kết án tù vì đệ đơn kiện hình sự Giang Trạch Dân. Cuối năm 2017, Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) đã phát động chiến dịch "gỡ cửa từng nhà" để theo dõi những học viên đã kiện Giang và/hoặc vẫn tiếp tục tu luyện Pháp Luân Công.

Trong số 19.095 trường hợp sách nhiễu và bắt giữ các học viên Pháp Luân Công, có 7.056 người là bị trả thù vì khởi kiện Giang Trạch Dân.²⁹¹

§§12.3.1 Một số trường hợp trả thù

› 12.3.1(a) 36 người bị kết án ở thành phố Triều Dương, Liêu Ninh²⁹²

Trong tháng 11 năm 2015, hơn 300 cư dân thành phố Triều Dương và các vùng lân cận đã bị bắt giữ vì đệ đơn kiện Giang Trạch Dân, cáo buộc cựu độc tài Trung Quốc vì tội phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công, khiến cho họ liên tục bị bắt giữ và cầm tù. Vài tháng sau, chính quyền địa phương đã nhanh chóng tiến hành truy tố các học viên bị bắt giữ. Tính đến thời điểm đó, có 36 người bị bắt giữ được xác nhận là đã bị kết án tù, với thời hạn tù từ 6 tháng đến 12 năm.

Dưới đây là danh sách các học viên và mức án:

1. Khương Vỹ: 12 năm tù
2. Lưu Điện Nguyên: 11,5 năm tù
3. Lý Quốc Tuấn: 11 năm tù
4. Lâm Mộng Phân: 10 năm tù
5. Trần Tố Anh: 9 năm tù
6. Mã Nham Hoa: 7 năm tù
7. Lâm Giang Mai: 7 năm tù và án phạt 20.000 nhân dân tệ
8. Ngô Kim Bình: 7 năm tù
9. Tạ Kiến Bình: 7 năm tù
10. Từ Kim Phượng: 7 năm tù
11. Doãn Tú Chi: 7 năm tù và án phạt 20.000 nhân dân tệ

12. Chu Thụy Ngọc: 6,5 năm tù
13. Tống Chí Phú: 6 năm tù
14. Lưu Thục Hoa: 5 năm tù
15. Vương Quốc Quân: 5 năm tù
16. Vương Khánh: 5 năm tù
17. Vương Ngọc Hoa: 5 năm tù
18. Trì Thục Hoa: 4 năm tù
19. Vương Chí Quốc: 4 năm tù
20. Triệu Hồng Quân: 4 năm tù
21. Trương Vĩnh Khuê: 3 năm tù
22. Trương Hải Phong: 3 năm tù
23. Lý Chí Hoàn: 3 năm tù và 4 năm án treo
24. Lưu Á Bình: 3 năm tù và 3 năm án treo
25. Tôn Liên Thành: 3 năm tù và 3 năm án treo
26. Từ Tú Hoa: 3 năm tù và 3 năm án treo
27. Dương Trạch Mai: 3 năm tù và 3 năm án treo
28. Trương Vi Dân: 3 năm tù và 3 năm án treo
29. Triệu Hồng Học: 3 năm tù và 3 năm án treo
30. Dương Khánh Hoa: 3 năm tù và 4 năm án treo
31. Lữ Tân: 2 năm tù cùng 3 năm án treo
32. Cảnh Phi: 1 năm tù và án phạt 2.000 nhân dân tệ
33. Nhậm Mạn: 1 năm tù
34. Hoắc Hội Hiền: 6 tháng tù
35. Sa Cẩm Đường: án treo (không rõ thời hạn bản án)
36. Hoàng Lệ Tân: án treo (không rõ thời hạn bản án)

12.3.1(b) Đôi vợ chồng bị kết án tù vì kiện cự độc tài Trung Quốc²⁹³

Một đôi vợ chồng ở huyện Tân Xuyên bị kết án tù vì đã đệ đơn kiện hình sự Giang Trạch Dân và bắt cự độc tài Trung Quốc này phải chịu trách nhiệm vì đã phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công.

Cả ông Thạch Kiến Vĩ và vợ ông là bà Tiểu Trúc liên tục bị bức hại suốt 17 năm ròng vì từ chối từ bỏ tu luyện Pháp Luân Công. Vì đệ đơn kiện hình sự Giang Trạch Dân mà ông Thạch bị kết án 6,5 năm tù, còn bà Tiểu là 5 năm tù. Hiện, họ đang trong quá trình kháng án.

Trường hợp 1: Huyện giáp ranh tiếp quản sau khi luật sư đệ đơn khiếu nại

Sau khi bị bắt vào ngày 16 tháng 10 năm 2015, ông Thạch bị đưa vào Trại tạm giam Huyện Tân Xuyên, bà Tiểu bị đưa vào Trại tạm giam Thành phố Đại Lý.

Luật sư của ông bà Thạch gặp nhiều trở ngại khi nỗ lực bảo vệ quyền hợp hiến của họ trong việc kiện Giang vì đã xâm phạm quyền tự do tín ngưỡng của họ.

Hai trại tạm giam này đã bốn lần từ chối yêu cầu gặp thân chủ của luật sư. Dương Du, Đội trưởng Đội An ninh Nội địa Huyện Tân Xuyên tuyên bố rằng trường hợp của đôi vợ chồng này liên quan đến an ninh quốc gia và họ không được phép gặp luật sư.

Sau đó, luật sư đệ đơn khiếu nại Dương tới các cơ quan chính quyền có liên quan.

Công tố viên Viện Kiểm sát Tân Xuyên đã từ chối yêu cầu xem xét lại vụ án của luật sư. Luật sư tiếp tục khiếu nại đối với ủy viên công tố này và yêu cầu trường hợp của ông bà Thạch chuyển tới [xét xử tại] quyền tài phán khác.

Sau đó, Viện Kiểm sát Thành phố Đại Lý – cơ quan quản lý của Viện Kiểm sát Tân Xuyên, đã lệnh cho Viện Kiểm sát và Tòa án Huyện Tường Vân, là huyện giáp ranh, tiếp nhận trường hợp của ông bà Thạch.

Trường hợp 2: Không được vào dự phiên xét xử

Viện Kiểm sát Huyện Tường Vân đã truy tố ông bà Thạch. Hai ông bà đã bị Tòa án Huyện Tường Vân xét xử vào ngày 23 tháng 6 năm nay.

Chỉ một số người nhà của họ được phép vào trong phiên tòa. Tất cả các học viên Pháp Luân Công địa phương đến hỗ trợ hai ông bà đều bị cấm vào bên trong tòa án.

Trường hợp 3: Công tố viên giấu tên

Ngay khi phiên tòa bắt đầu, ông Thạch yêu cầu truất quyền tư pháp của các thẩm phán và công tố viên là thành viên của ĐCSTQ, vì đây là vụ án liên quan đến tín ngưỡng nên ông thấy họ không đủ tiêu chuẩn để xét xử vợ chồng ông. Thẩm phán đã tuyên bố phiên tòa tạm nghỉ.

Sau đó, luật sư thấy có ba công tố viên ở phiên tòa, trong khi bản cáo trạng chỉ ghi có một. Ông yêu cầu được biết danh tính của hai công tố viên kia.

Ban đầu, thẩm phán phớt lờ yêu cầu này, nhưng vì luật sư liên tục phản đối việc vi phạm thủ tục, nên ông ta đã thay đổi thái độ và tuyên bố tạm nghỉ lần hai. Khi phiên tòa bắt đầu trở lại, hai công tố viên không có trong danh sách kia được công khai danh tính. Họ đều là đặc vụ từ Viện Kiểm sát Thành phố Đại Lý.

Trường hợp 4: Hai vợ chồng làm chứng tố cáo cảnh sát

Ông Thạch cho biết, Dương Du (Đội trưởng Đội An ninh Nội địa đã đề cập trên đây), đã ba lần lệnh cho hơn chục nhân viên đánh đập ông. Họ vặn tay ông ra đằng sau, đá vào lưng và bụng ông, và đẩy ông xuống, rồi giẫm lên đầu ông.

Bà Tiểu cho biết bà cũng bị hành hung trong quá trình cảnh sát thẩm vấn. Bà cũng làm chứng rằng cảnh sát đã dùng con gái của bà để đe dọa bà.

Ông bà Thạch giải thích rằng họ thấy mình cần phải làm mọi điều có thể để chấm dứt cuộc bức hại Pháp Luân Công và kiện Giang Trạch Dân là một bước.

Họ đã bị kết án tù vào ngày 5 tháng 8.

› 12.3.1(c) Cảnh sát phát động chiến dịch "Gỡ cửa từng nhà" để sách nhiễu các học viên Pháp Luân Công²⁵²

Trước Đại hội Toàn quốc lần thứ 19 của Đảng Cộng sản Trung Quốc vào tháng 10 năm 2017, cảnh sát ở nhiều địa khu của Trung Quốc đã tới nhà các học viên Pháp Luân Công. Cảnh sát cho biết họ đang thực thi chiến dịch "Gỡ cửa từng nhà" theo chỉ thị của cấp trên.

Cảnh sát ở các cấp khác nhau đã tra hỏi các học viên xem họ còn tu luyện Pháp Luân Công không. Nhiều cảnh sát cũng điều tra về công việc và các phương diện khác trong đời sống của học viên. Một số nói họ không có ý định xấu và chỉ cần có được một số thông tin để báo cáo với cấp trên.

Ở một số khu vực, cảnh sát cố gắng buộc các học viên ký "cam kết" không tu luyện, không tham gia các hoạt động liên quan đến Pháp Luân Công và không kháng cáo lên tòa án cấp cao hơn nữa. Những cảnh sát khác thì kiểm tra máy tính hoặc máy in trong nhà họ và xem các học viên có đang sử dụng Internet không. Một số tịch thu sách Pháp Luân Công của các học viên.

Cảnh sát thường có một danh sách các học viên mà họ biết trước khi ĐCSTQ bắt đầu đàn áp Pháp Luân Công vào năm 1999, cùng các học viên đã đệ đơn kiện hình sự cựu lãnh đạo Trung Quốc Giang Trạch Dân, kẻ chỉ đạo cuộc bức hại.

» Một chiến dịch toàn quốc

Trong hai tuần qua, cảnh sát ở thị xã Lạc Xương, tỉnh Quảng Đông đã sách nhiễu các học viên mà cảnh sát đã có hồ sơ vào năm 1999 hoặc các học viên tham gia làn sóng khởi kiện Giang Trạch Dân. Thậm chí cảnh sát còn thẩm vấn người nhà của những học viên đã qua đời.

Cảnh sát và nhân viên an ninh nội địa ở quận Khuê Văn, thành phố Duy Phường, tỉnh Sơn Đông đã sách nhiễu các học viên đệ đơn kiện hình sự Giang. Họ mang theo máy ghi âm và ghi hình để theo dõi các học viên này. Các học viên này sau đó đã giảng chân tướng về Pháp Luân Công và cuộc bức hại cho họ.

Khoảng 100 học viên ở quận Phủ Thuận, tỉnh Liêu Ninh đã bị sách nhiễu kể từ cuối tháng 3 đến nay. Cảnh sát địa phương và nhân viên cộng đồng đã tới nhà các học viên hoặc gọi điện thoại, thông báo rằng họ đang điều tra theo lệnh của cấp trên. Một số cảnh sát chụp hình hoặc quay phim các học viên, tịch thu các sách Pháp Luân Công cùng tài liệu chân tướng về cuộc bức hại, đồng thời kiểm tra xem học viên có dùng Internet không.

Cảnh sát ở thị trấn Quan Sơn, huyện Bình Định, thành phố Dương Tuyền, tỉnh Sơn Tây hỏi các học viên thời gian gần đây đã liên hệ với những ai và hỏi xem họ còn tu luyện Pháp Luân Công không. Họ tìm cách ép các học viên ký biên bản từ bỏ Pháp Luân Công, nhưng không thành.

Một số học viên ở tỉnh Hà Nam, Giang Tô, Giang Tây và Ninh Hạ đã bị cảnh sát đe dọa khi tìm cách ép họ ký tuyên bố từ bỏ Pháp Luân Công. Các học viên ở một số khu vực đã ký tên, tuy nhiên, trong đó, có nhiều học viên đã từ bỏ tu luyện từ giai đoạn đầu của cuộc bức hại.

§12.4 Công chúng ngày càng ủng hộ

Làn sóng khởi kiện Giang Trạch Dân đã nhận được sự ủng hộ rộng khắp cả trong và ngoài Trung Quốc.

§§12.4.1 Báo cáo năm 2016: Thêm hơn 14.000 người kêu gọi truy tố Giang Trạch Dân²⁹⁴

Nhiều người không phải là học viên cũng tham gia lực lượng nhằm kêu gọi đưa cựu độc tài Trung Quốc ra trước pháp luật vì những tội ác mà ông ta phạm phải đối với các học viên. Họ cũng thể hiện sự ủng hộ bằng cách ký tên lên các đơn thỉnh nguyện do học viên chuẩn bị.

Theo thông tin do Minghui.org tổng hợp, đến tháng 5 năm 2016, đã có thêm tổng số 14.408 người được xác nhận hoặc đã khởi kiện Giang hoặc ký đơn thỉnh nguyện.

Họ bao gồm: 7.484 người tại Nhạc Dương, tỉnh Hồ Nam; 1.522 người tại Lâm Tuyền, tỉnh An Huy; 1.207 người tại Vũ Hán, tỉnh Hồ Bắc; 2.707 người tại Lai Châu, tỉnh Sơn Đông; và 1.488 người tại Thiết Lĩnh, tỉnh Liêu Ninh.

§§12.4.2 Đài Loan: Hội đồng Thành phố Tân Đài Bắc thông qua Nghị quyết ủng hộ khởi tố cựu lãnh đạo Trung Quốc²⁹⁵

Hội đồng Thành phố Tân Đài Bắc đã nhất trí thông qua một nghị quyết "ủng hộ các vụ kiện Giang Trạch Dân và kêu gọi lập tức chấm dứt cuộc bức hại Pháp Luân Công".

Ngày 20 tháng 10 năm 2016, thành phố Tân Đài Bắc trở thành thành phố thứ

13 của Đài Loan thông qua nghị quyết ủng hộ phong trào của hàng trăm nghìn nạn nhân cũng như những người ủng hộ nhằm truy tố cựu lãnh đạo ĐCSTQ Giang Trạch Dân vì đã phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công.

Ủy viên Trịnh Kim Long, người đề xuất Nghị quyết cho biết: “Cuộc bức hại Pháp Luân Công kéo dài suốt 17 năm qua và tội ác cưỡng bức thu hoạch tạng của ĐCSTQ là không thể dung thứ. Chính quyền dân chủ khắp nơi, gồm có thành phố Tân Đài Bắc, Đài Trung và những thành phố khác đều rất tôn trọng những quyền cơ bản của con người. Đây là giá trị phổ quát của Đài Loan.”

Ông cho rằng, mặc dù Trung Quốc phát triển rất nhanh chóng, nhưng nước này lại tụt hậu về phương diện nhân quyền và tự do dân chủ. Ông nhấn mạnh: “Tự do và nhân quyền là những giá trị phổ quát. Việc thông qua nghị quyết này đã đại biểu cho tiếng nói chung của hơn bốn triệu người dân Tân Đài Bắc. Nghị quyết đã kêu gọi chính phủ Trung Quốc tôn trọng nhân quyền, đặc biệt là đối với các học viên Pháp Luân Công.”

Ủy viên Hứa Chiêu Hưng trả lời trong một cuộc phỏng vấn: “Chúng tôi ủng hộ các học viên Pháp Luân Công chống lại sự ngược đãi này. Tôi hy vọng họ luôn vững vàng, kiên định đấu tranh vì quyền tự do, bởi vì đây là hành động đúng đắn nên làm.”

Ủy viên Lâm Tú Huệ phát biểu trong một cuộc phỏng vấn: “Cưỡng bức thu hoạch tạng từ những người đang còn sống là tội ác vô nhân đạo và đi ngược với những quyền cơ bản của con người. Tự do tín ngưỡng là một phần tất yếu của cuộc sống. Hủy hoại quyền tự do này cũng là đàn áp thế giới.”

Ủy viên Trần Khải Năng nhấn mạnh: “Giang phải chịu trách nhiệm cho những tội ác của y. Các học viên Pháp Luân Công phải được khôi phục quyền lợi và trả lại thanh danh.”

§§12.4.3 Hơn 2,6 triệu chữ ký thỉnh nguyện ủng hộ việc khởi kiện Giang

Tính đến ngày 8 tháng 12 năm 2017, đã có hơn 2,6 triệu người ký đơn thỉnh nguyện kêu gọi đưa Giang Trạch Dân ra công lý vì phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công. Trong số này, bao gồm 770.000 chữ ký thu thập từ bảy quốc gia châu Á (gồm cả Trung Quốc) - chỉ tính riêng trong năm 2015.

Một người châu Á đã ký thư thỉnh nguyện và giải thích:²⁹⁶

"Mẹ tôi đã khỏi mọi bệnh tật và khỏe mạnh sau khi tu luyện Pháp Luân Công trước tháng 7 năm 1999. Tuy nhiên, sau khi Giang Trạch Dân bắt đầu bức hại Pháp Luân Công, bà đã từ bỏ tu luyện vì quá sợ hãi. Sau đó, bà không còn nhận nạn nữa, và thường quát mắng người khác. Các bệnh tật của bà cũng trở lại, và bà đã phải tiến hành phẫu thuật. Tôi biết mẹ mình sẽ không phải chịu tình cảnh như vậy nếu không có cuộc bức hại."

Chính là Giang Trạch Dân đã làm hại mẹ tôi. Vì vậy tôi cũng muốn khởi kiện Giang và hy vọng Viện kiểm sát Tối cao sẽ đưa ông ta ra [xét xử] trước công lý."

Một cư dân Đài Bắc nói sau khi ký ủng hộ: "Ký đơn thỉnh nguyện này là điều đúng đắn cần làm. Nạn thu hoạch và bán nội tạng là một sai phạm nghiêm trọng, và không thể được dung thứ. Cần phải lên án các thủ phạm, kêu gọi truy tố Giang Trạch Dân, và chấm dứt cuộc bức hại."²⁹⁷

Phần III
Pháp Luân Công
hiện nay

明慧網
MINGHUI.ORG

Phần III: Pháp Luân Công hiện nay

Những nét chính

Ở Trung Quốc, các học viên kiên trì dùng các biện pháp phi bạo lực để phản kháng trước cuộc bức hại. Để giúp mọi người xung quanh hiểu Pháp Luân Công và tình trạng ngược đãi các học viên của chính quyền, họ nói chuyện với mọi người trên phố, in và phát tài liệu, treo biểu ngữ, dán áp phích ở địa phương, gửi thư và gọi điện. Có những học viên đến các cơ quan cảnh sát và tư pháp để khuyên những người bức hại đừng theo mệnh lệnh phi pháp mà bức hại các học viên.

Bên ngoài Trung Quốc, các học viên nâng cao nhận thức về cuộc bức hại bằng cách tổ chức và tham gia các sự kiện cộng đồng. Họ cũng tổ chức mít-tinh và kháng nghị ôn hòa vào những dịp kỷ niệm lớn, và tìm đến các cấp chính quyền kêu gọi sự ủng hộ. Để giải cứu các học viên đang bị bức hại ở Trung Quốc, họ phối hợp gọi điện thoại cho người bức hại. Ngoài ra, những học viên là nghệ sĩ còn sáng tác tranh, sản xuất phim tài liệu, và lập ra các đoàn nghệ thuật biểu diễn để truyền tải tinh thần và tư chất của Pháp Luân Công.

Trên thế giới, ngày càng có nhiều người tìm hiểu về Pháp Luân Công. Có những người học các bài công pháp qua các học viên ở điểm luyện công trong các công viên công cộng và các sự kiện cộng đồng. Có những người tham dự các hội thảo ở địa phương, cả những khóa học tại Nhà sách Tianti ở New York và Seoul. Các học viên đã dạy các bài công pháp của Pháp Luân Công tại nhiều trường học ở Ấn Độ, Indonesia, và nhiều nơi khác. Ngày càng có nhiều du khách dừng chân ở quầy thông tin của các học viên tại các điểm du lịch nổi tiếng để tìm hiểu về cuộc bức hại, vốn bị kiểm duyệt gắt gao nơi quê hương của họ. Pháp Luân Công hiện đã được thực hành ở hơn 80 quốc gia, và các bài giảng của Pháp Luân Công đã được dịch ra hơn 40 ngôn ngữ.

Cộng đồng quốc tế tiếp tục ủng hộ các học viên trong nỗ lực nhằm chấm dứt cuộc bức hại tại Trung Quốc. Các tổ chức chính phủ cũng như các tổ chức phi chính phủ đều đã lên tiếng kêu gọi trả tự do cho các học viên Pháp Luân Công bị cầm tù ở Trung Quốc vì đức tin của họ. Những thủ phạm chính của cuộc bức hại đã bị khởi kiện ở bên ngoài Trung Quốc vì tội diệt chủng và tra tấn. Hoa Kỳ hiện đã có kế hoạch thắt chặt visa để từ chối nhập cảnh cho những người vi phạm nhân quyền, trong đó có cả các quan chức Trung Quốc từng dính líu vào cuộc bức hại Pháp Luân Công.

Chương 13: Phản bức hại tại Trung Quốc

Từ khi cuộc bức hại nổ ra vào tháng 7 năm 1999, các học viên ở Trung Quốc đã sử dụng nhiều biện pháp để phản đối cuộc bức hại và lật tẩy những tuyên truyền phỉ báng do truyền thông của Đảng phát tán. Vì mọi kênh kiến nghị hợp pháp đều bị chặn đối với họ, còn các nguồn tin độc lập lại bị kiểm duyệt, nên các học viên thường phải dùng đến những phương thức sáng tạo để phổ biến thông tin về cuộc bức hại.

Chẳng hạn, có những học viên in thông điệp như “Pháp Luân Đại Pháp hảo” lên tiền giấy. Trong vài năm đầu của cuộc bức hại, các học viên còn chèn sóng TV để phát các chương trình vạch trần những tuyên truyền của ĐCSTQ (Mục 1.4.7 có nêu chi tiết một trường hợp như thế).

Các mục dưới đây trình bày những phương thức chủ yếu mà các học viên ở Trung Quốc đã sử dụng để phản kháng trước bức hại.

§13.1 Thỉnh nguyện và kháng nghị

Ngay sau khi các vụ bắt giữ đột ngột xảy ra vào ngày 20 tháng 7 năm 1999, các học viên trên khắp Trung Quốc đã tới các cơ quan kháng cáo chính quyền và Văn phòng Kháng cáo Quốc gia ở Bắc Kinh để thỉnh nguyện vì cho rằng chính quyền đàn áp Pháp Luân Công là do hiểu lầm. Họ muốn giải bày với các công chức về những trải nghiệm tốt đẹp của bản thân họ khi tu luyện Pháp Luân Công và những lợi ích của Pháp Luân Công đối với xã hội.

Một đặc điểm đáng chú ý là những cuộc thỉnh nguyện này đều là hành động tự phát của cá nhân, chứ không phải là do ai cầm đầu tổ chức, bởi vì Pháp Luân Công không có tổ chức, không đăng ký hội viên. Hầu hết các học viên đều xuất phát tự nội tâm, thấy không cam tâm đứng nhìn Pháp Luân Công bị phỉ báng mà quyết định tới Bắc Kinh, dù họ biết sự an toàn cá nhân và sinh mạng của chính họ có thể bị ảnh hưởng khi họ làm vậy.

Một học viên kể lại như sau:²⁹⁸

Cả nước đột nhiên rợp trời dậy đất toàn lời dối trá. Thấy Sư phụ và Đại Pháp từ bị, chân chính bị đối xử như thế, là một đệ tử Đại Pháp, tôi cần phải lên tiếng để chính quyền hiểu về người tu luyện. Tôi quyết định đến chính quyền tỉnh để thỉnh nguyện trước.

Vừa đến thủ đô, anh đã thấy ngoài đường toàn cảnh sát và đã có lệnh giới nghiêm.

Cảnh sát dùng vũ lực tống chúng tôi lên xe và đưa tới một sân vận động. Ở đó đã đông kín những học viên Đại Pháp đã bị bắt giữ.

Chúng tôi ngồi đó yên lặng, chờ để nói chuyện với cán bộ chính quyền tỉnh về Đại Pháp và hiệu quả trị bệnh, nâng cao đạo đức của môn tu luyện.

...

Tầm 8 – 9 giờ sáng, xe cảnh sát bắt đầu tới. Một toán cảnh sát nữa tới và họ lại tiếp tục bắt người.

Những người đầu tiên bị đưa đi là các giáo viên và sinh viên của Đại học Thẩm Dương. Cảnh sát không cho các học viên cơ hội giải thích. Một vị nữ giáo sư thanh lịch, nhã nhặn, tầm 40 tuổi, bị kéo tay thô bạo vào trong xe cảnh sát. Các học viên nam còn bị đối xử tệ hơn, mỗi người bị bốn cảnh sát lôi rồi quăng vào trong xe. Lúc đó, tôi biết rằng chính quyền tỉnh sẽ không nghe lời thỉnh nguyện của chúng tôi.

...

Trước ngày 20 tháng 7 năm 2000, tôi đã tới Bắc Kinh để thỉnh nguyện. Khi tới nơi, tôi thấy Văn phòng Kháng cáo Quốc gia chỉ có bắt người, chứ không cho học viên cơ hội nói. Tôi quyết định tới Quảng trường Thiên An Môn giương biểu ngữ để nói với cả thế giới rằng “Pháp Luân Đại Pháp là tốt!”

Một sinh viên giao lưu văn hóa ở Trung Quốc kể lần đầu gặp Pháp Luân Công:²⁹⁹

Tôi với các bạn đang chụp ảnh trên Quảng trường Thiên An Môn thì nhìn thấy mấy học viên Pháp Luân Công đứng yên lặng, bình hòa giơ biểu ngữ. Cảnh sát Trung Quốc lập tức nhảy bổ vào họ, đâm đá, rồi lôi họ vào xe thùng của cảnh sát, đưa tới đồn cảnh sát. Hai người bạn của tôi chụp mấy tấm ảnh cảnh sát đánh đập các học viên, nhưng cuộn phim đã bị tịch thu. Hai người bạn đó của tôi đều bị bắt.

Cảnh tượng này có thể bắt gặp hàng ngày trong những năm đầu của cuộc bức hại: hễ các học viên Pháp Luân Công mở tấm biểu ngữ ra trên Quảng trường Thiên An Môn là cảnh sát ập tới bắt và tống người thỉnh nguyện vào xe thùng chờ sẵn ở đó, thường là vừa bắt, vừa đâm đá các học viên.

Dù rằng các học viên đến Bắc Kinh là tự nguyện, nhưng tại thời điểm đó, số học viên Pháp Luân Công là khá nhiều – theo thống kê của chính phủ là từ 70-100 triệu – nghĩa là, ngay cả một tỷ lệ rất nhỏ các học viên muốn đi thì con số cũng đã là khá lớn.

Khi các cuộc thỉnh nguyện lên đến đỉnh điểm vào năm 2000-2001, Cục Công An Bắc Kinh ước tính có hơn một triệu học viên Pháp Luân Công tới Bắc Kinh thỉnh nguyện.³⁰⁰ Các ghi chép nội bộ của cảnh sát cho thấy, tính đến tháng 4 năm

2001, đã có hơn 830.000 vụ bắt giữ các học viên đi thỉnh nguyện tại Bắc Kinh, đó là chưa kể số học viên không tiết lộ danh tính để bảo vệ người thân và đồng nghiệp.³⁰¹

Một số học viên bên ngoài Trung Quốc cũng tới Bắc Kinh tham gia thỉnh nguyện. Trong đó, có một nhóm gồm hơn 40 học viên từ Nhật Bản tới Quảng trường Thiên An Môn và luyện các bài công pháp của Pháp Luân Công vào đêm giao thừa của thiên niên kỷ mới.³⁰² Ngày 20 tháng 11 năm 2001, 36 học viên Tây phương từ 12 nước (trong đó có Anh, Thụy Sĩ, Đức, Mỹ, Canada, và Úc) tới thỉnh nguyện ôn hòa cho Pháp Luân Công trên Quảng trường Thiên An Môn. Họ trưng một biểu ngữ có hàng chữ “Chân-Thiện-Nhẫn” bằng tiếng Trung và tiếng Anh và ở đó tọa thiền. Một người trong số họ hô “Pháp Luân Đại Pháp hảo!” trước các du khách, liền bị cảnh sát đánh đập. Vài phút sau, cả 36 học viên đều bị bắt giữ.

Một học viên gọi điện cho một người bạn ở một đồn cảnh sát gần Quảng trường Thiên An Môn để báo về tình huống của các học viên này cho biết các phóng viên của CNN và các hãng truyền thông nước ngoài khác cũng bị bắt giữ cùng với họ.

§13.2 Trao đổi trực diện

Các học viên tận dụng nhiều cơ hội trong cuộc sống thường nhật để nói với mọi người về Pháp Luân Đại Pháp và cuộc bức hại, kể cả những người họ gặp trên xe buýt, trên phố, trong công viên, hay những nơi công cộng khác. Ở chỗ làm, họ nói với cấp trên, đồng nghiệp, khách hàng và đối tác. Có người tới từng nhà ở nông thôn, nơi người dân ít có điều kiện tiếp cận với các nguồn tin độc lập.

Nếu cấp trên và đồng nghiệp của một học viên có ấn tượng xấu về Pháp Luân Công do chịu ảnh hưởng của chiến dịch tuyên truyền của ĐCS TQ, các học viên sẽ nỗ lực để thay đổi thái độ của họ.

Một học viên ở tỉnh Hà Nam cho biết:³⁰³

Là một học viên Pháp Luân Đại Pháp, tôi dùng nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn để đo lường bản thân và giảng chân tướng cho các đồng nghiệp ở công ty của tôi. Nhiều người đã hiểu ra sự thật sau khi tiếp xúc với tôi, có những người nay còn vận dụng nguyên lý của Pháp Luân Đại Pháp để đo lường bản thân họ trong cuộc sống hàng ngày.

Vị trí đầu tiên của tôi là thư ký... rồi tôi được đề bạt lên chức trưởng phòng trong vòng ba tháng. Người giám sát gây khó khăn cho tôi, tôi dung nhẫn anh để giải quyết mâu thuẫn. Sếp tôi nói “Cô thật thà quá. Tôi có giao cho cô tài sản mấy trăm triệu cũng thấy yên tâm.”

Có học viên còn chủ động tới từng nhà ở nông thôn, hết làng này tới làng khác.³⁰⁴

Ở những ngôi làng này, chúng tôi đã đến từng nhà và phát hiện rằng mọi người ở đó chỉ biết về những gì xảy ra vào ngày 20 tháng 7 năm 1999, là ngày ĐCSTQ cấm Đại Pháp. Họ chỉ biết những gì truyền thông nói về Đại Pháp. Tôi tiếc đã không đến chỗ họ sớm hơn. Chúng tôi đến giảng chân tướng cho từng nhà và những nhóm người đang tán gẫu trước cửa nhà.

Chúng tôi từ tốn trả lời những câu hỏi của họ và nói với họ rằng người ở hơn 100 quốc gia trên thế giới đang tu luyện Pháp Luân Đại Pháp. Chúng tôi nói cho họ biết ĐCSTQ đã dàn dựng vụ tự thiêu trên Quảng trường Thiên An Môn để biện minh cho cuộc bức hại. Chúng tôi cũng nói cho họ biết việc chính quyền thu hoạch nội tạng sống từ các học viên Pháp Luân Đại Pháp.

Khi chúng tôi nói đã có hơn 200.000 người đệ đơn kiện Giang Trạch Dân, cựu lãnh đạo của ĐCSTQ, kẻ phát động cuộc bức hại, một bà lão nói: “Giang Trạch Dân, lão ác ma ấy, chẳng làm được lấy một điều tốt. Ông ta quá xấu xa. Các cô có đơn thỉnh nguyện không? Tôi cũng muốn ký tên ủng hộ vụ kiện này.”

Cho dù bị cầm tù vì đức tin của mình, các học viên vẫn tận dụng cơ hội để nói với các tù nhân và lính canh về Pháp Luân Công và cuộc bức hại. Vì vậy mà nhiều tù nhân phạm tội hình sự và cảnh sát cũng trở nên đồng cảm với các học viên và còn noi gương họ. Có người còn quyết định bước vào tu luyện Pháp Luân Công.

Một học viên bị cầm tù viết:³⁰⁵

Một phạm nhân ưa bạo lực tên là Hiếu Bình (bí danh) được chuyển đến phòng giam của tôi. Cô ấy và tôi nằm cùng một chiếc giường tầng.

Lính canh Vương Long (bí danh), đã minh bạch chân tướng, chỉ vào tôi và bảo cô ấy: “Cô học bà ấy đi. Bà ấy có thể dạy cô làm người tốt đấy.”

Hiếu Bình tính tình nóng nảy, cư xử lỗ mãng nên chẳng ai ưa. Hễ gặp chuyện khó chịu là cô ấy than vãn, la lối om sòm. Tôi không biết cô ấy có chịu học Pháp Luân Công không. Đôi lúc, tôi nói với cô ấy về Pháp Luân Công, mà cô ấy cứ bần chồn, nghe không lọt tai. Rồi một hôm, cô ấy hỏi: “Bà dạy tôi tu luyện Pháp Luân Công, được không?” Sau đó, tôi giải thích cho cô ấy về Pháp Luân Công và cuộc bức hại của Đảng Cộng sản Trung Quốc. Tôi cũng chép lại Luận ngữ của Sư phụ và mấy bài kinh văn ngắn, và khuyên cô đọc.

Mấy hôm sau, tôi hỏi: “Cô có hiểu những điều Sư phụ giảng không?” Cô ấy trả lời: “Có.”

Ước nguyện duy nhất của cô ấy sau khi ra tù là tìm một học viên Pháp Luân Công để giúp cô ấy tiếp tục tu luyện.

Tôi được ra tù cách đây 10 năm, mà Hiếu Bình vẫn tiếp tục tu luyện.

Giờ đây, cô ấy được tuyên dương trong nhà tù, giống như hồi tôi ở đó.

Một tù nhân bị giam cầm hết lần này đến lần khác vì tội ăn cắp viết về cuộc gặp với các học viên Pháp Luân Công trong một trại tạm giam như sau:³⁰⁶

Họ bị giam giữ vì đi Bắc Kinh thỉnh nguyện cho Pháp Luân Công hoặc vì tập Pháp Luân Công ở công viên. Họ không coi thường tôi vì tôi phạm tội ăn trộm, mà họ bảo tôi làm người tốt và đừng ăn trộm hay làm điều gì sai trái nữa.

Tôi hết sức cảm động trước những gì họ nói. Nhất là, họ không hề oán hận hay than vãn gì khi bị lính canh chửi rủa, đánh đập. Họ luôn đối xử tốt với những lính canh đó và bảo cho họ nguyên lý làm người tốt. Tôi rất đỗi ngạc nhiên và khó hiểu. TV chẳng vẫn nói Pháp Luân Công xấu ra sao cơ mà. Vậy làm sao lại có nhiều người trở thành người tốt đến thế sau khi học Pháp Luân Công? Qua những gì đã chứng kiến, tôi phải công nhận là họ tốt thật.

Rồi tôi bỗng vô cùng ân hận vì đã làm quá nhiều điều xấu cả chục năm qua. Nếu tôi có thể trở thành người tốt như những học viên Pháp Luân Công này thì quả là tuyệt vời!

Lời kể trên không chỉ thể hiện các học viên kiên định với đức tin của họ như thế nào trong môi trường khắc nghiệt ấy, mà còn cho thấy Pháp Luân Công có tác dụng cải tạo tội phạm. Điều này hoàn toàn trái ngược với tình trạng ngược đãi trong các nhà tù Trung Quốc khi xúi giục tù nhân tra tấn, bắt nạt và đánh đập các học viên.

§13.3 Phát tài liệu và trưng biểu ngữ, áp phích

Một học viên ở Trung Quốc nhớ lại trải nghiệm năm 2001, khi vừa chuyển đến một tỉnh khác và muốn giúp nhiều người nhận thức về cuộc bức hại.³⁰⁷

Khó khăn lắm, tôi cuối cùng cũng đã tìm được một cửa hàng photocopy. Tôi hỏi chủ cửa hàng: “Anh có chụp tài liệu Pháp Luân Công không?” Anh trả lời: “Phải là tài liệu phê phán Pháp Luân Công.” Tôi do dự nhưng vẫn đưa anh ta [tài liệu]... Rồi anh ta phát hiện ra đây là tài liệu giảng chân tướng về Pháp Luân Công nên đã bí mật báo tôi với cảnh sát. Sau đó, tôi bị bắt... mất việc và sách Đại Pháp.

Trong một môi trường không được phép phổ biến thông tin chân thực về Pháp Luân Công thì nói với công chúng về những vi phạm nhân quyền đang xảy ra quanh họ là điều cần thiết và có giá trị hơn cả. Các học viên ở Trung Quốc đã khắc phục khó khăn này khi biến nhà họ thành điểm sản xuất tài liệu nhỏ để in tờ rơi, sách, đĩa CD/DVD, áp phích, lịch, thẻ may mắn, và các tài liệu khác để nói với mọi người về Pháp Luân Công.

Những điểm sản xuất này vận hành hoàn toàn do các học viên bỏ tiền túi từ thu nhập và các khoản tiết kiệm cá nhân, rồi phân phát miễn phí tài liệu, bất chấp rủi ro đến sự an toàn của chính họ. Như nhiều trường hợp bức hại đã nêu trong báo cáo này, chính quyền Trung Quốc thường xuyên tịch thu máy tính, máy in, và tờ rơi phát hiện được tại nhà của các học viên để làm “bằng chứng” truy tố và bỏ tù họ.

Tuy nhiên, khi phát cuốn *Cửu bình (Chín bài bình luận về Đảng Cộng sản)*, cũng như các tập san, lịch và đĩa DVD, các học viên nhận thấy nhu cầu là rất lớn. Dưới đây là một câu chuyện do một học viên ở Trung Quốc kể lại:³⁰⁸

Hàng ngày, chúng tôi tới khu chợ lớn và các thị trấn, làng mạc quanh khu vực chúng tôi, bất kể thời tiết ra sao. Vì vậy, nhiều người đã hiểu chúng tôi. Có một người mà chúng tôi rất hay gặp lại. Chúng tôi đã giảng chân tướng cho ông ấy, cũng nhiều lần đưa tài liệu cho ông ấy rồi. Ông ấy nói: “Tôi rất cảm kích các vị. Các vị ai cũng là người tốt cả.”

Ông ấy hay giúp chúng tôi phát lịch để bàn và khuyên mọi người thoái DCSTQ và hay hô lớn: “Pháp Luân Đại Pháp hảo! Chân-Thiện-Nhân hảo!”

Một hôm, khi thấy chúng tôi, ông ấy thốt lên: “Cuối cùng, tôi đã gặp được các vị rồi!”

Ông ấy đã phát hết lịch để bàn và muốn có thêm. Tôi chỉ còn vài quyển nên không muốn đưa. Nhưng ông ấy cứ khẩn khoản: “Tôi đã hứa với nhiều người là tôi sẽ mang lịch cho họ. Tôi không muốn để họ thất vọng.” Tôi mỉm cười, đưa cho ông ấy mấy quyển còn lại.

Bên cạnh đó, các học viên còn dựng áp phích có thông tin về cuộc bức hại ở nơi công cộng và kêu gọi truy tố Giang Trạch Dân.

§13.4 Viết thư cho người bức hại

Ngoài phổ biến thông tin cho công chúng, các học viên còn viết thư khuyên cảnh sát và các quan chức không tham gia vào cuộc bức hại. Các tác giả của những bức thư sau đây thường đề cập những trường hợp ở địa phương có liên quan đến người nhận thư và tháo gỡ hiểu lầm về Pháp Luân Công do thụ nhận tuyên truyền trên các kênh truyền thông nhà nước.

Một học viên chia sẻ trải nghiệm của anh khi phối hợp với các học viên khác ở khu vực để viết thư cho cảnh sát, cán bộ tư pháp, nhà tù, trung tâm tẩy não, ủy ban khu dân cư, cán bộ trường học và các đối tượng khác như sau:³⁰⁹

Sau khi giám đốc của một sở công an thành phố đọc thư, ông không còn tham gia bức hại Pháp Luân Công nữa. Ông nói: “Những học viên Pháp Luân Công này, ai cũng tốt cả, họ không đánh lại khi bị đánh, không mắng

lại khi bị mắng. Họ chỉ muốn kiên định với đức tin của mình. Tôi thực sự không nhẫn tâm mà tiếp tục đối xử với họ bất công như thế nữa. Tháng nào tôi cũng nhận thư, thư nào tôi cũng đọc. Tôi không nhẫn tâm làm thế nữa! Nhiều bức thư khiến tôi xúc động, lời lẽ trong đó đã đánh thức lương tâm tôi! Chừng nào còn ở vị trí này, tôi sẽ làm hết sức để bảo vệ các học viên và đối xử tốt với họ!”

Năm 2004, một cán bộ cấp cao của một viện kiểm sát bắt đầu nhận được thư giáng chân tướng mỗi tháng. Sau khi đọc những bức thư ấy, thái độ của ông đối với các học viên đã cải biến rõ rệt. Ông tự hỏi tại sao những người đó lại bị đưa vào nhà tù, vào trại lao động. Ông nói ông không muốn làm những điều khiến ông mất đức như thế nữa. Khi ĐCSTQ có chỉ thị hay giao nhiệm vụ, ông kiểm soát để thoái thác. Thậm chí, ông còn bí mật tìm học viên để xin một cuốn Chuyển Pháp Luân để đọc.

Mặc dù các học viên thấy đây là một biện pháp hiệu quả để giảm nhẹ bức hại đối với các học viên và ngăn kẻ bức hại phạm tội thêm, nhưng việc gửi thư cũng có nhiều khó khăn và nguy hiểm cho sự an toàn của họ:

Vì chúng tôi gửi đi rất nhiều thư nên một học viên cần mua nhiều tem thư. Đặc vụ an ninh của chính quyền thì có quan hệ với các bưu điện... Chúng tôi phải gửi thư từ nhiều nơi, có khi phải đi bộ rất xa để gửi một bức thư.

Một học viên khác ở tỉnh Liêu Ninh cho biết:³¹⁰

Sau khi cuộc bức hại Pháp Luân Đại Pháp bắt đầu vào ngày 20 tháng 7 năm 1999, bưu điện đã thay đổi quy định bán tem. Mỗi người chỉ được mua tối đa 20 con tem một lần, lại còn bị hỏi về mục đích mua tem. Nhưng trong dịp Tết Nguyên Đán thì mọi người được mua số lượng không giới hạn và không bị hỏi về mục đích. Vì vậy, tôi nhân dịp này mua rất nhiều tem để dùng cho cả năm.

Tôi gửi thư tới các cơ quan tư pháp, Ủy ban Chính trị Pháp luật, cộng đồng dân cư, nhà tù, trại tạm giam và cho các cán bộ thôn. Tôi còn gửi thư cho những học viên mà Minh Huệ đưa tin là đang cần trợ giúp khẩn cấp.

Tôi mang tâm chân thành để viết từng bức thư, như thể đang nói chuyện trực tiếp với người đọc thư vậy. Những bức thư tôi viết đi thẳng vào vấn đề và mang năng lượng tích cực. Khi có tâm sốt ruột thì chữ viết sẽ cầu thả, khi ấy tôi lại phải viết lại.

§13.5 Gửi tin qua điện thoại và mạng Internet

Ngoài nói chuyện trực diện với mọi người và phát tài liệu in, các học viên ở Trung Quốc còn gửi tin nhắn và tin nhắn đa phương tiện cho người bức hại và công chúng.

Một học viên nhớ lại:³¹¹

Tôi gửi cho các nhà tù, trại lao động cưỡng bức, phòng 610, sở cảnh sát, trại tạm giam, trung tâm tẩy não, tòa án, viện kiểm sát, bệnh viện, và trường học. Người nhận tin nhắn có giám đốc, trưởng đồn, chánh án, thẩm phán, bí thư đảng, ủy viên chính trị, đội trưởng, cảnh sát viên, nhân viên an ninh. Sau khi nhận được tin nhắn, có người thì ân hận, có người vẫn tiếp tục phạm sai lầm.

Một học viên khác chia sẻ:³¹²

Chúng tôi có thể dùng điện thoại di động để gửi tin nhắn trên diện rộng trong một thời gian cực ngắn. Có vẻ như những phương thức khác luôn bị hạn chế, còn dùng di động thì chúng tôi có thể tiếp cận được bất cứ ai, bất kể họ có địa vị xã hội, nghề nghiệp, tuổi tác thế nào.

Tuy vậy, gửi tin nhắn và gọi điện bằng điện thoại di động cũng phải mạo hiểm, vì chính quyền Trung Quốc đã đầu tư rất nhiều vào hoạt động giám sát và theo dõi điện thoại. Năm 2014, bốn học viên ở thành phố Tam Hà, tỉnh Hà Bắc đã bị bắt giữ vì gửi tin nhắn hàng loạt về Pháp Luân Công. Có tin tiết lộ rằng điện thoại di động của một số học viên đã bị theo dõi, cho dù có tắt điện thoại đi nữa.³¹³

Các phương tiện liên lạc điện tử khác cũng bị theo dõi, kể cả mạng xã hội. Tháng 1 năm 2019, một giáo sư đại học ở Quảng Châu bị kết án 3,5 năm tù và phạt 10.000 nhân dân tệ sau khi cảnh sát phát hiện ông đã chia sẻ thông tin về cuộc bức hại Pháp Luân Công trên ứng dụng QQ từ tháng 10 năm 2014 đến tháng 1 năm 2017.³¹⁴ Tại tỉnh tứ Xuyên, năm 2011, sau khi gửi tin nhắn trên WeChat để báo với các cán bộ tư pháp rằng Cục Quản lý In ấn và Xuất bản đã dỡ bỏ lệnh cấm xuất bản các sách Pháp Luân Công, một người đàn ông đã bị bắt và ngược đãi ở trung tâm tẩy não, còn vợ anh thì bị đánh đập.³¹⁵ Còn vô số trường hợp khác mà học viên bị bắt giữ vì gửi thông tin về Pháp Luân Công qua mạng internet.

Để giúp người dân ở Trung Quốc tự do truy cập tin tức và thông tin, các học viên còn phát phần mềm vượt tường lửa như Freegate, Dynaweb, và UltraSurf. Hai nhóm học viên phát triển các phần mềm chống kiểm duyệt này cuối cùng đã thành lập Tập đoàn Tự do Internet Toàn cầu. Các công cụ của họ cũng được sử dụng rộng rãi ở Iran, Myanmar, Cuba, Triều Tiên, và Syria.^{316 317}

Chương 14: Nâng cao nhận thức bên ngoài Trung Quốc

Cùng với nỗ lực của các học viên ở Trung Quốc – cho dù phải mạo hiểm sự an toàn của chính mình – nhằm giảm thiểu tổn thất của cuộc bức hại và phổ biến thông tin cho người dân trong nước, các học viên bên ngoài Trung Quốc cũng tích cực phơi bày và cải chính những tuyên truyền xuyên tạc của chính quyền Trung Quốc dưới nhiều hình thức.

§14.1 Kháng nghị tại các Đại sứ quán và Lãnh sự quán Trung Quốc

Suốt hai thập kỷ qua, các học viên Pháp Luân Công giương biểu ngữ và tổ chức các hoạt động trước các Đại sứ quán và Lãnh sự quán Trung Quốc trên khắp thế giới để hồng truyền Pháp Luân Đại Pháp và phơi bày cuộc bức hại tại Trung Quốc.

Các quan chức Trung Quốc thường tìm cách ngăn cản những sự kiện như vậy bằng cách từ chối cấp đổi hộ chiếu cho các học viên Trung Quốc, che chắn biểu ngữ bằng chương ngại vật hoặc bằng cách phun nước, uy hiếp người giương biểu ngữ. Có những khi các học viên phải nhờ đến cảnh sát để bảo vệ quyền của họ.

§14.2 Mít-tinh và thỉnh nguyện

Hàng năm, các học viên có buổi tập trung trước Tòa Quốc hội Hoa Kỳ nhằm nâng cao nhận thức về cuộc bức hại tại Trung Quốc và kêu gọi chấm dứt tội ác này. Các nhà lập pháp Hoa Kỳ, các nhà hoạt động nhân quyền và đại diện của các tổ chức phi chính phủ thường tham gia các buổi mít-tinh hưởng ứng cuộc phản kháng ôn hòa đối với cuộc bức hại của các học viên.

Tại một buổi mít-tinh ngày 20 tháng 6 năm 2018, các diễn giả đã lên án tội ác thu hoạch nội tạng từ tù nhân lương tâm tại Trung Quốc, ca ngợi giá trị phổ quát Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) của Pháp Luân Đại Pháp, và kêu gọi công chúng nhận thức rõ những lừa dối của ĐCSTQ.

Nghị sỹ Quốc hội bang California Dana Rohrabacher đã có bài phát biểu cảm động trước các học viên. Ông cho biết ông đã ủng hộ Pháp Luân Công nhiều năm nay, không phải chỉ vì quyền biểu đạt quan điểm của con người, mà vì ông đồng cảm với nguyên lý cốt lõi của Pháp Luân Đại Pháp. Ông nhấn mạnh: “Tôi rất tự hào được đứng bên các bạn trong thời gian qua.”

Sau lễ mít-tinh là cuộc diễu hành quy mô lớn xuất phát từ Đồi Quốc hội

(Capitol Hill), đi dọc theo Đại lộ Pennsylvania, Đại lộ Constitution và kết thúc tại Đài tưởng niệm Washington. Trong đoàn diễu hành, một số học viên rước chân dung của những học viên bị thiệt mạng trong cuộc bức hại tại Trung Quốc, một số rước biểu ngữ kêu gọi công chúng nhận thức tội ác của ĐCS TQ.

Lễ thấp nền tưởng niệm được tổ chức tại Đài tưởng niệm Washington vào tối ngày 22 tháng 6 năm 2018, ngày thứ ba trong chuỗi hoạt động quy mô lớn của các học viên Pháp Luân Đại Pháp tại Washington D.C. Người dẫn chương trình nói: “Hãy lại ngồi bên tôi. Cùng nhắm mắt, tĩnh lặng. Một giọng nói vang lên từ thẳm sâu nơi trái tim chúng ta: hãy chấm dứt tra tấn, chấm dứt giết chóc và chấm dứt mọi loại đàn áp. Với sự thiện lương và kiên trung, chúng ta sẽ chiến thắng.”

Tại các thành phố và các nước khác cũng diễn ra những hoạt động tương tự để kỷ niệm cuộc thỉnh nguyện ôn hòa ngày 25 tháng 4 năm 2019 của các học viên tại Trung Quốc.

§14.3 Đi bộ & đạp xe SOS vì tự do

Bên cạnh những sự kiện quy mô lớn kể trên, các học viên còn tổ chức các hoạt động khác để phơi bày sự tàn bạo đối với các học viên Pháp Luân Công tại Trung Quốc. Cuộc đi bộ SOS năm 2001 là một ví dụ như thế.

Cũng như các học viên khác, các học viên tuổi thanh thiếu niên bên ngoài Trung Quốc cũng được thụ hưởng nhiều lợi ích từ Pháp Luân Công. Có những em tham gia các trại hè trên khắp thế giới, từ New Jersey đến San Diego, từ Pháp đến Đài Loan. Năm 2015, một nhóm học viên thanh thiếu niên đã tham gia hành trình “Đạp xe vì tự do” 3.000 dặm (khoảng 4.800km) xuyên nước Mỹ để nâng cao nhận thức và giải cứu năm trẻ em mồ côi là nạn nhân của cuộc bức hại Pháp Luân Công tại Trung Quốc.

Các học viên tham gia đạp xe nhận được lời tán dương của Thượng nghị sỹ Mỹ Patrick J. Toomey, Thị trưởng bang Philadelphia Michael A. Nutter, và các ủy viên Hội đồng Thành phố Philadelphia. Những người đạp xe tham gia vào một buổi hòa nhạc ở Washington, D.C. do các học viên Pháp Luân Công tổ chức. Ông William Craig, một cư dân địa phương, nhận xét: “Buổi biểu diễn thật tuyệt diệu. Chỉ riêng việc chúng ta có thể nghe những bài hát từng được hát trong tù, do những người từng bị bức hại ở các nhà tù Trung Quốc hát đã là điều đáng kinh ngạc. Như thể chúng ta đang tiếp xúc với họ bằng cách nào đó, dù rằng họ đang ở cách chúng ta hàng triệu dặm trường.”

§14.4 Nâng cao nhận thức tại các sự kiện cộng đồng và điểu du lịch

Ngoài các nỗ lực phơi bày cuộc bức hại, các học viên còn tham gia vào các sự kiện cộng đồng kỷ niệm những ngày lễ lớn và hồng truyền Pháp Luân Công cho

nhiều người hơn nữa.

Tháng 5 là một tháng bận rộn đối với các học viên Pháp Luân Công. Đây là thời điểm họ tổ chức các sự kiện mừng ngày Pháp Luân Đại Pháp Thế giới, ngày 13 tháng 5, để kỷ niệm ngày hồng truyền Pháp Luân Đại Pháp năm 1992 và sinh nhật của nhà sáng lập Pháp Luân Công, Sư phụ Lý Hồng Chí.

Sau đây là một số lễ kỷ niệm diễn ra trên thế giới trong năm 2019:

§§14.4.1 Ottawa, Canada

Ngày 20 tháng 5, các học viên ở Ottawa đã tham dự Lễ hội Hoa Tulip Quốc tế lần thứ 67. Đây là lễ hội được nhiều người yêu thích, đã thu hút khoảng 650.000 du khách mỗi năm.

Khi xem các học viên luyện công tập thể, anh Mudar Ayouby, sinh viên năm nhất đại học, cho hay anh muốn tập cùng các học viên vì anh biết thiền định có thể giải tỏa căng thẳng. Mudar đánh giá cao nguyên lý chỉ đạo Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) của Pháp Luân Công. Anh khẳng định: “Ai cũng nên tập thử. Nó sẽ giúp mọi người trên thế giới cảm thấy bình yên và giảm căng thẳng. Họ sẽ thấy cuộc sống ý nghĩa hơn.”

§§14.4.2 New York, Hoa Kỳ

Gần 10.000 học viên từ hàng chục nước trên thế giới đã tổ chức diễu hành qua Manhattan, New York vào ngày 16 tháng 5 năm 2019. Dẫn đầu đoàn diễu hành là Đoàn Nhạc Tian Guo, tiếp đến là đội múa rồng, thuyền hoa sen, nhóm các học viên biểu diễn các bài công pháp của Pháp Luân Công, và các học viên đến từ các quốc gia trong trang phục truyền thống.

Tuyến đường hai dặm khởi hành từ Quảng trường Liên Hợp Quốc, đi qua Quảng trường Thời đại, và kết thúc ở gần Lãnh sự quán Trung Quốc. Bà Jane, một nhân viên công tác xã hội về hưu, đã xem gần như toàn bộ cuộc diễu hành cùng chồng. Bà nhận xét cuộc diễu hành thật “sôi động” và cho biết thêm: “Chúng tôi sẽ ghi nhớ Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍). Mọi người trên thế giới này đều cần những giá trị này.”

§§14.4.3 Hamburg, Đức

Ngày 18 tháng 5 năm 2019, các học viên ở Hamburg, Đức, đã tổ chức Ngày Thông tin Pháp Luân Đại Pháp để hồng truyền môn tu luyện này và kêu gọi chấm dứt cuộc bức hại ở Trung Quốc. Nhiều người đã ký tên vào đơn thỉnh nguyện nhằm lên án nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng từ tù nhân lương tâm của chính quyền Trung Quốc.

Bà Rosemarie Gohlke đã so sánh cuộc bức hại Pháp Luân Công với nạn diệt chủng của Đức Quốc xã. Bà thấy khó tin khi tồn tại cuộc bức hại một nhóm ôn

hòa như thế này, và cảm ơn các học viên đã nói với bà về sự tàn bạo này.

Ba sinh viên đến từ Châu Phi hy vọng có thể đưa ra vấn đề bức hại tại Trung Quốc trong buổi thảo luận sắp tới của lớp.

§§14.4.4 Antalya, Thổ Nhĩ Kỳ

Các học viên Thổ Nhĩ Kỳ ở Antalya đã tham gia Lễ hội Du lịch vào hai ngày cuối tháng 4. Cô Begüm Borçetin xúc động đến rơi lệ khi nghe nói đến nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) của Pháp Luân Công. Cô đã học năm bài công pháp, và hy vọng sẽ tham gia điểm luyện công tại địa phương.

Cô Iffet và Nimet cảm thấy thân thể “nhẹ như bay” khi học các bài công pháp. “Mọi căng thẳng đều biến mất”, cô Iffet cho biết.

§§14.4.5 São Paulo, Brazil

Ngày 11 tháng 5 năm 2019, các học viên từ São Paulo đã tới Bras, một khu thương mại giống như khu phố Tàu, để phát tờ rơi và trò chuyện với công chúng với mục đích phơi bày những tuyên truyền xuyên tạc của ĐCSTQ hòng vu khống Pháp Luân Công. Họ cũng trình diễn các bài công pháp, giương biểu ngữ và bảng trưng bày giảng chân tướng.

Ngày hôm sau, các học viên ở Brasilla đã tổ chức một hoạt động tương tự.

§§14.4.6 Miêu Lật, Đài Loan

Đội trống lung với thành viên là các học viên Pháp Luân Công đã có các tiết mục biểu diễn tại Lễ Diễu hành Đầu Phần thường niên vào ngày 11 tháng 5 ở thành phố Đầu Phần, hạt Miêu Lật. Màn trình diễn của họ được khán giả và các lãnh đạo cộng đồng địa phương chào đón nồng nhiệt. Nhiều người hô to: “Pháp Luân Đại Pháp hảo” khi đoàn diễu hành Pháp Luân Công đến gần.

§§14.4.7 Sydney, Úc: Du khách Trung Quốc tìm hiểu về Pháp Luân Công và làm tam thoái³¹⁸

Vào mỗi cuối tuần, các học viên Pháp Luân Công trên khắp nước Úc lại tổ chức các hoạt động nhằm nâng cao nhận thức về Pháp Luân Công và cuộc bức hại pháp môn này ở Trung Quốc. Mrs. Macquarie’s Chair là một trong những địa điểm tổ chức sự kiện này. Đây là điểm thu hút khách du lịch nổi tiếng ở Sydney, được nhiều du khách đến từ các quốc gia khác, bao gồm cả du khách Trung Quốc ghé thăm do có vị trí tuyệt đẹp nhìn ra Cảng Sydney.

Các học viên phổ biến thông tin về Pháp Luân Công, trình diễn các bài công pháp, và khích lệ du khách Trung Quốc thoái xuất khỏi ĐCSTQ và các tổ chức liên đới của nó. Vì Pháp Luân Công đang bị bức hại ở Trung Quốc, nhiều du

khách Trung Quốc đã đến xem màn trình diễn bài công pháp. Họ đọc tài liệu và trò chuyện với các học viên. Khi một du khách cho biết anh đã từng trông thấy các học viên Pháp Luân Công tại Hồng Kông, một học viên bèn hỏi anh đã làm tam thoái chưa. Bà giải thích rằng các học viên ở đó để giải đáp những thắc mắc và xua tan mọi hiểu lầm của người dân do tuyên truyền của Đảng chống lại môn tu luyện này.

Người đàn ông ngay lập tức cho biết anh muốn thoái xuất khỏi Đoàn Thanh niên Cộng sản và Đội Thiếu niên Tiên phong. Khi một du khách Trung Quốc khác cho biết anh không thể mang những tài liệu thông tin Pháp Luân Công này về Trung Quốc, một học viên nói: “Anh có thể tải phần mềm từ trang web *The Epoch Times* để vượt qua sự kiểm duyệt thông tin của ĐCSCTQ”, và cô đưa cho anh thông tin đó. Người đàn ông rất vui và cảm ơn cô.

› Một cặp vợ chồng làm khoa học thoái ĐCSCTQ

Một người đàn ông nói với các học viên rằng ông là một nhà khoa học và cho biết: “Tôi là một người vô thần và tôi không tin vào tâm linh. Tôi là giáo sư tại một trường đại học nổi tiếng ở Bắc Kinh. Tôi cũng phụ trách một viện nghiên cứu. Vợ tôi là đồng nghiệp của tôi. Tôi còn là giám đốc điều hành của một công ty. Bạn có thể nói gì để thuyết phục tôi không?”

Một học viên nói với ông: “Nhiều nhà khoa học nổi tiếng như Newton và Einstein đều tin vào tôn giáo, tại sao? Họ biết rằng chỉ có các vị Thần mới có thể giải thích được sự phức tạp của vũ trụ. Pháp Luân Công được tu luyện ở hơn 100 quốc gia trên toàn thế giới. Nhiều người tu luyện là các nhà khoa học. Nhiều nhà lãnh đạo quốc gia tu luyện, người dân của một số dân tộc cũng vậy.”

Khi người học viên đề nghị giúp họ thoái ĐCSCTQ và các tổ chức liên đới của nó, họ liền đồng ý ngay.

§14.5 Triển lãm nghệ thuật quốc tế

Triển lãm Nghệ thuật Quốc tế Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) đã diễn ra khắp nơi trên thế giới. Các tác phẩm của triển lãm là do một nhóm họa sỹ tài năng, cũng là học viên Pháp Luân Công sáng tác và thực hiện. Các tác phẩm này giới thiệu vẻ đẹp của Pháp Luân Đại Pháp và phơi bày cuộc bức hại tàn bạo của ĐCSCTQ đối với Pháp Luân Công. Những bức tranh đẹp dựa trên những câu chuyện có thật khiến người xem cảm động.

Một cuộc triển lãm được tổ chức tại Tòa thị chính Toronto từ ngày 26 tháng 8 đến 1 tháng 9 năm 2019. Cựu Thượng nghị sỹ Canada Consiglio Di Nino phát biểu tại lễ khai mạc: “Tôi rất ấn tượng với trình độ nghệ thuật cao siêu của các tác phẩm này. Chúng thể hiện những giá trị xứng làm kim chỉ nam cho chúng ta. Nó đặc biệt quan trọng.” Ông Sharpe, một công chức chính phủ đã tham quan

triển lãm chia sẻ với những người tổ chức sự kiện này: “Những bức họa quá đẹp... Cảm ơn các bạn đang đưa những tác phẩm vĩ đại như vậy tới Toronto.”

Một cuộc triển lãm tại Phòng Triển lãm Nghệ thuật Galeria Caminul Artei ở Bucharest, Romania ngày 17 tháng 8 năm 2010 và tại Romanshorn từ ngày 20-29 tháng 8 năm 2010. Tin tức về thời gian tổ chức triển lãm được đăng tới bốn lần trên tờ báo địa phương, và đã trở thành chủ đề gây xôn xao dư luận nơi đây.

Một quý ông chia sẻ với các học viên Pháp Luân Công sau khi xem các bức họa: “Tôi ủng hộ các bạn và đứng về phía các bạn.” Trước khi ra về, ông còn viết vào cuốn lưu bút như sau: “Tôi xin bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc nhất, tôi đứng về phía các bạn bởi vì tôi tin rằng tình thương và chân lý của vũ trụ sẽ chiến thắng.”

Một đôi vợ chồng đứng tuổi sống gần đó ca ngợi kỹ thuật điều luyện của những bức họa và nhận xét bức tranh “*Hoàn thành thệ ước*” (*Fulfilling Vow*) là lời giải cho mọi vấn đề: khi con người thuộc mọi thành phần xã hội có thể chung sống hòa bình thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết. Người chồng cho rằng ĐCSTQ thật đại dốt khi quyết định đàn áp Pháp Luân Công, đáng lẽ nó phải khuyến khích mọi người thực hành Pháp Luân Công mới đúng. Còn người vợ thể hiện sự xúc động khi xem bức tranh hoa sen vươn lên thánh khiết từ bùn nhơ.

§14.6 Phim tài liệu

Một số bộ phim tài liệu về cuộc bức hại Pháp Luân Công đã ra đời. Sau đây là hai trong số những bộ phim như thế có sức ảnh hưởng lớn.

§§14.6.1 Trung Quốc tự do: Can đảm giữ vững đức tin

Bộ phim tài liệu đoạt giải *Trung Quốc tự do: Can đảm giữ vững đức tin* (*Free China: The Courage to Believe*) kể về hai học viên Pháp Luân Công bị chính quyền Trung Cộng cầm tù và tra tấn. Các học viên Pháp Luân Công đã trình chiếu hơn 1.500 buổi chiếu bộ phim này, trong đó có buổi chiếu tại Capitol Hill ở Hoa Kỳ, Nghị viện Châu Âu, và các rạp chiếu phim trên khắp thế giới.

Một khán giả ở Turin, Italy nhận định rằng các học viên Pháp Luân Công là “thánh nhân thời hiện đại”. Ông còn nói: “Tôi thấy lịch sử đang tái hiện. Ý chí kiên định của các học viên Pháp Luân Công cũng thiêng liêng như sự trung trinh của các tín đồ Cơ đốc giáo bị bức hại dưới Đế chế La Mã vậy.”

§§14.6.2 Thư từ Mã Tam Gia

“Mở đầu là câu chuyện lạ về ‘thông điệp trong chiếc chai’, rồi mở ra câu chuyện dài có sức lan tỏa mạnh mẽ về nỗi thống khổ, thiện lương và bền bỉ của con người”, ông Kevin Crust của *Thời báo Los Angeles* viết về bộ phim tài liệu *Thư từ Mã Tam Gia* (*Letter from Masanjia*) trong bài bình luận bộ phim.

Dựa trên một câu chuyện có thật – một bức thư cầu cứu được phát hiện trong một hộp đồ trang trí Halloween “Made in China” mua tại một siêu thị Kmart ở Oregon – bộ phim tài liệu này đã đẩy lên một chuỗi sự kiện dẫn đến việc đóng cửa toàn bộ hệ thống trại lao động cưỡng bức ở Trung Quốc.

Tác giả của bức thư là ông Tôn Nghị, một học viên Pháp Luân Công bị bắt giam vào Trại Lao động Cưỡng bức Mã Tam Gia khét tiếng chỉ vì đức tin của ông. Sau khi học kỹ thuật quay phim từ đạo diễn của bộ phim qua Skype, ông Tôn Nghị bí mật quay lại những thước phim về cuộc sống thường nhật của mình để vạch trần những tội ác tàn bạo về nhân quyền ở Trung Quốc.

Năm 2018, bộ phim giành được hơn chục giải thưởng, trong đó có giải thưởng của Liên hoan Phim Quốc tế Calgary, Atlanta DocuFest, và Liên hoan Phim Quốc tế Milan. Bộ phim còn được đề cử giải Phim Tài liệu Đặc biệt của giải Academy lần thứ 91.

“Chúng ta cần có những cuộc đối thoại mở với Trung Quốc về những vấn đề này. Một trong những vấn đề tồn tại là nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng. Chúng ta không thể khép lại các cuộc đối thoại mở, không thể nói rằng vấn đề này không tồn tại”, ông Tomas Zdechovsky, một nghị sỹ của Nghị viện Châu Âu đại diện cho Cộng hòa Séc, cho biết sau khi xem bộ phim tại Nghị viện Châu Âu hôm 4 tháng 12 năm 2018.

§14.7 Các tổ chức quốc tế nỗ lực giải cứu học viên ở Trung Quốc

“Nếu không có người và truyền thông hỗ trợ các vị từ nước ngoài thì tình thế của các vị sẽ thê thảm lắm”, một cảnh sát từng nói với một học viên ở Bắc Kinh.³¹⁹ Nhiều học viên ở Trung Quốc đã viết về hiệu quả của các cuộc điện thoại của các học viên ở nước ngoài và chính phủ các nước, cũng như câu hỏi của các nhà báo nước ngoài.

Một học viên bị cảnh sát bắt giữ và đưa vào trại tạm giam vào ngày 15 tháng 5 năm 2013, khi cô đang phân phát tài liệu về Pháp Luân Đại Pháp. Các học viên địa phương đã nhanh chóng tổ chức giải cứu cô bằng cách công bố tên tuổi, số điện thoại của những kẻ bức hại trên Minghui.org.

Dưới đây là một trường hợp như vậy:³²⁰

Những cảnh sát đã tham gia vào vụ bắt giữ này rất sợ sau khi nhận các cuộc điện thoại của các học viên từ bên ngoài Trung Quốc. Họ cố gắng xác định ai đã tiết lộ số điện thoại của họ bằng cách đến tìm các học viên địa phương và bày tỏ sự hối hận vì đã tham gia vào vụ bắt giữ.

Ngày 22 tháng 5 năm 2013, người học viên bị bắt giữ này đã được thả, một điều chưa từng xảy ra. Cảnh sát chưa bao giờ thả các học viên nhanh đến vậy.

Kiểu phơi bày ra công chúng và gọi điện này có tác dụng vô hiệu hóa việc miễn trách nhiệm cho các công chức Trung Quốc trong cuộc bức hại các học viên Pháp Luân Công. Chẳng hạn, một Phó Bí thư của Ủy ban Chính trị Pháp luật Tỉnh Hà Nam, từng tích cực bức hại các học viên để được thăng tiến, không còn tham gia bức hại nữa sau khi thông tin của ông này bị đăng trên Minghui.org. Vợ ông nhớ lại:³²¹

Người tu luyện Pháp Luân Công ở nước ngoài nhiều thật. Ngày nào tôi cũng nhận được cả chục cuộc điện thoại. Mỗi lần trả lời điện thoại là tìm tôi lại đập nhanh hơn. Vì thế mà ông ấy phải chuyển công tác. Khi nghĩ kỹ hơn, tôi thấy những gì các học viên ấy nói hết sức có lý. ĐCSTQ không thể nào thay đổi được. Chúng tôi phải tự lo cho tương lai của mình thôi.

Có những cuộc điện thoại từ nước ngoài còn kịp thời ngăn kẻ bức hại đúng lúc họ chuẩn bị tra tấn các học viên. Một bài viết thuật lại những gì một học viên đã trải qua trong trại lao động cưỡng bức như sau:³²²

Trong trại, một cảnh sát đã tra tấn anh ấy để ép anh từ bỏ Pháp Luân Công. Đúng lúc học viên này bước vào căn phòng thì người cảnh sát kia nhận được một cuộc điện thoại từ nước ngoài.

Khi trả lời điện thoại, anh ta nói từ “tà giáo” tới năm lần và cao giọng khiêu khích người gọi điện: “Nếu anh có khả năng thì bay về đây gặp tôi, bây giờ tôi sẽ tin những gì anh nói.” Người học viên đang gọi điện không động tâm trước lời nói của viên cảnh sát kia mà tiếp tục nói chuyện với anh ta khoảng năm phút. Khi viên cảnh sát này lắng nghe, mắt anh ta đờ ra, dường như chẳng còn hung khí kia nữa. Anh ta quay trở lại phòng mình, bảo người học viên đang bị giam giữ: “Anh về nhà đi!”

Sau cuộc điện thoại đó, viên cảnh sát này đã xin chuyển từ đại đội chuyên tra tấn các học viên Pháp Luân Công sang đội chuyên sản xuất vật tư.

Chương 15: Người mới tìm hiểu và học Pháp Luân Công bất chấp cuộc bức hại

Dù rằng cuộc bức hại đang diễn ra ở Trung Quốc, vẫn liên tục có người mới lần lượt bước vào tu luyện Pháp Luân Đại Pháp sau khi biết đến pháp môn này qua bạn bè và gia đình, hay do tình cờ gặp các học viên tọa thiền trong các công viên công cộng, các sự kiện cộng đồng, hoặc tìm hiểu qua mạng.

Chương này chọn trích lược trải nghiệm của một số học viên mới và thái độ của du khách Trung Quốc khi gặp các học viên trong chuyến du lịch nước ngoài qua lời kể của người trong cuộc.

§15.1 Trung Quốc: Một cựu tù nhân học Pháp Luân Công trong thời gian bị giam giữ³²³

Tôi bị giam giữ ở Nhà tù Nữ Hắc Thủy Tử ở thành phố Trường Xuân do tham gia một vụ bán hàng đa cấp năm 2008. Ở đó, tôi biết một số học viên Pháp Luân Công cũng bị giam giữ vì đức tin của họ. Do tuyên truyền của chính quyền cộng sản Trung Quốc, tôi đã không muốn nghe các học viên nói. Nhưng tôi thắc mắc vì sao họ lại bị cầm tù. Nếu Pháp Luân Công xấu, tại sao lại có nhiều người tu luyện đến vậy? Nhưng nếu pháp môn đó tốt thì tại sao họ lại bị bắt giữ? Tôi hoài nghi những gì nói về Pháp Luân Công trên tivi. Những học viên này có vẻ là người tốt. Phải chăng họ bị Pháp Luân Công lừa mị không nhỉ? Nếu không, tại sao họ lại không chịu từ bỏ đức tin cho dù có bị bắt đi nữa?

Những học viên này kể với tôi rằng họ bị công an đánh đập chỉ vì không chịu từ bỏ đức tin của mình. Họ nói rằng các học viên thậm chí còn bị giết để lấy tạng. Tôi không tin họ. Từ khi còn nhỏ, tôi đã bị nhồi nhét qua sách vở, các chương trình tivi của ĐCSTQ nên cứ tin cảnh sát đều tốt cả. Hồi đó, tôi vô cùng tôn trọng cảnh sát và cứ tưởng họ có vai trò thay đổi thế giới. Vì thế, tôi không thể tin rằng họ lại có thể đối xử với các học viên Pháp Luân Công tàn bạo đến vậy.

Một hôm, một học viên bị tra tấn và sốc điện vào ngực bằng dùi cui điện. Trước khi trở thành học viên, cô bị liệt chân và đau tim. Vậy mà lính canh chẳng màng đến tiền sử bệnh của cô. Điều đó khiến tôi tỉnh ngộ. Những người mà tôi tưởng là xấu lại là người tốt. Còn những người mà tôi cho là tốt hóa ra lại là kẻ xấu!

Tôi quyết định tìm hiểu thêm về Pháp Luân Công. Hàng ngày, tôi hỏi các học viên đủ loại câu hỏi. Sau đó, tôi nhờ họ đọc Hồng Ngâm cho tôi nghe để tôi học

thuộc. Một hôm, khi đang nhâm một bài thơ, tôi bỗng cảm nhận được sự uyên thâm của Đại Pháp.

Dù chỉ là học viên mới, tôi đã được trải nghiệm một số sự việc phi thường. Ở trong tù, người ta không thể đổi phòng giam nếu không được phép. Hễ học viên nào ở cùng phòng giam với tôi đều dạy cho tôi hết những gì mà cô ấy biết, là lính canh lại chuyển tôi sang phòng giam khác, và ở đó lại có một học viên khác dạy tôi những điều mới.

Một lần, tôi mơ mình nhảy lầu. Tôi kể cho một học viên về giấc mơ của tôi. Cô ấy nói đó là điềm hóa rằng tôi đã rớt xuống tầng thấp hơn. Tôi nói với cô ấy rằng tôi đã không nhâm Pháp mấy ngày. Cô ấy bảo do tôi học Pháp không theo kịp nên bị tụt lùi trong tu luyện.

Một hôm, tôi nhìn thấy một con mắt rất lớn. Tôi nghĩ đó là ma nên cố bắt nó bằng tay, nhưng không sao bắt được. Tôi sợ, không dám nhắm mắt lại. Tôi dụi dụi mắt thật mạnh, tưởng đâu mắt mình bị làm sao. Một học viên hỏi thăm tôi, rồi tôi kể cho cô ấy và cô nói rằng tôi được mở thiên mục. Tôi hoan hỷ, cứ nhìn xung quanh xem có thấy gì lạ thường không. Một tháng sau, thiên mục của tôi đóng lại, cuối cùng tôi cũng tỉnh xuống được.

Cuối cùng, một hôm tôi đọc Chuyển Pháp Luân. Sau khi đọc xong bài giảng thứ nhất, tôi biết đây là điều tôi tìm kiếm bấy lâu. Tôi hằng muốn được tu luyện, và cuối cùng tôi đã tìm được Đại Pháp!

Tôi biết ơn Sư phụ đã không bỏ rơi tôi. Trong một năm ở trong tù, tôi học một phần bài giảng của Sư phụ. Đến nay, tôi đã tu luyện được gần 10 năm. Tôi được trải nghiệm nhiều điều kỳ diệu và tín tâm kiên định vào Đại Pháp. Tôi hy vọng mọi người đều biết Đại Pháp là tốt.

§15.2 Người Tây Tạng ở Ấn Độ chào đón Pháp Luân Đại Pháp³²⁴

Tôi là một học viên phương Tây, sống ở Ấn Độ. Mới đây, tôi đến hai bang miền núi ở Bắc Ấn Độ trong sáu tuần. Trong 23 nơi mà tôi đến thăm, hầu hết là trường mẫu giáo, trẻ em nhỏ tuổi nhất là 2-3 tuổi. Tôi cũng đến hai nhà khách, một trường cao đẳng và một viện đào tạo công nghiệp tư nhân. Mục đích chính của chuyến đi này là giới thiệu Pháp Luân Đại Pháp cho các trường học của người Tây Tạng. Trong 60 năm qua, hàng nghìn người tị nạn Tây Tạng đã chạy sang Ấn Độ do cuộc đàn áp gia tăng và những vi phạm nhân quyền nghiêm trọng ở Tây Tạng. Hầu hết họ đều ở lại Ấn Độ.

Chuyến đi đầy thử thách vì tôi phải di chuyển tới 11 lần, với nhiều túi đựng tài liệu và áp-phích về Pháp Luân Đại Pháp và cuộc bức hại tại Trung Quốc, cùng cái nóng đến không ngờ, và những cơn mưa sớm đầu mùa. Bất chấp những khó khăn trong và ngoài dự kiến, chuyến đi vẫn rất thành công. Tôi đã giới thiệu Pháp

Luân Đại Pháp tới nhiều trường học hơn kế hoạch ban đầu.

Hầu hết những nơi tôi đến đều lạ lẫm với tôi. Nhưng gần như đến đâu, tôi cũng tình cờ gặp lại những người mà tôi từng gặp – dù là giáo viên, trẻ em hay những người khác – chủ yếu là trong những chuyến đi của tôi đến Ladakh và những nơi khác của Ấn Độ. Một số người đã tu luyện Pháp Luân Đại Pháp ở trường họ, có người nhận tờ rơi, có người xem các tấm áp-phích. Có vài lần gặp những người mới, tôi đã cảm nhận một mối liên hệ sâu sắc với họ, như thể gặp lại bạn cũ bị mất liên lạc từ lâu. Dường như cả tôi lẫn người đó đều có cảm giác này.

Hiệu trưởng của một trường học đã viết thư cho tôi, kể rằng: “Tôi muốn viết bức thư này để bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc nhất và lời cảm ơn chân thành tới bà đã chia sẻ năm bài công pháp của Pháp Luân Công với các giáo viên và học sinh trường chúng tôi.”

Tôi luôn thấy ấm lòng khi các em, dù đã tham dự buổi giới thiệu Pháp Luân Đại Pháp ở trường từ nhiều năm trước, khi gặp tôi ở trên đường hay ở trường mới của các em, vẫn hồ hởi chào tôi bằng câu “Pháp Luân Đại Pháp” hay “Pháp Luân Đại Pháp hảo”. Lúc đông người, nóng nực hay vào thứ Bảy, các em học sinh đôi khi không sao tập trung tập các bài công pháp đúng, nhưng cứ đến bài tọa thiền là các em tĩnh hẳn lại - thực sự là lặng như tờ vậy, sau đó tất cả đều thành tâm niệm “Pháp Luân Đại Pháp hảo, Chân Thiện Nhân hảo”.

Vị hiệu trưởng này còn viết: “Tôi thực sự ngưỡng mộ tinh thần và sự tận tâm của bà... Nhờ những bài tập này mà khả năng tập trung của các em học sinh, vốn là yếu trong thời đại này, đã được cải thiện. Xin cảm ơn vì sự tận tâm và quan tâm đến chúng tôi.”

Phơi bày cuộc bức hại tại Trung Quốc

Nhiều em chăm chú xem những tấm áp-phích và chú thích tranh về cuộc bức hại mà các học viên Pháp Luân Đại Pháp, kể cả trẻ em, phải đối mặt ở Trung Quốc. Một bé gái xem kỹ từng bức tranh hồi lâu.

Một bà hiệu trưởng viết: “Đây là sự cống hiến thuần khiết, vô điều kiện cho nhân loại. Tôi rất trân trọng sự cống hiến của bà vì sự nghiệp của nhân loại.”

Khi tôi nói về những vi phạm nhân quyền và trưng bày áp-phích, tôi thấy những đôi mắt ngấn lệ, những giọt nước mắt lặng lẽ tuôn rơi hoặc được lau đi. Có thể vì một số em đã nhớ lại những vi phạm nhân quyền nghiêm trọng mà người Tây Tạng đã và đang phải đối mặt, như phải bỏ lại gia đình, bạn bè, và những người đó thường bị tra tấn hoặc thậm chí bị giết chết. Những gì họ trải qua rất giống với những gì mà các học viên Pháp Luân Công và người theo các tín ngưỡng khác ở Trung Quốc đang phải chịu đựng. Nhiều người Tây Tạng còn nói rằng đối với sự tàn bạo này, chúng ta – người Tây Tạng và các học viên Pháp Luân Đại Pháp – “đều là người cùng thuyền”.

Nhiều bức thư tri ân mà tôi nhận được không chỉ bày tỏ sự cảm kích sâu sắc đối với Pháp Luân Đại Pháp mà còn thể hiện sự thấu hiểu về cuộc bức hại. Một hiệu trưởng viết: “Chúng tôi rất cảm kích và ngưỡng mộ những gì bà đang làm để quảng bá thông điệp về hòa bình và sức khỏe này, cũng như phơi bày cuộc bức hại tàn bạo của Đảng Cộng sản Trung Quốc đối với Pháp Luân Công, đối với nhân dân, rất giống cuộc bức hại của họ đối với người Tây Tạng ở Tây Tạng. Chúng tôi hy vọng bà sẽ nhắc đến vấn đề Tây Tạng khi nói về Pháp Luân Công và giúp nâng cao nhận thức về vấn đề này ở những nơi mà bà đến. Vì vậy, tôi thay mặt người Tây Tạng ở trong và ngoài Tây Tạng, xin cảm ơn bà.”

Nguyên lý của Pháp Luân Đại Pháp cũng tương đồng với các nguyên tắc đạo đức thể tục được dạy ở các trường học của người Tây Tạng. Vị hiệu trưởng này viết: “Buổi giới thiệu đó cũng rất ý nghĩa đối với chúng tôi vì ba nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) tương đồng với những gì mà chúng tôi đang cố gắng dạy học sinh của mình thông qua những bài học đạo đức thể tục mà trường chúng tôi đang tiến hành theo chỉ đạo của Bộ Giáo dục của Chính phủ Tây Tạng Lưu vong.”

Từ khi những người tị nạn Tây Tạng đầu tiên sang Ấn Độ cách đây 60 năm đến nay, một trong những nhu cầu tối thiết nhất của họ là tìm cách chăm sóc trẻ em mồ côi hoặc bị chia ly với gia đình trong cuộc chạy trốn cam go khỏi quê hương. Lý do thành lập các trường học riêng cho người Tây Tạng ở Ấn Độ là để cung cấp cho các em sự giáo dục tốt nhất, đồng thời giúp bảo tồn ngôn ngữ và văn hóa Tây Tạng. Những ngôi trường này, dù lớn hay nhỏ, đều được quản lý tốt đến kinh ngạc, nhiều giáo viên và nhân viên tận tâm theo đúng tôn chỉ của nhà trường là “Tiên tha hậu ngã” (vì người khác trước, vì mình sau).

Một hiệu trưởng, trong một bức thư cảm ơn, cho biết các nhân viên và học sinh của trường “trân quý sự kiện hiếm có này và lấy nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) của Pháp Luân Đại Pháp làm chuẩn mực đạo đức chỉ đạo của chúng tôi. Chúng tôi xin chân thành chia sẻ chí hướng với các học viên Pháp Luân Đại Pháp và cầu nguyện cho việc trường tồn của môn tu luyện cổ truyền này. Xin cầu cho hòa bình sẽ hiện hữu trên thế gian. Vô cùng cảm ơn.”

Giám đốc của một viện đào tạo công nghiệp tư nhân đã viết sau một buổi giới thiệu về Pháp Luân Đại Pháp rằng: “Chúng tôi chân thành cảm ơn và đánh giá cao chương trình nâng cao nhận thức của bà về tầm quan trọng của Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍), vốn là tối quan trọng trong thế giới ngày nay. Chúng tôi xin chia sẻ chí hướng với các học viên Pháp Luân Đại Pháp và chúc họ thành công trong những đóng góp cho hòa bình thế giới.”

Cùng với việc tặng tờ rơi, áp phích, tạp chí, sách, đĩa DVD, và truyện về tấm gương người xưa, v.v..., cho thư viện các trường, tôi còn giới thiệu chín bài Bình luận về Đảng Cộng sản Trung Quốc (Cửu Bình). Mặc dù hầu hết người Tây Tạng hoàn toàn nhận thức được và đã trải qua sự tà ác của ĐCS TQ, nhưng nhiều người không biết chi tiết hay lịch sử của nó.

Bên cạnh trường học, tôi còn đến thăm nhiều nơi khác nữa và dán áp-phích ở các cửa hàng. Khi đề cập đến cuộc bức hại ở Trung Quốc, tôi nói Trung Quốc là một đất nước có bề dày lịch sử, cũng như Ấn Độ, người dân Trung Quốc cũng giống như người dân ở các nước trên thế giới: có người tốt, người xấu, người như thế nào cũng có thể thay đổi. Có người tốt có thể trở thành xấu, cũng có người xấu có thể trở thành tốt.

Trong những buổi giới thiệu về Pháp Luân Đại Pháp, tôi khuyên trẻ em cần phải bằng lý trí và lương tri mà nhận biết đâu là tốt, đâu là xấu và tại sao là tốt hay xấu.

Một vị hiệu trưởng khác viết: “Những bài công pháp tính mệnh song tu mà bà đã trình diễn hôm nay, về lâu dài, nhất định sẽ thúc đẩy xã hội ngày một tốt hơn, thế giới ngày càng hài hòa hơn vì học sinh là những hạt giống và tương lai của chúng ta, các em hoàn toàn phụ thuộc vào việc được chúng ta nuôi dạy như thế nào và dạy những giá trị gì.”

“Tôi cũng muốn bày tỏ lòng biết ơn tới bà vì đã lên án cuộc bức hại của ĐCSTQ đối với chính người dân vô tội của họ. Tôi đánh giá cao bài học đáng quý mà bà đã mang đến cho các em học sinh rằng chúng ta cần phải có lý trí và biết phân biệt đâu là tốt, đâu là xấu.”

Nhiều giáo viên đã biết đến Thời báo The Epoch Times, Đài Truyền hình NTD tại Ấn Độ, và các trang web khác về Pháp Luân Đại Pháp, còn những ai chưa biết cũng đã biết đến các kênh truyền thông độc lập này. Chắc chắn trong thời gian tới, với sự giúp đỡ của những kênh thông tin này, nhiều trẻ em và nhiều người hơn nữa sẽ biết đến Pháp Luân Công và cuộc bức hại ở Trung Quốc.

Ý tưởng và sáng kiến

Xin được cảm ơn những người đã giúp đỡ tôi. Không có họ, những nỗ lực này đã không thành. Đó là các giám đốc, hiệu trưởng, giáo viên chủ nhiệm, giáo viên, học sinh, và nhiều người khác nữa.

Tôi vô cùng yêu mến người Tây Tạng và nhiều mối quan hệ với những người bạn tốt người Tây Tạng của tôi trong 28 năm tôi ở Ấn Độ. Có những khi, chính người Tây Tạng đã cho tôi những ý tưởng và lời khuyên làm sao để bước tiếp trên con đường tu luyện của tôi.

Ở Ladakh, điểm cực Bắc của Ấn Độ, hơn 15 năm trước, lần đầu tiên tôi được nghe nói đến Pháp Luân Đại Pháp qua một học viên người Mỹ gốc Hoa cùng một người Tây Tạng ở địa phương. Cả hai đều đang tập các bài công pháp của Pháp Luân Đại Pháp tại một lễ hội của phụ nữ địa phương. Đó là lần đầu tôi tiếp xúc với Pháp Luân Đại Pháp.

Tháng 8 năm 2007, khi tôi đang dán áp-phích tại một nhà hàng địa phương ở Leh, Ladakh, một giáo viên người Tây Tạng đã đề nghị tôi đến trường của ông.

Hiệu trưởng nhà trường đã đồng ý, đó là lần đầu tiên tôi tổ chức một buổi giới thiệu về Pháp Luân Đại Pháp tại một trường học ở Ladakh. Những năm sau đó, tôi đã có nhiều buổi giới thiệu nữa cũng tại ngôi trường này và nhiều cơ sở khác của trường, cũng như nhiều trường học khác.

Năm 2008, khi buổi trưng bày đầu tiên được tổ chức tại Leh để kỷ niệm ngày 20 tháng 7 năm 1999, ngày cuộc bức hại bắt đầu ở Trung Quốc, một nam thanh niên người Tây Tạng đã tình nguyện cho tôi mượn “cửa hàng” ngoài trời của mình để làm việc này. Nhiều buổi trưng bày khác đã được thực hiện trong những năm tiếp theo.

Mấy năm trước, một người họ hàng của một người bạn thân người Tây Tạng của tôi có ý tưởng trưng bày áp-phích và biểu ngữ trên bức tường dài ở nhà bà vào những dịp đặc biệt. Kể từ đó, hàng ngàn người dân địa phương và khách du lịch đã nhận được tờ rơi về Pháp Luân Đại Pháp trong những buổi trưng bày ấy.

Sau khi tôi thấy một cậu thanh niên người Tây Tạng bày bán hàng trên chiếc giường gấp, tôi cũng nảy ra ý tưởng tổ chức các buổi trưng bày hàng tuần ngay tại nơi tôi sống, thường là từ tháng 10 đến tháng 4 hàng năm. Tôi đã làm việc này trong nhiều năm và đã tiếp cận được nhiều người từ cộng đồng địa phương cũng như từ khắp Ấn Độ và các nơi trên thế giới.

Những ý tưởng và sáng kiến này, và còn nhiều hơn nữa, đều là do người Tây Tạng đề xuất. Vì thế, xem như chuyên đi này của tôi đến các trường học của người Tây Tạng ở Ấn Độ là việc “đền ơn đáp nghĩa”, không phải dành cho những người liên quan, nhưng ít nhất cũng là cho nhiều người của dân tộc họ.

Ấn Độ là một đất nước rộng lớn với nhiều nền văn hóa, truyền thống, bộ lạc, tôn giáo và đẳng cấp... khác nhau. Trước đây, một số học viên ở Ấn Độ đã đến thăm các trường phổ thông và đại học, và đã chụp được nhiều ảnh và nhận được nhiều bức thư cảm ơn trong những chuyến thăm đó. Ở đất nước rộng lớn, nhiều thanh thiếu niên này, chúng tôi hy vọng sẽ đến được nhiều trường hơn ở các nơi khác nữa của Ấn Độ trong thời gian tới.

Nhìn lại, sự thành công của chuyến đi ấn tượng này là nhờ có an bài từ bí của Sư phụ – đúng thời điểm, những mối nhân duyên sâu xa, và nhiều nhân tố khác nữa.

Một số trường còn đăng video, bài báo, và ảnh về sự kiện Pháp Luân Đại Pháp của trường họ lên Facebook và các trang mạng xã hội khác. Một số người đã xem đoạn video 3 phút có tên “Con đường đến trái tim” hoặc đã chia sẻ video này và các bài báo liên quan trên trang NTD Ấn Độ.

§15.3 Indonesia: 500 học sinh và giáo viên trung học học các bài công pháp của Pháp Luân Công³²⁵

Hiệu trưởng Trường Trung học Công lập Số 38 trên Đảo Batam, Indonesia, sau khi thấy các học sinh tập Pháp Luân Công trên một trang mạng xã hội, cũng muốn tìm hiểu thêm về pháp môn tu luyện cả thân lẫn tâm này của Trung Quốc. Vì thế, ông đã mời các học viên Pháp Luân Công đến giới thiệu pháp môn cho các thầy cô giáo cùng các em học sinh vào ngày 16 tháng 2 năm 2019.

Khoảng 500 học sinh và giáo viên đã đến học các bài công pháp của Pháp Luân Công cũng như nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) của môn tu luyện truyền thống Trung Hoa này. Các học viên cho biết các động tác luyện công khoan thai, dễ học. Nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) của Pháp Luân Công đã đọng lại trong tâm nhiều người. Các học viên còn giải thích rằng mọi lứa tuổi, mọi giai tầng đều có thể học Pháp Luân Công.

Các học viên Pháp Luân Công Indonesia thường đến thăm các trường trong khu vực để chia sẻ vẻ đẹp của Pháp Luân Công với cộng đồng địa phương. Họ hy vọng ngày càng có nhiều người hơn nữa được thụ ích từ pháp môn này.

Sau khi luyện các bài công pháp, hiệu trưởng của Trường Trung học Số 38 cho biết: “Âm nhạc và các động tác luyện công khiến người ta tập trung. Sau khi luyện công xong, toàn thân tôi, đặc biệt là thân trên, các khớp xương, và lưng đều thấy rất dễ chịu”.

Một giáo viên mỹ thuật nhận xét: “Lúc nhắm mắt lại và nghe nhạc luyện công, tôi cảm thấy có ánh sáng. Tay tôi bị đau, không sao giờ cao lên được. Vậy mà, sau bốn bài công pháp, giờ tôi đã giờ được tay qua cả đầu rồi – thật là một trải nghiệm tuyệt vời!”

§15.4 Hoa Kỳ: Hành trình tâm linh của một kỹ sư phát triển phần mềm³²⁶

Trong con mắt của một số người, Santhosh đã có mọi thứ: có nền tảng giáo dục tốt, được cha mẹ quan tâm, và một sự nghiệp đầy triển vọng mang lại cho anh cơ hội sang Hoa Kỳ làm việc, hiện anh là quản lý của một công ty phần mềm. Anh có một người vợ đáng yêu và hai con gái xinh xắn. "Tôi đang ở thời kỳ phong độ nhất, không có bệnh tật nào hết", anh nhớ lại.

Nhưng sự xuất hiện đột ngột của căn bệnh tự miễn đã làm thay đổi mọi thứ. Santhosh đã đến các bác sỹ tư vấn nhưng vẫn không tìm ra nguyên nhân gốc rễ. Cuối cùng, bác sỹ đã đề nghị anh dùng thuốc chứa steroid liều cao. Bác sỹ cũng cảnh báo sẽ có một số tác dụng phụ và anh sẽ phải dùng thuốc suốt đời.

“Kết quả chẩn đoán bệnh như tia sét giáng xuống đầu tôi. Tôi cứ tưởng mình

đã có tất cả, một cuộc sống hạnh phúc bên gia đình và bạn bè. Nhưng khi điều này xảy ra, không lâu sau đó, tôi trở nên hụt hẫng, chán nản. Tình hình có thể xấu đi, mà với trường hợp của tôi, nó có thể ảnh hưởng đến mắt. Do đó, nếu không cẩn thận, tôi có thể bị mù hoàn toàn.”

Cơn đau ở cổ tay và đầu gối phát sinh, khiến Santhosh khó khăn lắm mới cầm được các vật dụng hàng ngày. “Đó là thời điểm tôi cảm thấy hết hy vọng, bởi tôi không còn tập thể dục được nữa.”

Trong quá trình tìm kiếm giải pháp, anh cũng bắt đầu suy nghĩ sâu sắc hơn về ý nghĩa nhân sinh, tìm trên mạng các chủ đề về Thần và vũ trụ. “Nhưng khi tôi tìm kiếm về vấn đề tâm linh, tôi đã bị mất phương hướng. Tôi được sinh ra trong một gia đình theo đạo, nhưng giờ đây, tôi không hiểu nổi chuyện gì đang và sẽ xảy ra.”

Rồi một hôm, một đồng nghiệp đã nói với anh về Pháp Luân Công: “Tôi rất hào hứng. Nó đến thật đúng lúc.” Đồng nghiệp này đã gửi cho Santhosh đường dẫn trang web của Pháp Luân Đại Pháp (falundafa.org), và nói anh có thể tải miễn phí tất cả các bài giảng và hướng dẫn luyện công. Vào cuối tuần, Santhosh đã tải xuống cuốn Pháp Luân Công và Chuyển Pháp Luân.

“Giây phút bắt đầu đọc sách, tôi đã biết có điều gì đó thật đặc biệt”, anh nói. “Rất rõ ràng, cuốn sách đã giải thích mọi điều, đã giải đáp cho tôi rất nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu. Tôi lập tức biết cuốn sách này hết sức khác biệt với những gì tôi từng đọc trước đây.”

Sức khỏe nhanh chóng hồi phục

Chỉ trong vài ngày, Santhosh đã có những trải nghiệm to lớn về sức khỏe. Cơn đau và khó chịu dần giảm bớt cho đến khi biến mất hoàn toàn, như thể nó chưa từng tồn tại vậy.

“Tôi không sao tin nổi. Tôi có được những thay đổi ấy là nhờ luyện các bài công pháp hàng ngày. Đó là trải nghiệm tận mắt tận tay, không thể phủ nhận được! Quan điểm sống của tôi đã thay đổi bởi vì nguyên lý cốt lõi của Pháp Luân Đại Pháp là Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍). Điều thật sự làm tôi chấn động là sự thuần tịnh của những các bài giảng dạy chính – bạn phải chân, phải thiện, ngay cả khi mọi người tức giận hay xúc phạm đến bạn. Đây là điều căn bản nhất và thực sự khiến tôi xúc động.”

Santhosh nhận thấy mình không còn dễ bị kích động hay nổi giận như trước đây. Anh nói thêm: “Trước đây, tôi rất nóng tính và cực kỳ nhạy cảm. Tất cả đã thay đổi, và giờ tôi có thiên hướng đối xử tốt với mọi người.”

Lúc đó, cha mẹ anh đang ở cùng anh, và nhận thấy những thay đổi tích cực trong anh. Cha anh đã rất ấn tượng, và nói rằng Santhosh đã trở thành con người mới và tốt hơn.

Gia đình hạnh phúc hơn

Cũng như nhiều đôi vợ chồng khác, Santhosh cũng từng có những cuộc cãi vã to nhỏ với vợ. Anh giải thích: “Nếu tôi phải làm việc nhà, như rửa bát, đôi khi tôi nghĩ: ‘Mình đã làm việc này hôm qua, hôm nay đến phiên cô ấy làm. Tại sao ngày nào tôi cũng phải rửa bát?’ Nghĩa là, tôi nghĩ mọi thứ phải sòng phẳng như thế.”

Sau khi bắt đầu tu luyện Pháp Luân Công, anh đã thay đổi cách nghĩ hoàn toàn: “Giờ đây, tôi không còn nghĩ cô ấy cần làm việc gì hay đó là việc của cô ấy. Bất cứ khi nào có thể giúp vợ thì tôi cứ làm thôi.”

Vợ anh nhanh chóng nhận thấy sự thay đổi này. Cô thấy Santhosh không còn cãi vã nữa, mà lặng lẽ giúp cô làm việc nhà. Anh cũng không còn phàn nàn nữa. Do vậy, cô đã hỏi chồng về Pháp Luân Đại Pháp, rồi thấy hứng thú và thi thoảng cũng đọc các sách Đại Pháp.

Hai con gái của anh cũng cảm nhận được những ảnh hưởng tích cực. Cha chúng trước đây hay lo âu đủ điều. Giờ đây, anh điềm đạm, kiên nhẫn hơn. Cô con gái 8 tuổi của anh kể: “Lâu rồi, bố không còn quát chúng cháu nữa.”

Làm việc hiệu quả hơn

Santhosh là người chú trọng kết quả, và thường đặt ra mục tiêu cho nhóm. Sau khi bắt đầu tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, anh nhận thấy rằng cách tiếp cận này có phần ích kỷ. “Trong tâm, tôi đã không quan tâm đến các thành viên trong nhóm. Do đó, có khi tôi cứ hỏi thúc và gây nhiều áp lực cho nhóm”, anh nhớ lại.

“Nhưng mọi người trong nhóm đã thay đổi cái nhìn về tôi vì tôi ít đòi hỏi hơn và hay giúp đỡ hơn. Quan hệ giữa chúng tôi cũng khăng khít hơn”, anh nói. Đôi khi, thậm chí chưa cần đề nghị họ làm việc gì đó, Santhosh đã phát hiện ra cả nhóm đã vượt quá mong đợi và đạt mục tiêu rồi. “Một trong những thành viên trong nhóm còn bảo tôi rằng anh thấy có sự cải thiện lớn trong cách quản lý của tôi, đặc biệt trong các cuộc họp và vấn đề thời hạn công việc”, anh nói thêm.

“Thực hành Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) trong công việc thật sự mang lại lợi ích to lớn – không chỉ cho tôi, mà cho toàn công ty”, anh kết luận.

Lợi ích cho toàn xã hội

Sau khi tìm hiểu một thời gian, anh mới hiểu cuộc bức hại mà các học viên Pháp Luân Đại Pháp phải đối mặt ở Trung Quốc. Tại sao người ta có thể bức hại Pháp Luân Đại Pháp, một môn tu luyện dạy con người trở nên tốt hơn, nâng cao giá trị đạo đức, trở nên chân thành, thiện lương?

“Đúng là một thảm kịch, vì một bên là những đạo lý tích cực dạy con người làm người tốt; bên kia là tiêu cực, tà ác, muốn đàn áp những điều tốt đẹp. Tôi thấy nạn nhân thực sự trong cuộc bức hại này là những người Trung Quốc bị tuyên truyền vu khống của Đảng Cộng sản Trung Quốc lừa gạt. Tôi thật sự hy vọng

cuộc bức hại sẽ sớm chấm dứt và mỗi người Trung Quốc có thể nhận ra sự vĩ đại và chân tướng của Pháp Luân Đại Pháp.”

“Qua trải nghiệm của mình, tôi có thể nói rằng Pháp Luân Đại Pháp là môn tu luyện chân chính nhất, rất đơn giản, lại thuận tiện mà tôi từng gặp trong đời. Tôi là người chú trọng về tâm linh, lớn lên trong một gia đình rất coi trọng giá trị truyền thống, nhưng tôi chưa bao giờ biết môn tu luyện nào tao nhã, tích cực, mà giản dị thế này, lại có thể đề cao tầng thứ tâm linh. Đây là môn tu luyện thật sự lợi lạc cả tâm lẫn thân.”

“Thực ra, môn tu luyện này thực sự có thể giúp bạn sống một cuộc sống trọn vẹn, lành mạnh, dù là với gia đình, bạn bè, họ hàng, công việc, hay bất cứ ai khác, kể cả những người không quen biết. Bạn luôn là người tốt bụng, thiện lương, đó là điều rất tích cực và rất đáng trân quý.”

§15.5 Du khách Trung Quốc tìm hiểu chân tướng Pháp Luân Công khi đi du lịch nước ngoài

“Tôi biết trong tất cả các nhóm bị ĐCSTQ đàn áp, cuộc bức hại Pháp Luân Công là tàn khốc nhất. Các bạn [học viên Pháp Luân Công] đã phải chịu đựng quá nhiều. Tôi thấy thật đau lòng”, một du khách Trung Quốc chia sẻ với một học viên đang nâng cao nhận thức về cuộc bức hại trong chuyến du lịch Thụy Sĩ. “Các bạn bị ngược đãi thậm tệ đến thế mà vẫn có thể làm những việc này để giúp những người khác.”

Các điểm du lịch lớn trên thế giới đã trở thành trung tâm đầu não để công chúng tìm hiểu về cuộc bức hại, đặc biệt là nạn thu hoạch tạng sống từ tù nhân lương tâm là học viên Pháp Luân Công tại Trung Quốc - mà tội ác này lại được chính quyền Trung Quốc hậu thuẫn và che giấu. Hầu hết người nước ngoài không biết dư luận Trung Quốc thực sự nghĩ gì vì ĐCSTQ mở rộng tuyên truyền sang cả các nước phương Tây.

Một số du khách Trung Quốc đã gửi lời vắn an tới Nhà sáng lập Pháp Luân Công và hy vọng Ngài có thể sớm trở lại Trung Quốc. Họ trò chuyện cùng các học viên Pháp Luân Công tại các điểm du lịch để tìm hiểu về vụ tạt sừng (xem Chương 20) và tội ác thu hoạch tạng sống.

Du lịch nước ngoài cũng là cơ hội để người dân Trung Quốc thoát xuất khỏi ĐCSTQ và các tổ chức thanh thiếu niên của nó, bao gồm Đoàn Thanh niên Cộng sản và Đội Thiếu niên Tiền Phong. Những tình nguyện viên đến từ Trung tâm Phục vụ Thoái Đảng Toàn cầu đã và đang giúp người Trung Quốc trên khắp thế giới. Du khách không chỉ thoát Đảng cho chính bản thân họ, mà còn mang thông tin về cho bạn bè và gia đình ở Trung Quốc.

Số du khách chọn thoát ĐCSTQ tăng đều trên khắp Bắc Mỹ và Châu Âu. Cô Châu, một học viên Pháp Luân Công tình nguyện tại một điểm du lịch ở Anh,

chia sẻ về một xu thế mà cô nhận thấy trong mùa hè năm 2014 như sau:

Năm 2008 và 2009, mỗi năm, tôi chỉ giúp được vài trăm người Trung Quốc thoát xuất khỏi ĐCSTQ. Năm 2010, con số này tăng lên 1.000. Sau năm 2012, con số này đã tăng gấp đôi, gấp ba, lên tới vài ngàn người một năm. Từ đầu năm nay, con số này là 1.000 người một tháng.

§15.6 Đài Loan: Pháp Luân Đại Pháp đã giúp tôi tìm lại cuộc sống tươi đẹp³²⁷

Ba năm trước, tôi là người sống nội tâm khép kín và yếu đuối. Áp lực do lối sống truy cầu danh lợi ảnh hưởng nặng nề tới sức khỏe của tôi. Tôi thường bị ốm, bị đau đầu chóng mặt, tức ngực, trong lòng thường bồn chồn lo lắng. Mặc dù có thành tích học tập cao và hồ sơ đẹp, tôi vẫn không thấy hạnh phúc mà cảm thấy cuộc sống thật bế tắc. Tôi như bị mắc kẹt dưới vực sâu, không nhìn thấy tương lai cũng như ý nghĩa của cuộc đời.

Tôi may mắn đắc Pháp và bắt đầu bước trên con đường tu luyện. Tu luyện Đại Pháp đã giúp tôi trở nên ung dung tự tại, dần dần tôi đã tìm lại được một cuộc sống tươi sáng.

Đi tìm lời giải

Năm nay, tôi vừa tốt nghiệp đại học. Từ khi còn nhỏ, tôi luôn là một trong những học sinh đứng đầu lớp. Tôi được học ở những trường hàng đầu và được học nhiều môn năng khiếu. Tuy nhiên, chẳng mấy ai hiểu được những khó khăn đằng sau sự thành công trên con đường học vấn của tôi. Vì sự kỳ vọng của người lớn, vì để đạt thành tích tốt và giữ hình ảnh ưu tú trong mắt mọi người, tôi luôn nỗ lực học tập và gắng làm vừa lòng tất cả mọi người, vì thế đã vô tình dưỡng thành thói quen áp chế cảm xúc và suy nghĩ của bản thân.

Nhưng thăm sâu trong tâm, tôi biết tất cả những điều này là vô nghĩa và tôi không thật sự hạnh phúc. Tuy nhiên, tôi vẫn để mặc cho bản thân truy cầu không ngừng nghỉ. Thậm chí, tôi còn che giấu cảm xúc với bố mẹ. Tôi tiếp tục thể hiện vỏ bọc ngày càng hào nhoáng bên ngoài, nhưng trong lòng tôi ngày càng u ám.

“Ý nghĩa của cuộc đời là gì?” Tôi thường tự hỏi bản thân câu hỏi này nhưng không sao tìm thấy đáp án. Tôi không tìm được câu trả lời trong khi theo đuổi thành tích học tập và những mối giao hảo. Tôi đặc biệt thích tìm hiểu về hiện tượng thần kỳ hoặc những văn vật khảo cổ khai quật được mà khoa học không giải thích được, nhưng ngay cả như thế, tôi vẫn không tìm được lời giải.

Khi nằm trên giường, tôi thường suy nghĩ về sự mênh mông của vũ trụ, về việc tư duy của tôi, rồi cả sự tồn tại của nhân loại, sẽ biến mất như thế nào sau hàng nghìn năm nữa. Vũ trụ này sẽ trống rỗng, cô tịch đến thế nào? Một cảm giác sợ hãi khôn tả khiến tôi rùng mình, trần trọc khó ngủ.

Mặc dù tôi luôn cố gắng hết sức nhưng tôi không có chuẩn mực hay nguyên tắc nào để chỉ đạo bản thân. Tôi cứ thay đổi tùy theo người mà tôi tiếp xúc, tôi thay đổi. Nó khiến tôi khó mà chân thành bộc lộ bản thân. Tôi thường lo lắng thái quá, không biết suy nghĩ của mình có xuất sắc không, tôi có bị coi thường không, hoặc tôi có làm tổn thương ai không.

Áp lực trong cuộc sống và học hành đã phản ánh lên thân thể tôi. Tôi thường bị đau đầu, tức ngực, và sốt nhẹ. Tôi thường phải đến các bệnh viện lớn để kiểm tra, hoặc xin nghỉ học ở nhà, hoặc phải nằm nghỉ ở phòng y tế của trường.

Những vấn đề này xảy ra là do tinh thần của tôi bất ổn. Nhưng tôi không ý thức được, cũng không dám nhìn thẳng vào sự thật ấy. Hồi còn học trung học, tôi có lần còn vẽ một bức tranh toàn màu đen để khắc họa những ký ức trong đời tôi.

Đắc Pháp và bước vào tu luyện

Hồi còn học đại học, tôi từng tham gia một khóa tập huấn. Trong khóa tập huấn đó, giáo viên là người tư vấn, hỗ trợ sinh viên về các vấn đề trong cuộc sống. Các chủ đề thảo luận trong khóa học thường rất đa dạng, chẳng hạn như vấn đề về gia đình, quan niệm về sinh tử... Vì lạc lối và hay có cảm giác bất an về nhiều điều trong cuộc sống, tôi thường tìm gặp một giáo viên trong chương trình này để nói chuyện.

Cô giáo tư vấn mà tôi gặp có vẻ rất thông thái. Dường như cô nhìn thấu được mọi việc trong cuộc sống. Một lần, khi trò chuyện với tôi, cô đã nhắc đến Pháp Luân Đại Pháp và tu luyện, cô cũng đề nghị tôi đọc cuốn *Chuyện Pháp Luân*. Cô nói rằng cuốn sách này một khi đã đọc, tôi sẽ không thể buông xuống được. Tôi rất tò mò, không biết đó là cuốn sách gì mà một cô giáo thông thái như thế lại có thể tin tưởng đến vậy.

Với sự hoài nghi, tôi nhấn vào đường link để đọc *Chuyện Pháp Luân*. Vừa đọc qua một chút, tôi kinh ngạc nhận ra đây là cuốn *Thiên Thư*. Lúc đó, cảm xúc lẫn lộn khó tả, tôi vừa hào hứng, vừa xúc động, lại vừa buồn. Tôi mừng khi thấy trên đời này thực sự có tồn tại quy luật vũ trụ dựa trên Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍)!

Cuốn sách đã giải đáp mọi câu hỏi của tôi về khoa học và tín ngưỡng. Tôi đã biết được ý nghĩa của cuộc sống, biết rằng Thần Phật thực sự có tồn tại, và biết từ giờ trở đi nên sống như thế nào cho đúng. Tôi reo lên trong tâm: “Bộ Pháp trân quý như thế này, tại sao đến tận bây giờ tôi mới biết?” Tôi cảm thấy như đáy lòng mình đang muốn khóc nức lên, vì tôi nhận ra các hành vi trong quá khứ của mình lệch quá xa khỏi Pháp!

Sau đó, tôi bắt đầu tu luyện tâm tính chiêu theo nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍), và tôi cũng bắt đầu luyện năm bài công pháp. Về việc học hành, lần đầu tiên trong đời tôi cảm thụ được niềm vui của việc dụng tâm học tập, chứ không phải vì theo đuổi thành tích. Khi tôi thay đổi thái độ, việc học trở nên dễ dàng và thú vị hơn nhiều!

Cách lý giải mà tôi học được từ Pháp Luân Đại Pháp đã giúp tôi giải đáp một số vấn đề khoa học, đôi khi khiến các giáo sư của tôi phải bất ngờ. Về sức khỏe, hiện tại tôi không còn đau ốm gì nữa, tôi luôn cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, khỏe mạnh. Vì có Pháp trong tâm, tôi luôn có thể đối chiếu mọi cử chỉ, ngôn hành của mình với tiêu chuẩn Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍). Tôi không còn cảm thấy gượng gạo khi tiếp xúc với người khác nữa, giờ đây tôi có thể thản nhiên và cởi mở nói chuyện với mọi người.

Thuận theo việc đề cao tâm tính, tôi ngày càng có thể đối mặt với các chủng ma phiền và khó khăn một cách ung dung, bình thản, bảo trì được trạng thái tinh thần ổn định và an hòa. Do đó, tôi có thể sống một cuộc sống tự tại, không gượng ép. Tôi thực sự cảm thấy mình đã tìm lại được sắc màu trong cuộc sống.

Cách đây không lâu, bạn trai lâu năm của tôi đã chia tay với tôi. Khi tôi biết việc này thì anh ấy có bạn gái mới. Bạn bè và người thân của tôi đều cảm thấy buồn và tức giận thay cho tôi. Thậm chí bạn trai cũ của tôi cũng rất lo lắng cho tôi.

Dù việc đó đến đột ngột, nhưng tôi gần như không có cảm xúc tiêu cực nào. Thay vào đó, tôi đã vượt qua nó một cách bình tĩnh, thậm chí tôi còn đặt mình vào vị trí của anh ấy để nghĩ cho anh. Anh ấy cũng cảm thụ được sự bình tĩnh và thiện ý của tôi. Tu luyện giảng Thiện, chúng ta cần lấy Thiện đãi người và luôn nghĩ cho người khác trước. Tôi đã ngộ được rằng thiện tâm càng thuần tịnh thì sức mạnh càng lớn, và người khác càng cảm nhận được về nó. Tu luyện cũng giảng Nhẫn.

Sư phụ giảng: “Nhẫn là chìa khoá của đề cao tâm tính. Nhẫn mà uất hận, ủy khuất, hay đâm lẹ là cái nhẫn của người thường với chấp trước vào tâm lo nghĩ, hoàn toàn không hề nảy sinh uất hận, không cảm thấy ủy khuất thì mới là cái Nhẫn của người tu luyện.” (*Thế nào là Nhẫn, Tinh Tấn Yếu Chỉ*)

Nếu không tu luyện, chắc chắn tôi đã không giữ được trạng thái bình tĩnh như vậy.

Sư phụ và Đại Pháp đã đưa tôi ra khỏi vũng lầy và tìm được sức sống mới

Khi tuân theo các Pháp lý của Pháp Luân Đại Pháp và các bài giảng của Sư phụ, tôi đã điều chỉnh tâm thái đối với cuộc sống, và có được sức khỏe tốt. Giờ đây, tôi có thể tự tin mà nói rằng, tôi đã thật sự tìm thấy sự thuần tịnh nội tại và sự mãn nguyện trong cuộc sống. Tôi đã thấy được ý nghĩa nhân sinh trong mọi sự việc, điều mà trước đây, khi chưa tu luyện, tôi không hình dung nổi. Tôi thấy may mắn vô cùng vì ba năm trước, tôi đã đọc cuốn *Chuyên Pháp Luân* và bắt đầu bước đi trên con đường tu luyện. Tôi vẫn nhớ hình ảnh của bản thân trong quá khứ, đơn độc vật lộn trong vũng bùn. Đó là cảm giác bế tắc, tương lai thì mịt mù. Sau ba năm tu luyện, tôi đã thoát thai hoá cốt và trở thành một con người mới.

Tôi chia sẻ về sự thay đổi của bản thân mình trước và sau tu luyện, hy vọng

rằng mọi người có thể hiểu được nội hàm thâm sâu của hai câu: “Pháp Luân Đại Pháp hảo. Chân Thiện Nhân hảo”. Con xin tạ ơn Sư phụ! Tạ ơn Đại Pháp!

§15.7 Seoul, Hàn Quốc: Học viên mới chia sẻ trải nghiệm³²⁸

Khóa học Pháp Luân Công chín ngày đầu tiên của năm 2019 tại Nhà sách Thiên Thê ở Seoul, Hàn Quốc được tổ chức vào ngày 31 tháng 1. Cuối khóa học này, các học viên mới tổ chức buổi thảo luận bàn tròn để chia sẻ cảm nhận về Pháp Luân Công và trải nghiệm với môn tu luyện này.

Tìm được ý nghĩa nhân sinh

Trong cuộc khủng hoảng kinh tế ở Hàn Quốc năm 1997, ông Kang, một trong những người tham dự khóa học, bị phá sản. Khi bế tắc về tài chính, ông lo lắng không biết làm sao để sống tiếp. Rồi ông nghĩ: “Con người đến với thế giới với hai bàn tay trắng, rồi khỏi thế giới cũng hai bàn tay trắng. Mình nên bám víu vào điều gì đây?”

Ông cố gắng tìm lại niềm vui bằng cách đọc sách, leo núi, tập thể dục và đi nhà thờ, với hy vọng sẽ tìm thấy ý nghĩa đích thực của cuộc sống.

Ông Kang nghĩ: “Mặc dù tôi chỉ như một hạt bụi nhỏ trong vũ trụ, nhưng tôi có thể thu nhận năng lượng của vũ trụ và trở nên khỏe mạnh. Điều quan trọng là đồng hóa với vũ trụ hơn là đau đầu để trở nên giàu có.”

Một buổi tối, ông thấy các học viên Pháp Luân Công đang luyện công gần nhà. Sau khi đọc tờ rơi giới thiệu Pháp Luân Công, ông nghĩ: “Mình cần phải tu luyện Pháp Luân Công.”

Ông đến Nhà sách Thiên Thê và được khuyên đọc Pháp Luân Công, cuốn sách giới thiệu về môn tu luyện. Ông Kang cho biết: “Dường như tôi đã tìm thấy mục đích của cuộc sống sau khi đọc cuốn sách đó”. Vì thế, ông quyết định tìm hiểu môn tu luyện nhiều hơn bằng cách tham dự khóa học chín ngày.

Khóa học có phần nghe các bài giảng của Sư phụ Lý Hồng Chí, nhà sáng lập Pháp Luân Công và học các bài công pháp. Khi nghe Pháp của Sư phụ trong suốt khóa học chín ngày, ông nhận thấy các bài giảng đã xúc động đến tâm can của ông. Ông ngộ được rằng thông qua tu luyện, thân thể sẽ được tịnh hóa, những thứ độc hại sẽ được loại bỏ, và tâm tính người ta phải đề cao. Ông nhận ra tầm quan trọng của việc tuân theo nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) của Pháp Luân Công trong đời.

Ông Kang cho biết: “Tôi thấy tu luyện không đơn giản. Không nhẫn chịu thì không thể tu được. Tôi cần phải tu luyện bằng tâm thuần tịnh.”

Trước kia, ông hay nghĩ về các vị Thần. “Giờ đây, tôi cảm thấy tôi cũng có thể trở thành một vị thần bằng cách tu luyện Pháp Luân Công.”

Ông Kang cho biết, ông dự định đến nhà sách những lúc rảnh để tìm hiểu nhiều hơn về môn tu luyện, học Pháp nhiều hơn và chăm chỉ luyện công.

Khỏe mạnh lên và cảm thụ năng lượng mạnh mẽ

Ông Kim, một học viên mới khác, thấy một phụ nữ đang luyện các bài công pháp Pháp Luân Công trong một công viên vào một buổi sáng. Ông cho biết: “Tôi cảm nhận được năng lượng mạnh mẽ phát ra từ cô ấy, và thể tay của cô ấy thật đẹp”.

Ông đã nhận được một tờ rơi và bắt đầu tu luyện Pháp Luân Công. Ông đã đến điểm luyện công để luyện công hàng ngày. Sau một năm rưỡi tu luyện Pháp Luân Công, ông Kim đã có được thể ngộ sâu sắc về cuộc sống và tu luyện.

Ông Kim cho biết, ông đã trở nên khỏe mạnh sau khi tu luyện. Ông từng rất gầy gò, nhưng bây giờ cân nặng của ông đã đạt mức bình thường.

Ông nói: “Pháp Luân Công không chỉ mang lại lợi ích về sức khỏe mà còn giảng Pháp ở cao tầng. Tôi nghĩ người ta có thể trở nên khỏe mạnh khi đề cao tâm tính của mình trong quá trình tu luyện.”

Ông Kim đã trải nghiệm cảm thụ mạnh mẽ về tâm linh trên con đường tu luyện của mình. Ông nói: “Tôi cảm thấy giống như một vị thần khi tôi tĩnh lại trong lúc ngồi đả tọa bài công pháp thứ năm.”

Thấy những thay đổi tích cực ở ông, vợ ông Kim cũng bắt đầu quan tâm đến Pháp Luân Công.

Bà cũng đã tham dự khóa học chín ngày. Ban đầu, bà nghĩ sẽ chỉ đi một buổi, nhưng rồi bà đã tham dự toàn bộ khóa học. Bà nhận thấy mình đẹp hơn sau khóa học. Ngoài ra, bà không còn cảm thấy khó chịu ở lưng nữa.

Hạnh phúc khi sống theo Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍)

Cô Kang cho biết, năm ngoái, khi cô đi leo núi, cô đã thấy các học viên Pháp Luân Công đang luyện công. Hai tháng sau đó, cô đã tham dự một khóa học chín ngày, nhưng cô cảm thấy cần phải học thêm. Vì thế, cô lại tham dự một khóa học chín ngày nữa, rồi lại một khóa học chín ngày lần thứ ba vào tháng 1 năm 2019 tại Seoul.

Cô Kang nói: “Tôi cảm thấy thân thể rất thoải mái sau khi luyện công. Đặc biệt là sau khi luyện công ngày hôm nay, tôi cảm thấy rất tốt!”

Cô thích đọc các sách của Pháp Luân Công khi rảnh và khi đi tàu điện ngầm. Cô cho biết mình đã đọc được cuốn Chuyển Pháp Luân của Sư phụ Lý 30 lần.

Cô chia sẻ: “Tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi đọc các sách của Pháp Luân Công. Nó giúp tôi đồng hóa với Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍).”

§15.8 Manhattan: Nhà sách Tianti là một địa điểm thuận tiện để học Pháp Luân Công

Nhà sách Tianti đã hoạt động trực tuyến trong hơn 10 năm qua. Do nhu cầu ngày càng lớn ở khu vực New York, nhà sách đã mở hiệu sách tại trung tâm Manhattan vào ngày 10 tháng 10 năm 2013. Cái tên Tianti (Thiên Thê) mang ý nghĩa đúng như tên gọi của nó ('tian' là 'thiên' hay thiên thượng, bầu trời; còn 'ti' là 'cái thang'). Nhà sách Tianti nhằm mục đích cung cấp cho các độc giả một phương thức cải thiện bản thân thông qua tu luyện Pháp Luân Công.

Vào ngày 1 tháng 7, Quốc khánh Canada, năm 2013, Nhà sách Tianti đã mở hiệu sách thứ hai tại Toronto. Nằm ở thành phố York - khu vực chủ yếu là người Trung Quốc ở Toronto, trong Trung tâm Thương mại Thái Bình Dương—trung tâm mua sắm trong nhà lớn nhất của người Hoa ở Bắc Mỹ, hiệu sách này chuyên cung cấp sách và tài liệu đa phương tiện về Pháp Luân Công.

Nhà sách Tianti còn mở thêm một cơ sở mới ở Seoul để mọi người có thể dễ dàng tiếp cận các sách và tài liệu hướng dẫn của Pháp Luân Đại Pháp và học môn thiền định này. Cô Holly, sau khi tham dự một hội thảo chín ngày qua video tại cửa hàng Manhattan, đã chia sẻ với cả nhóm rằng trước đây, cô đã từng tập các môn thiền khác nhưng chưa bao giờ đạt được trạng thái an bình như với Pháp Luân Đại Pháp.

Chương 16: Sự ủng hộ của cộng đồng quốc tế

Các tổ chức nhân quyền, các công chức và các cơ quan lập pháp các nước trên thế giới đã lên tiếng kêu gọi chấm dứt cuộc bức hại tại Trung Quốc. Tòa án Tây Ban Nha và tòa án Argentina đã truy tố các quan chức đứng đầu ĐCSQT về tội tra tấn và diệt chủng. Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ và Ủy ban Điều hành Quốc hội về Vấn đề Trung Quốc (CECC) đã ghi nhận cuộc bức hại Pháp Luân Công trong các báo cáo nhân quyền của mình. Bên cạnh đó, Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ hiện còn thắt chặt quy trình xét duyệt visa để từ chối nhập cảnh cho những người vi phạm nhân quyền, trong đó có thủ phạm bức hại Pháp Luân Công.

§16.1 Quan chức Trung Quốc bị khởi tố ở nước ngoài

Tòa án nhiều nước đã thụ lý đơn khởi tố các thủ phạm chính của cuộc bức hại Pháp Luân Công, trong đó có Giang Trạch Dân, theo quy định tư pháp quốc tế, theo đó tòa án nước sở tại được phép xét xử các vụ phạm tội diệt chủng và tội chống lại nhân loại, bất kể vụ việc đó xảy ra ở đâu.

§§16.1.1 Tòa án Tây Ban Nha truy tố các quan chức đứng đầu ĐCSQT về tội tra tấn và diệt chủng

Trong một quyết định chưa từng có tiền lệ, một thẩm phán Tây Ban Nha đã truy tố năm quan chức cao cấp của Đảng Cộng sản Trung Quốc vì vai trò của họ trong tội ác tra tấn và diệt chủng đối với các học viên Pháp Luân Công. Thông cáo của Tòa án năm 2009 chỉ ra rằng nếu bị kết án, các bị cáo có khả năng sẽ tù giam ít nhất 20 năm và bị phạt tài chính. Năm bị cáo này gồm Giang và bốn thuộc hạ của ông ta là những thủ phạm chính gây ra cuộc bức hại, có từ 4-6 tuần để trả lời và có khả năng bị dẫn độ nếu họ tới một đất nước có hiệp ước dẫn độ với Tây Ban Nha

Sau hai năm điều tra, Thẩm phán Tòa án Quốc gia Tây Ban Nha Ismael Moreno đã thông báo cho luật sư Carlos Iglesias của Hiệp hội Luật Nhân quyền (HRLF) rằng, tòa án đã chấp thuận một đơn kiến nghị về việc gửi thư thẩm tra (thư yêu cầu) tới năm bị cáo ở Trung Quốc, trong đó có những câu hỏi về vai trò của từng cá nhân trong cuộc bức hại Pháp Luân Công. Các phán quyết này đồng thuận với bên nguyên đơn sau khi luật sư Iglesias và các nhân viên khác của HRLF đệ trình một loạt đơn lên tòa án.

Luật sư Iglesias cho biết: “Phán quyết mang tính lịch sử của một thẩm phán Tây Ban Nha có nghĩa là những lãnh đạo của Đảng Cộng sản Trung Quốc phải

chịu trách nhiệm về những tội ác tàn bạo này đang tiến một bước gần hơn đến thời điểm bị đưa ra công lý. Khi một người phạm tội ác diệt chủng hoặc tra tấn thì đó là tội ác đối với cộng đồng quốc tế nói chung, chứ không chỉ là đối với nhân dân Trung Quốc. Tây Ban Nha đang trở thành một nhà bảo vệ nhân quyền và công lý toàn cầu."

Trong số những bị cáo này, cựu lãnh đạo ĐCSTQ Giang Trạch Dân, người mà dư luận đã biết là kẻ chủ mưu trong chiến dịch bức hại phát động vào năm 1999 nhằm “nhổ tận gốc” Pháp Luân Công. Những bị cáo khác là La Cán, người đứng đầu Phòng 610 – một lực lượng cảnh sát đặc nhiệm bí mật trên toàn quốc – dẫn đầu chiến dịch bức hại. Các luật sư Trung Quốc đã so sánh Phòng 610 với Gestapo của Đức Quốc xã về mức độ tàn bạo và thẩm quyền vượt trên cả pháp luật.

Ba bị cáo khác là Bạc Hy Lai, Bí thư Thành ủy Trùng Khánh và là cựu Bộ trưởng Thương mại; Giả Khánh Lâm, thành viên cao nhất thứ tư của Đảng; và Ngô Quan Chính, Bí thư Ủy ban Kỷ luật Trung ương ĐCSTQ. Các cáo buộc đối với ba quan chức này là căn cứ vào vai trò chủ động của họ trong cuộc bức hại Pháp Luân Công, khi họ lần lượt còn là quan chức đứng đầu tỉnh Liêu Ninh, Bắc Kinh và Sơn Đông.

Trong một bài báo đoạt giải Pulitzer, nhà báo Ian Johnson của *Tap chí Phố Wall* đã thuật lại việc Ngô Quan Chính đã áp các mức phạt đối với thuộc cấp của mình nếu họ không đạt chỉ tiêu đàn áp Pháp Luân Công, khiến các viên chức tra tấn cư dân địa phương, có trường hợp bị tra tấn đến chết.

Những bằng chứng khác được thẩm phán xem xét trong quá trình điều tra bao gồm lời chứng bằng văn bản của 15 học viên Pháp Luân Công và lời chứng miệng của 7 học viên, những nạn nhân từng bị tra tấn và thân nhân của những người đã bị tra tấn đến chết trong thời gian bị giam giữ tại Trung Quốc. Thẩm phán cũng căn cứ vào các báo cáo của Tổ chức Ân xá Quốc tế, Tổ chức Theo dõi Nhân quyền và Ủy ban Nhân quyền Liên Hợp Quốc để đưa ra phán quyết của mình, theo lời của luật sư Iglesias của HRLF.

§§16.1.2 Thẩm phán liên bang Argentina ra lệnh bắt giữ Giang Trạch Dân và La Cán

Ngày 17 tháng 12 năm 2009, sau bốn năm điều tra, Thẩm phán Octavio Araoz de Lamadrid của Tòa án Liên bang Argentina Số 9 đã đưa ra phán quyết mang tính lịch sử. Thẩm phán Lamadrid đã ra lệnh bắt giữ Giang Trạch Dân, cựu lãnh đạo ĐCSTQ và La Cán, cựu giám đốc Phòng 610, vì vai trò của họ trong cuộc bức hại Pháp Luân Công với cáo buộc về tội chống lại nhân loại. Thẩm phán Lamadrid đã lệnh cho Cảnh sát Quốc tế của Cảnh sát Liên bang Argentina thi hành lệnh bắt giữ.

Trong một tài liệu pháp lý dài 142 trang, Thẩm phán đã đánh giá kỹ lưỡng ảnh hưởng của cuộc bức hại của ĐCSTQ đối với các học viên Pháp Luân Công tại

Trung Quốc, cũng như vai trò của Giang và La.

Thẩm phán Lamadrid giải thích về quyết định của mình rằng “Kế hoạch diệt chủng [của Giang và La] mang đủ loại hành động coi rẻ tính mạng và nhân phẩm con người. Với mục đích cuối cùng là nhổ tận gốc Pháp Luân Công, nó đã dùng đến đủ loại thủ đoạn. Theo đó, quấy rối, tra tấn, mất tích, tử vong, tẩy não, tra tấn tâm lý được dùng phổ biến để bức hại các học viên.” Thẩm phán Lamadrid nêu trong phán quyết của mình: “Tôi hiểu rằng trong vụ án này, phải áp dụng nguyên tắc của quyền tài phán quốc tế căn cứ vào [tính nghiêm trọng của] tội, số nạn nhân bị ảnh hưởng, và tư tưởng nào dẫn đến các hành động đối với các thành viên của nhóm tín ngưỡng Pháp Luân Công.”

› 16.1.2(a) Giang và La trở thành bị cáo

Trong chuyến thăm của La Cán đến Argentina vào ngày 12 tháng 12 năm 2005, Chủ tịch Hiệp hội Pháp Luân Đại Pháp Argentina, bà Phó Lệ Duy, đã ủy quyền cho các luật sư Adolfo Casabal Elas và Alejandro Guillermo Cowes đệ đơn kiện La Cán lên Tòa án Hình sự Liên bang, Tòa án Số 9. Tội danh mà La Cán bị cáo buộc là tội diệt chủng và tra tấn. Tòa án Liên bang Argentina đã chấp nhận đơn kiện, và Thẩm phán Octavio Araoz de Lamadrid đã thụ lý vụ án.

Trong khi thụ lý vụ án, thẩm phán nhận thấy Giang Trạch Dân, cấp trên của La Cán, là kẻ khởi xướng cuộc bức hại Pháp Luân Công. Do đó, ông đã đưa Giang Trạch Dân vào vụ án của La Cán và đồng thời xử lý hai vụ này. Các thông tin về Giang trong cuộc bức hại cũng được bổ sung vào hồ sơ của ông. Ông đã cáo buộc Giang những tội giống như tội của La Cán.

ĐCSTQ đã dùng mọi cách để can thiệp vào vụ án, bao gồm gây áp lực đối với các luật sư của nguyên đơn, nhưng mọi nỗ lực của họ đều không thể ngăn được vụ tố tụng này. Thẩm phán Lamadrid đã dành bốn năm để điều tra và thu thập bằng chứng, sau đó đã quyết định ra lệnh bắt giữ và đưa Giang và La ra tòa.

› 16.1.2(b) Để điều tra chân tướng cuộc bức hại, Thẩm phán đã đích thân sang Hoa Kỳ thu thập bằng chứng

Đầu năm 2006, Tòa án Hình sự Liên bang Argentina Số 9 bắt đầu điều tra các tội ác của La Cán, đối với Pháp Luân Công tại Trung Quốc. Thẩm phán Lamadrid đã thu thập bằng chứng từ nhiều nguồn liên quan đến vụ án.

Trong thời gian này, các học viên Pháp Luân Công các nước đã đến Argentina để làm chứng; những người không phải là học viên cũng đến Argentina làm chứng, như ông David Kilgour và Tiến sỹ David Matas từ Canada. Thẩm phán đã thu thập lời khai từ chín nhân chứng tại tòa án liên bang ở Buenos Aires từ ngày 3 tháng 4 năm 2006 đến ngày 26 tháng 3 năm 2008.

Tháng 4 năm 2008, được sự chấp thuận và hỗ trợ tài chính của Tòa án Tối cao Argentina, Thẩm phán Lamadrid đã sang New York để gặp thêm nhiều nạn nhân.

Vì hầu hết nạn nhân đều xin tị nạn sau khi trốn thoát khỏi Trung Quốc nên không có hộ chiếu để sang Argentina làm chứng. Từ ngày 28 tháng 4 đến ngày 5 tháng 5 năm 2008, Thẩm phán đã đến Tổng Lãnh sự quán Argentina tại New York và thu thập bằng chứng từ mười nhân chứng đang sống tại Hoa Kỳ.

Trong quá trình điều tra, Thẩm phán còn đưa các báo cáo điều tra của Liên Hợp Quốc và nhiều tổ chức về cuộc bức hại Pháp Luân Công của Giang vào hồ sơ của ông. ĐCSTQ đã nhiều lần cố gắng ngăn cản vụ án, nhưng Thẩm phán Lamadrid vẫn kiên trì và cuối cùng đã hoàn thành cuộc điều tra và đưa ra phán quyết chính thức ra lệnh bắt hai bị cáo.

§16.2 Chính phủ các nước hành động

§§16.2.1 Chính phủ Úc hỗ trợ giải cứu học viên Pháp Luân Công

Ngày 1 tháng 12 năm 2003, Thượng viện Úc đã thông qua Bản kiến nghị số 704 để thể hiện cam kết của Úc trong việc hỗ trợ thân nhân kế cận của công dân Úc đang bị giam giữ vì tu luyện Pháp Luân Công, đồng thời kêu gọi Chính phủ Úc đưa ra vấn đề này trong các cuộc đối thoại nhân quyền.³²⁹

Thượng nghị sỹ Stott Despoja, Phát ngôn viên Đối ngoại của Đảng Dân chủ, cho biết: “Đảng Dân chủ ghi nhận tầm quan trọng của mối quan hệ giữa Chính phủ Úc với Trung Quốc. Tuy nhiên, chúng ta không bao giờ nên vì cơ hội thương mại mà phải đánh đổi các vấn đề nhân quyền. Quan hệ Úc-Trung dù có ý nghĩa quan trọng, song cũng phải tuân theo lập trường vững vàng của chúng ta đối với bất kể hành vi vi phạm nhân quyền cơ bản nào. Đảng Dân chủ sẽ tiếp tục nêu lên các vụ lạm dụng nhân quyền ở Trung Quốc, đặc biệt là cuộc bức hại Pháp Luân Công và nạn giết hại các học viên của pháp môn này.”

Bà Despoja còn nói: “Những câu chuyện về việc giết hại, tra tấn và cầm tù các học viên Pháp Luân Công thật kinh hoàng. Nhiều công dân có thân nhân đang bị bức hại ở Trung Quốc, mà nếu không thông qua Quốc hội mà lên tiếng cho họ và nêu lên tình cảnh của họ thì thật sai trái.”

“Bản kiến nghị này, như đã được Thượng viện thông qua ngày hôm nay, không chỉ gửi một thông điệp tới chính phủ Trung Quốc mà cả cộng đồng Pháp Luân Công ở Úc rằng cuộc đấu tranh của họ được ghi nhận và ủng hộ”, bà kết luận. Vào ngày bản kiến nghị được thông qua, có khoảng 200 học viên Pháp Luân Công trên khắp nước Úc đã tập trung trước Tòa nhà Quốc hội ở Canberra. Họ đã trình đơn thỉnh nguyện với 21.700 chữ ký của công chúng Úc thể hiện sự ủng hộ bản kiến nghị này.

Các học viên đã bày tỏ sự cảm kích đối với chính phủ, các nghị sỹ quốc hội, các tổ chức phi chính phủ và công chúng Úc vì nỗ lực giải cứu cô Lý Nghênh, vợ chưa cưới của anh Lý Kỳ Trung, một công dân Úc, đồng thời tỏ niềm thương tiếc anh Âu Dương Minh, em trai của công dân Úc Âu Dương Dục. Anh Minh chết

vì bị tra tấn trong trại lao động ở Trung Quốc mặc dù tên của anh đã bốn lần được đưa vào danh sách thân nhân của công dân Úc do Bộ Ngoại giao và Thương mại Úc gửi tới chính phủ Trung Quốc trong các cuộc Đối thoại Nhân quyền Song phương Úc-Trung.

Người phát ngôn của cuộc mít-tinh này có ông Andrew Bartlett, lãnh đạo Đảng Dân chủ; ông Tần Tấn, Chủ tịch Liên minh vì một nền dân chủ Trung Quốc; và ông Nguyễn Kiệt, Bí thư Công Đảng Trung Quốc.

Chính phủ Úc còn trợ giúp giải cứu học viên Nancy Chen. Cô Nancy được chính quyền Trung Quốc thả ra vào ngày 30 tháng 1 năm 2003, sau khi có sự phối hợp giữa Bộ Ngoại giao và Bộ Thương mại Úc, “Đội Giải cứu Khẩn cấp Nancy Chen”, và nhiều bên liên quan khác.³³⁰ Trong tám ngày cô Chen bị giam giữ, các học viên trên khắp thế giới đã gọi điện thoại và gửi fax tới các cấp chính quyền tỉnh Tứ Xuyên ở Trung Quốc. Truyền thông Úc cũng thường xuyên đưa tin về trường hợp của cô, trong đó Đài Phát thanh ABC Radio đã phát sóng một vài câu chuyện trong chương trình tin tức của đài.

Các quan chức Bộ Ngoại giao và Thương mại Úc tại Canberra đã gọi cho chồng cô Chen ngay sau khi nhận được thông tin cập nhật từ Trung Quốc. Ngoài ra, Đại sứ quán Úc tại Bắc Kinh cũng liên lạc với cha mẹ cô Chen ở Tứ Xuyên để báo tin cho họ về tình hình giải cứu và đích thân bay tới thành phố Thành Đô để đàm phán với cơ quan hữu quan ở Trung Quốc.

Chính phủ Úc còn trợ giúp giải cứu cô Tạ Diễm, vợ chưa cưới của công dân Úc Philip Law.³³¹ Cô Tạ bị tra tấn trong Trại Lao động Cường bức Tra Đầu ở Quảng Châu khi cô 24 tuổi. Ông Anthony Roberts, đảng viên Đảng Tự do bang New South Wales cho biết, ông sẽ nói với đồng nghiệp của mình về tình cảnh của cô Tạ. Bộ trưởng Jon Stanhope, Đảng Tự do bang Canberra, đã gửi thư hỏi Đại sứ quán Trung Quốc về trường hợp của cô Tạ và lý do cụ thể về việc họ từ chối cấp visa cho anh Philip Law.

Nghị sỹ Quốc hội John Murphy đã viết thư cho Ngoại trưởng Alexander Downer đề nghị Bộ Ngoại giao và Thương mại nêu vấn đề này ra với chính quyền Trung Quốc. Ông Downer chỉ ra cho chính quyền Trung Quốc thấy rằng họ đã vi phạm công ước nhân quyền. Ông Murphy còn liên lạc với Lãnh sự quán Úc tại Quảng Châu để yêu cầu họ hỗ trợ đơn xin visa sang Úc của cô Tạ và trợ giúp cô sang Úc càng sớm càng tốt. Cặp đôi được đoàn tụ vào ngày 31 tháng 7 năm 2004, khi cô Tạ đáp xuống Sân bay Quốc tế Sydney an toàn.

§§16.2.2 Chính phủ Canada giúp giải cứu hai anh em bị cầm tù ở Trung Quốc³³²

Năm 2002, Nghị viện Canada đã thông qua Nghị quyết M-236 do Nghị viên Scott Reid đề xuất nhằm đề nghị Thủ tướng giải cứu 13 học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc. Trong số học viên này, có ông Lâm Thận Lập được giải cứu thành

công với sự trợ giúp của chính phủ Canada và Tổ chức Ân xá Quốc tế cùng năm đó.

Em của ông Lâm Thận Lập là ông Lâm Minh Lập được trả tự do vào năm 2011. Hai anh em đoàn tụ ở Toronto sau 13 năm chia cắt từ khi bị bắt vào năm 1999 vì tu luyện Pháp Luân Công.

“Tôi rất biết ơn Chính phủ Canada, Bộ trưởng Bộ Di dân, và Nghị sỹ Scott Reid đã giúp giải cứu tôi khỏi Trung Quốc”, ông Lâm Minh Lập nói khi đáp xuống Toronto. Ông cũng cảm ơn các học viên tại Canada đã nỗ lực giải cứu ông. Trong hai tuần trước khi ông Lâm Minh Lập được thả, hai Nghị sỹ Quốc hội Canada đã viết thư cho trại lao động, nơi ông Minh Lập bị giam giữ, để yêu cầu họ lập tức trả tự do cho ông.³³³

Ngày 20 tháng 3, Nghị sỹ Quốc hội Rob Anders đã tổ chức một cuộc họp báo tại Nghị viện ở Ottawa cùng ông Lâm Thận Lập và cho biết ông sẽ nỗ lực hết mình để giải cứu ông Lâm Minh Lập.

Nghị sỹ Quốc hội Liza Frulla viết trong thư như sau: “Dù biết bình luận về vấn đề nội bộ của nước khác là vấn đề nhạy cảm, song tôi mong được góp tiếng nói với đồng nghiệp của tôi là ông Irwin Cotler, Nghị sỹ Quốc hội đại diện cho Mount Royal, và các công dân Canada khác trên khắp đất nước đang yêu cầu lập tức trả tự do cho toàn bộ các học viên Pháp Luân Công bị giam cầm phi pháp ở Trung Quốc và lên án việc tiếp tục vi phạm nhân quyền như việc cầm tù ông Lâm Minh Lập.”

Năm 2000, ông Lâm Minh Lập bị đưa vào trung tâm tẩy não lần đầu để cưỡng chế từ bỏ Pháp Luân Công. Ông đã từ chối. Năm 2001, ông bị giam vào trại lao động cưỡng bức cho đến tháng 3 năm 2003.

Tháng 10 năm 2005, ông lại bị bắt giữ. Lần này, ông bị kết án sáu năm tù. “Trong tù, họ lột quần áo của tôi, treo tôi lên bằng năm sợi dây thừng, và đánh tôi bằng gậy tre”, ông Lâm cho biết. “Họ thường đánh tôi, không cho tôi ngủ. Họ bắt tôi từ bỏ Pháp Luân Công, hễ tôi nói không thì liền bị họ đánh.”

“Họ còn bạt băng phi băng Pháp Luân Công và ép tôi nghe.”

“Tôi thấy họ đánh một học viên Pháp Luân Công trong tù cho đến khi anh ấy bất tỉnh. Rồi họ đưa anh ấy vào viện. Có lần, tôi thấy họ đánh một học viên khác đến chảy máu đầu mà chẳng buồn đưa anh vào viện.”

Hơn 20 học viên và người ủng hộ đã tới sân bay đón ông Lâm. Ông nói: “Hôm nay, tôi vô cùng hạnh phúc. Xin cảm ơn tất cả các bạn. Vẫn còn rất nhiều học viên đang bị tra tấn bằng những hình thức không thể tưởng tượng nổi. Họ vẫn kiên định giữ vững đức tin của họ cho dù bị tra tấn thế nào.”

§§16.2.3 Đài Loan từ chối nhập cảnh cho quan chức Trung Quốc tham gia vào cuộc bức hại

Năm 2017, Đài Loan đã từ chối nhập cảnh cho ít nhất ba quan chức Trung Quốc từng tham gia vào cuộc bức hại Pháp Luân Công. Đoàn đại biểu đi cùng các quan chức này cũng bị từ chối nhập cảnh.

Ông Khâu Thùy Chính, Phó Chủ tịch Hội đồng các Vấn đề Đại lục, xác nhận rằng hội đồng đang thắt chặt việc cấp phép nhập cảnh cho những người vi phạm nhân quyền từ Trung Quốc. Các viên chức Trung Quốc sẽ lập tức bị từ chối nhập cảnh nếu đã từng bức hại học viên Pháp Luân Công và thuộc Phòng 610, một tổ chức ngoài pháp luật của ĐCSTQ chuyên trách bức hại Pháp Luân Công. Theo ông Khâu, hành động này là sự khẳng định và thực thi chính sách của Đài Loan, vốn tôn trọng và bảo vệ nhân quyền.

§§16.2.4 Động thái của Chính phủ Hoa Kỳ

› 16.2.4(a) Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ bày tỏ quan ngại trong báo cáo nhân quyền thường niên

“Trung Quốc đang đứng một mình một chiến tuyến trong vấn đề vi phạm nhân quyền”, Ngoại trưởng Hoa Kỳ Mike Pompeo phát biểu khi ông trình bày Báo cáo Nhân quyền Thế giới thường niên của Hoa Kỳ vào ngày 13 tháng 3 năm 2019.

Báo cáo đề cập đến các vi phạm nhân quyền tại gần 200 quốc gia và vùng lãnh thổ; trong đó có 120 trang là về Trung Quốc. Cuộc bức hại Pháp Luân Công đã được nhắc đến sáu lần.

Báo cáo ghi nhận tội ác cưỡng bức thu hoạch nội tạng tại Trung Quốc, cũng được đề cập trong Nghị quyết 343 mà Hạ viện đã nhất trí thông qua vào tháng 6 năm 2016 nhằm “Bày tỏ quan ngại về các báo cáo liên tiếp và đáng tin cậy về nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng có hệ thống do nhà nước hậu thuẫn, mà nguồn tạng là tù nhân lương tâm tại nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, chủ yếu là các học viên Pháp Luân Công và tín đồ của các nhóm tôn giáo và dân tộc thiểu số khác.”

Theo báo cáo, “Một số tổ chức và nhà hoạt động nhân quyền tiếp tục cáo buộc chính quyền Trung Quốc về nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng từ tù nhân lương tâm, đặc biệt là các học viên Pháp Luân Công.”

Hai học viên Pháp Luân Công, là bà Biện Lệ Triều và ông Mã Chấn Vũ, hiện đang bị giam cầm tại Trung Quốc, đã được đề cập trong báo cáo.

Bà Biện Lệ Triều là giáo viên đoạt giải thưởng của Trường Trung học Số 10 ở Khai Loan, thành phố Đường Sơn, tỉnh Hà Bắc. Bà bị kết án 12 năm tù vào năm 2012. Ông Mã Chấn Vũ là kỹ sư tại Viện Nghiên cứu 14 của Tập đoàn Công nghệ Điện tử Trung Quốc. Ông đã bị Tòa án Trung cấp Nam Kinh kết án ba năm tù giam vào năm 2018.

Báo cáo liệt kê một số vụ vi phạm nhân quyền nghiêm trọng ở Trung Quốc, bao gồm cả những vụ do chính quyền nước này thực hiện như:

“Chính quyền giết người tùy tiện hoặc bắt hợp pháp; chính quyền tùy tiện bắt cóc, tra tấn, giam giữ; giam cầm trong điều kiện khắc nghiệt và đe dọa đến tính mạng; tù nhân chính trị”, và nhiều vi phạm khác.

Báo cáo có trình bày chi tiết về tình trạng các học viên Pháp Luân Công bị Đảng Cộng sản Trung Quốc “tra tấn một cách có hệ thống trong thời gian bị giam cầm”.

Báo cáo chỉ ra rằng các nhà hoạt động chính trị và các tín đồ tôn giáo, trong đó có các học viên Pháp Luân Công, đã và đang bị giam giữ tại các trung tâm cai nghiện; thời gian giam giữ lâu nhất là hai năm.

Báo cáo cũng đề cập đến tình trạng một số luật sư giúp các nhà hoạt động chính trị và người có tín ngưỡng đã bị tước giấy phép hành nghề. Trong đó, có những luật sư bị giam giữ, sách nhiễu, uy hiếp, hoặc cầm gậy thân chủ. Có những luật sư từng giúp các học viên Pháp Luân Công còn bị mất tích. Có tin cho hay họ bị giam cầm bí mật. Luật sư Cao Trí Thịnh là một ví dụ, không ai còn nhìn thấy ông kể từ tháng 8 năm 2017.

Cục Dân chủ, Nhân quyền và Lao động của Bộ Ngoại giao công bố báo cáo nhân quyền hàng năm. Báo cáo năm nay là báo cáo thứ 43.

› 16.2.4(b) Báo cáo Thường niên CECC 2018: Cuộc bức hại Pháp Luân Công vẫn tiếp diễn ở Trung Quốc

Ngày 10 tháng 10 năm 2018, Ủy ban Điều hành Quốc hội về Vấn đề Trung Quốc (CECC) đã công bố Báo cáo thường niên năm 2018, trong đó, nêu bật tình hình nhân quyền ngày càng xấu đi ở Trung Quốc. Đặc biệt, chính quyền Cộng sản Trung Quốc vẫn tiếp tục đàn áp các học viên Pháp Luân Công, các luật sư nhân quyền như Cao Trí Thịnh, cũng như các nhóm dân tộc thiểu số.

Báo cáo còn đề cập đến nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng. “Một số tổ chức quốc tế đã bày tỏ quan ngại về các báo cáo cho thấy nhiều ca cấy ghép tạng ở Trung Quốc đã sử dụng nội tạng của các tù nhân bị giam giữ, trong đó có các học viên Pháp Luân Công”, theo báo cáo 324 trang được đăng tải trên trang web của CECC.

Đàn áp tàn bạo

Thượng Nghị sỹ Hoa Kỳ Marco Rubio và Hạ Nghị sỹ Hoa Kỳ Chris Smith, Chủ tịch và Đồng Chủ tịch CECC, đã trình bày báo cáo thường niên của CECC tại buổi họp báo. “ĐCSTQ đã tăng cường mạnh mẽ sự kiểm soát đối với chính phủ, xã hội, và doanh nghiệp. Nó không ngừng áp dụng kỹ thuật công nghệ để thúc đẩy mục tiêu này. Khi các nhà hoạch định chính sách Mỹ tăng cường việc

đánh giá lại những quan niệm sai lầm tạo nên quan hệ Mỹ – Trung, chúng ta cần phải nhận rõ những tác động của tình trạng đàn áp ở Trung Quốc đối với toàn cầu”, Thượng nghị sỹ Rubio nhận định.

Ông cho hay, việc ĐCSTQ đàn áp các nhóm tín ngưỡng cũng làm suy yếu quan hệ Trung-Mỹ. ĐCSTQ cần tuân thủ các giá trị phổ quát, không chỉ vì an ninh, lợi ích quốc gia và các giá trị đạo đức của Hoa Kỳ, mà còn để phù hợp với nguyện vọng của công dân Trung Quốc, những người đang tìm sự bảo vệ các quyền cơ bản và cải cách chính trị thực thụ.

Thượng nghị sỹ Rubio kêu gọi cần phải có chế tài trừng phạt các quan chức liên quan của ĐCSTQ. Ông nói rằng sự chỉ trích của Ủy ban là nhắm vào ĐCSTQ, chứ không phải nhắm vào người dân Trung Quốc. Thực tế, người dân Trung Quốc và văn hóa Trung Quốc đã có những đóng góp rất to lớn đối với nền văn minh nhân loại.

Hạ nghị sỹ Smith giải thích: “Báo cáo này phơi bày việc chính quyền Trung Quốc không tuân thủ các tiêu chuẩn phổ quát, phơi bày những trường hợp tù nhân chính trị bị tra tấn và ngược đãi. Thậm chí, so với các tiêu chuẩn thấp của ĐCSTQ thì năm nay, cuộc bức hại vẫn tiếp diễn một cách tàn bạo.” Ông nói rằng tình trạng đàn áp các nhóm tín ngưỡng, các dân tộc thiểu số và các luật sư nhân quyền là nghiêm trọng nhất kể từ sau Cách mạng Văn hóa.

Hạ nghị sỹ Smith cho biết việc đề cập đến nạn thu hoạch nội tạng trong báo cáo thường niên này có nghĩa là cần phải có hành động đối với thông lệ đáng lên án này.

Báo cáo có nêu:

Trong những năm trước, khi chính quyền [Trung Quốc] tiếp tục giam giữ và ngược đãi tàn bạo các học viên Pháp Luân Công, các tổ chức nhân quyền và các học viên Pháp Luân Công đã ghi chép lại các hành vi bạo lực và cưỡng chế đối với các học viên trong thời gian giam giữ, bao gồm bạo hành thân thể, cưỡng chế tiêm thuốc, cấm ngủ, và các loại hình tra tấn khác.

Theo báo cáo của CECC, Tổ chức Đối Hoa (Dui Hua Foundation), một tổ chức phi lợi nhuận có trụ sở tại Hoa Kỳ, phát hiện trong 800 trường hợp bị kết án theo Điều 300 của Bộ Luật Hình sự Trung Quốc, đa số là các học viên Pháp Luân Công. Những trường hợp từ năm 2017 đều đã được lưu trữ trong cơ sở dữ liệu tư pháp.

Trong đó, bà Đặng Thúy Bình ở thành phố Ngọc Khê, tỉnh Vân Nam, đang bị cầm tù với thời hạn 6 năm. Bà Biện Lệ Triều ở thành phố Đường Sơn, tỉnh Hà Bắc bị kết án 12 năm tù giam. Học viên Trương Minh và Lý Toàn Thành, ở thành phố Đan Đông, tỉnh Liêu Ninh, cũng bị bắt vào cuối tháng 6.

Ngay cả công dân mang quốc tịch khác cũng bị ảnh hưởng. Ngày 5 tháng 1 năm 2018, Tòa án Trung tâm Thẩm Quyền ở tỉnh Quảng Đông đã giữ nguyên bản án 1 năm 6 tháng đối với ông Miew Cheu Siang, công dân Malaysia, và bản án 5 năm đối với vợ ông là bà Dư Lăng Lam. Họ bị buộc tội sở hữu và phân phát tài liệu Pháp Luân Công.

Tháng 12 năm 2017, Thời báo Epoch Times, một tổ chức truyền thông có trụ sở tại Hoa Kỳ, đã báo cáo 29 trường hợp học viên Pháp Luân Công được xác nhận đã qua đời trong năm 2017 do bị ngược đãi.

Kêu gọi FBI điều tra

Báo cáo còn phát hiện ĐCSTQ “can thiệp vào cuộc sống riêng tư của người dân Trung Quốc thông qua việc mở rộng cơ sở dữ liệu sinh trắc, phát triển mạng lưới giám sát, và tiếp tục phát triển hệ thống tín dụng xã hội.”

Ông Rubio và ông Smith cũng đã có thư yêu cầu FBI báo cáo về biện pháp giải quyết của cơ quan này đối với sự đe dọa, uy hiếp và công kích “không thể chấp nhận được” nhắm vào cộng đồng người Trung Quốc, người Duy Ngô Nhĩ, và người Tây Tạng đang sinh sống tại Hoa Kỳ.

“Chủ nghĩa độc tài của Trung Quốc tại quốc gia này đang trực tiếp đe dọa đến tự do cũng như những giá trị lâu đời, và lợi ích quốc gia của chúng ta”, trích trong mục Tóm tắt của báo cáo này.

› 16.2.4(c) Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ thắt chặt việc xét duyệt visa đối với các đối tượng vi phạm nhân quyền

Ngày 31 tháng 5 năm 2019, Minghui.org công bố một thông cáo cho hay một quan chức của Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ đã thông báo với các nhóm tôn giáo, tín ngưỡng rằng chính phủ Hoa Kỳ có thể từ chối visa cho các đối tượng vi phạm nhân quyền và thủ phạm bức hại tôn giáo, tín ngưỡng.³³⁴ Quy định này áp dụng cho cả visa nhập cư và không nhập cư như du lịch, công tác. Những người đã được cấp visa (kể cả “thẻ xanh” – thẻ thường trú) cũng có thể bị từ chối.

Vị quan chức này còn yêu cầu các học viên Pháp Luân Công đệ trình danh sách thủ phạm tham gia bức hại Pháp Luân Công. Sau đó, trang Minghui.org đã bắt đầu thu thập thông tin về thủ phạm, gồm danh tính, thân nhân, tài sản để trình lên chính phủ Hoa Kỳ.

Thủ phạm là các quan chức ở Trung Quốc và các cá nhân ở Mỹ từng phá rối các buổi biểu diễn của Đoàn Nghệ thuật Shen Yun và Đoàn nhạc Giao hưởng Shen Yun, các Hội nghị Chia sẻ Thẻ hội Tu luyện Pháp Luân Đại Pháp, và các hoạt động của các học viên Pháp Luân Đại Pháp ở nơi công cộng; cũng bao gồm cả những người đã phát tán tuyên truyền của ĐCSTQ về Pháp Luân Đại Pháp trên các trang web.

Tin tức về việc thắt chặt visa đã khiến một số quan chức Trung Quốc không dám tham gia vào cuộc bức hại nữa.³³⁵ Ở tỉnh Hắc Long Giang, cảnh sát đã thả bốn học viên Pháp Luân Công sau 15 ngày giam giữ và trả lại các vật dụng cá nhân cho họ. Một cảnh sát nói: “Chúng tôi không đánh cô, đúng không? Chúng tôi không mắng chửi gì cô. Xin đừng ghi tên tôi vào danh sách nhé. Nếu không, sau này, con tôi lại không ra nước ngoài được.” Ở tỉnh Sơn Đông, cảnh sát bắt giữ hai học viên và tịch thu sách Pháp Luân Công của họ; sau khi cảnh sát phát hiện ra tờ rơi về thông cáo của Minh Huệ trong những đồ vật tịch thu, họ liền thả các học viên ngay ngày hôm sau và trả lại xe đạp điện cho họ.

Nghị sỹ Quốc hội Canada Judy Sgro, cựu Bộ trưởng Công dân và Nhập cư, đã kêu gọi Canada áp dụng những biện pháp tương tự.³³⁶ Bà đề xuất áp dụng Đạo luật Magnitsky để trừng phạt quan chức Trung Quốc, đặc biệt là những người tham gia thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công.

› 16.2.4(d) Lãnh đạo Hoa Kỳ đề cập đến vấn đề tự do tôn giáo và gặp gỡ các học viên Pháp Luân Công

Bà Trương Ngọc Hoa, một trong 27 người sống sót trong các cuộc đàn áp tín ngưỡng tại 17 quốc gia, đã gặp Tổng thống Donald Trump tại Phòng Bầu dục, Nhà Trắng vào ngày 17 tháng 7 năm 2019.³³⁷

Trong tuần này, 27 người sống sót đã đến tham dự Hội nghị cấp Bộ trưởng về Thúc đẩy Tự do Tôn giáo lần thứ hai được tổ chức tại Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ, Washington DC, từ ngày 16 đến ngày 18 tháng 7 năm 2019.

Bà Trương, 59 tuổi, đã kể cho Tổng thống Trump về vụ bức hại của chồng bà, ông Mã Chấn Vũ. Ông Mã hiện đang thụ án tù ba năm tại Nhà tù Tô Châu, tỉnh Giang Tô.

Ông Mã, 56 tuổi, bị bắt vào tháng 9 năm 2017 và bị kết án tù vào tháng 6 năm 2018 vì đã “viết bảy lá thư gửi các lãnh đạo chính quyền trung ương để thỉnh nguyện cho Pháp Luân Công”, như được nêu trong bản án.

Bà Trương nói với Tổng thống Trump rằng bà rất lo cho chồng mình. Bà biết một học viên khác đã bị cầm tù ba năm cũng tại nơi giam giữ chồng bà. Học viên này đã nôn ra máu rất nhiều và đã qua đời hai ngày sau khi thả ra.

Bà kêu gọi Tổng thống Trump có hành động cụ thể đối với chính quyền Trung Quốc trước những hành vi lạm dụng nhân quyền và nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng.

Tổng thống Trump nói: “Phải rồi, tôi hiểu.”

Trong bài phát biểu khai mạc, Tổng thống Trump đã bày tỏ sự đồng cảm với những người sống sót, và tái khẳng định cam kết của ông trong việc bảo vệ tự do tôn giáo.

Ông phát biểu: “Mỗi người trong các vị đã phải chịu thống khổ tột cùng chỉ vì đức tin của mình. Các vị đã bị sách nhiễu, uy hiếp, tấn công, xét xử, tù đày và cả tra tấn nữa. Mỗi người trong số các vị giờ đây đã trở thành nhân chứng cho tầm quan trọng của việc thúc đẩy tự do tôn giáo, tín ngưỡng trên toàn thế giới.”

“Ở Hoa Kỳ, chúng tôi luôn hiểu rằng quyền của chúng tôi là do Chúa ban cho, chứ không phải do chính phủ. Trong Bản Tuyên ngôn nhân quyền của chúng tôi, quyền tự do đầu tiên là tự do tôn giáo. Mỗi người trong chúng ta đều có quyền đi theo tiếng gọi của lương tri và nguyện vọng của mình về tín ngưỡng.”

“Đối với tất cả mọi người ở đây, những điều các vị đã phải trải qua vượt quá sức chịu đựng của hầu hết mọi người, và tôi muốn chúc mừng các vị. Tôi rất vinh dự khi được ở bên các vị và tôi sẽ luôn sát cánh cùng các vị.”

Cuộc bức hại Pháp Luân Công được trình bày tại Hội nghị Bộ trưởng về Thúc đẩy Tự do Tôn giáo lần thứ hai

Sáng cùng ngày, bà Trương đã có bài phát biểu tại Hội nghị cấp Bộ trưởng về Thúc đẩy Tự do Tôn giáo về cuộc bức hại mà bà và chồng bà đang phải chịu đựng. Bà Trương, cựu giáo sư Tiếng Nga tại Đại học Sư phạm Nam Kinh, đã bị bắt bốn lần và bị kết án 7 năm 7 tháng chỉ vì tu luyện Pháp Luân Công. Bà đã bị tra tấn tàn khốc trong nhà tù, như bị sốc điện bằng dùi cui điện, bị cấm ngủ, bị tiêm thuốc không rõ chủng loại và bị bắt chạy dưới cái nóng như thiêu như đốt trong nhiều giờ đồng hồ.

Chồng bà, ông Mã, là một kỹ sư thiết kế Radar. Ông đã nhiều lần bị bắt, trước lần bị bắt gần đây nhất, ông đã phải thụ án bảy năm tù. Bà Trương cho biết bà đêm ngày lo lắng cho ông Mã vì chính quyền không cho luật sư gặp ông, và một số luật sư từng biện hộ cho ông đã bị trả thù. “Ông ấy có thể bị tra tấn đến chết như hàng ngàn học viên Pháp Luân Công khác. Ông ấy có thể bị giết hại để lấy nội tạng giống như bao học viên Pháp Luân Công khác, mà đến nay vẫn chưa xác định được số nạn nhân.”

Bà kêu gọi chính phủ Hoa Kỳ áp dụng các biện pháp trừng phạt theo Đạo luật Magnitsky Toàn cầu đối với các quan chức, viên chức Trung Quốc “đã giam giữ bất hợp pháp, tra tấn và giết hại các học viên Pháp Luân Công. Tôi hy vọng chính phủ Hoa Kỳ, truyền thông quốc tế, và các tổ chức nhân quyền có thể giúp đòi tự do cho chồng tôi và hàng trăm ngàn học viên Pháp Luân Công vô tội khác đang bị cầm tù.”

Chủ tịch Hạ viện và nhà cựu lập pháp lên án những vi phạm nhân quyền ở Trung Quốc

Bà Nancy Pelosi, Chủ tịch Hạ viện Hoa Kỳ, cũng tham gia hội nghị. Bà đã có cuộc thảo luận kéo dài một giờ đồng hồ với cựu Dân biểu Frank Wolf, tập trung vào những vi phạm nhân quyền ở Trung Quốc.

Trong cuộc hội đàm này, bà Pelosi gọi đàn áp tự do tôn giáo ở Trung Quốc là “một thách thức đối với lương tri của thế giới”. Bà phát biểu, nếu Hoa Kỳ không cảnh cáo Trung Quốc vì những xâm phạm tự do tôn giáo thì sẽ mất khả năng răn đe các quốc gia khác có hành vi tương tự. Bà còn nói: “Những vi phạm này xảy ra trên quy mô lớn và nghiêm trọng đến vậy, mà lợi ích thương mại lại quá lớn, nên đôi khi nó khiến chúng ta phải thỏa hiệp các giá trị của mình khi ứng xử với vấn đề này.”

Cựu Dân biểu Frank Wolf bày tỏ quan ngại về sự leo thang đàn áp tự do tín ngưỡng ở Trung Quốc và việc các công ty ở các nước phương Tây đang cộng tác với chính quyền Trung Quốc để phát triển công nghệ dùng để đàn áp các nhóm tín ngưỡng, như công nghệ giám sát hàng loạt và trí tuệ nhân tạo.

Ông Wolf phát biểu: “Không một công ty phương Tây nào nên hợp tác với Trung Quốc trong việc này. Tôi nghĩ họ có thể bị kiện.” Ông cho rằng mọi người cần phải khởi kiện những công ty đó và lấy tiền bồi thường trao cho các nhóm nạn nhân, như người Duy Ngô Nhĩ, người Tây Tạng và các học viên Pháp Luân Công.

Phó Tổng thống Mike Pence gặp các đại diện của các nhóm tôn giáo bị bức hại ở Trung Quốc, gồm cả Pháp Luân Công

Đại diện của các nhóm tôn giáo bị bức hại ở Trung Quốc đã gặp Phó Tổng thống Mike Pence và các đại diện của Hội đồng An ninh Quốc gia vào ngày 5 tháng 8 năm 2019 để trình bày về cuộc đàn áp tôn giáo, tín ngưỡng ở Trung Quốc và cách thức xử lý vấn đề này.³³⁸

Một đại diện của Hiệp hội Pháp Luân Đại Pháp tại Washington D.C. đã trình bày về cuộc bức hại Pháp Luân Công và nói với ông Pence: “Cuộc bức hại này vẫn rất nghiêm trọng. Trong 20 năm qua, chúng tôi đã xác định được hơn 4.000 trường hợp tử vong vì bị tra tấn hoặc các loại ngược đãi thân thể khác. Do thông tin bị phong tỏa, con số thực tế còn cao hơn gấp nhiều lần. Nạn thu hoạch nội tạng cũng đã diễn ra gần 20 năm rồi. Số nạn nhân thực sự rất cao.” Ông nhắc lại lời đáp của ông Pence: “Chúng tôi sẽ không quên các bạn [Pháp Luân Công] đâu. Tôi hứa.”

Phó Tổng thống Pence đã nhấn mạnh tầm quan trọng của việc đề cập đến cuộc bức hại tôn giáo trong các cuộc trao đổi thương mại với Trung Quốc. tại Hội nghị Bộ trưởng lần thứ hai ngày 18 tháng 7 năm 2019, ông Pence cho biết: “... dù kết quả đàm phán với Bắc Kinh là thế nào, các bạn hãy cứ yên tâm rằng người Mỹ sẽ luôn sát cánh với người thuộc mọi tín ngưỡng ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.”³³⁹

§16.3 Hành động của các tổ chức phi chính phủ

§§16.3.1 Freedom House công bố báo cáo về cuộc bức hại Pháp Luân Công

Báo cáo dài 142 trang của Ngôi Nhà Tự Do (Freedom House) có 22 trang trình bày và phân tích cuộc bức hại Pháp Luân Công và các nhóm tín ngưỡng khác ở Trung Quốc.³⁴⁰ Báo cáo trích dẫn nhận định của ông André Laliberté, một học giả hàng đầu của Đại học Ottawa về tín ngưỡng ở Trung Quốc: "[Đảng Cộng sản khởi xướng] cuộc bức hại tín ngưỡng tàn khốc nhất kể từ sau Cách mạng Văn hóa, đó là cuộc đàn áp Pháp Luân Công".

Báo cáo mang những ý chính sau đây:

Pháp Luân Công vẫn tồn tại: Mặc dù chiến dịch bức hại của ĐCS TQ nhằm tiêu diệt môn tu luyện này đã kéo dài 17 năm, hàng triệu người ở Trung Quốc vẫn tiếp tục tu luyện Pháp Luân Công, trong đó, nhiều người bước vào tu luyện sau khi cuộc đàn áp bắt đầu. Điều này thể hiện sự thất bại rõ ràng của bộ máy an ninh của ĐCS TQ.

Cuộc bức hại vẫn diễn ra trên diện rộng: Các học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc bị giám sát khắp nơi, bị giam giữ tùy tiện, bỏ tù và tra tấn, và có nhiều nguy cơ bị xử tử phi pháp. Tổ chức Ngôi Nhà Tự Do đã tự xác minh 933 trường hợp học viên Pháp Luân Công bị kết án tù lên tới 12 năm trong giai đoạn từ ngày 1 tháng 1 năm 2013 đến ngày 1 tháng 6 năm 2016, thường là do họ thực hiện quyền tự do ngôn luận cùng tự do tín ngưỡng. Đây chỉ là một số nhỏ những người bị kết án, và hàng nghìn người khác được cho là bị giam tại các nhà tù và trung tâm giam giữ ngoài pháp luật.

Sự thất bại của cuộc đàn áp: Mặc dù chiến dịch này vẫn tiếp tục, trên thực tế, cuộc đàn áp xem chừng đã giảm nhẹ ở một số địa phương. Chủ tịch Tập Cận Bình không đưa ra dấu hiệu rõ ràng nào về kế hoạch đảo ngược chính sách của ĐCS TQ đối với Pháp Luân Công. Nhưng việc thanh trừng và tổng giam nguyên Bộ trưởng Bộ Công an Chu Vĩnh Khang và các quan chức khác trong chiến dịch chống tham nhũng của Tập, cùng với nỗ lực bền bỉ của các học viên Pháp Luân Công trong việc nâng cao nhận thức và ngăn cảnh sát bức hại họ, đã phát huy tác dụng.

Bóc lột kinh tế: Hàng năm, chính quyền cộng sản đầu tư hàng trăm triệu đô la vào chiến dịch này để đè bẹp Pháp Luân Công, đồng thời lại tiến hành các hình thức bóc lột các học viên để thu về những món lợi béo bở như tổng tiền và lao động cưỡng bức trong tù. Bằng chứng hiện có cho thấy việc thu hoạch nội tạng từ các tù nhân Pháp Luân Công để bán cho các ca phẫu thuật cấy ghép đã xảy ra trên diện rộng và có lẽ vẫn tiếp diễn.

Phản ứng và phản kháng: Các học viên Pháp Luân Công đã ứng phó với chiến dịch bức hại họ bằng nhiều hình thức bất bạo động. Họ đặc biệt tập trung vào việc chia sẻ thông tin với cảnh sát và công chúng về môn tu luyện này, các vi phạm nhân quyền đối với các học viên và các nội dung khác nhằm phơi bày và cải chính tuyên truyền của nhà nước. Trong những năm gần đây, ngày càng nhiều người Trung Quốc không phải là học viên Pháp Luân Công, bao gồm luật sư nhân quyền, người nhà và hàng xóm cũng đã tham gia vào những nỗ lực này.

§§16.3.2 Tổ chức Ân xá Quốc tế ra thông cáo "Hành động Khẩn cấp"

Ngày 21 tháng 2 năm 2017, Tổ chức Ân xá Quốc tế ra thông cáo về hành động khẩn cấp nhằm kêu gọi sự chú ý đến học viên Pháp Luân Công Trần Huệ Hà, đang phải đối mặt với án tù ba năm vì đức tin của mình và yêu cầu chính quyền cộng sản Trung Quốc lập tức thả bà Trần. Tổ chức Ân xá Quốc tế còn kêu gọi hành động để ngăn chặn việc tiếp tục bức hại bà Trần.³⁴¹

Thông cáo của Tổ chức Ân xá Quốc tế nêu rõ: "Đầu tiên, bà Trần Huệ Hà bị cảnh sát bắt đi vào ngày 3 tháng 6 năm 2016, bị trói vào ghế sắt tại một nơi tạm giam không chính thức hơn một tháng, rồi bị chuyển sang Trại tạm giam 2 Số Thạch Gia Trang, tỉnh Hà Bắc vào ngày 15 tháng 7 năm 2016."

Thông cáo này kêu gọi mọi người viết thư, gửi email, gọi điện thoại, fax hoặc tweet cho các quan chức, viên chức hữu quan để yêu cầu họ "lập tức thả bà Trần Huệ Hà vô điều kiện, vì bà bị giam giữ chỉ vì thực hiện quyền tự do tín ngưỡng và tự do ngôn luận, trong thời gian chờ đợi, phải đảm bảo bà được gặp gia đình và luật sư mà bà lựa chọn một cách nhanh chóng, thường xuyên và không hạn chế."

Tổ chức Ân xá Quốc tế còn kêu gọi bảo vệ bà Trần khỏi bị tra tấn hoặc ngược đãi trong khi bị giam cầm. Thông cáo này có nêu: "Theo con gái bà Trần Huệ Hà, bà bắt đầu tu luyện Pháp Luân Công vào năm 1998 để chữa bệnh mãn tính và cải thiện sức khỏe. Năm 2003, bà bị giam khoảng ba tháng, sau khi được thả, gia đình bà lại triền miên bị chính quyền quấy nhiễu và uy hiếp."

Thông cáo mô tả cụ thể về việc ĐCSTQ tra tấn, giam giữ và kết án tù hàng trăm nghìn học viên Pháp Luân Công.

§16.4 Nghị quyết, tuyên bố và thư ủng hộ

Pháp Luân Công đã nhận được rất nhiều tuyên bố và thư ủng hộ của các chính phủ và các tổ chức phi chính phủ trên khắp thế giới. Những Tuyên bố này nêu bật lợi ích mà Pháp Luân Công mang lại cho các khu vực và cộng đồng, đồng thời lên án cuộc bức hại Pháp Luân Công của chính quyền Trung Quốc.

§§16.4.1 Sự ủng hộ của các cấp chính quyền

Cho đến nay, Pháp Luân Công đã nhận được 2.025 tuyên bố, 409 nghị quyết và 1.200 thư ủng hộ từ các quan chức đặc cử và chính quyền cấp quốc gia, tỉnh thành và địa phương.

Ngày 3 tháng 8 năm 1994, thành phố Houston đã vinh danh Ngài Lý Hồng Chí là Công dân Danh dự và Đại sứ Thiện chí của thành phố. Hai năm sau, Thành phố ban hành tuyên bố thứ hai, công bố ngày 12 tháng 10 năm 1996 là ngày “Lý Hồng Chí”.³⁴² Tuyên bố có nêu:

“Với tư cách là nhà sáng lập Pháp Luân Đại Pháp, một môn tu luyện thượng thừa, Ngài Lý Hồng Chí đã nhận được sự tôn kính và ngưỡng mộ của người dân trên khắp thế giới. Pháp Luân Đại Pháp dựa trên nguyên lý Chân, Thiện, Nhân, là những đặc tính của vũ trụ. Pháp Luân Đại Pháp chú trọng cải thiện sức khỏe và khiến người tu luyện chân chính hướng đến cảnh giới cao.”

Pháp Luân Đại Pháp vượt qua giới hạn của văn hóa và sắc tộc, đưa chân lý của vũ trụ đến từng ngõ ngách trên thế giới và là cầu nối giữa phương Đông và phương Tây...

Trong hơn hai thập kỷ qua, các quan chức đặc cử và các chính phủ đã ban hành tuyên bố và thư ủng hộ để công nhận Ngày Pháp Luân Đại Pháp Thế giới hàng năm.³⁴⁴

Tôi rất vinh dự được chứng thực cho những nỗ lực của các bạn nhằm thúc đẩy các giá trị chân thành, khoan dung, tự do lương tâm và tự do tôn giáo tại đây, ở Canada và trên toàn cầu... Đáng buồn thay khi có quá nhiều học viên lương thiện, thành tín phải sống trong bóng tối, dưới sự uy hiếp thường trực bị bức hại, thậm chí là cái chết.

Là người dân Canada, chúng ta phải làm phần việc của mình để giúp mang lại những thay đổi cần phải có để khắc phục những sai lầm tệ hại này.

Hạ viện Hoa Kỳ đã thông qua các nghị quyết kêu gọi chính quyền Trung Quốc chấm dứt cuộc bức hại Pháp Luân Công, bao gồm Nghị quyết Hạ viện 304 năm 2004 [6] và Nghị quyết Hạ viện 605 năm 2010, [7] đều do Hạ Nghị sỹ Ileana Ros-Lehtinen bảo trợ. Thượng Nghị sỹ Frank Wolf tuyên bố trong bài phát biểu trước khi bỏ phiếu: “Trung Quốc ngày càng trắng trợn hơn trong các vi phạm nhân quyền. Đối diện với cuộc đàn áp này, nước Mỹ có trách nhiệm liên tục khẳng định rằng chúng tôi sẽ sát cánh với những người yếu thế – những người bị tước đoạt quyền được lên tiếng.”³⁴⁷

Xung quanh ngày 20 tháng 7 năm 2019, ngày đánh dấu 20 năm diễn ra cuộc bức hại, 22 Thượng nghị sỹ và Hạ nghị sỹ Hoa Kỳ đã gửi thư biểu dương các nỗ lực chống lại cuộc bức hại của các học viên.³⁴⁸

§§16.4.2 Đúc lên án cuộc bức hại Pháp Luân Công 20 năm qua tại Trung Quốc

Tiến sỹ Baerbel Kofler, Ủy viên Liên bang về Chính sách Nhân quyền và Viện trợ Nhân đạo, đã đăng một bản tin trên trang web của Bộ Ngoại giao Liên bang Đức nhằm lên án Bắc Kinh vì cuộc bức hại Pháp Luân Công.³⁴⁹

Thông cáo báo chí ra ngày 20 tháng 7 năm 2019 có nêu:

Trong 20 năm qua, chính quyền cộng sản Trung Quốc đã đối xử tàn bạo với các học viên của môn tu luyện tinh thần Pháp Luân Công. Các học viên Pháp Luân Công bị bức hại và giam giữ không theo thủ tục pháp lý. Đã có nhiều báo cáo cho thấy các học viên bị tra tấn, thậm chí mất mạng trong thời gian bị giam giữ. Đến nay, cuộc bức hại đã kéo dài 20 năm, tôi vô cùng quan ngại về việc các học viên ở Trung Quốc vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm.

Tiến sỹ Kofler yêu cầu Bắc Kinh phải “tuân thủ thông lệ quốc tế và luật pháp Trung Quốc trong việc bảo vệ nhân quyền, gồm cả quyền của các học viên Pháp Luân Công”.

Bà yêu cầu Bắc Kinh trả lời “các cáo buộc nghiêm trọng về những năm thu hoạch nội tạng có hệ thống từ các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ”, và “lập tức nâng cao tính minh bạch đối với các nguồn cung nội tạng cho các ca cấy ghép, cũng như để các nhà quan sát độc lập được tự do ra vào các cơ sở giam giữ”.

§16.5 Phản ứng của cộng đồng quốc tế trước nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng

Sau các cuộc điều tra độc lập bắt đầu từ năm 2006, một số cơ quan chính phủ đã ban hành luật mạnh tay hơn đối với nạn buôn bán nội tạng và thông qua nghị quyết kêu gọi chấm dứt nạn giết hại tù nhân lương tâm ở Trung Quốc.

Các tổ chức y tế và chuyên môn cũng đã có biện pháp bảo vệ chuẩn mực đạo đức, mặc dù các quan chức và bác sỹ phẫu thuật ghép tạng Trung Quốc vẫn được chào đón ở một số hội nghị quốc tế.

§§16.5.1 Nghị quyết

› 16.5.1(a) Nghị viện Châu Âu

Ngày 12 tháng 12 năm 2013, Nghị viện Châu Âu đã thông qua một nghị quyết (2013/2981(RSP)) nhằm bày tỏ “quan ngại sâu sắc về việc liên tục có những báo cáo đáng tin cậy về nạn thu hoạch nội tạng dưới sự hậu thuẫn của nhà nước từ các tù nhân lương tâm không tự nguyện hiến tạng ở nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, mà phần lớn nạn nhân là các học viên Pháp Luân Công bị cầm tù vì đức tin

của họ cũng như tín đồ của các tôn giáo khác và các nhóm dân tộc thiểu số.”

Nghị quyết “[kêu gọi] Liên minh Châu Âu (EU) và các nước thành viên đưa ra vấn đề thu hoạch nội tạng ở Trung Quốc; khuyến nghị EU và các nước thành viên công khai lên án các vụ lạm dụng cấy ghép tạng ở Trung Quốc và nâng cao nhận thức về vấn đề này cho công dân sang Trung Quốc; kêu gọi EU tiến hành một cuộc điều tra đầy minh bạch và toàn diện về hoạt động ghép tạng ở Trung Quốc, và truy tố những người bị phát hiện từng tham gia và những hành vi vô đạo đức này...”

Năm 2016, 12 nghị sỹ của Nghị viện Châu Âu đã ký một tuyên bố chung yêu cầu Nghị viện Châu Âu điều tra về nạn thu hoạch và buôn bán nội tạng người bất hợp pháp của chính quyền cộng sản Trung Quốc.

Sau một phiên điều trần đặc biệt ngày 29 tháng 6, quá nửa số nghị sỹ của Nghị viện Châu Âu đã đồng ký tên vào Tuyên bố (2016/WD48) để yêu cầu Nghị viện Châu Âu có hành động nhằm chấm dứt nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng ở Trung Quốc.^{350 351}

› 16.5.1(b) Hạ viện Hoa Kỳ

Tối ngày 13 tháng 6 năm 2016, Hạ viện Hoa Kỳ đã nhất trí thông qua Nghị quyết 343 nhằm kêu gọi chính quyền cộng sản Trung Quốc lập tức chấm dứt thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công và các tù nhân lương tâm khác.

Nghị quyết còn kêu gọi lập tức chấm dứt cuộc bức hại Pháp Luân Công đã kéo dài 17 năm, đồng thời kêu gọi thả tất cả các học viên Pháp Luân Công và các tù nhân lương tâm khác đang bị giam cầm, kêu gọi một cuộc điều tra độc lập, minh bạch và đáng tin cậy về hệ thống cấy ghép nội tạng của Trung Quốc.

Người đề xuất Nghị quyết H.Res.343 là Hạ nghị sỹ Ileana Ros-Lehtinen (Đảng Cộng hòa bang Florida), Chủ tịch Tiểu ban Trung Đông và Bắc Phi, và Hạ nghị sỹ Gerald Connolly (Đảng Dân chủ bang Virginia), cùng sáu hạ nghị sỹ khác là Hạ nghị sỹ Dana Rohrabacher (Đảng Cộng hòa bang California), Hạ nghị sỹ Ted Poe (Đảng Cộng hòa bang Texas), Hạ nghị sỹ Mario Diaz-Balart (Đảng Cộng hòa bang Florida), bà Julia Brownley (Đảng Dân chủ bang California), ông Sam Farr (Đảng Dân chủ bang California), và ông David G. Valadao (Đảng Cộng hòa bang California). Nghị quyết đã giành được sự ủng hộ mạnh mẽ của cả hai chính đảng với 185 nhà đồng bảo trợ.

Hạ nghị sỹ Ileana Ros-Lehtinen: “Chúng tôi lên án cuộc bức hại các học viên Pháp Luân Công đang diễn ra”

Hạ nghị sỹ Ileana Ros-Lehtinen, người đề xuất nghị quyết này, phát biểu trong một thông cáo báo chí:

Trung Quốc đã phạm phải một trong những vi phạm nhân quyền kinh

hoàng và tàn bạo nhất đối với Pháp Luân Công và các tù nhân lương tâm, song gần như chưa bị lên án gì, chứ đừng nói đến bị trừng phạt vì những vi phạm này.

Trong bài phát biểu tại Hạ viện trước khi biểu quyết, bà nói:

Việc tước đoạt tự do thân thể, tống họ vào trại lao động hay nhà tù, rồi hành quyết họ và thu hoạch nội tạng để phục vụ các ca cấy ghép của chính quyền này thật vô nhân đạo và đáng ghê tởm, quả thật đã vượt quá sức tưởng tượng, phải bị cả thế giới lên án, và phải chấm dứt vô điều kiện.

Bằng việc thông qua nghị quyết này, chúng ta có thể gửi một thông điệp tới chính quyền Trung Quốc rằng chúng ta lên án cuộc bức hại các học viên Pháp Luân Công đang diễn ra, loại hoạt động bệnh hoạn này phải chấm dứt, đặc biệt là nạn thu hoạch nội tạng từ những người không tự nguyện hiến tạng.

Hạ nghị sỹ Eliot Engel: Nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng thật “đáng ghê tởm và khiến người ta phải bàng hoàng”

“Điều đặc biệt đáng lo ngại là có cáo buộc rằng hoạt động này nhắm vào tù nhân lương tâm, trong đó có học viên Pháp Luân Công, tín đồ của các tôn giáo khác và người của các dân tộc thiểu số”, bà Eliot Engel, Hạ nghị sỹ đại diện bang New York, nói khi đề cập đến hoạt động buôn lậu nội tạng ở Trung Quốc.

Hạ nghị sỹ Engel nói trong bài phát biểu về Nghị quyết H.Res.343:

Thu hoạch nội tạng phi tình nguyện trong bất cứ trường hợp nào đều là hành vi vi phạm nhân quyền trắng trợn. Nhưng những cáo buộc này đặc biệt đáng lo ngại: các cấp có thẩm quyền ở các nhà tù Trung Quốc nhắm vào tù nhân lương tâm vì tín ngưỡng của họ, rồi buôn lậu nội tạng của những nạn nhân đó để kiếm lời. Tôi không thể nghĩ còn có điều gì ghê rợn hơn thế.

Hạ nghị sỹ Engel gọi các vụ thu hoạch nội tạng là “đáng ghê tởm và khiến người ta phải sốc”, đồng thời kêu gọi điều tra sâu hơn.

Hạ nghị sỹ Chris Smith: Cuộc bức hại Pháp Luân Công là “một trong những nỗi kinh hoàng lớn”

Hạ nghị sỹ Chris Smith của bang New Jersey nói trong bài phát biểu:

Đạo luật này là một bước quan trọng trong việc truy tố trách nhiệm và phơi bày loại tội ác có thể nói là cực đại của thế kỷ 21.

Bằng chứng nhanh chóng cho phép đi đến kết luận về những tội ác ghê rợn đối với các học viên Pháp Luân Công, trong đó có nạn thu hoạch nội tạng khủng khiếp này.

Điều đáng giết mình là, các nhà nghiên cứu David Kilgour, David Matas và Ethan Gutmann đã điều tra tỉ mỉ và ước tính có khoảng 45.000 đến 65.000 học viên Pháp Luân Công bị giết hại lấy nội tạng để bán kiếm lời.

Hạ nghị sỹ Smith cho biết, ông tin chắc rằng chiến dịch tiêu diệt Pháp Luân Công của chính quyền cộng sản Trung Quốc có thể bị coi là “một trong những nỗi kinh hoàng lớn”.

› 16.5.1(c) Các cơ quan lập pháp cấp bang của Hoa Kỳ

Ít nhất đã có 10 cơ quan lập pháp cấp bang ở Hoa Kỳ đã thông qua nghị quyết lên án nạn thu hoạch nội tạng do nhà nước hậu thuẫn này.

Ngày 15 tháng 5 năm 2019, Cơ quan Lập pháp Bang Missouri đã thông qua Nghị quyết Nhất trí Thượng viện SCR 6 nhằm kêu gọi “Chính phủ Trung Quốc chấm dứt nạn thu hoạch nội tạng từ tù nhân cũng như tù nhân lương tâm, đặc biệt là tù nhân lương tâm Pháp Luân Công.”

Thượng nghị sỹ bang Missouri, ông Jill Schupp, người bảo trợ nghị quyết SCR 6, cho hay: “Thời gian đã quá lâu mà cuộc chiến vẫn chưa kết thúc... Tại bang Missouri chúng tôi đây, chúng tôi không thể dung thứ cho những vi phạm nhân quyền này.”³⁵²

Ngày 7 tháng 5 năm 2019, Cơ quan Lập pháp Bang Maine đã thông qua Nghị quyết Chung S.P.574 nhằm kêu gọi chấm dứt nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng ở Trung Quốc. Nghị quyết cũng khuyến khích cộng đồng y khoa bang Maine nâng cao nhận thức cho công dân của bang về những rủi ro khi sang Trung Quốc cấy ghép tạng để tránh cho họ vô tình bị liên đới tới tội giết người dưới hình thức cưỡng bức thu hoạch nội tạng từ tù nhân lương tâm.³⁵³

Ngày 8 tháng 10 năm 2014, Đại Hội đồng Pennsylvania đã nhất trí thông qua Nghị quyết Hạ viện 1052 nhằm hối thúc cộng đồng y khoa giúp nâng cao nhận thức về thông lệ cấy ghép nội tạng vô đạo đức ở Trung Quốc.

Các nghị quyết tương tự cũng đã được thông qua tại Thượng viện Bang Georgia³⁵⁴ và Hạ viện Bang Arizona.³⁵⁵

› 16.5.1(d) Thượng viện Italy

Ngày 5 tháng 3 năm 2014, Ủy ban Nhân quyền của Thượng viện Italy đã nhất trí thông qua một nghị quyết kêu gọi chính phủ Italy điều tra toàn diện về nạn thu hoạch nội tạng ở Trung Quốc thông qua hoạt động ngoại giao và các kênh khác.

Trong nghị quyết, Ủy ban Đặc biệt về Bảo vệ và Thúc đẩy Nhân quyền cũng yêu cầu chính phủ Italy xem xét lại các chương trình đào tạo cho bác sỹ Trung Quốc và truy tố các cá nhân liên quan đến buôn bán nội tạng theo các công ước quốc tế.

Nghị quyết này được đưa ra sau phiên điều trần của Thượng viện về vấn đề này vào ngày 19 tháng 12 năm 2013. Ông David Matas, một luật sư nhân quyền người Canada, đã trình bày tại phiên điều trần, kêu gọi Ý sửa đổi luật để tránh bị trở thành quốc gia đồng lõa với tội ác thu hoạch nội tạng ở Trung Quốc.

§§16.5.2 Củng cố luật buôn bán nội tạng

Một số quốc gia đã củng cố luật buôn bán nội tạng nước mình để bổ sung quyền tài phán ngoài lãnh thổ và cấm công dân nước mình ra nước ngoài, gồm cả Trung Quốc, để nhận nội tạng bất hợp pháp. Dưới đây là một số ví dụ về những dự luật như thế được các cơ quan lập pháp thông qua, dù không phải tất cả đều được ban hành thành luật.

› 16.5.2(a) Israel

Năm 2008, Israel đã thông qua Đạo luật Cây ghép Nội tạng, nghiêm cấm các công ty bảo hiểm bồi hoàn tiền cây ghép tạng nhận được ở các quốc gia khác vì đó là vi phạm luật pháp của Israel. Người nào mua, bán hoặc môi giới nội tạng bất hợp pháp, kể cả bên ngoài Israel, sẽ bị phạt tù lên đến 3 năm và một khoản tiền phạt lớn.³⁵⁶

› 16.5.2(b) Tây Ban Nha

Bộ luật Hình sự Tây Ban Nha được sửa đổi vào năm 2010 như sau:³⁵⁷

1. Những người giới thiệu, hỗ trợ hoặc quảng cáo hoạt động mua hoặc buôn bán nội tạng người trái phép hoặc ghép tạng sẽ bị phạt tù từ 6 đến 12 năm đối với trường hợp liên quan đến nội tạng chính, và phạt tù từ 3 đến 6 năm đối với trường hợp không phải là nội tạng chính.

2. Người nhận tạng đồng ý cây ghép, nếu biết nguồn gốc nội tạng là trái phép sẽ phải chịu các hình phạt đã nêu tại mục trước, có thể được giảm án một hoặc hai mức, chiếu theo hoàn cảnh của phạm tội và hoàn cảnh của người phạm tội.

3. Chiếu theo các quy định được nêu tại Điều 31, một pháp nhân gây ra tội trạng được nêu tại điều khoản này, sẽ phải nộp phạt gấp 3 đến 5 lần lợi nhuận kiếm được.

› 16.5.2(c) Italy

Ngày 4 tháng 3 năm 2015, Thượng viện Italy đã nhất trí thông qua một dự luật để trừng phạt người buôn bán nội tạng bất hợp pháp từ người còn sống bằng những hình phạt nghiêm khắc, kể cả phạt tù.³⁵⁸

Theo dự luật mới này, bất kỳ người nào giao dịch, bán hoặc quản lý nội tạng được mua bán bất hợp pháp từ người còn sống sẽ bị phạt tù từ 3 đến 12 năm và bị phạt từ 50.000 đến 300.000 Euro. Dự luật này trừng phạt người công khai

khuyến khích hoặc quảng bá hoạt động bán nội tạng, hoặc tuyên truyền và quảng bá hoạt động du lịch sang Trung Quốc để ghép tạng. Những bác sỹ quảng bá hoặc hỗ trợ bệnh nhân du lịch để nhận nội tạng bất hợp pháp sẽ bị khai trừ vĩnh viễn khỏi ngành y vì vi phạm y đức.

Thượng nghị sỹ Maurizio Romani, người khởi xướng dự luật này, cho biết: “Đặc biệt là tình trạng các học viên của môn tu luyện Pháp Luân Công bị giết hại để lấy nội tạng. Tôi gọi đó là ăn thịt đồng loại.” Ông giải thích rằng, “Ở Italy, chúng tôi không thể ngăn chặn những vi phạm này. Song, chúng tôi có nhiệm vụ phải nỗ lực hết sức để không trở thành đồng lõa với tội ác này.”³⁵⁹

› 16.5.2(d) Đài Loan

Ngày 12 tháng 6 năm 2015, các nhà lập pháp đã sửa đổi Đạo luật Cây ghép Nội tạng Người của Đài Loan, nghiêm cấm hoạt động buôn bán nội tạng bất hợp pháp.³⁶⁰

Đạo luật này được sửa đổi nhằm ngăn chặn tình trạng buôn bán nội tạng không rõ nguồn gốc. Đạo luật quy định không được cung cấp hoặc nhận nội tạng dưới bất kỳ hình thức bồi thường nào [tức là miễn phí]. Người nào mua nội tạng để cấy ghép ở nước ngoài bị phát hiện phạm tội nhận nội tạng trái phép sẽ bị phạt tù tối đa 5 năm, cộng thêm mức phạt tiền tối đa là 1,5 triệu Đài tệ [khoảng 49.000 USD]. Ngoài ra, những bác sỹ có dính líu đến ghép tạng bất hợp pháp cũng có thể bị tước bằng.

Nhà lập pháp Vu Mỹ Nữ của Đảng Dân chủ Tiến bộ cho hay, chính quyền Trung Quốc đã tích cực tham gia vào hoạt động buôn bán nội tạng, chủ yếu dựa vào việc thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống. Bà Vu nhận định: “Với việc sửa đổi luật này, chúng tôi hy vọng có thể ngăn chặn hiệu quả nạn buôn bán nội tạng.”

› 16.5.2(e) Croatia

Ngày 1 tháng 3 năm 2019, Quốc hội Croatia đã bỏ phiếu nhất trí thông qua Công ước Chống Buôn bán Nội tạng Người của Hội đồng Châu Âu, và trở thành quốc gia Châu Âu thứ tám phê chuẩn hiệp ước này.³⁶¹

Ngoài việc quy tội cho hành động mổ lấy nội tạng bất hợp pháp, Công ước cũng buộc các bên ký kết quy tội cho hành vi trợ giúp, tiếp tay cho những hoạt động đó và hành vi lôi kéo người hiến hoặc nhận tạng tham gia ghép tạng trái phép.

Tiến sỹ Branimir Bunjac, Nghị sỹ Quốc hội, tuyên bố trong các phiên điều trần của quốc hội: “Những người đồng bào của tôi vô tình dính líu vào [tội ác này] khi sử dụng các dịch vụ đó – họ ra nước ngoài, nhất là sang Trung Quốc, để có được nội tạng nhanh hơn. Người ta phải đặt câu hỏi – làm sao ở Trung Quốc, trái ngược với Liên minh Châu Âu, lại có thể không cần chờ đợi gì như thế?”

Ông viện dẫn các phát hiện của các tổ chức quốc tế cho thấy Trung Quốc đã thực hiện tới 100.000 ca ghép tạng mỗi năm trong hơn một thập kỷ qua, cho dù không có hệ thống hiến tạng nào.

Ông nói: “Khi các vị hỏi chính quyền Trung Quốc về nguồn gốc của những nội tạng đó, họ sẽ biện minh là họ đã lấy từ tử tù. Song, mỗi năm chỉ có 2.000 tử tù ở Trung Quốc, như vậy rõ ràng là không đủ cho số ca cấy ghép lớn đến vậy.”

Tiến sỹ Bunjac nói thêm: “Sau những báo cáo đó, chính quyền Trung Quốc đã trả lời rằng đó là những con số của thị trường chợ đen. Tuy nhiên, tất cả các ca cấy ghép ở Trung Quốc đều được tiến hành bên trong các bệnh viện công, dưới sự giám sát của nhà nước. Do đó, nói vậy có vẻ là không có hợp lý.”

Khi đề cập đến những luật được thông qua ở Italy, Tây Ban Nha và Cộng hòa Séc nhằm cấm công dân sang Trung Quốc nhận nội tạng bất hợp pháp, Tiến sỹ Bunjac cảnh báo nếu chỉ áp dụng Công ước thì sẽ không giải quyết được triệt để vấn đề này.

Ông nói: “Cần phải tiếp tục phát triển hệ thống luật pháp hơn nữa, đặc biệt lưu ý rằng Croatia đang đứng đầu về y học cấy ghép. Như vậy, chúng ta nên xem đó như một hình mẫu, cả về phương diện lập pháp lẫn thực tiễn.”

Chính phủ Croatia đã công bố các sáng kiến khác nhằm thông tin cho các chuyên gia y khoa và công chúng về mức độ nghiêm trọng của vấn đề, giúp họ nhận ra, phòng chống và tố giác các hoạt động cấy ghép phi đạo đức.

› 16.5.2(f) Cộng hòa Séc

Ngày 20 tháng 3 năm 2019, Thượng viện Cộng hòa Séc đã thông qua Nghị quyết Số 131 để thể hiện sự ủng hộ đối với những nhóm người bị bức hại ở Trung Quốc, bao gồm các học viên Pháp Luân Công, tín đồ Cơ Đốc giáo, người Duy Ngô Nhĩ và người Tây Tạng. Điều luật này kêu gọi tổng thống và chính phủ Séc yêu cầu Trung Quốc tuân thủ các công ước nhân quyền quốc tế bằng cách chấm dứt cuộc bức hại nhắm vào những nhóm người kể trên và thả tất cả tù nhân lương tâm.

Nghị quyết này là một lời hồi đáp cho đơn thỉnh nguyện toàn quốc liên quan đến việc “Chính quyền cộng sản Trung Quốc phạm tội diệt chủng đối với các học viên Pháp Luân Công”. Hơn 37.000 người Séc đã ký đơn thỉnh nguyện.

› 16.5.2(g) Bỉ

Ngày 25 tháng 4 năm 2018, cơ quan lập pháp chính của Bỉ đã thông qua một dự luật mới để trừng phạt tất cả các bên liên quan đến hoạt động mua bán nội tạng người vì mục đích thương mại.³⁶²

Dự luật này là dự luật đầu tiên ở Châu Âu trực tiếp tham chiếu đến nghị quyết năm 2013 của Nghị viện Châu Âu (EU) và bản tuyên bố năm 2016 kêu gọi các

quốc gia thành viên EU phổ biến thông tin cho người dân về nạn thu hoạch nội tạng ở Trung Quốc và truy tố những người tham gia loại hoạt động phi đạo đức này.

Những người vi phạm sẽ bị kết án tù lên đến 20 năm với mức phạt 1,2 triệu Euro (tương đương 1,35 triệu USD). Nếu một nhóm tội phạm có tổ chức tham gia vào loại giao dịch này thì toàn bộ thành viên của nhóm đó đều sẽ bị trừng phạt.

Điều luật này quy định rằng người bán và người nhận nội tạng, cũng như bất kỳ bên trung gian, bác sỹ tư vấn hay nhân viên y tế nào khác tham gia vào việc bán tạng để kiếm lời, đều sẽ bị trừng phạt theo luật này.

Điều luật này còn áp dụng cho cả các giao dịch bên ngoài nước Bỉ.

› 16.5.2(h) Canada

S-240 là dự luật về buôn bán nội tạng người, đã được Hạ viện Canada nhất trí thông qua vào chiều tối ngày 30 tháng 4 năm 2019.³⁶³ Dự luật này do Thượng viện đề xuất và đã được Ủy ban Thường trực về Đối ngoại và Thương mại Quốc tế (AEFA) chấp thuận trước khi bỏ phiếu tại Hạ viện.

Đạo luật này sửa đổi Bộ luật Hình sự nhằm quy định cây ghép nội tạng trái phép ở nước ngoài là các hoạt động tội phạm, đồng thời sửa đổi Đạo luật Bảo vệ Người Nhập cư và Tị nạn để quy định những người tham gia buôn bán nội tạng sẽ không được phép nhập cảnh, dù dưới diện nhập cư hay tị nạn.

§§16.5.3 Ủy ban Tự do Tôn giáo Quốc tế của Hoa Kỳ phản ánh nạn thu hoạch nội tạng ở Trung Quốc

Theo báo cáo thường niên 2019 công bố vào ngày 29 tháng 4 năm 2019, Ủy ban Tự do Tôn giáo Quốc tế Hoa Kỳ (USCIRF) gọi Trung Quốc là một trong những quốc gia bức hại tín ngưỡng tôn giáo tàn bạo nhất thế giới. Báo cáo cũng cho biết ĐCSTQ vẫn đang thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công trên quy mô lớn.³⁶⁴

Ông Gary Bauer, Ủy viên USCIRF, nhắc lại rằng ủy ban đề nghị chính phủ Hoa Kỳ nhanh chóng và dứt khoát xử phạt các quan chức và tổ chức của ĐCSTQ có vi phạm hoặc dung túng những vi phạm nghiêm trọng đối với quyền tự do tín ngưỡng.

› 16.5.3(a) Liên tục vi phạm quyền tự do tín ngưỡng

Theo báo cáo này, do sự vi phạm nghiêm trọng mang tính hệ thống và liên tục của ĐCSTQ đối với quyền tự do tín ngưỡng, Trung Quốc một lần nữa được USCIRF liệt vào diện “quốc gia cần quan tâm đặc biệt” vì vi phạm quyền tự do tín ngưỡng vào năm 2019. Đây là thập kỷ thứ hai liên tiếp mà Trung Quốc bị xếp

vào diện quốc gia cần quan tâm đặc biệt. Báo cáo ghi lại một lượng lớn các vụ vi phạm tự do tín ngưỡng mang tính hệ thống, liên tục và nghiêm trọng của ĐCSTQ trong năm 2018.

› 16.5.3(b) Cuộc bức hại các học viên Pháp Luân Công vẫn tiếp diễn

Báo cáo đề cập rằng Giang Trạch Dân, cựu lãnh đạo ĐCSTQ, đã phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công vào năm 1999 và thành lập Phòng 610, một tổ chức vượt trên pháp luật, chuyên trách việc tiêu diệt Pháp Luân Công. Báo cáo cho thấy các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ tùy tiện, bị sốc điện bằng dùi cui điện, và bị bắt làm đối tượng nghiên cứu y học và tâm lý.

Năm 2018, chính quyền Trung Quốc tiếp tục quấy nhiễu, giam giữ và uy hiếp các học viên Pháp Luân Công vì đức tin của họ. Báo cáo chỉ ra nhiều học viên bị giam giữ đã bị đánh đập, bị tra tấn tinh thần, bị tấn công tình dục, bị ép uống thuốc không rõ nguồn gốc, và bị cấm ngủ.

Theo thông tin do các học viên Pháp Luân Công cung cấp, ĐCSTQ đã bắt và giam giữ ít nhất 931 học viên vào năm 2018. Mùa hè năm ngoái, một số học viên gửi tin nhắn kêu gọi ủng hộ Pháp Luân Công qua mạng xã hội, hoặc phát tài liệu về Pháp Luân Công nơi công cộng đã bị bắt giữ.

Báo cáo đề cập rằng ĐCSTQ tuyên bố kể từ ngày 1 tháng 1 năm 2015, chính quyền nước này đã chấm dứt hoạt động thu hoạch nội tạng từ các tù nhân (trong đó, nhiều tù nhân được cho là các học viên Pháp Luân Công). Tuy nhiên, năm 2018, các nhà hoạt động nhân quyền, chuyên gia y khoa và các nhà điều tra đã cung cấp thêm bằng chứng cho thấy ĐCSTQ vẫn tiếp tục thu hoạch nội tạng trên quy mô lớn.

Báo cáo cũng chỉ ra rằng tháng 11 năm ngoái, Sở Tư pháp Trường Sa ở tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc đã treo giấy phép hành nghề của hai luật sư trong sáu tháng vì họ biện hộ cho học viên Pháp Luân Công và nói trước tòa rằng Pháp Luân Công không phải là tà giáo.

› 16.5.3(c) Tự do tín ngưỡng tiếp tục bị siết chặt

Tháng 11 năm ngoái, trong cuộc đánh giá định kỳ của Liên Hợp Quốc về Trung Quốc, Hoa Kỳ đã đặt câu hỏi về vấn đề bức hại Pháp Luân Công và đóng cửa các nhà thờ Cơ Đốc giáo trong một bảng câu hỏi được đệ trình trước.

Ông Gary Bauer, Ủy viên USCIRF, phát biểu tại cuộc họp báo công bố báo cáo thường niên của USCIRF rằng tình hình ở Trung Quốc vẫn đang xấu đi. Về điểm này, Ủy ban đã đưa ra một loạt khuyến nghị cho chính quyền Mỹ, trong đó yêu cầu đề cập đến vấn đề tự do tín ngưỡng và nhân quyền trong các cuộc đàm phán song phương giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc, đặc biệt là trong các cuộc đàm phán thương mại đang diễn ra.

Ủy ban còn khuyến nghị chính phủ Hoa Kỳ xử phạt sớm và dứt khoát những quan chức và tổ chức Trung Quốc vi phạm, dung túng các vi phạm tự do tín ngưỡng nghiêm trọng. Cuối cùng, ủy ban kêu gọi Hoa Kỳ và các chính phủ khác gây áp lực cho chính quyền cộng sản Trung Quốc thả tù nhân lương tâm vô điều kiện.

§§16.5.4 Tòa án Nhân dân kết luận nạn thu hoạch nội tạng vẫn tiếp diễn

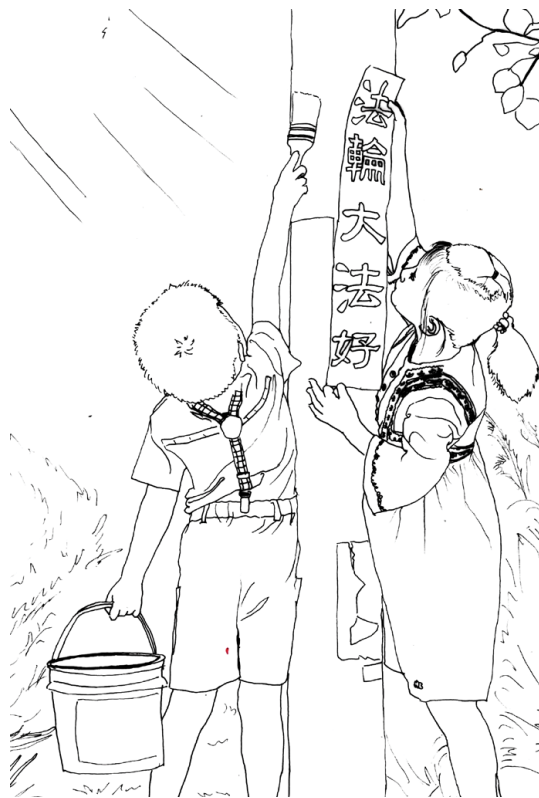
Một tòa án nhân dân độc lập tại London, được thành lập để điều tra về nạn thu hoạch nội tạng từ tù nhân lương tâm ở Trung Quốc, đã công bố kết luận vào ngày 17 tháng 6 năm 2019. Ban bồi thẩm kết luận rằng ĐCSTQ đã thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống ở Trung Quốc trong nhiều năm qua, và sự tàn bạo này vẫn tiếp diễn đến ngày nay.³⁶⁵

Nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng đã xảy ra trong nhiều năm qua ở khắp Trung Quốc trên quy mô lớn và các học viên Pháp Luân Công là một, có lẽ cũng là nguồn cung cấp nội tạng chính. Cuộc bức hại này và hoạt động thí nghiệm y khoa trên người Duy Ngô Nhĩ diễn ra gần đây, và có thể không lâu nữa, sẽ thu thập được bằng chứng về nạn thu hoạch nội tạng từ nhóm người này. Tòa án chưa có bằng chứng nào cho thấy cơ sở hạ tầng lớn phục vụ ngành cấy ghép nội tạng của Trung Quốc đã bị dỡ bỏ và chưa có lời giải thích thỏa đáng nào cho nguồn gốc nội tạng sẵn có; do vậy, có thể đi đến kết luận rằng nạn cưỡng bức thu hoạch nội tạng vẫn tiếp diễn cho đến ngày nay.

Ngài Geoffrey Nice QC từng tham gia Tòa án Quốc tế Xét xử Tội phạm Chiến tranh Nam Tư cũ - ICTY - và là người đứng đầu vụ truy tố Slobodan Milosevic. Là chủ tọa của tòa án bảy thành viên này, ông đã đưa ra kết luận sau khi thẩm vấn “hơn 50 nhân chứng, chuyên gia, điều tra viên và các nhà phân tích trong hơn 5 ngày điều trần công khai vào tháng 12 năm 2018 và tháng 4 năm 2019, cũng như xem xét các văn bản được đệ trình, các báo cáo điều tra và các bài báo khoa học.”

Phụ lục
Ba dữ kiện chính về
cuộc bức hại
Pháp Luân Công

Phụ lục: Ba dữ kiện chính về cuộc bức hại Pháp Luân Công

Dưới chế độ độc tài ở Trung Quốc, “tin tức” được truyền thông nhà nước gọt giũa kỹ càng nhằm phục vụ lợi ích của ĐCS TQ. Bộ máy tuyên truyền khổng lồ này giữ vai trò đi đầu trong cuộc bức hại Pháp Luân Công.

Bằng cách đăng tải ô ạt trên đài truyền hình, phát thanh, báo chí và tạp chí những câu chuyện phi báng Pháp Luân Công và nhà sáng lập của pháp môn này – Đại sư Lý Hồng Chí, ĐCS TQ đã kéo toàn bộ xã hội vào cuộc bức hại ở các mức độ khác nhau. Người ta nghe những lời dối trá lặp đi lặp lại, thường xuyên đến nỗi cuối cùng đã tin chúng. Điều ấy tạo nên một hoàn cảnh khiến các học viên chẳng còn chút quyền hay sự an toàn nào nữa. Họ có thể bị tấn công, mà kẻ tấn công không phải chịu trách nhiệm gì, cũng dễ dẫn đến tình huống người Trung Quốc giả cam giả diếc trước tiếng kêu than của những người vô tội bị tra tấn.

Những tuyên truyền đó còn lừa gạt nhiều người ở phương Tây, khiến họ có những nhận thức thiếu chính xác về Pháp Luân Công. Ba phụ lục sau đây sẽ vạch trần những lời dối trá phổ biến nhất mà ĐCS TQ đã sử dụng nhằm khiến dư luận quay lưng lại với Pháp Luân Công.

Những nét chính

Cuộc thỉnh nguyện ôn hòa của hơn 10.000 học viên Pháp Luân Công ngày 25 tháng 4 năm 1999 bị Giang Trạch Dân dán nhãn là “cuộc bao vây khu phức hợp của chính quyền trung ương”; ông ta đã lợi dụng sự kiện này để biện minh cho cuộc bức hại phát động sau đó. Những người thỉnh nguyện này muốn kiến nghị cho 45 học viên bị đánh đập và bắt giữ ở Thiên Tân, cũng vì họ được [chính quyền Thiên Tân] chỉ dẫn lên Bắc Kinh kiến nghị. Cuộc thỉnh nguyện trật tự, yên lặng này đã được giải quyết một cách ôn hòa sau khi đại diện của các học viên gặp Thủ tướng Chu Dung Cơ.

Ngày 23 tháng 1 năm 2001, năm người được cho là đã tự thiêu trên Quảng trường Thiên An Môn không phải là học viên Pháp Luân Công như tuyên bố của truyền thông nhà nước. Sự kiện này đã được sắp đặt trước, quay phim từ nhiều góc độ trong một khu vực có bảo vệ, và được phát sóng trên khắp Trung Quốc ngay sau khi nó xảy ra. Dù rằng vụ tự thiêu này, sau đó, đã bị phát hiện là dàn dựng, nó vẫn được lợi dụng để khiến dư luận quay lưng lại với Pháp Luân Công.

Chính quyền Trung Quốc đã cáo buộc Pháp Luân Công “gây ra hơn 1.400 cái chết” cho các tín đồ, song những trường hợp này đều bị phát hiện là ngụy tạo. Sau khi điều tra, những người được cho là nạn nhân kia hoặc không phải là học viên Pháp Luân Công, hoặc chưa từng tồn tại. Chính quyền Trung Quốc đã vu khống rằng Pháp Luân Công cấm học viên uống thuốc hay điều trị y tế.

Phụ lục 1: Cuộc thỉnh nguyện ôn hòa ngày 25 tháng 4 năm 1999

§A1.1 Khái quát³⁶⁶

§§A1.1.1 Bối cảnh

Ngày 23 và 24 tháng 4 năm 1999, công an ở Thiên Tân, một thành phố phụ cận Bắc Kinh, đã tấn công và bắt giữ hàng chục học viên Pháp Luân Công tập trung bên ngoài một tòa báo để kiến nghị về những lỗi sai trên một bài báo công kích Pháp Luân Công mới đăng. Khi tin tức về các vụ bắt giữ lan rộng và số học viên Pháp Luân Công đến khiếu nại các quan chức đông lên, họ được [chính quyền Thiên Tân] chỉ dẫn lên Bắc Kinh kiến nghị. Ngày hôm sau, ngày 25 tháng 4, khoảng 10.000 học viên Pháp Luân Công đã tự phát đến Văn phòng Kháng cáo Trung ương ở Bắc Kinh, theo sự chỉ dẫn của các quan chức tại Thiên Tân. Cuộc tụ họp này rất trật tự và hòa bình. Một số đại diện của các học viên Pháp Luân Công được mời đến gặp Thủ tướng Trung Quốc bấy giờ là ông Chu Dung Cơ, và nội các của ông Chu. Tối hôm đó, những quan ngại của các học viên Pháp Luân Công đã được giải quyết, những học viên bị bắt ở Thiên Tân đã được thả và tất cả mọi người lại về nhà.

§§A1.1.2 Vấn đề

Theo một số nguồn tin nội bộ trong chính quyền Trung Quốc, trong những tháng sau sự kiện ngày 25 tháng 4, đã xảy ra một cuộc đấu tranh chính trị khốc liệt trong giới lãnh đạo cấp cao của ĐCSTQ. Sau đó – bí thư ĐCSTQ lúc đó là Giang Trạch Dân đã kêu gọi chính phủ “tiêu diệt” Pháp Luân Công, trong khi các ủy viên khác trong Bộ Chính trị không thấy có mối đe dọa nào ở môn tập này. Chuyên gia phân tích kỳ cựu của CNN Willy Lam đã trích lời các quan chức cấp cao nói rằng việc đàn áp Pháp Luân Công đã trở thành vấn đề mang tính “cá nhân” của Giang Trạch Dân. Tháng 7, Giang đã chính thức ra lệnh đàn áp Pháp Luân Công. Vụ tập trung ngày 25 tháng 4 đã nhanh chóng bị xuyên tạc – từ một cuộc thỉnh nguyện hòa bình phát sinh khi các quan chức Thiên Tân và Bắc Kinh bảo các học viên đến Văn phòng Kháng cáo ở Bắc Kinh, trở thành “vụ bao vây có tổ chức” khu phức hợp chính quyền trung ương với “chứng cứ” rõ ràng cho thấy Pháp Luân Công là một mối đe dọa như thế nào.

§§A1.1.3 Vì sao cần quan tâm?

Việc xuyên tạc sự kiện ngày 25 tháng 4 thành cuộc “bao vây” khu phức hợp chính quyền trung ương đã chính trị hóa Pháp Luân Công, cả ở trong và ngoài

Trung Quốc. Vì vậy, thay vì coi cuộc bức hại của ĐCSTQ là một cuộc đàn áp bạo lực đối với một nhóm tín ngưỡng thiểu số, trong dư luận lại rộ lên câu chuyện rằng Pháp Luân Công và ĐCSTQ đang chạy đua quyền lực. Hơn nữa, nhiều chuyên gia quan sát Trung Quốc ở phương Tây cho rằng Pháp Luân Công đã tự chuốc lấy cuộc đàn áp vì “thách thức” chính quyền vào ngày 25 tháng 4. Câu chuyện này đã làm giảm đi nhiệt huyết của những người ủng hộ nhân quyền và quyền tự do tín ngưỡng, cũng là yếu tố lớn nhất của hiện tượng “đổ lỗi cho nạn nhân” xung quanh việc điều tra và báo cáo về cuộc đàn áp Pháp Luân Công.

§A1.2 Thông tin cơ bản³⁶⁷

§§A1.2.1 Vì sao các học viên thỉnh nguyện đến Ủy ban Trung ương ĐCSTQ?

Ngay từ tháng 6 năm 1996, Bộ Tuyên truyền của Hội đồng Trung ương đã ra chỉ thị cho các cấp chính quyền chỉ trích Pháp Luân Công. Tờ Quang Minh Nhật báo đã phát động cuộc tấn công đầu tiên bằng bài viết “Tiếng chuông báo động tiếp tục reo vang”. Cục Xuất bản Tin tức sau đó bị cấm xuất bản, phân phối và bán sách Pháp Luân Công.

Trước ngày 25 tháng 4 năm 1999, cảnh sát trên toàn quốc đã bắt đầu tịch thu sách Pháp Luân Công và can nhiễu các điểm luyện công tập thể. Việc cảnh sát Thiên Tân bắt giữ các học viên là dấu hiệu leo thang của cuộc bức hại. Sự việc này đã đến mức không thể giải quyết mà không có sự can thiệp của lãnh đạo cấp cao của Ủy ban Trung ương Đảng.

§§A1.2.2 Có bao nhiêu người đi thỉnh nguyện vào ngày 25 tháng 4 năm 1999?

Ước tính có khoảng 30.000 người tập trung tại hai khu vực từ cổng phía Nam của Công viên Bắc Hải đến phía Tây của Tây An Môn và từ đường Phủ Hữu đến con hẻm phía Tây của nó. Các học viên đến sau bị chặn lại ở các vòng bên ngoài. Các học viên từ ngoại thành không được ra khỏi nhà ga xe lửa hoặc đã bị chặn tại các điểm kiểm tra trên đường cao tốc và không được vào Bắc Kinh. Chính quyền Trung Quốc chỉ thừa nhận con số đã được giám đi nhiều là 10.000 người nhưng con số thực tế vượt xa số đó.

§§A1.2.3 Các học viên đã yêu cầu điều gì?

Bấy giờ, các học viên đưa ra ba yêu cầu sau:

1. Cảnh sát Thiên Tân trả tự do cho những học viên Pháp Luân Công đang bị giam giữ.
2. Trả lại môi trường không thù địch để tu luyện Pháp Luân Công.
3. Được phép xuất bản các sách của Pháp Luân Công.

§§A1.2.4 Những người đi thỉnh nguyện đã hành xử như thế nào?

Trên đại lộ từ Công viên Bắc Hải dẫn đến Tây An Môn, xe cộ qua lại thông suốt cả ngày. Một số học viên còn có sáng kiến nhằm đảm bảo lưu thông thông suốt cho xe cộ và người đi đường. Các học viên đi lại men theo lề đường để nhường vĩa hè cho người đi bộ. Ai nấy đều bình tĩnh và ôn hòa.

§§A1.2.5 Cuộc thỉnh nguyện kết thúc ra sao?

Khoảng 10 giờ tối, từ cổng Tây của Trung Nam Hải gửi ra một thông báo: “Các đại diện đã trở lại và họ đã truyền đạt yêu cầu của học viên đến các lãnh đạo của Ủy ban Trung ương Đảng. Tất cả học viên bị cảnh sát Thiên Tân bắt giữ đã được thả. Bây giờ mọi người có thể về nhà.” Các học viên đã dọn dẹp sạch sẽ môi trường xung quanh, thậm chí nhặt cả mẫu thuốc lá cảnh sát bỏ lại. Trong vòng chưa đầy 20 phút, toàn bộ các học viên đã rời khỏi đó.

§§A1.2.6 Một vụ việc chưa sáng tỏ

Lúc đó, Thủ tướng Chu Dung Cơ hỏi những người đại diện xem họ đã đọc bài bình luận của ông về Pháp Luân Công chưa. Các đại diện Pháp Luân Công cho biết, họ chưa bao giờ nhìn thấy bài bình luận đó. Nhiều người thắc mắc ai đã giữ lại bài bình luận, và tại sao nó lại bị giữ lại. Điều này, cho đến nay, vẫn là một ẩn số.

§A1.3 Phân tích³⁶⁸

§§A1.3.1 Diễn biến sự việc

Một học giả có tên là Hà Tộ Hưu của Học viện Khoa học Trung Quốc đã đăng một bài báo có tiêu đề “Tôi không ủng hộ thanh thiếu niên luyện tập khí công” trên *Tạp chí Khoa học và Công nghệ Thanh niên* (một tạp chí do Học viện Giáo dục Thiên Tân xuất bản). Trong bài báo này, ông ta đã bịa đặt ra những câu chuyện như Pháp Luân Công có thể gây ra bệnh tâm thần và ngụ ý rằng Pháp Luân Công có thể trở thành một tổ chức tương tự như các Boxers (võ sỹ quyền anh) từng cầm đầu một cuộc nổi dậy trong thế kỷ 19 nhằm phá hoại đất nước.

Từ ngày 18-24 tháng 4, một học viên đến Học viện Giáo dục Thiên Tân trao đổi với biên tập viên của tạp chí này để làm rõ những vụ khống và chia sẻ trải nghiệm tu luyện Pháp Luân Công của bản thân họ. Ngày 23-24 tháng 4, Cục Công An Thiên Tân điều công an chống bạo động tới đánh đập các học viên và bắt giữ 45 người trong số họ.

Khi các học viên khác tới chính quyền thành phố Thiên Tân để yêu cầu thả những học viên bị bắt, họ được bảo vụ này có liên quan đến Bộ Công An nên không thể thả các học viên khi chưa có sự chấp thuận của Bắc Kinh. Cảnh sát

Thiên Tân bảo các học viên: “Tới Bắc Kinh. Chỉ có tới Bắc Kinh mới giải quyết được vấn đề này.”

Ngày 25 tháng 4, các học viên tập trung bên ngoài Văn phòng Kháng cáo Trung ương ở Bắc Kinh để yêu cầu 1) thả các học viên bị bắt giữ ở Thiên Tân, 2) một môi trường tự do, hợp pháp để tu luyện Pháp Luân Công, và 3) dỡ bỏ lệnh cấm xuất bản các sách của Pháp Luân Công.

Một số cảnh sát bảo các học viên tại văn phòng kháng cáo rằng ở hết một nơi thì không an toàn, còn chỗ kia thì thoải mái, không hạn chế số người. Theo sự chỉ dẫn của cảnh sát, các học viên chia thành hai nhóm đứng dọc theo Trung Nam Hải. Sau đó, Hà Tộ Hưu đến hùng kích động các học viên; nhưng không ai buồn đáp lại ông ta.

Theo một nhân chứng, tối ngày 24 tháng 4, một số học viên làm việc ở Cục Công an đã gửi danh thiếp của họ tới Trung Nam Hải để đề xuất một cơ hội thảo luận về tình huống này, song không có phản hồi nào cả. Đến 9 giờ tối, các học viên bắt đầu tập trung tại phố Phủ Hữu gần Trung Nam Hải, một số mang theo hành lý, một số mang theo thảm ngồi thiền.

Vào lúc 6 giờ sáng ngày 25 tháng 4, một nhân chứng đi lối vào phía Bắc của đường Phủ Hữu và phát hiện ra cảnh sát đang chặn các ngã đường tới Trung Nam Hải. Không ai trong các học viên cố đi qua, nhưng họ đã chứng kiến một cảnh tượng khó tin. Ban đầu, cảnh sát dẫn các học viên từ phía Đông sang phía Tây của con phố, rồi lại dẫn họ đi về phía Nam hướng đến Trung Nam Hải. Trong khi đó, có một nhóm khác đến từ hướng ngược lại, cũng do cảnh sát dẫn đường, và cả hai nhóm đã gặp nhau ngay bên ngoài cổng chính của Trung Nam Hải. Theo truyền thông, đã có hơn 10.000 học viên tập trung bên ngoài Trung Nam Hải.

Chẳng mấy chốc, học viên từ các hướng đều tập trung tại đây. Họ đứng kín các vỉa hè bên ngoài Trung Nam Hải. Nhưng giao thông không hề bị tắc nghẽn; ngay cả đường dành cho người khuyết tật cũng vẫn thông suốt. Có những cụ ông, cụ bà 70, 80 tuổi, những phụ nữ mang thai gần đến ngày sinh và những bà mẹ bế trẻ sơ sinh trên tay. Các học viên không đi lại trên đường phố, không hô khẩu hiệu hay vẫy biểu ngữ, cũng không có bất kỳ cuộc ẩu đả nào.

Ở Trung Quốc, việc kháng nghị lên chính quyền không yêu cầu phải có giấy phép của cơ quan công an. Mỗi học viên đến đó chỉ để trình bày quan điểm của bản thân họ. Họ đến để phản ánh về sự ngược đãi đối với họ và bạn bè của họ. Họ không vi phạm bất kỳ quy định hay điều luật nào. Khi thấy đã đạt được mục đích bày tỏ quan ngại, được chính phủ hiểu và ủng hộ, các học viên đã lặng lẽ giải tán.

§§A1.3.2 Nguyên nhân kháng nghị

Trên bề mặt, nguyên nhân của cuộc thỉnh nguyện ngày 25 tháng 4 dường như xuất phát từ các vụ bắt giữ ở Thiên Tân và một bài báo công kích Pháp Luân

Công của Hà Tộ Hưu. Nhưng nguyên nhân sâu xa lại bắt nguồn từ sự lo lắng của chính quyền trung ương trước sự phổ biến chưa từng thấy của Pháp Luân Công. Bảy năm sau khóa giảng đầu tiên của Đại sư Lý Hồng Chí cho công chúng vào năm 1992, đã có khoảng 70 đến 100 triệu học viên Pháp Luân Công tại Trung Quốc Đại lục. Để có được nhận thức đầy đủ về sự kiện này là rất phức tạp, vì nó có cả nguyên nhân dài hạn và ngắn hạn, lại liên quan đến các cuộc đấu đá chính trị trong nội bộ ĐCS TQ.

Nguyên nhân dài hạn

Nguyên nhân dài hạn của cuộc thỉnh nguyện ngày 25 tháng 4 là do Pháp Luân Công liên tục bị đàn áp. Trước sự phổ biến nhanh chóng của Pháp Luân Công, chính quyền trung ương lo sợ mất khả năng kiểm soát tư tưởng của dân chúng. Do đó, chính quyền đã tìm cách phá hoại Pháp Luân Công thông qua truyền thông, cấm sách, tiến hành điều tra ngầm và quấy nhiễu các địa điểm luyện công từ những năm trước đó. Chính quyền muốn phá hủy môi trường tu luyện Pháp Luân Công của các học viên. Do vậy, các học viên không còn cách nào khác để phôi bày các vụ trấn áp, ngoài cách thỉnh nguyện lên chính quyền trung ương. Cuộc tập trung vào ngày 25 tháng 4 chỉ nhằm mục đích này.

Chính quyền trung ương bắt đầu chỉ trích Pháp Luân Công vào ngày 17 tháng 6 năm 1996. Ngày hôm đó, Quang Minh Nhật báo (cơ quan ngôn luận của Quốc vụ viện, vốn chỉ phản ánh quan điểm của các quan chức chính phủ trong các bài báo) đã đăng một bài báo chỉ trích Pháp Luân Công là môn tu luyện “phản khoa học”, “mê tín”, và gọi các học viên là những kẻ “mê muội”.

Ngày 24 tháng 7 năm 1996, Cục Xuất bản Tin tức Trung Quốc đã ban hành một thông báo về việc lập tức tịch thu năm cuốn sách trên toàn quốc, trong đó có cuốn Pháp Luân Công (trước đó mang tên Pháp Luân Công Trung Quốc). Ngay sau đó, hàng chục tờ báo và tạp chí bắt đầu tham gia chiến dịch chống Pháp Luân Công. Một số học giả là quan chức trong chính quyền như Hà Tộ Hưu cũng tích cực tham gia chiến dịch này. Họ đã khoác danh “nhà khoa học” để vu khống Pháp Luân Công. Cục Xuất bản và Bộ Tuyên truyền Trung ương cũng lệnh cho tất cả các công ty xuất bản không được xuất bản các sách liên quan đến Pháp Luân Công.

Đầu năm 1997, La Cán (ủy viên Ủy ban Thường trực Bộ Chính trị kiêm Bí thư Ủy ban Chính trị Pháp luật) đã lệnh cho Bộ Công an tiến hành một cuộc điều tra Pháp Luân Công trên toàn quốc để thu thập bằng chứng chứng minh pháp môn này là “tà giáo”. Cuộc điều tra kết thúc sau khi các cục và sở công an không tìm ra được hoạt động tội phạm nào ở Pháp Luân Công.

Tháng 5 năm 1998, Chương trình Tin nhanh Bắc Kinh của Đài Truyền hình Bắc Kinh (BTV) chiếu một đoạn Hà Tộ Hưu bôi nhọ Pháp Luân Công sử dụng tài liệu không liên quan đến pháp môn này. Theo tin này, hàng trăm học viên Pháp Luân Công ở Bắc Kinh và Hà Bắc đã viết thư cho đài truyền hình này để

chỉ ra những thông tin sai lệch phát trong chương trình này. Ngày 2 tháng 6 năm 1998, BTV đã phát sóng tin đính chính thừa nhận những lỗi của chương trình trước đó. Điều đáng chú ý là Hà Tộ Huru sau đó đã dùng chính nội dung bôi nhọ kia trong bài báo của ông ta.

Cũng vào tháng 5 năm 1998, Tổng Cục Thể thao Trung Quốc đã tiến hành một cuộc điều tra toàn diện về Pháp Luân Công. Ngày 20 tháng 10 cùng năm, trưởng ban điều tra của thành phố Trường Xuân và Cấp Nhĩ Tân cho biết Pháp Luân Công có tác dụng nâng cao sức khỏe và văn minh. Cuộc điều tra ở Bắc Kinh, Quảng Đông, Đại Liên và Vũ Hán cũng đưa ra kết luận tương tự.

Tháng 7 năm 1998, theo lệnh của La Cán, Bộ Công An ra Thông tư số 555 [1998] yêu cầu điều tra Pháp Luân Công. Thông tư này trước hết kết luận Pháp Luân Công là một “tà giáo”, sau đó ra lệnh cho các cơ quan bảo vệ chính trị và công an địa phương truy tìm bằng chứng về hoạt động tội phạm của các học viên Pháp Luân Công. Nói cách khác, Bộ Công An đã định tội trước khi tiến hành điều tra.

Sau khi văn bản này được ban hành, nhiều cơ quan công an địa phương đã tuyên bố hoạt động của Pháp Luân Công bị coi là hội họp bất hợp pháp. Họ đã giải tán các nhóm luyện công, tịch thu tài sản cá nhân của các học viên, và bắt giữ, giam cầm, đánh đập và lăng mạ các học viên Pháp Luân Công. Ở một số khu vực, các học viên còn bị phạt tiền, các sách liên quan đến Pháp Luân Công đã bị cấm. Các học viên đã nhiều lần cố gắng kháng nghị thông qua các kênh thông thường, nhưng không có tác dụng.

ĐCSTQ chỉ chấp nhận một tiếng nói chính thức ở nơi công cộng, lại cho ra quá nhiều bài báo chỉ trích, phỉ báng và vu khống Pháp Luân Công. Không một bài báo nào bảo vệ Pháp Luân Công được phép xuất bản. Trong bối cảnh ấy, các học viên Pháp Luân Công không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc tới Bắc Kinh thỉnh nguyện chính phủ cho họ một môi trường tự do để tu luyện.

Nguyên nhân chính trị

Chiến dịch đàn áp của chính quyền dẫn đến sự kiện ngày 25 tháng 4 nhiều khả năng có liên quan đến các cuộc đấu đá chính trị giữa các quan chức cấp cao. Các phe phái trong chính quyền trung ương có quan điểm khác nhau về Pháp Luân Công. Trong đó, một số người tìm cách lợi dụng việc tiêu diệt Pháp Luân Công để thăng tiến trong sự nghiệp chính trị của mình. Theo một bài báo của Thông tấn xã Trung ương (ngày 5 tháng 4 từ Đài Bắc), ý đồ chính trị của chính quyền đảng sau sự kiện ngày 25 tháng 4 có thể nói là thủ đoạn “thả con săn sắt, bắt con cá rô” và “[chính quyền] giả bộ phải chịu sức ép, rồi buộc tội [Pháp Luân Công]“. Mục đích là để làm cho Trung Nam Hải trông như phải chịu áp lực, rồi mới cấm Pháp Luân Công, khiến chính phủ có cơ triển khai vũ lực để đập tan cái gọi là mối đe dọa này.

Ngay từ năm 1996, sự phát triển nhanh chóng của Pháp Luân Công đã khiến một số cơ quan trong chính quyền trung ương chú ý. La Cán, Tổng Thư ký Quốc vụ viện lúc bấy giờ, đã ra lệnh cho Bộ Công an tiến hành một cuộc điều tra bí mật. Cán bộ ngành công an đã trà trộn vào nhiều hoạt động của Pháp Luân Công, nhưng không tìm ra được bằng chứng nào về hành vi phạm tội.

Ngay cả khi thiếu bằng chứng, trong chính quyền vẫn tồn tại hai luồng ý kiến về cách ứng xử với Pháp Luân Công. Một phía cho rằng Pháp Luân Công không phải là vấn đề chính trị, do đó, không nên bị cấm. Phía kia lo lắng về sự phổ biến và ảnh hưởng ngày càng lớn của Pháp Luân Công, cho rằng điều đó có khả năng khiến Pháp Luân Công trở thành một lực lượng chống lại ĐCS TQ nên kiên quyết cấm Pháp Luân Công. La Cán chủ trương cấm Pháp Luân Công, Thủ tướng Chu Dung Cơ đã bác bỏ ý kiến này, còn Chủ tịch Giang Trạch Dân không bày tỏ quan điểm gì.

La Cán là họ hàng của Hà Tô Hưu, người từng sử dụng truyền thông để vu khống Pháp Luân Công, hòng tạo ra những vụ việc khiến các phe phái trong ĐCS TQ phải đồng ý cấm Pháp Luân Công. Sau sự kiện ngày 25 tháng 4, La Cán báo cáo Pháp Luân Công có hàng chục triệu học viên, rằng pháp môn này mang bản chất “tôn giáo và mê tín”, và ông Lý Hồng Chí đang sống ở New York bị nghi ngờ có một mạng lưới quốc tế phức tạp. Ông ta báo cáo rằng Pháp Luân Công, vì thế, là mối đe dọa tiềm ẩn đối với sự ổn định xã hội. Những quan điểm này còn được truyền đi khắp nơi, sang cả Hồng Kông và truyền thông quốc tế, nhằm thổi phồng “mối đe dọa” tiềm ẩn của Pháp Luân Công.

Thực ra, Pháp Luân Công là môn tu luyện hình thức hoạt động rất lỏng lẻo, không ghi danh, không cấp bậc, và các học viên Pháp Luân Công không thể “được tổ chức và chỉ đạo kỹ lưỡng” như cáo buộc kia.

§§A1.3.3 Một số lý giải

Các học viên bị chính quyền lừa bao quanh Trung Nam Hải

ĐCS TQ cáo buộc các học viên Pháp Luân Công “bao vây” Trung Nam Hải. Như đã trình bày trên đây về vụ việc này qua lời kể của một nhân chứng, các học viên Pháp Luân Công bị cảnh sát dẫn đi theo hai tuyến đường rồi cùng đổ về tập trung ở cổng trước của Trung Nam Hải và tạo thành một vòng vây. Ngay cả khi nhân chứng đó đang kể với chúng tôi sự việc này, ông cũng chưa nhận ra là các học viên bị cảnh sát lừa.

Ba ngày trước sự kiện ngày 25 tháng 4, công an đã nhận được thông tin và theo dõi tình hình sát sao. Họ quyết định không báo cáo thông tin này, mà chấp nhận bị phê bình sau. Còn có thông tin rằng Hà Tô Hưu, khi được đề nghị nhận định về vụ việc, đã nói: “Lúc này, tôi sẽ không bình luận vì tôi không muốn làm xáo trộn hết cả kế hoạch này.”

Các học viên Pháp Luân Công tới Bắc Kinh chỉ để thỉnh nguyện

Các học viên đã đến Bắc Kinh và Thiên Tân bởi họ không còn cách nào khác để trình bày sự thật và cải chính những tuyên truyền vu khống nhắm vào họ.

Theo Điều 41 “Hiến pháp Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa”, công dân có quyền phê bình và góp ý với bất kỳ cơ quan nhà nước hay cơ quan chức năng nào. Điều 10 của “Bộ luật Khiếu kiện” Trung Quốc ghi rõ rằng các vấn đề trong quá trình kiến nghị cần phải được trình lên cơ quan hành pháp có liên quan, hoặc cơ quan cao hơn một cấp, vì những cơ quan này mới có thẩm quyền pháp lý để đưa ra quyết định.

Sau khi Cục Công an Thiên Tân bắt giữ các học viên ngày 23 tháng 4, các học viên đã tập trung tại Văn phòng Kháng cáo Thành phố Thiên Tân. Tuy nhiên, đơn kiến nghị của họ không được tiếp nhận, và khoảng 40 học viên nữa lại bị bắt. Do đó, các học viên Pháp Luân Công không còn cách nào khác là lên tuyến trên của chính quyền thành phố Thiên Tân mà kiến nghị, tức chính quyền trung ương ở Bắc Kinh. Các cuộc thỉnh nguyện ở Thiên Tân và Bắc Kinh này không vi phạm bất cứ quy định nào của chính phủ.

Cuộc thỉnh nguyện ngày 25 tháng 4 không phải do Đại sư Lý Hồng Chí chỉ đạo

Trong một báo cáo 10.000 từ do Cục Công an Trung Quốc soạn thảo, Đại sư Lý Hồng Chí, nhà sáng lập Pháp Luân Công, bị cáo buộc là chỉ đạo toàn bộ sự kiện ngày 25 tháng 4 ở hậu trường. Trên thực tế, Đại sư Lý có dừng chân ở Bắc Kinh trên đường sang Úc tham dự một hội nghị Pháp Luân Công, nhưng không ở Bắc Kinh vào ngày 25 tháng 4. Để giảm chi phí vé máy bay, Ngài đã dừng chân ở Bắc Kinh và Hồng Kông. Ngài đã chờ quá cảnh ở Bắc Kinh trong 48 giờ và rời Bắc Kinh vào ngày 24 tháng 4 sang Hồng Kông.

Làm sao 10.000 người có thể tập hợp mà không cần “được tổ chức”

Chính quyền Trung Quốc thắc mắc làm sao không có sự tổ chức nào mà nhiều người thế lại đến Trung Nam Hải cùng lúc được. Tin tức về vụ bắt giữ ở Thiên Tân được truyền miệng giữa các học viên, cũng như Pháp Luân Công phổ biến qua truyền khẩu khi học viên nói với bạn bè, người thân về những lợi ích mà họ thụ nhận được từ pháp môn này. Mạng lưới này giúp thông tin đến với nhiều người mà không cần có sự tổ chức hay lên kế hoạch bởi nhân vật trung tâm nào.

Một số người quan sát thấy rằng các học viên bên ngoài Trung Nam Hải còn có kỷ luật hơn cả cảnh sát nên cho rằng đám đông này được huấn luyện chuyên sâu. Song, cần lưu ý rằng các Pháp lý của Pháp Luân Công dạy các học viên biết ước thúc bản thân, tránh những phản ứng cảm tính bốc đồng, và biết suy xét cho người khác trước. Thái độ bình hòa này là chuẩn mực mà họ duy trì hàng ngày. Đây không phải là một đám đông có kỷ luật, mà là một đám người có kỷ luật.

Tóm lại, ai mới là thủ phạm “phá vỡ ổn định xã hội”?

Như đã đề cập, các học viên Pháp Luân Công được rèn giũa để trở thành những công dân gương mẫu, người lao động siêng năng, trung thực, coi nhẹ lợi ích cá nhân. Ở thành phố Trường Xuân, có một câu nói được lan truyền giữa các chủ lao động: “Chúng tôi sẽ thuê bất cứ người nào đang tu luyện Pháp Luân Công, bởi vì chúng tôi muốn được yên tâm.” Ở nhà, các học viên cố gắng là người chồng tốt, vợ hiền, con ngoan, luôn nỗ lực để cuộc sống gia đình được êm ấm, hòa thuận. Họ được dạy phải tự suy xét để tìm thiếu sót ở bản thân khi gặp mâu thuẫn giữa người với người.

Những phẩm chất này không hề phá vỡ trật tự xã hội, mà ngược lại còn giúp đảm bảo điều đó. Điều này đồng thuận với mong muốn mà chính quyền Trung Quốc để có được cái gọi là “ổn định là trên hết”.

Tuy nhiên, thay vì trân trọng những giá trị này, chính quyền Trung Quốc lại đẩy hàng chục triệu người vô tội sang phía đối lập. Cha mẹ bị bắt vào tù hoặc trại lao động, phải để con cái sống cô cút, thậm chí có trường hợp không được ai chăm sóc. Gia đình ly tán, cộng đồng bị chia rẽ. Mẹ tố con, con tố cha, từ hàng xóm đến cảnh sát đều tố giác lẫn nhau. Học sinh, sinh viên bị đuổi học vì tu luyện Pháp Luân Công, người đi làm bị đuổi việc và phạt tiền nặng chỉ vì không từ bỏ tu luyện. Không ai được giữ thể trung lập, còn cuộc bức hại đã đi đến bờ bên kia của ổn định xã hội.

Phụ lục 2: Vụ tự thiêu giả trên Quảng trường Thiên An Môn

§A2.1 Khái quát³⁶⁹

§§A2.1.1 Bối cảnh

Vào cuối năm 2000 - một năm rưỡi sau khi ĐCSTQ phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công - chiến dịch không giành được sự ủng hộ của nhiều người, ngay cả những người bình thường, trong hàng ngũ của ĐCSTQ. Đầu năm 2000, trong bối cảnh sự ủng hộ của công chúng cho chiến dịch này ngày càng suy giảm, Giang Trạch Dân, bấy giờ là Tổng Bí thư ĐCSTQ, đã đích thân đi thăm các tỉnh miền Nam nhằm kêu gọi sự ủng hộ của giới quan chức lãnh đạo địa phương cho chiến dịch. Ngày 23 tháng 1 năm 2001, năm người được cho là đã tự thiêu trên Quảng trường Thiên An Môn ở Bắc Kinh. Toàn bộ khung cảnh này đã được các camera ở các góc khác nhau ghi lại. Chỉ vài giờ sau khi vụ việc xảy ra, các phương tiện truyền thông trực thuộc nhà nước đã tràn ngập tin tức rằng những người tự thiêu đó là các học viên Pháp Luân Công. Kèm theo những bản tin này là những đoạn phim rùng rợn quay cảnh các nạn nhân tự thiêu nhằm miêu tả các giáo lý của Pháp Luân Công là nguyên nhân trực tiếp gây ra thảm kịch này.

§§A2.1.2 Vấn đề

Trong những tuần sau khi xảy ra sự việc này, nhiều bằng chứng đã được phát hiện (trong đó có bài báo đăng trên Thời báo Washington (Washington Post) đã phát hiện ra hai trong số những người tự thiêu kia chưa bao giờ tập Pháp Luân Công) và chỉ ra rằng toàn bộ vụ việc này đã được dàn dựng. Tuy nhiên, trong khi người Trung Quốc trong nước còn chưa tiếp cận được những thông tin đó thì truyền thông nhà nước lại tiếp tục một chiến dịch rầm rộ mô tả “những người tự thiêu” này là các học viên Pháp Luân Công. Người Trung Quốc trong cả nước đã thay đổi thái độ từ tôn trọng và đồng tình với Pháp Luân Công sang giận dữ và công kích môn tu luyện. Khi sự thù địch đối với các học viên Pháp Luân Công gia tăng, ĐCSTQ đã leo thang bức hại các học viên bằng các cuộc bắt giữ, tra tấn, giết hại và cưỡng bức thu hoạch nội tạng ngày càng nhiều.

§§A2.1.3 Vì sao cần quan tâm?

Với con số từ 70 đến 100 triệu người tập Pháp Luân Công ở Trung Quốc vào năm 1999, môn tu luyện truyền thống này đã trở thành một cái tên quen thuộc và được kính trọng vào thời điểm đó. Tuy nhiên, “Vụ tự thiêu” được dàn dựng này đã thay đổi tất cả chỉ một sớm một chiều, và cho đến hôm nay, nó vẫn là yếu tố có ảnh hưởng lớn nhất khiến người Trung Quốc phần nộ, thù ghét Pháp Luân

Công. Thái độ thờ ơ, thù địch của người Trung Quốc đối với Pháp Luân Công đã tạo điều kiện thuận lợi cho chính quyền thực hiện ý đồ xóa bỏ môn tu luyện này và là nguyên nhân chính cho hàng chục nghìn báo cáo về các vụ ngược đãi và tra tấn.

§A2.2 Thông tin cơ bản

“Lừa giả”: *Vở bi kịch misery dân kiều mới của nhà nước Trung Quốc*, một bộ phim tài liệu do Đài Truyền hình Tân Đường Nhân (NTDTV) sản xuất phân tích vụ tự thiêu dàn dựng, đã giành được Bằng khen Danh dự tại Liên hoan phim và Phim Quốc tế Columbus lần thứ 51.

Tổ chức Phát triển Giáo dục Quốc tế (IED) đã lên án cuộc bức hại các học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc và gọi đó là "cuộc khủng bố mang tính nhà nước". Ngày 14 tháng 8 năm 2001, trong một cuộc họp của Liên Hợp Quốc, IED đã đưa ra tuyên bố chính thức: "Chúng tôi có một đoạn phim về vụ việc đó, mà theo quan điểm của chúng tôi, có thể chứng minh rằng vụ việc này là do chính quyền nước này dàn dựng. Chúng tôi có nhiều đĩa video này ở đây, ai muốn tìm hiểu đều có thể lấy một chiếc." Còn có vô vàn nhân chứng cung cấp bằng chứng độc lập rằng vào ngày diễn ra vụ tự thiêu, Quảng trường Thiên An Môn đã bị thiết quân luật giới nghiêm, và toàn bộ vở kịch này là được dàn dựng.

Dựa trên những bằng chứng này, Tổ chức UNESCO cũng đồng ý rằng vụ tự thiêu này là một trò lừa bịp.

§A2.3 Phân tích

Sau đây là một số bằng chứng chọn lọc tiết lộ “Vụ tự thiêu” trên Quảng trường Thiên An Môn chỉ là màn kịch để tuyên truyền.³⁷⁰ Đây là bằng chứng tổng hợp từ lời kể của ít nhất 10 nhân chứng trực tiếp và 6 người trong cuộc đã chứng kiến hoặc có thông tin trước về vụ việc này.

§§A2.3.1 Nạn nhân Lưu Xuân Linh không tu luyện Pháp Luân Công và bị chết do bị đánh trọng thương vào đầu

Khi quay chậm đoạn video của Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc (CCTV), sẽ thấy Lưu Xuân Linh, một trong những phụ nữ tự thiêu xuất hiện trong đoạn phóng sự của Tân Hoa Xã được cho là chết vì bị bỏng, nhưng thực ra là do bị một người đàn ông mặc áo khoác quân đội dùng một vật như gậy sắt đánh mạnh vào đầu. Có thể thấy cô ta gục ngay xuống đất và gần như có thể khẳng định rằng chính cú đánh đó là nguyên nhân gây ra cái chết của cô. Người đàn ông mặc áo khoác quân đội đó không có hành động gì cho thấy anh ta muốn cứu Lưu Xuân Linh.

Trong đoạn Lưu Xuân Linh bị đánh đến chết, có thể thấy tóc của cô ta còn đang bốc cháy. Điều này có nghĩa là khoảng thời gian cô bị thiêu rất ngắn – không quá mấy giây đồng hồ. Tuy nhiên, cảnh sát đã bắt đầu dập tắt ngọn lửa ngay từ lúc nó mới bùng lên. Nếu họ nỗ lực dập lửa nhanh đến thế thì hiển nhiên, cô ấy đã không thể chết vì họ hoàn toàn có thể dập tắt ngọn lửa trước khi thương vong xảy ra.

Ngày 4 tháng 2 năm 2001, tờ Washington Post đăng bài báo điều tra đăng trên trang nhất với tiêu đề: “Ngọn lửa tự thiêu soi tỏ bức màn đen tối của Trung Quốc – Động cơ của màn tự thiêu nơi công cộng nhằm thúc đẩy cuộc chiến với Pháp Luân Công”. Bài báo chỉ ra rằng Lưu Xuân Linh không phải là người quê gốc Khai Phong như thông tin được đưa ra, và không có ai từng thấy cô ta tập Pháp Luân Công.

§§A2.3.2 Quá nhiều chi tiết mâu thuẫn về Vương Tiến Đông

Một người tự thiêu là Vương Tiến Đông, được cho là đã dùng chai nhựa Sprite xanh đựng đầy xăng, đổ lên người mình để tự thiêu. Trong một đoạn video, chai Sprite vẫn nằm giữa hai chân của Vương. Chai nhựa đựng xăng lẽ ra phải là một trong những thứ bị nóng chảy đầu tiên, nhưng kỳ lạ thay, nó vẫn còn nguyên vẹn giữa hai chân ông ta.

Theo bản tin chính thức, cảnh sát đã dập tắt ngọn lửa trong thời gian chưa đầy một phút. Tóc người là thứ rất dễ bắt lửa và có thể cháy rụi chỉ trong vài giây. Tuy nhiên, trong đoạn video được chiếu, tóc của Vương lại không hề bị cháy, trong khi mặt mũi ông ta trông như bị cháy đen. Mặc dù Tân Hoa Xã đưa tin rằng Vương bị chìm trong lửa và khói, nhưng đoạn phim của CCTV lại không hề có cảnh ông ta bị cháy hay bốc khói gì.

Trong đoạn phim của Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc (CCTV), có một cảnh sát đứng đợi ngay sau lưng Vương khi ông ta ngồi trên Quảng trường Thiên An Môn. Chỉ sau khi Vương hô lên mấy khẩu hiệu thì viên cảnh sát này mới trùm chăn dập lửa lên người ông ta – cứ như thể đợi tín hiệu mới thực hiện. Nếu đây thực sự là vấn đề sinh tử thì viên cảnh sát này lẽ ra phải hành động ngay lập tức.

Cuối cùng, mặc dù các quan chức chính quyền tuyên bố Vương Tiến Đông là một học viên Pháp Luân Công và ông ta chịu trách nhiệm điều phối vụ tự thiêu này, song cả điều mà Vương hô lên và thế tọa thiền của ông ta đều không phải là Pháp Luân Công.

Trong một cuộc phỏng vấn với Tân Hoa Xã vào tháng 4 năm 2003, Vương Tiến Đông giải thích: “Tôi bật lửa lên, lập tức bị lửa bủa vây. Tôi không kịp ngồi thể đại bàn nữa nên đành ngồi đơn bàn.” Tuy nhiên, thuật ngữ “đại bàn” lại không phải là của Pháp Luân Công, mà trong video của CCTV, Vương cũng không phải ngồi ở thế đơn bàn.

Một số người xem nhận thấy Vương Tiến Đông đã ngồi đúng theo kiểu ngồi của bộ đội Trung Quốc. Một nguồn tin đáng tin cậy từ Trung Quốc tiết lộ rằng người đàn ông trong đoạn video này thực ra là một sỹ quan của Quân đội Giải phóng Nhân dân.

§§A2.3.3 Bé gái 12 tuổi hát sau ca phẫu thuật mở khí quản

Trong một ca phẫu thuật mở khí quản, người ta sẽ phải rạch khí quản, và luôn một ống thông vào cổ họng bên dưới dây thanh âm để bệnh nhân có thể thở được. Bệnh nhân không thể thở bằng miệng hay mũi, và không khí không thể đi qua dây thanh âm hay thanh quản, nên bệnh nhân không thể nói được. Người trưởng thành cũng phải mất nhiều ngày mới thích nghi được với tình trạng này, trẻ nhỏ lại càng cần nhiều thời gian hơn. Nếu một bệnh nhân thực sự muốn nói thì phải che chiếc ống đang mở lại, nhưng giọng nói phát ra sẽ không được liên tục và không rõ ràng.

Song, trong cuộc phỏng vấn của Tân Hoa Xã với bé Lưu Tư Ảnh, nạn nhân 12 tuổi, lại đang hát và nói chuyện to, đồng dạng với người phỏng vấn chỉ trong vòng bốn ngày sau ca phẫu thuật mở khí quản. Đây là điều không thể xảy ra trong y học.

Các nhà chức trách không cho bất kỳ phóng viên nào, ngoài phóng viên của Tân Hoa Xã, phỏng vấn bé Tư Ảnh, ngay cả người nhà của bé Tư Ảnh cũng không được vào thăm. Họ còn dọa bà của cháu bé, khiến bà cụ sợ tới mức không dám nhận lời mời phỏng vấn.

Lưu Tư Ảnh đột ngột tử vong vào ngày 17 tháng 3 năm 2001, khi đang chuẩn bị xuất viện. Một nhân viên y tế điều trị cho Lưu Tư Ảnh cho biết: “Lưu Tư Ảnh đột ngột tử vong vào thời điểm mà vết bỏng của cô bé đã gần như lành lại. Về cơ bản, cô bé đã phục hồi, và đã sẵn sàng xuất viện. Nguyên nhân cái chết của cô bé rất đáng ngờ.”

§§A2.3.4 Cảnh sát có sẵn dụng cụ chữa cháy ngay tại hiện trường

Ngày 16 tháng 2 năm 2001, chương trình *Bản tin Tối Bắc Kinh* đưa tin “mỗi người tự thiêu được ba, bốn cảnh sát dập lửa”. Tổng cộng, có khoảng 25 thiết bị chữa cháy.

Câu chuyện này có sự khác biệt lớn so với chương trình do CCTV phát sóng. Chương trình của CCTV cho thấy chỉ có hai xe cảnh sát tại hiện trường. Cảnh sát đi tuần trên quảng trường thông thường không mang theo dụng cụ chữa cháy, và thước phim không cho thấy bất kỳ trên Quảng trường Thiên An Môn có trang bị sẵn dụng cụ chữa cháy nào. Tòa nhà gần nhất cũng phải cách đó ít nhất 10 phút đi bộ.

Một học viên Hoa Kỳ nhớ lại những gì anh thấy vào ngày xảy ra vụ tự thiêu:³⁷²

Cảnh sát đẩy tám sinh viên đại học chúng tôi qua một bên của Đài Tưởng niệm Anh hùng, nhưng chúng tôi còn chưa hiểu có chuyện gì. Ngay sau đó, chúng tôi nghe tiếng thất thanh cách đó chưa đầy chục mét, rồi chúng tôi thấy quả cầu lửa. Nó lăn lăn.

Chưa đầy một phút đã có bao nhiêu cảnh sát đột nhiên xuất hiện và dập lửa bằng bình cứu hỏa và chần dập lửa. Có người hô khẩu hiệu, chẳng mấy chốc, cảnh sát đã tiếp cận được người bị cháy. Chúng tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cứ ngóng cổ lên xem, nhưng chúng tôi bị cảnh sát đẩy ra khá xa chỗ đó.

Một bạn học của tôi hỏi: “Mùi xăng ở đâu nồng thế?” Bạn khác trả lời: “Đương nhiên là mùi xăng cháy kia kia.” Vừa quay đầu lại, chúng tôi đã thấy bốn người đi qua, ai cũng tắm đầy xăng. Chúng tôi chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã nghe tiếng xăng phát nổ, và cả bốn người họ đều bốc cháy.

Lúc đó, một đám cảnh sát đột nhiên lao ra từ phía sau đài tưởng niệm, tay cầm bình chữa cháy, chần dập lửa và máy tắm ván. Họ liền bắt đầu dập lửa, đồng thời chặn tầm nhìn của chúng tôi bằng máy tắm ván. Chúng tôi còn đang ngạc nhiên cảm thán: “Họ đã chuẩn bị hết mọi thứ rồi kìa; họ đã sẵn sàng dập lửa!” thì một bạn học bình luận: “Có thể TV tối nay sẽ có tin gì đó.”

Cảnh sát nhanh chóng dập tắt đám cháy, nhưng chúng tôi không thấy xe cứu thương nào đến. Có mấy khách du lịch, cả người nước ngoài nữa, chụp ảnh. Chúng tôi không hiểu chuyện gì nữa mà cũng chẳng bao giờ nghĩ mấy người tự thiêu kia có quan hệ gì với Pháp Luân Công không nữa.

Có lần, một người bạn học có dáng vẻ thật thà của tôi bị cảnh sát chặn lại ở chỗ đường hầm gần Quảng trường Thiên An Môn. Họ ra lệnh cho cậu ấy đọc câu gì đó phỉ báng Pháp Luân Công trên mẫu giấy mà họ đưa cậu ấy. Khi cậu ấy hỏi tại sao, một cảnh sát đáp lại: “Mày không đọc thì bọn tao sẽ bắt mày như bắt học viên Pháp Luân Công thôi.” Cậu ấy rất sợ nên đành đọc nó rồi chạy đi.

§§A2.3.5 Pháp Luân Công cấm tự tử và sát sinh

Dưới đây là đoạn trích từ *Chuyển Pháp Luân* – cuốn sách chính của Pháp Luân Công xuất bản năm 1995:

Vấn đề sát sinh rất hấp dẫn; đối với người luyện công mà nói, yêu cầu của chúng tôi rất nghiêm khắc: người luyện công không được sát sinh. Bất kể là Phật gia, Đạo gia, Kỳ Môn công pháp, cũng bất kể là môn nào phái nào, chỉ cần là tu luyện chính Pháp, thì đều coi [vấn đề] này rất tuyệt đối; đều không được sát sinh; điểm này là khẳng định. Bởi vì vấn đề xuất hiện sau khi sát sinh là quá to lớn, [nên] chúng tôi cần nói kỹ lưỡng cho mọi người. ‘Sát sinh’, trong Phật giáo nguyên thủy, là chủ yếu nói về ‘giết

người', đó là nghiêm trọng nhất. Về sau này, [giết] những sinh mệnh lớn, súc vật lớn hoặc những sinh mệnh có phần tương đối lớn, đều được xem là rất quan trọng. Vì sao giới tu luyện luôn luôn coi vấn đề 'sát sinh' là nghiêm trọng đến như thế? Quá khứ trong Phật giáo có thuyết rằng, những [sinh mệnh] lẽ ra không phải chết nhưng bị giết chết, sẽ thành cô hồn dã quỷ. Quá khứ giảng 'siêu độ', chính là chỉ về bộ phận những người này. Không cấp siêu độ [cho họ], thì những sinh mệnh ấy sẽ không ăn không uống, [sống] trong một hoàn cảnh rất cực khổ; đó là điều trước đây giảng trong Phật giáo."

Còn sau đây là đoạn trích từ một bài giảng của Đại sư Lý Hồng Chí tại Sydney năm 1996, trong đó trả lời trực tiếp một câu hỏi của học viên về vấn đề tự tử:

Đệ tử: Câu hỏi thứ ba là trong sách nói đến vấn đề sát sinh. Sát sinh là một tội nghiệp rất lớn, một người tự sát thì có bị coi là tội không?

Sư phụ: Có tính là tội. Hiện nay xã hội nhân loại này không tốt nữa, những sự tình kỳ quái đều xuất hiện. Nói nào là cái chết an lạc, tiêm cho người kia chết. Mọi người biết tại sao lại tiêm cho anh ta chết? Cảm thấy anh ta đau khổ. Nhưng chúng tôi lại thấy rằng, anh ta đau khổ là đang tiêu nghiệp, đời sau anh ta chuyển sinh, toàn thân nhẹ nhàng, không có nghiệp lực, anh ta sẽ có hạnh phúc lớn chờ anh ta. Khi anh ta đang tiêu nghiệp trong đau khổ, anh ta đương nhiên sẽ khó chịu, chư vị để anh ta không tiêu nghiệp mà giết chết anh ta, đó không phải là giết người sao? Anh ta đem theo nghiệp lực đi, đời sau anh ta vẫn phải hoàn trả nghiệp. Vậy thì chư vị nói cái nào đúng? Tự sát còn có một tội. Bởi vì sinh mệnh của con người là có an bài, chư vị phá vỡ trật tự tổng thể toàn cục của Thần, thông qua nghĩa vụ mà chư vị cần làm cho xã hội, mà giữa người với người có quan hệ liên đới như thế. Chết rồi thì cả trật tự này có phải là làm xáo trộn sự an bài của Thần? Chư vị làm xáo trộn Ông thì Ông không bỏ qua chư vị, vì thế tự sát là có tội.

Theo những lời giảng này, không một học viên Pháp Luân Đại Pháp chân chính nào lại nghĩ đến việc tự thiêu như thế. Thực ra, các diễn viên thực hiện màn kịch tự thiêu cũng đã bị phát hiện không phải là học viên, và cũng chưa từng có báo cáo có hiệu lực hay có căn cứ nào về việc các học viên Pháp Luân Công sát sinh hay tự sát xảy ra trước và sau vụ việc này.

Phụ lục 3: Cáo buộc về 1.400 trường hợp tử vong

§A3.1 Khái quát³⁷³

§§A3.1.1 Bối cảnh

Chính quyền Trung Quốc cáo buộc "Pháp Luân Công đã gây ra cái chết của hơn 1.400 học viên". Mặc dù Pháp Luân Công được thực hành rộng rãi trên khắp Trung Quốc vào những năm 1990, nhưng đến tháng 7 năm 1999, sau khi chính quyền phát động cuộc bức hại Pháp Luân Công, cáo buộc này mới được đưa ra. Kể từ đó, các ấn phẩm và các phát ngôn viên của ĐCSTQ liên tục nhắc đi nhắc lại cáo buộc này.

§§A3.1.2 Vấn đề

Tuy các nhà chức trách Trung Quốc phải có trách nhiệm cung cấp bằng chứng khi họ tiếp tục đưa ra cáo buộc này nhưng họ chưa bao giờ đưa ra được bằng chứng nào. Quan trọng hơn, họ không cho phép tiến hành một cuộc điều tra độc lập nào. Nếu ai điều tra được gì thì đều phát hiện rằng những trường hợp bị cáo buộc là tử vong do Pháp Luân Công đều là giả mạo, trong đó, một số trường hợp nạn nhân chưa từng tồn tại. Cũng không có vụ tử vong nào xảy ra ở nước ngoài, nơi Pháp Luân Công được tự do tập luyện. Các cáo buộc này còn bóp méo những điều Pháp Luân Công giảng về sức khỏe và thuốc để cố ý chụp mũ Pháp Luân Công là gây nguy hiểm hay có hại cho sức khỏe. Song, ngay cả khi nói vậy, những cáo buộc này cũng không đưa ra được phân tích cụ thể nào.

§§A3.1.3 Vì sao cần quan tâm?

Các quan chức cộng sản và báo chí Trung Quốc xuyên tạc đủ điều về Pháp Luân Công và các học viên nhằm phỉ báng nhóm người này (dán nhãn cho họ là nguy hiểm, mê muội, hay tà) và ngầm phá hoại sự ủng hộ của thế giới tự do. Đặc biệt ở Trung Quốc, tuyên truyền về "1.400 trường hợp tử vong" là nguyên nhân chính kích động một bộ phận lớn dân chúng miệt thị, thù địch đối với Pháp Luân Công. Những sự việc tương tự xảy ra trong lịch sử cận đại dưới thời Đức Quốc xã cho thấy kiểu xuyên tạc này có thể gây ra những hậu quả tàn khốc.

§A3.2 Phân tích³⁷⁴

Mặc dù chính quyền Trung Quốc không đưa ra được cáo buộc nào rùng rợn hơn là cáo buộc Pháp Luân Công gây tổn hại cho sức khỏe, tinh thần, hay dẫn đến tự sát, tử vong, nhưng tuyên bố này mang tính lừa đảo và vô căn cứ nhất.

Pháp Luân Công nhận được sự tuyên dương và công nhận của nhiều nhà khoa học và chuyên gia y tế ưu tú của Bắc Kinh. Một số cuộc khảo sát y tế đã ghi nhận rằng tu luyện Pháp Luân Công có hiệu quả trị bệnh với hơn 90% số trường hợp (tỷ lệ lành bệnh là gần 60%), và có tác dụng cải thiện đáng kể về tinh thần và chất lượng cuộc sống nói chung. Sự phổ biến nhanh chóng và rộng khắp của Pháp Luân Công chủ yếu là nhờ những lợi ích chưa từng có của pháp môn này đối với sức khỏe. Trên thực tế, đây là điều khiến chính quyền Trung Quốc ủng hộ pháp môn này suốt bốn năm đầu, trước khi tình hình chính trị chuyển sang hướng bất lợi cho pháp môn này.

Cách giải thích kiểu “quan hệ nhân quả” nhằm quy kết Pháp Luân Công gây ra tác dụng phụ là dựa trên một trong hai cáo buộc không có thật. Cáo buộc thứ nhất ám chỉ quan hệ nhân quả nào đó tiềm ẩn giữa Pháp Luân Công với bệnh tâm thần và khuynh hướng tự tử. Song, cáo buộc này không có cơ sở y tế hay pháp lý đã biết nào, mà cũng không phải do quan chức Trung Quốc đưa ra. Nếu có tồn tại quan hệ nhân quả như vậy thì nó đã được đưa lên trang nhất của các tạp chí y học Đông Tây phương từ lâu.

Cáo buộc thứ hai là của chính quyền Trung Quốc cho rằng Đại sư Lý Hồng Chí cấm học viên Pháp Luân Công dùng thuốc, khiến họ gặp nguy hiểm. Khi kiểm chứng những điều Đại sư Lý giảng thì thấy đây là sự bịa đặt trắng trợn, vì ông không hề ngăn cấm – mà cũng không thể cấm – các học viên điều trị y tế. Vì vậy, khi cấm Pháp Luân Công, chính quyền đã “bảo vệ” người dân khỏi những điều không hề tồn tại.

Nếu như những nguy cơ đề cập trong các cáo buộc của chính quyền Trung Quốc không phải là quá cao, chúng thậm chí còn khiến người ta buồn cười vì tính kỳ quặc và phi lô-gíc của nó. Nhưng vì những tuyên bố lệch lạc này đã len lỏi vào truyền thông phương Tây và trở thành một chủ đề trên báo chí tiếng Anh của chính quyền Trung Quốc, nên ở đây, chúng tôi sẽ làm sáng tỏ vấn đề này.

Theo các nguồn tin của chính quyền Trung Quốc và truyền thông chính thức nhà nước, con số chính thức về những trường hợp tử vong do Pháp Luân Công đã được xác định là 1.400 chẵn. Mặc dù liên tục có những yêu cầu cung cấp thêm thông tin về số liệu này, nhưng các nguồn tin ở Trung Quốc vẫn không thể cung cấp được nguồn hay phương pháp dùng để tính ra con số này.

Một người phát ngôn của Bộ Công an tuyên bố Pháp Luân Công gây ra cái chết cho 743 “tín đồ”. Tuy vậy, trong bảy năm trước khi xảy ra cuộc bức hại, chưa từng có báo cáo về trường hợp tử vong nào trong số 743 hay 1.400 trường hợp bị cáo buộc này.

§§A3.2.1 Cáo buộc Pháp Luân Công gây rối loạn tâm thần và tự tử

Trước tiên, hãy xem xét cáo buộc rằng Pháp Luân Công “gây ra” bệnh tâm thần nặng, dẫn đến hành vi thiếu lý trí, tự tử và tử vong.

Bệnh tâm thần vẫn luôn là một vấn đề nghiêm trọng ở Trung Quốc hiện nay; đó là vấn đề không phải bàn cãi. Hiện Trung Quốc có hơn 16 triệu người có bệnh lý về tinh thần ở mọi ngành nghề và các nhóm xã hội. Tuy nhiên, vấn đề nằm ở chỗ Pháp Luân Công bị quy kết là gây ra bệnh tâm thần. Có thể cho rằng không ai trong số 16 triệu người này quyết định tu luyện Pháp Luân Công, khi mà Đại sư Lý đã nói rõ là không nhận người mắc bệnh tâm thần?

Vì toàn bộ tài liệu của Pháp Luân Công đều có thể xem hoặc tải miễn phí qua mạng internet, lại không có tổ chức, không có lãnh đạo hay hội viên nên ai cũng có thể tu luyện Pháp Luân Công. Tuy nhiên, những người bị bệnh tâm thần không thể ước thúc bản thân theo các nguyên lý của Pháp Luân Công nên không có trải nghiệm về những lợi ích sức khỏe của Pháp Luân Công. Do vậy, họ vẫn có những triệu chứng bệnh và khó khăn như bình thường.

Chính quyền Trung Quốc cũng đã phạm sai lầm khi khẳng định bừa rằng một số trường hợp trong "1.400 ca tử vong" đó là các vụ tự tử do tu luyện Pháp Luân Công. Trước hết, có thể nói rằng các vụ tự tử đều là do tinh thần bất ổn; khả năng lớn nhất là các dạng bệnh tâm thần, có thể là bệnh phổ biến (như trầm cảm) hoặc bệnh nghiêm trọng (như rối loạn tâm thần). Vì không có cơ sở y khoa đã biết nào để khẳng định Pháp Luân Công có thể gây ra bệnh tâm thần nên không có bằng chứng về việc Pháp Luân Công có thể dẫn đến tự tử.

Tuy nhiên, chính quyền Trung Quốc vẫn cố quy kết Pháp Luân Công gây ra vấn đề này. Trong một số trường hợp, còn có những cơ quan chính phủ giả mạo chữ của Đại sư Lý Hồng Chí mà viết ra những bức thư bất lý trí như “hãy tới nơi nào, nơi nào vào ngày này để tự sát tập thể” hay “đã đến lúc rời khỏi thế gian”. Những bức thư giả này hòng khiến các học viên phạm tội tự sát – vốn là tội bị trừng phạt ở hầu hết các quốc gia. Dù sao, cũng chưa từng có báo cáo nào về việc các học viên đến theo lời kêu gọi của những bức thư đó.

§§A3.2.2 Pháp Luân Công giảng thế nào về dùng thuốc và trị bệnh

Pháp Luân Công thực chất là một “môn tu luyện” (tương tự khái niệm “tu dưỡng tự thân” ở phương Tây) mặc dù thường được biết đến là một môn khí công với năm bài công pháp nhẹ nhàng. Là một pháp môn tu luyện, Pháp Luân Công nhấn mạnh vào việc đề cao tâm tính của con người (nhân cách đạo đức, hay tâm trí). Tu luyện tâm tính chủ yếu là việc đồng hóa với đặc tính căn bản của vũ trụ: Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍). Việc đồng hóa này là mục đích của môn tu luyện này, giúp người tu luyện khai mở trí huệ, đạt đến “giác ngộ” – là mục tiêu cơ bản của các môn phái tu luyện phương Đông như Đạo giáo, Phật giáo...

Mục đích của Pháp Luân Công không phải là đạt được thân thể khỏe mạnh như các môn khí công thông thường. Tuy nhiên, hiệu quả trị bệnh thường xuất hiện như một tác dụng phụ trong quá trình tu luyện tâm tính của Pháp Luân Công. Vì vậy, nhiều người tìm đến Pháp Luân Công vì khả năng trị bệnh của pháp môn này.

Đại sư Lý Hồng Chí, nhà sáng lập Pháp Luân Công, đã nhiều lần giảng rõ rằng mục đích tu luyện Pháp Luân Công không phải là trị bệnh khỏe người. Ông đã nêu rõ vấn đề này trong các kinh văn và các bài giảng Pháp, đồng thời, không cho phép những người bị bệnh nặng đến nghe giảng hoặc tham dự các khóa học. Trong cuốn sách *Chuyển Pháp Luân* – cuốn sách chủ đạo của Pháp Luân Công, Đại sư Lý có nêu: “Ở đây tôi không giảng trị bệnh; chúng tôi cũng không trị bệnh”. Sau đó, ông còn giảng: “[Đối với] người bệnh rất nặng, chúng tôi không cho phép đến lớp; bởi vì người ấy không thể vứt bỏ được cái tâm trị bệnh ấy, không thể vứt bỏ được suy nghĩ về bệnh. Người ấy mắc trọng bệnh, rất khó chịu đựng, hỏi người ấy có thể vứt bỏ [cái tâm nghĩ về bệnh ấy] không? Người ấy tu luyện không được”.

Tương tự, Đại sư Lý cũng giảng người bị bệnh tâm thần không được phép tham gia lớp học hay luyện công. Do tinh thần của họ không đúng đắn, cân bằng, họ sẽ không thể làm chủ được bản thân. Một yêu cầu nghiêm khắc trong tu luyện Pháp Luân Công (cũng như khí công thông thường) là người tu luyện phải làm chủ cả tinh thần lẫn thân thể. Tinh thần phải tỉnh táo, người luyện công bất cứ lúc nào cũng phải nhận thức được mình đang ở đâu, làm gì. Nếu không thể đáp ứng những yêu cầu này thì người ta không thể ước thúc bản thân theo tiêu chuẩn của người tu luyện. Đại sư Lý Hồng Chí khẳng định rằng: người mắc bệnh tâm thần và các bệnh tương tự phải đi nơi khác trị bệnh.

Vấn đề thứ hai cần làm rõ là mối quan hệ giữa tu luyện Pháp Luân Công và uống thuốc. Chính phủ Trung Quốc đã nhiều lần tuyên bố rằng Đại sư Lý cấm tất cả các học viên Pháp Luân Công uống thuốc. Trong cao trào của cuộc đàn áp Pháp Luân Công, tờ báo tiếng Anh của chính phủ Trung Quốc, Nhân dân Nhật báo (China Daily), đã đăng bốn bài báo bôi nhọ Pháp Luân Công và Đại sư Lý. Còn chiến dịch chống Pháp Luân Công cáo buộc Pháp Luân Công cấm các “tín đồ” dùng thuốc rõ ràng là tội ác lớn nhất. Kiểu đưa tin như vậy càng khiến vấn đề rối thêm.

Hãy khoan nhận định điều đó đã cố ý bóp méo những điều Đại sư Lý Hồng Chí giảng và nhận thức của các học viên đối với các giáo lý của ông ra sao. Hãy xem xét những lời giảng của Đại sư Lý về việc dùng thuốc như đã trình bày trong cuốn *Pháp Luân Công Trung Quốc* (cuốn sách đầu tiên giới thiệu về Pháp Luân Công). Khi trả lời câu hỏi: “Luyện công rồi thì còn cần uống thuốc không?” Đại sư Lý trả lời: “Về vấn đề này, hãy tự suy xét và quyết định.” Tương tự, trong bài giảng Pháp tại Pháp hội ở thành phố New York 1997, ông giảng: “Người thường có bệnh là phải uống thuốc, còn làm một người tu luyện, tôi cũng không phải cứ bắt chur vị không được uống thuốc”. Ông cũng giảng: “Có người muốn phá hoại Đại Pháp, đối với việc không uống thuốc [họ] nói nào là ‘hễ luyện công này rồi thì không cho chúng ta uống thuốc nữa’. Thực tế, tôi không cấm mọi người uống thuốc”. Đáng tiếc là, chính phủ và truyền thông Trung Quốc đã tự cho mình cái quyền diễn giải những lời giảng đó ngược lại hoàn toàn.

Sự hiểu lầm trong vấn đề này bắt nguồn từ việc nhiều học viên Pháp Luân Công chọn không dùng thuốc nữa sau khi bắt đầu tu luyện. Từ then chốt ở đây là “chọn”. Vì mọi phương diện trong tu luyện Pháp Luân Công, ai đối đãi với sức khỏe của mình như thế nào đều là tự do lựa chọn. Vì hầu hết những người tu luyện Pháp Luân Công đều trở nên khỏe mạnh, nên họ lựa chọn không dùng thuốc nữa.

§§A3.2.3 Chính quyền Trung Quốc chụp mũ cho Pháp Luân Công như thế nào?

(a) Chính quyền Trung Quốc thừa nhận một báo cáo là hoàn toàn bịa đặt

Trương Chí Văn giết con rồi tự sát, báo chí do ĐCSTQ kiểm soát đưa ra lời cáo buộc như vậy. Bài báo này được nhiều kênh tin tức khác đưa lại. Vấn đề duy nhất là, các nhà điều tra độc lập phát hiện rằng Trương chưa bao giờ tồn tại.

Hai Tao, phóng viên *Đài Tiếng nói Hoa kỳ* (VOA), đưa tin từ Los Angeles: Kể từ khi chính quyền Trung Quốc bắt đầu bức hại Pháp Luân Công vào tháng 7 năm 1999, tất cả các cơ quan truyền thông nhà nước đã bắt đầu tấn công Pháp Luân Công, nhà sáng lập, cũng như những thành viên chủ chốt của pháp môn này.

Ngày 28 tháng 11, một bài báo đặc biệt của tác giả Li Xingang được đăng trên tờ *Người Lao động Tây An*. Bài viết này đã “đưa tin” rằng Trương Chí Văn”, một phụ nữ sống ở khu Vị Nam thuộc tỉnh Sơn Tây, đã thiêu sống con gái sáu tháng tuổi, rồi tự thiêu để phản đối việc chính quyền bức hại Pháp Luân Công.

Bài báo này đã gây chấn động dư luận trong nước, và được nhiều tờ báo khác ở Thâm Quyển, Cấp Nhĩ Tân, Thượng Hải và những nơi khác đưa tin lại. Trung tâm Thông tin Nhân quyền và Phong trào Dân chủ Hồng Kông đã tiến hành một cuộc điều tra và phát hiện bài báo này hoàn toàn là bịa đặt.

Trung tâm này dẫn lời của các quan chức Trung Quốc và cho thấy các nhân chứng, địa điểm, thời gian và câu chuyện trong bài báo, toàn bộ đều là bịa đặt. Một quan chức họ Wu của Ủy ban Chính trị Pháp luật Vị Nam của tỉnh Sơn Tây đã xác nhận rằng hoàn toàn không hề có vụ tự thiêu nào, cũng không tồn tại người phụ nữ nào có tên là Trương Chí Văn. Ngoài ra, nhiều cơ quan báo chí ở Trung Quốc khác đã gọi cho họ để xác minh thông tin và đều nhận được câu trả lời tương tự.

Khi một số học viên Pháp Luân Công Trung Quốc hỏi tác giả tại sao lại bịa đặt ra những tin như vậy, câu trả lời của tác giả là: "Tôi đang viết truyện viễn tưởng mà."

(b) Gia đình một bà mẹ bác bỏ cáo buộc cho rằng Pháp Luân Công là nguyên nhân gây ra cái chết của bà

Truyền hình nhà nước Trung Quốc công bố rộng rãi về cái chết của bà Mã Kim Tú, là một trong "1.400 trường hợp tử vong vì tu luyện Pháp Luân Công".

Khi chồng bà nghe tin này, ông nói: “Không đúng. Bà ấy bị tiểu đường gần 20 năm nay rồi, mà trước khi tu luyện Pháp Luân Công cũng bị đột quỵ hai lần rồi.”³⁷⁶ Con gái bà Mã là Kim Hữu Minh, viết một bài viết giải thích về cái chết của mẹ cô như sau:³⁷⁷

Mẹ tôi rõ ràng qua đời do bị chứng phình động mạch não. Khi nhập viện, mẹ tôi đã được chăm sóc y tế rất chu đáo, uống đầy đủ các loại thuốc mà bác sỹ kê đơn, và còn tiêm nhiều mũi tiêm, nhưng cuối cùng bà vẫn không may qua đời. Vậy tại sao họ không nói rằng mẹ tôi qua đời trong khi đang điều trị tại bệnh viện? Làm sao chính quyền có thể nói mẹ tôi chết do tu luyện Pháp Luân Công chỉ vì bà đã tập luyện Pháp Luân Công một thời gian?

(c) Mẹ của một nạn nhân tự tử vạch trần tuyên truyền dối trá³⁷⁸

Dưới đây là bức thư của bà mẹ vạch trần tuyên truyền về cái chết của con trai mình và việc con dâu góa chồng bị ép nói sai sự thật:

Tôi tên là Hạ Tổ Dung. Tôi và chồng tôi đều tu luyện Pháp Luân Đại Pháp. Tôi là mẹ của Long Cương, người đã nhảy sông tự vẫn. Cái chết của con tôi bị Đài Truyền hình Trung ương Trung Quốc (CCTV) đưa tin thành một trong “1.400 trường hợp tử vong” để quy chụp cho Pháp Luân Công. Nhà chúng tôi ở số 70, đường Song Kiều, xã Song Trạch, quận Vĩnh Xuyên, thành phố Trùng Khánh.

Là bậc cha mẹ, chúng tôi biết rất rõ về tình trạng của con trai mình, và cháu thật sự có vấn đề về tâm thần. Khi nhảy xuống sông, cháu bị rối loạn tâm thần, không liên quan gì đến Pháp Luân Công. Là cha mẹ của cháu, chúng tôi phải nói lên sự thật. Chúng tôi không thể làm trái với lương tâm mình mà đứng nhìn chính quyền lợi dụng con trai chúng tôi để phỉ báng Đại Pháp.

Sau cái chết của con trai chúng tôi, một phóng viên họ Đỗ đã đến phỏng vấn con dâu tôi và yêu cầu cháu xác nhận rằng chồng cháu là học viên Pháp Luân Công. Người phóng viên này đã viết một số điều phỉ báng Pháp Luân Công và yêu cầu con dâu tôi đọc lên, còn ép nó nói những lời vu khống Đại Pháp. Lúc đó, con dâu tôi đã bị khuất phục trước áp lực của họ và đã làm những gì nó bị ép phải làm. Ngày hôm sau, người ta đưa nó 200 nhân dân tệ tiền mặt. Những người làm điều xấu thường dùng tiền để mua chuộc lương tâm con người và không chế người ta làm điều tội lỗi. Cháu trai của tôi (con của con trai đã qua đời của tôi) còn bị dạy phỉ báng Đại Pháp. Người ta bịa đặt “tin tức” trên TV như vậy đấy.

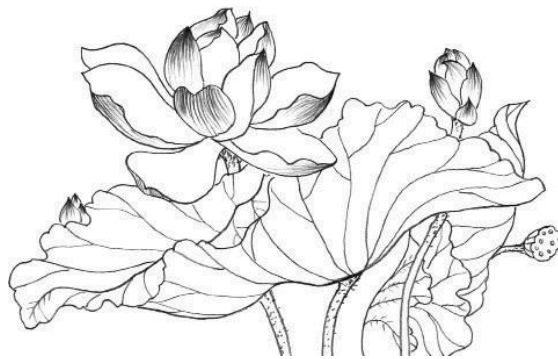
VỀ PHÁP LUÂN ĐẠI PHÁP

Pháp Luân Đại Pháp, còn gọi là Pháp Luân Công, là một môn tu luyện thượng thừa dựa trên nguyên lý Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍) của vũ trụ. Toàn bộ Pháp lý căn bản của Pháp Luân Công nằm trong cuốn sách *Chuyển Pháp Luân*. Theo *Chuyển Pháp Luân*, tu luyện tâm tính là then chốt để đề cao công (công lực).

Pháp Luân Đại Pháp còn có bộ phận tu thân luyện mệnh; điều này có thể đạt được thông qua luyện năm bài công pháp của Pháp Luân Đại Pháp kết hợp với tu luyện tâm tính.

Biểu đồ và ảnh

Từ tháng 5 năm 1992 đến tháng 7 năm 1999

Pháp Luân Công bắt đầu được truyền xuất ra công chúng vào tháng 5 năm 1992.

Với nguyên lý (Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍)) và hiệu quả to lớn về sức khỏe, Pháp Luân Công nhanh chóng lan rộng bằng con đường truyền khẩu.

Tháng 7 năm 1999, chỉ bảy năm sau, đã có tới 100 triệu người, tức là cứ mười người Trung Quốc thì có một người tu luyện Pháp Luân Công.

羊城晚报

1998年11月
10
星期二
农历戊寅年九月廿二
小暑:农历十月朔四
今日:16版
【珠三角·广州地区28册】
E-mail:ycwb@ycwb.com

http://www.ycwb.com.cn
新报第 6046 号
YANGCHENG WANBAO

老少皆练法轮功

8日早上,广东省体委武术协会有关领导到广州烈士陵园等处,观看了5000法轮功爱好者的大型晨练活动。练功者来自各行各业,年龄最大的93岁(左下图),最小的仅两岁(上图)。

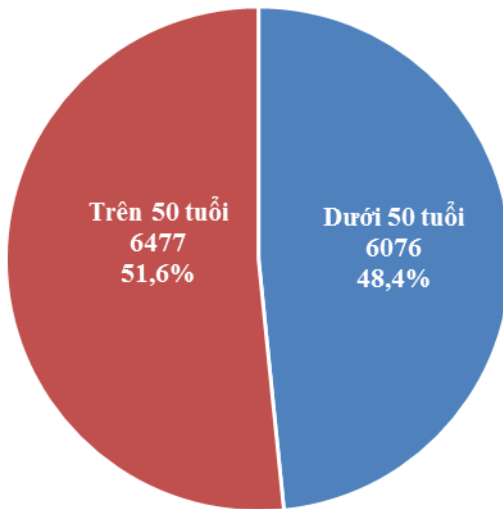
据介绍,目前,广东省有近25万人修炼此功法。在练功现场,体委的同志询问了几位法轮功的受益者,他们的修炼故事非常感人。有一位叫林梅英的女士介绍说,她是广州皮革通威有限公司统计员,原患高位瘫痪,全身70%部位麻木失灵,大小便失禁,修炼了法轮功以后,不久便可以站立,尔后又可以行走,见她现在的样子红光满面,练功的动作贯注自如。

法轮功强调传功不收费,义务教功。
孙喆 晓明 摄影报道

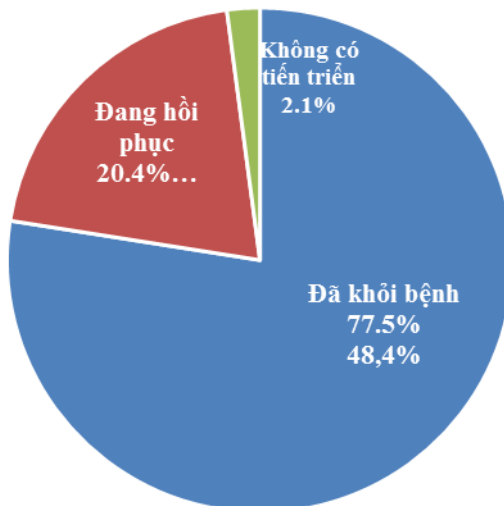
Trước tháng 7 năm 1999, mỗi sáng sớm đều có nhiều người tới công viên để luyện các bài công pháp Pháp Luân Công trước khi đi làm, đi học. Cảnh tượng đó rất đẹp và yên bình. Song, các kênh thông tấn Trung Quốc hiếm khi đưa tin về hiện tượng này.

Bài báo trên đây được đăng trên một tờ báo của Quảng Châu, mang tiêu đề “Người người thuộc mọi lứa tuổi tập Pháp Luân Công”, là một bài báo hiếm có cho thấy tình huống thực tế của Pháp Luân Công.

97.9% nhận thấy sức khỏe tốt lên

Một cuộc khảo sát y tế tiến hành vào năm 1998 tại Bắc Kinh, Trung Quốc cho thấy 97,9% người học Chuyên Pháp Luân Công và luyện tập năm bài công pháp của Pháp Luân Công có sức khỏe tốt lên.

Trong 12.553 học viên tham gia khảo sát, 51.6% đã hơn 50 tuổi, và 48,4% là dưới 50 tuổi.

Trong số những người trả lời khảo sát, có 10.475 người bị mắc một hoặc nhiều bệnh hơn. Sau 2-3 tháng tu luyện Pháp Luân Công, 77.5% số người có bệnh đã khỏi bệnh, và 20,4% đang trong quá trình hồi phục.

Các học viên luyện các bài công pháp của Pháp Luân Công trên Đảo Lantau, Hồng Kông trước khi cuộc bức hại xảy ra.

Cảnh luyện công tập thể ở Quảng Châu trước khi cuộc bức hại xảy ra. Tâm biểu ngữ có nội dung: “Điểm hướng dẫn Pháp Luân Đại Pháp tình nguyện”.

Người thuộc mọi thành phần xã hội tập trung tại công viên công cộng để luyện các bài công pháp của Pháp Luân Công. Bức ảnh trên được chụp ở Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên vào đầu năm 1999.

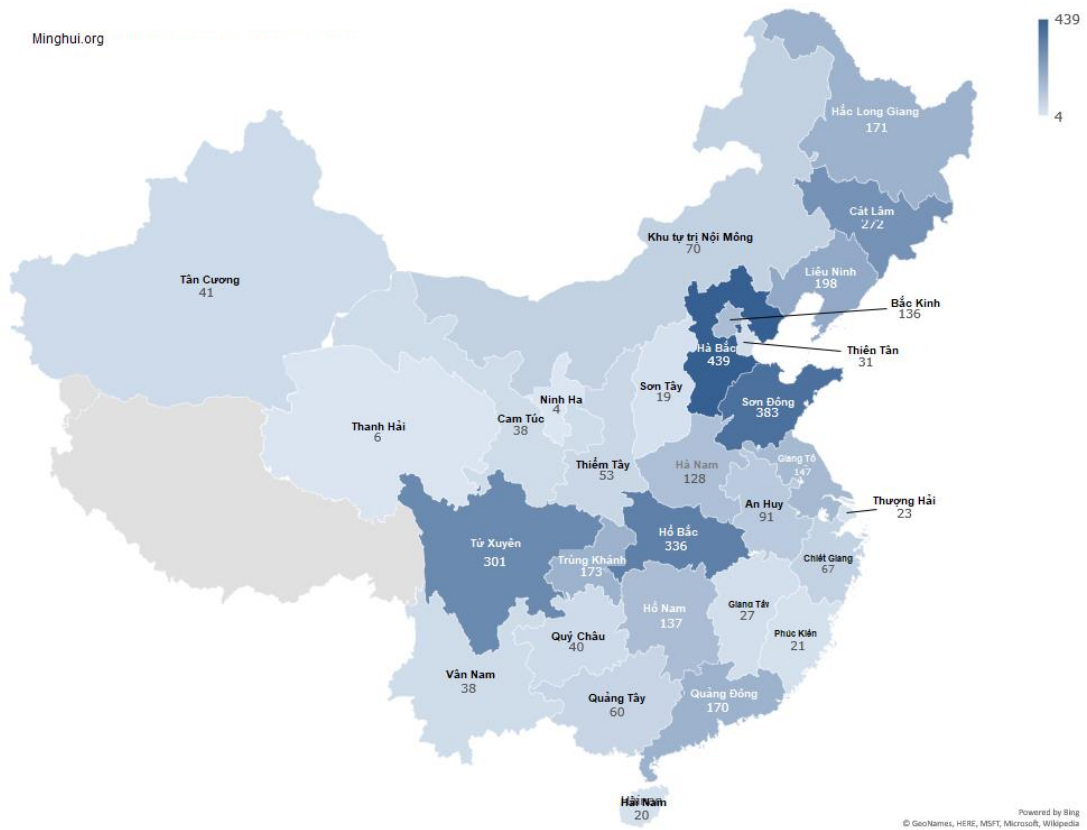
Giải thưởng trao cho Đại sư Lý Hồng Chí, nhà sáng lập Pháp Luân Công, tại Triển lãm Sức khỏe Đông Phương 1993 tổ chức tại Bắc Kinh.

Từ tháng 7 năm 1999 đến nay

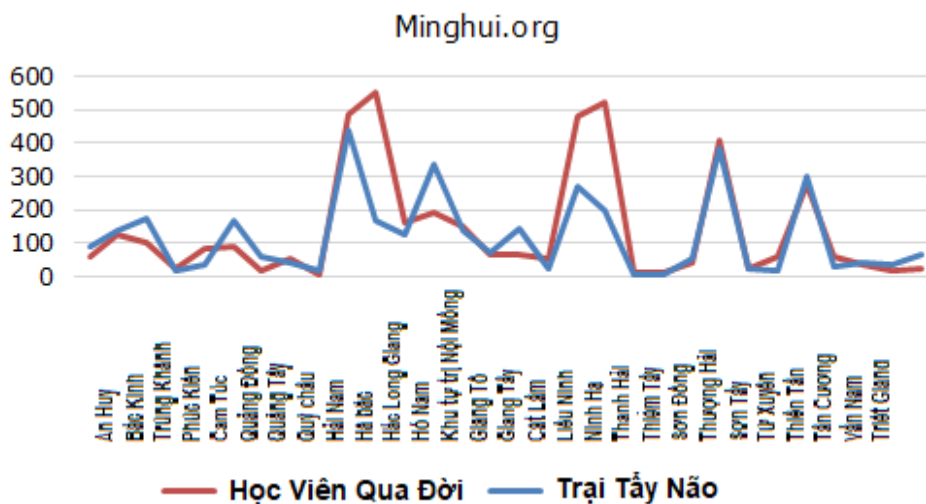
Ghi chú: Các dữ liệu trong mục này chỉ bao gồm những trường hợp mà Minghui.org đã báo cáo trong bối cảnh cuộc bức hại đang tiếp diễn ở Trung Quốc.

Vì ĐCSTQ kiểm duyệt thông tin và cuộc bức hại Pháp Luân Công vẫn tiếp diễn nên việc báo cáo những trường hợp này có những khó khăn và rủi ro lớn. Do vậy, những con số này chỉ phản ánh một số lượng nhỏ những trường hợp đã xảy ra, còn rất nhiều trường hợp nữa mà chúng tôi vẫn chưa thể tổng hợp và báo cáo.

Số trung tâm tây nã theo tỉnh

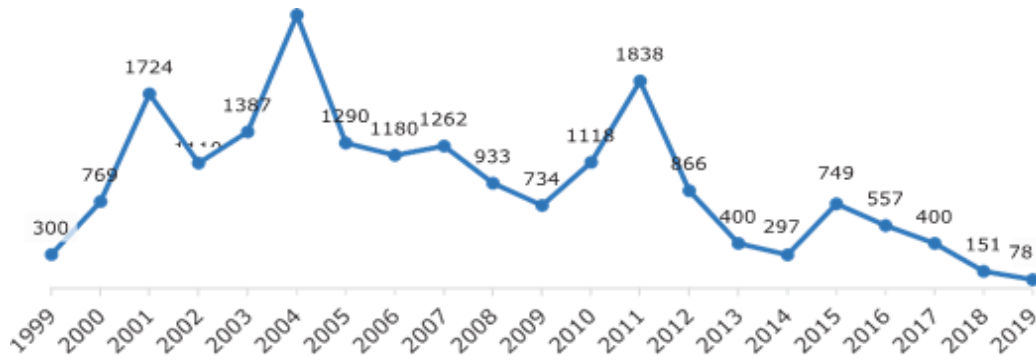

Số trung tâm tây nã so với số học viên tử vong theo khu vực

Số học viên Pháp Luân Công bị đưa vào trung tâm tẩy não tính theo năm

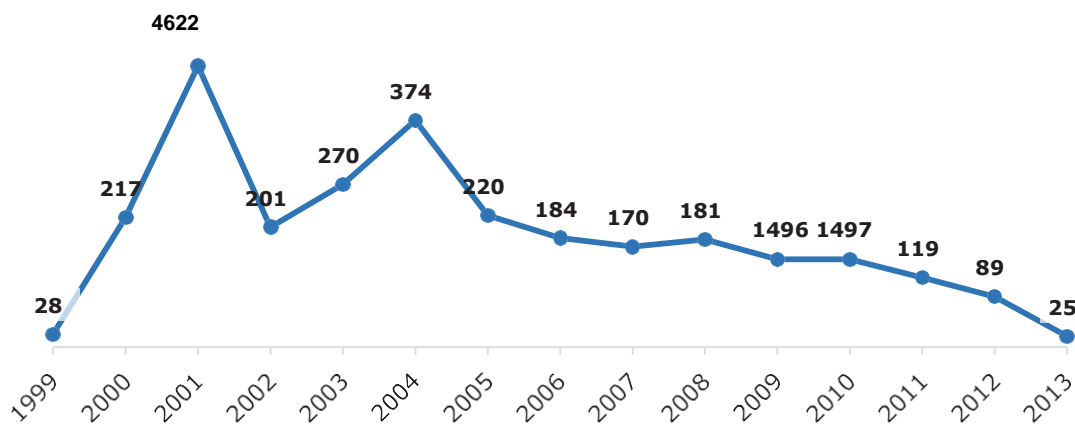
Những trường hợp được ghi nhận từ tháng 7 năm 1999 đến tháng 7 năm 2019

Số học viên Pháp Luân Công bị đưa vào trại lao động cưỡng bức tính theo năm

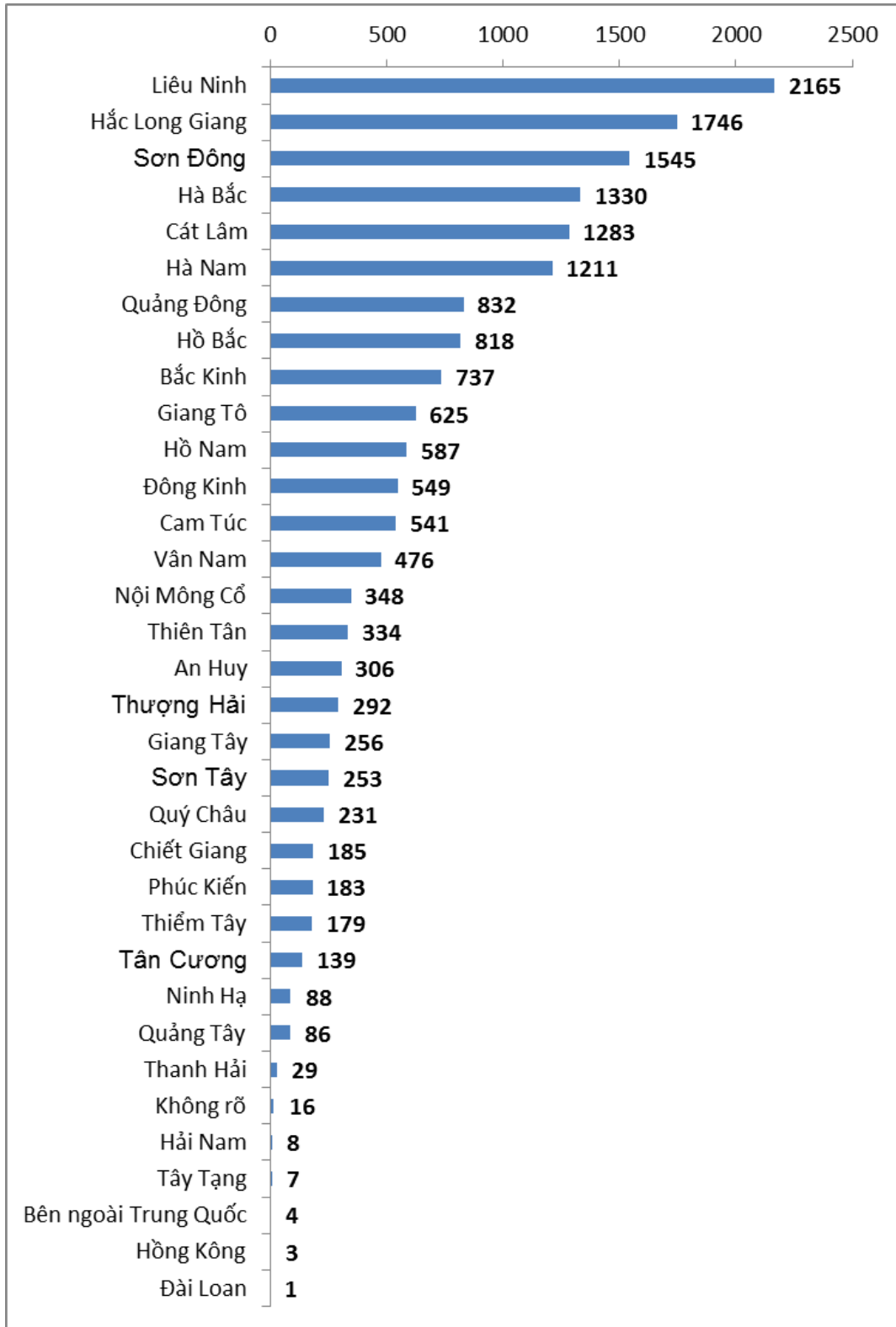
Những trường hợp được ghi nhận từ năm 1999-2013

Chú thích: Trại lao động cưỡng bức bị chính thức hủy bỏ vào năm 2013.

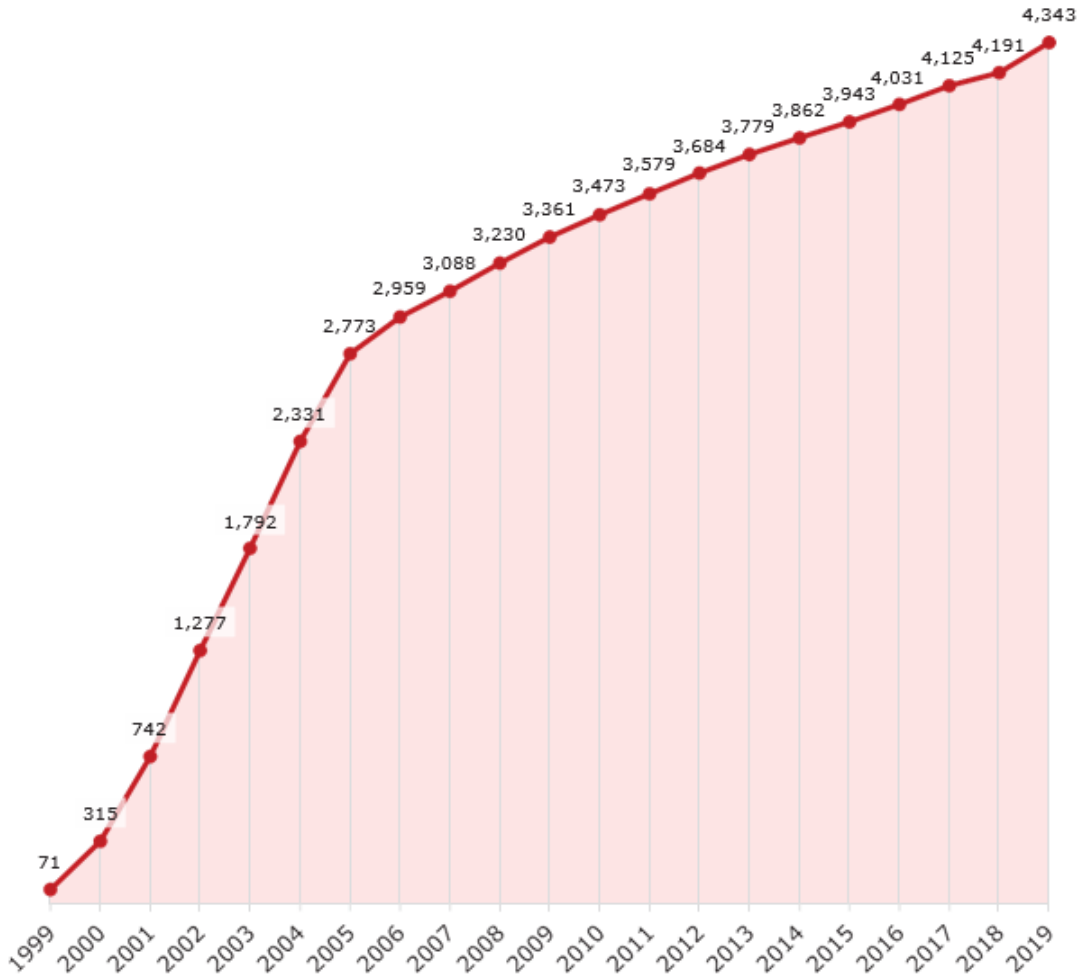
Số học viên Pháp Luân Công bị kết án theo khu vực

Những trường hợp đã ghi nhận từ tháng 7 năm 1999 đến tháng 7 năm 2019

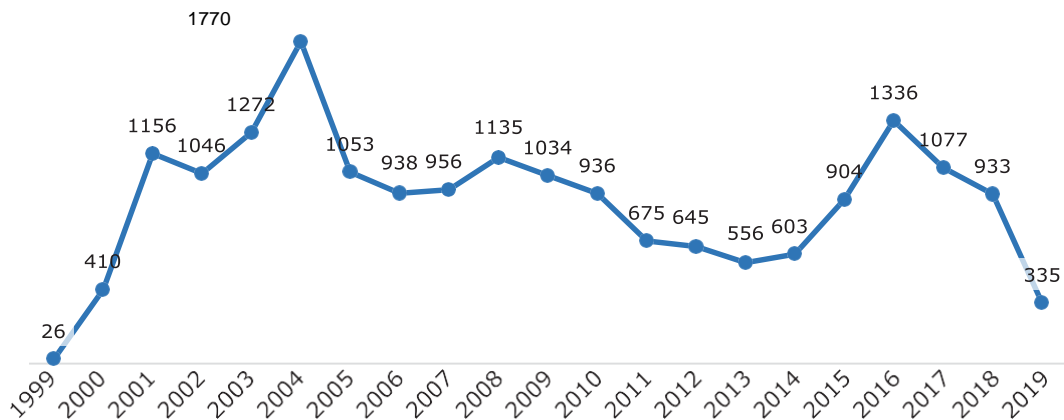
Tổng số học viên Pháp Luân Công bị bức hại đến chết tính lũy kế

Những trường hợp đã ghi nhận tính đến ngày 10 tháng 9 năm 2019

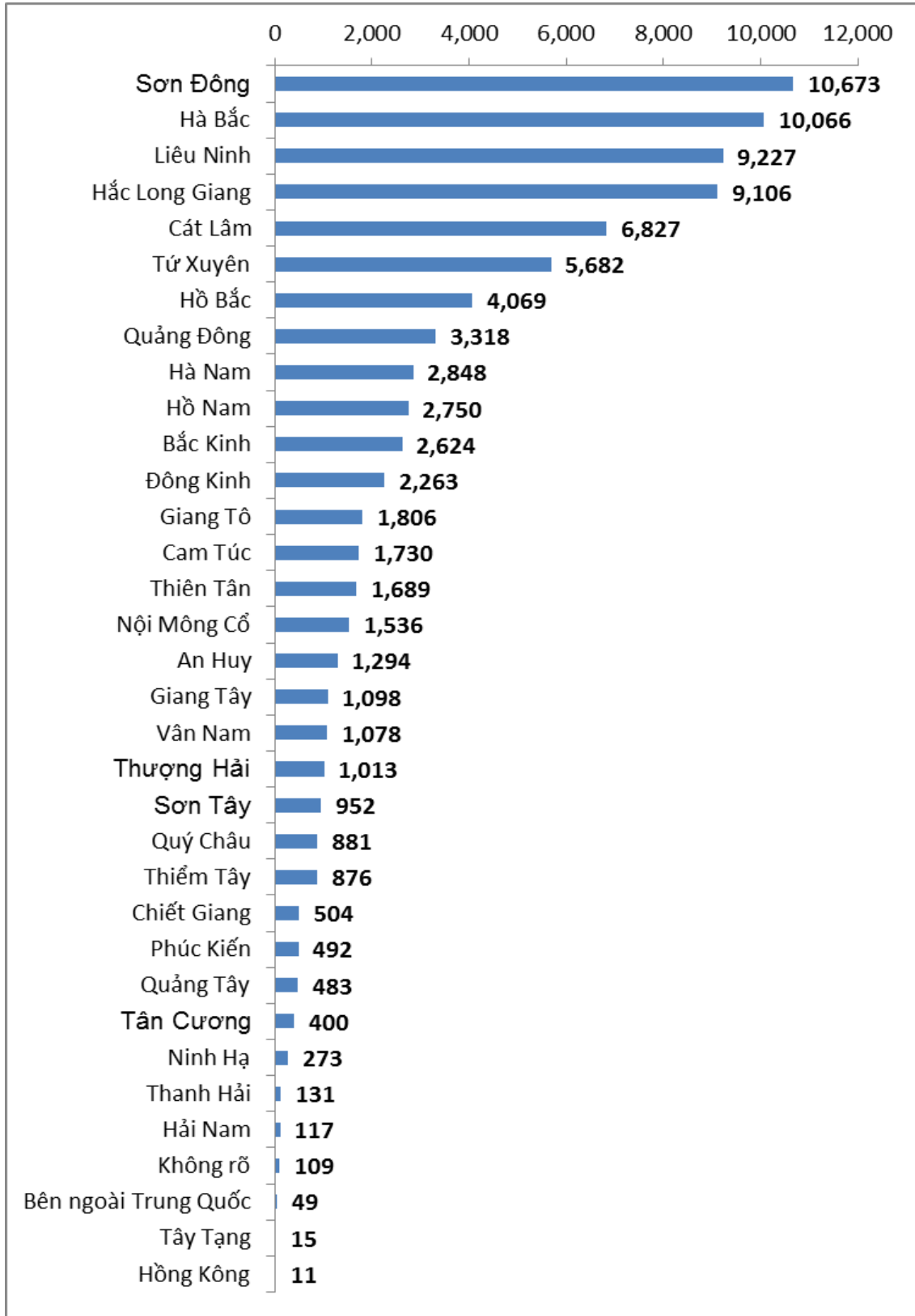

Số học viên Pháp Luân Công bị kết án theo năm

Những trường hợp đã ghi nhận từ tháng 7 năm 1999 đến tháng 7 năm 2019

Số học viên Pháp Luân Công bị bắt giữ theo khu vực Những trường hợp đã ghi nhận từ tháng 7 năm 1999 đến tháng 7 năm 2019

Sau khi một số học viên Pháp Luân Công bị đánh đập và bắt giữ ở Thiên Tân, các học viên đứng xếp hàng bên ngoài Văn phòng Kháng cáo Quốc gia bên cạnh khu vực phức hợp chính quyền trung ương ở Bắc Kinh. Họ đứng yên lặng bên lề đường, đọc sách, và đợi các quan chức tiếp họ. Cuộc thỉnh nguyện ôn hòa ngày 25 tháng 4 năm 1999 này sau đó bị ĐCSTQ lợi dụng làm cơ để tiến hành cuộc bức hại Pháp Luân Công. (Xem chi tiết tại Phụ lục 1)

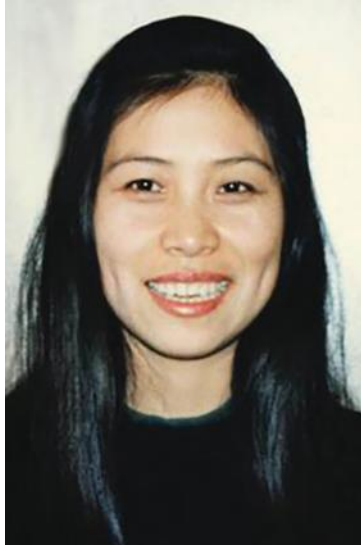
Trại lao động là nơi thuận tiện nhất để ĐCSTQ tiến hành bức hại người Trung Quốc và được báo cáo nhiều nhất trên Minghui.org. Năm 2013, nỗ lực toàn cầu của các học viên Pháp Luân Công đã khiến hệ thống trại lao động bị bãi bỏ.

Cảnh sát mặc thường phục bắt một học viên trên Quảng trường Thiên An Môn ở Bắc Kinh. Bối cảnh là tháng 7 năm 1999, các văn phòng kháng cáo của chính quyền Trung Quốc bắt đầu bắt giữ các học viên Pháp Luân Công đến kiến nghị, thay vì lắng nghe vụ việc của họ. Không còn nơi nào để kiến nghị, nhiều học viên phải ra nơi công cộng để nói với mọi người Pháp Luân Công đã mang lại cho họ những lợi ích gì trong cuộc sống, đồng thời phơi bày sự tàn ác của cuộc bức hại.

Tranh minh họa: Học viên bị làm bỏng bằng bàn là và thuốc lá. ĐCSTQ dùng đến hơn trăm loại hình tra tấn để bức ép các học viên từ bỏ Pháp Luân Công.

Cô Cao Dung Dung là một kế toán ở thành phố Thẩm Dương, tỉnh Liêu Ninh. Mặt cô bị biến dạng sau bảy giờ bị tra tấn bằng điện, khắp mặt phồng rộp, tóc dính đầy máu mủ. Cô chỉ mở được hé mắt vì bị phồng rộp khắp mặt, miệng cũng bị phồng rộp và biến dạng. Cảnh sát tra tấn cô nhằm mục đích ép cô từ bỏ Pháp Luân Công. Cô Cao qua đời ở tuổi 37.

Năm 2015, hai chị em gái của cô Cao, cũng là học viên Pháp Luân Công, đã đệ đơn kiện Giang Trạch Dân – Tổng Bí thư ĐCS TQ, cũng là kẻ phát động cuộc bức hại này – tại Trung Quốc.

Anh Vương Sàn, 39 tuổi, làm việc tại hội sở chính của Ngân hàng Nhân dân Trung Quốc, và được bạn bè, đồng nghiệp quý trọng.

Khi cuộc bức hại bắt đầu, anh viết một bức thư kêu gọi Giang Trạch Dân chấm dứt bức hại. Theo lệnh của cá nhân Giang, cuối năm 1999, cảnh sát Bắc Kinh đã giam giữ anh Vương ba tháng mà không đưa ra lý do gì.

Anh Vương bị mất việc. Trong ba năm sau đó, anh đã tới mười mấy tỉnh để thiết lập kênh liên lạc giữa các học viên ở những khu vực đó với trang web Minghui.org nhằm giúp mọi người ở trong và ngoài Trung Quốc nhận được tin cập nhật tức thời về cuộc bức hại. Chính quyền Trung Quốc đã treo thưởng 100.000 nhân dân tệ để bắt anh.

Anh Vương Sàn bị bắt và tra tấn đến chết vào tháng 8 năm 2002.

Bà Trần Tử Tú, một góa phụ và là nhân viên nghỉ hưu của một nhà máy ở thành phố Duy Phường, tỉnh Sơn Đông, bị giam giữ tại một trung tâm tẩy não trong đợt Tết Nguyên đán và bị đánh đập đến chết vào ngày 21 tháng 2 năm 2000. Bà qua đời ở tuổi 58.

Ngày hôm trước khi bà Trần bị tra tấn đến chết, bà vẫn từ chối từ bỏ Pháp Luân Công mà vẫn kiên định cho rằng tu luyện Pháp Luân Công là quyền của bà.

Hai con của bà đã tìm cách đòi công lý cho bà, song không luật sư nào dám nhận vụ việc của bà. Ngày 23 tháng 4 năm 2000, con gái bà Trần là cô Trương Học Linh, 32 tuổi đã nhận lời phỏng vấn với Ian Johnson, phóng viên của *Wall Street Journal* (Tập chí Phố Wall). Cô Trương đã bị bắt vì “tiết lộ bí mật nhà nước” và bị giam vào trại lao động cưỡng bức trong ba năm.

Bà Trần Thục Lan (hàng sau, thứ hai từ bên phải sang) đã mất cả cha mẹ, hai anh em trai và một em gái vì cuộc bức hại. Là người duy nhất sống sót bà Trần lại hai lần bị kết án với tổng mức án là 11 năm rưỡi tù giam. Trong tù, bà bị tra tấn gây ra những thương tích khó có thể phục hồi.

Các học viên gương biểu ngữ mang nội dung “Chân-Thiện-Nhẫn (真善忍)”, những nguyên lý cốt lõi của Pháp Luân Công. Hình thức kháng nghị ôn hòa này thường thấy trên Quảng trường Thiên An Môn ở Bắc Kinh sau khi cuộc bức hại bắt đầu vào năm 1999.

Tháng 11 năm 2001, trong bối cảnh các học viên Pháp Luân Công ở hơn 80 quốc gia trên thế giới nỗ lực giúp các học viên ở Trung Quốc lên tiếng và chấm dứt cuộc bức hại, 36 học viên phương Tây tập trung trên Quảng trường Thiên An Môn để gửi đến thông điệp “Pháp Luân Đại Pháp hảo”.

Bà Doãn Lệ Bình làm chứng tại một phiên điều trần của Quốc hội Hoa Kỳ ngày 14 tháng 4 năm 2016 với tư cách là người sống sót từ Trại Lao động Mã Tam Gia khét tiếng ở Trung Quốc, nơi lính canh cho phép tù nhân nam cưỡng hiếp tập thể 18 học viên Pháp Luân Công, khiến nạn nhân bị tử vong, tàn tật, và rối loạn tâm thần.

Bà Trương Ngọc Hoa, học viên Pháp Luân Công, nói chuyện với Tổng thống Hoa Kỳ Donald Trump vào ngày 17 tháng 7 năm 2019. Bà Trương là một trong 27 nạn nhân sống sót của cuộc bức hại tín ngưỡng đang ở Washington, D.C. để tham dự Hội nghị Bộ trưởng lần thứ hai về Thúc đẩy Tự do Tôn giáo do Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ tổ chức.

Có người (không rõ danh tính) viết chữ đen “Tôi đồng ý” trên tấm dán có nội dung “Toàn thể Trung Quốc kiện Giang Trạch Dân” ở Thanh Đảo, tỉnh Sơn Đông. (Ảnh chụp năm 2017)

Một người mua hàng ở chợ quê ở Giai Mộc Tư, tỉnh Hắc Long Giang, đón nhận cuốn lịch Minh Huệ. Các học viên ở Trung Quốc thường tặng vật lưu niệm và bùa may mắn để truyền cho mọi người thông điệp rằng cuộc bức hại vẫn đang tiếp diễn quanh họ và tháo gỡ những hiểu lầm về Pháp Luân Công của mọi người do nghe theo tuyên truyền của truyền thông nhà nước. (Ảnh chụp năm 2015)

Một số tập san Minh Huệ đăng trên trang web có thể tải xuống, in và phân phát miễn phí ở hầu hết các thành phố ở Trung Quốc và các nơi khác như Mỹ, Hồng Kông, Hàn Quốc.

Các học viên Pháp Luân Công không quản giá buốt của mùa đông bên ngoài Lãnh sự quán Trung Quốc tại Irkutsk, Nga. Các học viên khắp nơi trên thế giới thường xuyên có mặt bên ngoài đại sứ quán và lãnh sự quán Trung Quốc để nâng cao nhận thức về cuộc bức hại. (Ảnh chụp năm 2016)

Du khách Trung Quốc ở Trung tâm Liberty Bell ở Philadelphia, Hoa Kỳ đọc thông tin về cuộc bức hại Pháp Luân Công tại Trung Quốc. (Ảnh chụp năm 2013)

Các học viên tổ chức kháng nghị trước trụ sở Liên Hợp Quốc tại New York ngày 10 tháng 12 năm 2014 nhân Ngày Nhân quyền.

Mọi người xếp hàng chờ ký đơn thỉnh nguyện lên án nạn giết hại các học viên Pháp Luân Công để lấy nội tạng của ĐCSTQ. Ảnh chụp tại Madrid, Tây Ban Nha ngày 4 tháng 10 năm 2014.

Hàng nghìn học viên Pháp Luân Công tập trung tại Washington, D.C. vào ngày 18 tháng 7 năm 2019 để phản đối cuộc bức hại của chính quyền Trung Quốc đối với Pháp Luân Công suốt 20 năm qua.

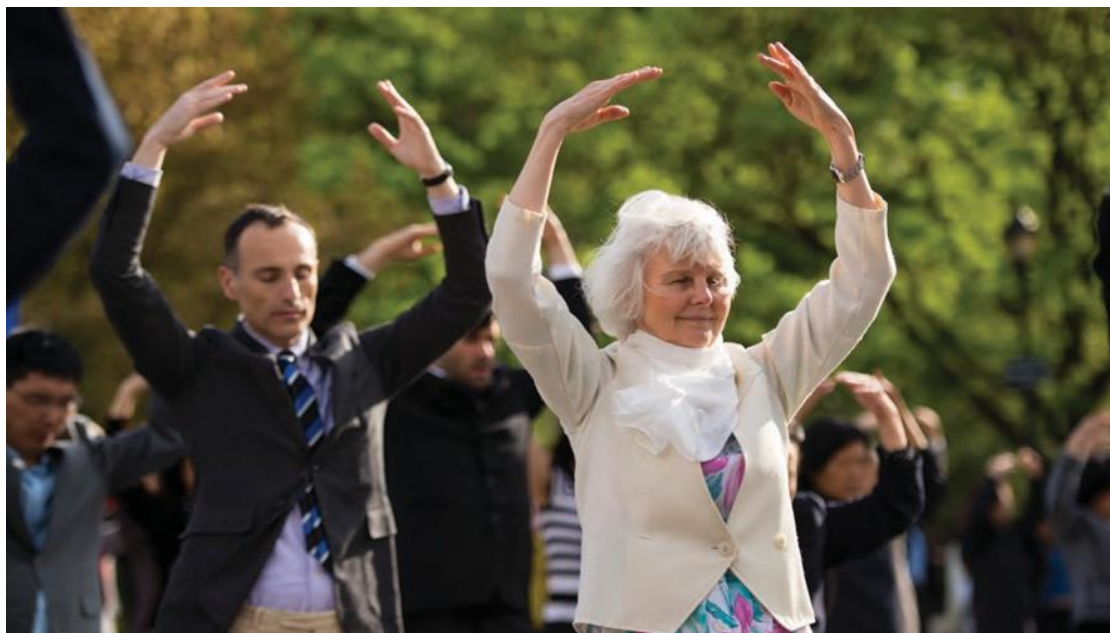
Các học viên ở Berlin, Đức tổ chức diễu hành và kháng nghị trên Quảng trường Paris (Pariser Platz) trước Cổng Brandenburg vào ngày 10 tháng 8 năm 2019.

Thiệp chúc mừng Tết Trung thu của các học viên Pháp Luân Công tại Trung Quốc gửi Sư phụ Lý Hồng Chí vào tháng 9 năm 2019. Năm nào cũng vậy, cứ đến những dịp lễ tết cổ truyền và ngày Pháp Luân Đại Pháp Thế giới 13/5, Minghui.org lại nhận được hàng chục nghìn thiệp chúc mừng Sư phụ từ các học viên và người ủng hộ khắp nơi trên thế giới.

18 trong số 36 nhà lập pháp Thụy Sĩ ký một bức thư chung vào năm 2016 nhằm hối thúc Cao ủy Nhân Quyền Liên Hợp Quốc giúp đưa cựu lãnh đạo ĐCSTQ Giang Trạch Dân ra công lý vì tội bức hại Pháp Luân Công.

Mọi người luyện các bài công pháp của Pháp Luân Đại Pháp trên Quảng trường Union ở Manhattan ngày 13 tháng 5 năm 2014 để kỷ niệm 15 năm Ngày Pháp Luân Đại Pháp.

Học viên mới học bài công pháp thứ năm của Pháp Luân Công – bài tọa thiền – tại Nhà sách Tianti ở Seoul, Hàn Quốc vào tháng 2 năm 2019.

Học sinh của một trường học người Tây Tạng ở Ấn Độ học các bài công pháp Pháp Luân Công. (Ảnh chụp năm 2018)

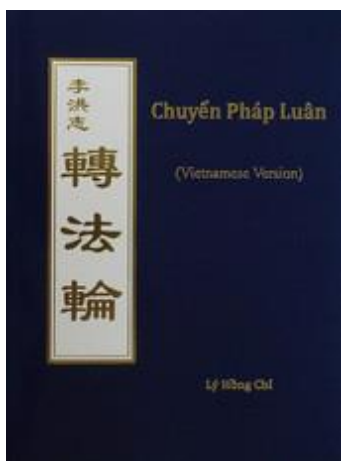
Người tham gia một hoạt động liên tôn giáo ở Argentina học môn thiền định Pháp Luân Công vào ngày 3 tháng 3 năm 2019.

Nhà sách Tianti được thành lập vào năm 2007.

Pháp Luân Đại Pháp, còn gọi là Pháp Luân Công, gồm cuốn sách chính là *Chuyển Pháp Luân* và năm bài công pháp. Các sách của Pháp Luân Công, bộ chín bài giảng, và video hướng dẫn luyện công được dịch ra hơn 40 ngôn ngữ. Là một tổ chức phi lợi nhuận, Nhà sách Tianti cung cấp các khóa học miễn phí cho học viên mới. (Lịch tổ chức khóa học Tiantibooks.org.)

Cuốn sách Chuyển Pháp Luân và năm bài công pháp của Pháp Luân Đại Pháp

Nguồn tham chiếu

明慧網
MINGHUI.ORG

Nguồn tham chiếu

- 1 Hiệu chỉnh từ <http://vn.minghui.org/news/125905-trung-tam-tay-nao-mot-co-cau-ngoai-phap-luat-rong-khap-trong-he-thong-giam-cam-da-tru-cot-cua-trung-quoc-de-giam-giu-cac-hoc-vien-phap-luan-cong.html>
- 2 <http://vn.minghui.org/news/125989-trung-tam-tay-nao-o-tinh-ho-bac-nhung-gi-toi-noi-la-luat.html>
- 3 <https://en.minghui.org/html/articles/2004/3/25/46394.html>
- 4 <https://minghui.org/mh/articles/2004/2/8/66823.html>
- 5 <https://en.minghui.org/emh/articles/2004/2/20/45228.html>
- 6 <https://en.minghui.org/html/articles/2004/3/26/46395.html>
- 7 <https://en.minghui.org/html/articles/2004/4/8/46851.html>
- 8 <http://vn.minghui.org/news/53801-sau-trai-lao-dong-trung-quoc-chuyen-sang-hac-lao.html>
- 9 <http://vn.minghui.org/news/51908-tinh-hac-long-giang-cuu-linh-can-h-trai-lao-dong-tiep-tuc-tien-hanh-cuoc-dan-ap-trong-trung-tam-cai-nghien-ma-tuy.html>
- 10 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/4/19/254.html>
- 11 <https://minghui.org/mh/articles/2014/6/17/293593.html>
- 12 <http://vn.minghui.org/news/54507-can-h-sat-tu-cac-trai-lao-dong-da-giai-the-duoc-phan-cong-lai-de-buc-hai-cac-hoc-vien-phap-luan-cong.html>
- 13 <http://vn.minghui.org/news/51908-tinh-hac-long-giang-cuu-linh-can-h-trai-lao-dong-tiep-tuc-tien-hanh-cuoc-dan-ap-trong-trung-tam-cai-nghien-ma-tuy.html>
- 14 <http://vn.minghui.org/news/52358-trung-tam-tay-nao-kieu-moi-duoc-lap-ra-o-trong-truong-trung-hoc.html>
- 15 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/6/29/1842.html>
- 16 <http://vn.minghui.org/news/48032-dan-ap-van-tiep-dien-trong-cac-trung-tam-tay-nao-o-quan-giang-tan-tinh-trung-khanh.html>
- 17 <https://www.uscirf.gov/reports-briefs/annual-report/2014-annual-report>
- 18 <https://en.minghui.org/html/articles/2015/1/11/147930.html>
- 19 <http://vn.minghui.org/news/125623-benh-vien-tam-than-an-khang-tiep-tay-cho-viec-tra-tan-cac-hoc-vien-phap-luan-cong.html>
- 20 <http://vn.minghui.org/news/58505-phat-dien-trong-khi-bi-giam-giu-mot-phu-nu-tre-moi-day-duoc-phat-hien-da-chet-trong-mot-cai-gieng.html>
- 21 <https://en.minghui.org/html/articles/2000/2/9/8618.html>
- 22 <http://vn.minghui.org/news/131278-mot-phu-nu-bi-danh-den-bat-tinh-vi-duc-tin-thay-vi-bat-giu-nhung-ke-tan-cong-can-h-sat-lai-bat-giu-ba.html>
- 23 <http://vn.minghui.org/news/125542-mot-don-cong-an-nhieu-tu-vong-vo-so-su-tan-bao.html>
- 24 <http://vn.minghui.org/news/95308-cong-an-vien-kiem-sat-va-toa-an-lien-ket-xet-xu-oan-sai-hoc-vien-phap-luan-cong.html>
- 25 <http://vn.minghui.org/news/121336-son-dong-mot-cu-dan-bi-ket-an-45-nam>

- tu-voi-ban-an-da-duoc-an-dinh-mot-thang-truoc-khi-dien-ra-phien-xet-xu-bi-mat.html
- 26 <http://vn.minghui.org/news/67377-ky-niem-14-nam-ngay-chen-song-truyen-hinh-nha-nuoc-de-phat-su-that-ve-phap-luan-cong-tuong-nho-mot-hanh-dong-dung-cam.html>
- 27 <http://vn.minghui.org/news/91406-cac-hoc-vien-bi-buc-hai-o-nha-tu-nu-lieu-ninh-va-khu-chinh-huan-cua-no.html>
- 28 <https://en.minghui.org/html/articles/2013/3/18/138548.html>
- 29 <https://en.minghui.org/html/articles/2013/3/29/138663.html>
- 30 <http://vn.minghui.org/news/78221-mot-hoc-vien-thien-tan-da-khang-cao-truoc-phan-quyet-cua-toa-bi-ket-tang-thoi-han-tu-tu-5-nam-thanh-7-nam.html>
- 31 <https://en.minghui.org/html/articles/2017/11/20/166463.html>
- 32 <http://vn.minghui.org/news/127237-chuc-trach-nha-tu-phot-lo-viec-pham-nhan-tan-cong-hoc-vien-phap-luan-cong-dang-thu-an-tu-11-nam.html>
- 33 <http://vn.minghui.org/news/125626-benh-nhan-dot-quy-bi-tu-choi-bao-lanh-y-te-da-chet-trong-khi-dang-chiu-an-tu-chi-vi-duc-tin-cua-ong.html>
- 34 <http://vn.minghui.org/news/133645-kien-tri-luyen-cong-o-trong-nha-tu-ba-truong-vi-da-khong-duoc-gap-than-nhan-trong-bon-thang.html>
- 35 <http://vn.minghui.org/news/136249-nu-sinh-trung-hoc-luu-van-quyen-bi-duoi-khoi-truong-va-phai-tron-tranh-khap-noi-vi-tu-luyen-phap-luan-cong.html>
- 36 <http://minghui.org/mh/articles/2008/11/17/189850.html>
- 37 <http://vn.minghui.org/news/83932-mot-hoc-vien-tre-tiep-tuc-bi-theo-doi-va-sach-nhieu-sau-khi-duoc-tha-ra-tu-trai-lao-dong-cuong-buc.html>
- 38 <http://vn.minghui.org/news/136255-vien-han-lam-khoa-hoc-trung-quoc-gay-suc-ep-buoc-nguoi-cha-to-cao-con-trai-tu-luyen-phap-luan-cong.html>
- 39 <http://vn.minghui.org/news/135796-mot-tan-sinh-vien-dai-hoc-bi-giam-giu-o-thuong-hai-vi-tu-luyen-phap-luan-cong.html>
- 40 <https://minghui.org/mh/articles/2008/1/2/169469.html>
- 41 <https://minghui.org/mh/articles/2010/4/6/221088.html>
- 42 <http://vn.minghui.org/news/136675-mot-ky-su-may-bay-khong-the-di-lam-vi-bi-tich-thu-chung-minh-thu.html>
- 43 <http://vn.minghui.org/news/62002-tom-tat-cac-ban-sao-don-khoi-to-giang-trach-dan-gui-toi-minh-hue-net-vao-ngay-14-thang-06-nam-2015.html>
- 44 <https://minghui.org/mh/articles/2016/9/8/334057.html>
- 45 <http://vn.minghui.org/news/136684-mot-cong-ty-tu-nhan-o-thanh-pho-trieu-duong-tinh-lieu-ninh-phai-dong-cua-vi-cuoc-buc-hai.html>
- 46 <https://minghui.org/mh/articles/2015/10/28/318256.html>
- 47 <http://vn.minghui.org/news/59281-giao-vien-day-duong-cam-doi-lai-duoc-tien-luong-huu-nhung-van-con-phai-doi-mat-voi-nhieu-kho-khan-de-lay-lai-ngoi-nha-da-bi-tich-thu.html>
- 48 <http://vn.minghui.org/news/135670-ba-truong-que-lan-ke-lai-viec-14-nam-bi-buc-hai-tan-bao.html>
- 49 <http://minghui.org/mh/articles/2016/2/19/324307.html>

- 50 <https://en.minghui.org/html/articles/2009/8/26/110323.html>
- 51 <http://vn.minghui.org/news/135010-canh-sat-co-dot-nhap-vao-nha-ba-co-con-gai-cau-cuu-dan-lang-giup-do.html>
- 52 <https://en.minghui.org/emh/articles/2008/8/20/99992.html>
- 53 <http://vn.minghui.org/news/126994-cong-an-khong-chiu-tra-lai-gan-60000-nhan-dan-te-tich-thu-cua-mot-phu-nu-o-hac-long-giang-bi-bo-tu-chi-vi-tin-nguong-cua-ba.html>
- 54 <http://vn.minghui.org/news/120622-tan-hoang-dao-bon-hoc-vien-phap-luan-cong-bi-ket-an-tu-dai-han-mot-nguoi-nha-khong-tu-luyen-cung-bi-ket-an.html>
- 55 <http://vn.minghui.org/news/73839-nguoi-dan-ong-bi-cam-tu-vi-duc-tin-da-bi-xoa-bo-27-nam-cong-tac-khoi-ho-so-huu-tri.html>
- 56 <http://vn.minghui.org/news/137518-mot-hoc-vien-cao-tuoi-lai-bi-bat-giu-vi-khong-tu-bo-duc-tin.html>
- 57 <http://vn.minghui.org/news/130171-lieu-ninh-luong-huu-cua-ba-ha-lap-trung-bi-dinh-chi-sau-hai-an-tu-voi-tong-thoi-gian-12-nam-vi-khong-tu-bo-duc-tin-cua-ba.html>
- 58 <http://minghui.org/mh/articles/2008/10/16/187820.html>
- 59 <http://minghui.org/mh/articles/2007/10/19/164829.html>
- 60 <https://en.minghui.org/emh/articles/2007/4/11/84453.html>
- 61 <http://vn.minghui.org/news/126553-hac-long-giang-mot-phu-nu-bi-ket-an-bay-nam-tu-sau-khi-bi-bat-vi-chung-minh-thu-cua-ba-bi-danh-dau.html>
- 62 <http://vn.minghui.org/news/66886-ong-quan-van-chi-ke-lai-chi-tiet-viec-bi-buc-hai.html>
- 63 <http://minghui.org/mh/articles/2012/4/20/255917.html>
- 64 <http://minghui.org/mh/articles/2008/9/26/186587.html>
- 65 <http://en.minghui.org/emh/articles/2008/8/18/99929.html>
- 66 <http://vn.minghui.org/news/85836-mot-phu-nu-son-dong-bi-ket-an-tu-vi-chia-se-phat-thanh-phap-luan-cong-len-mang-xa-hoi.html>
- 67 <http://en.minghui.org/emh/articles/2007/2/17/82759.html>
- 68 <https://minghui.org/mh/articles/2019/4/10/384948.html>
- 69 <https://minghui.org/mh/articles/2010/3/24/220327.html>
- 70 <https://en.minghui.org/emh/articles/2007/6/5/86470.html>
- 71 <https://minghui.org/mh/articles/2018/4/27/364489.html>
- 72 <http://vn.minghui.org/news/116590-nguoi-me-tu-vong-vi-bi-con-trai-danh-dap-tan-bao.html>
- 73 <http://vn.minghui.org/news/77364-cuoc-song-cua-gia-dinh-toi-truoc-va-sau-cuoc-buc-hai.html>
- 74 <https://minghui.org/mh/articles/2001/3/25/9322.html>
- 75 <http://en.minghui.org/html/articles/2004/2/25/45469.html>
- 76 <https://en.minghui.org/emh/articles/2001/5/8/9360.html>
- 77 <https://minghui.org/mh/articles/2001/3/4/8702.html>
- 78 <https://en.minghui.org/emh/articles/2001/3/9/5796.html>
- 79 <https://en.minghui.org/emh/articles/2001/3/9/5796.html>

- 80 <https://www.upholdjustice.org/node/85>
- 81 <http://vn.minghui.org/news/1336-sach-giao-khoa-tieu-hoc-tai-trung-quoc-su-dung-tu-lieu-ve-vu-tu-thieu-tai-thien-an-mon-de-khuay-dong-thu-han-trong-con-tre-doi-voi-phap-luan-cong.html>
- 82 <https://en.minghui.org/emh/articles/2004/12/8/55371.html>
- 83 <https://en.minghui.org/emh/articles/2005/2/18/57663.html>
- 84 <http://vn.minghui.org/news/749-nhung-kho-nan-ma-cac-tre-em-phai-ganh-chiu-vi-chinh-sach-khung-bo-phap-luan-cong-phan-1.html>
- 85 <http://vn.minghui.org/news/43068-dang-cong-san-trung-quoc-buc-hai-ca-tre-em.html>
- 86 <http://vn.minghui.org/news/43068-dang-cong-san-trung-quoc-buc-hai-ca-tre-em.html>
- 87 <https://en.minghui.org/emh/articles/2005/4/20/59888.html>
- 88 <https://en.minghui.org/emh/articles/2006/1/5/68687.html>
- 89 <https://minghui.org/mh/articles/2013/11/13/282322.html>
- 90 <https://en.minghui.org/emh/articles/2005/1/17/56650.html>
- 91 <http://vn.minghui.org/news/15468-phac-vinh-hac-con-trai-cua-hoc-vien-thoi-chinh-thuc-da-qua-doi-hien-em-song-cung-voi-cha-va-ba-o-cat-lam.html>
- 92 <https://en.minghui.org/emh/articles/2008/7/11/98881.html>
- 93 <https://en.minghui.org/emh/articles/2007/2/20/82864.html>
- 94 <https://en.minghui.org/emh/articles/2006/11/13/79873.html>
- 95 <https://en.minghui.org/emh/articles/2005/2/15/57578.html>
- 96 <https://minghui.org/mh/articles/2018/1/12/359542.html>
- 97 <http://vn.minghui.org/news/55195-mot-gia-dinh-hanh-phuc-roi-vaocanh-chia-ly.html>
- 98 <http://vn.minghui.org/news/115753-co-gai-tuoi-vi-thanh-nien-bi-dien-sau-khi-cong-an-ep-co-chung-kien-canh-cha-me-bi-tra-tan-tan-bao.html>
- 99 <http://vn.minghui.org/news/11212-hoc-sinh-trung-hoc-bi-buc-hai-toi-muc-suy-sup-tinh-than-vi-tap-phap-luan-cong.html>
- 100 <https://en.minghui.org/emh/articles/2004/6/7/48974.html>
- 100 <https://en.minghui.org/emh/articles/2004/6/7/48974.html>
- 101 <http://vn.minghui.org/news/18141-nhung-dua-tre-nay-da-pham-toi-gi.html>
- 102 <https://en.minghui.org/emh/articles/2008/9/4/100378.html>
- 103 <https://en.minghui.org/emh/articles/2004/3/22/46293.html>
- 104 <http://vn.minghui.org/news/2163-be-trai-13-tuoi-bi-canh-sat-danh-khi-di-tim-me-tai-van-phong-cong-an.html>
- 105 <https://en.minghui.org/html/articles/2015/10/24/153371.html>
- 106 <https://minghui.org/mh/articles/2006/10/12/139955.html>
- 107 <http://vn.minghui.org/news/131380-cuc-tu-phap-khong-cho-nguoi-dan-ong-trong-tu-dang-o-trong-tinh-trang-nguy-hiem-duoc-bao-lanh-dieu-tri.html>
- 108 <http://vn.minghui.org/news/53845-tu-nhan-tam-thang-tuoi.html>
- 109 <https://en.minghui.org/emh/articles/2006/8/4/76337.html>
- 110 <https://en.minghui.org/html/articles/2013/12/21/143754.html>

- 111 <https://en.minghui.org/emh/articles/2004/11/14/54530.html>
 112 <https://minghui.org/mh/articles/2013/2/3/268659.html>
 113 <http://vn.minghui.org/news/107527-mot-phu-nu-34-tuoi-bi-tra-tan-den-chet-sau-hai-thang-bi-bat-vao-nam-2007.html>
 114 <https://en.minghui.org/html/articles/2006/5/8/73004.html>
 115 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/9/7/2884.html>
 116 <http://vn.minghui.org/news/83799-bao-cao-tong-hop-14-hoc-vien-tai-tinh-lieu-ninh-qua-voi-vi-bi-buc-thuc.html>
 117 <https://en.minghui.org/html/articles/2004/2/24/45435.html>
 118 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/9/28/3472.html>
 119 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/9/28/3472.html>
 120 <https://en.minghui.org/html/articles/2013/7/21/141160.html>
 121 <http://vn.minghui.org/news/83799-bao-cao-tong-hop-14-hoc-vien-tai-tinh-lieu-ninh-qua-voi-vi-bi-buc-thuc.html>
 122 <https://en.minghui.org/html/articles/2015/8/15/152075.html>
 123 <https://en.minghui.org/html/articles/2018/8/25/171639.html>
 124 <https://en.minghui.org/html/articles/2013/8/20/141621.html>
 125 <http://vn.minghui.org/news/62844-quan-qua-bi-tra-tan-toi-chet-12-nam-truoc-me-co-de-don-kien-cuu-doc-tai-giang-trach-dan.html>
 126 <http://vn.minghui.org/news/130948-mot-phu-nu-da-chet-trong-tu-tu-18-nam-truoc-den-nay-thi-the-van-chua-duoc-tra-ve-cho-gia-dinh.html>
 127 <http://vn.minghui.org/news/131572-lien-tuc-bi-bat-giu-va-tra-tan-nguoi-phu-nu-noi-mong-co-lai-bi-ket-an-tu.html>
 128 <https://en.minghui.org/html/articles/2013/11/9/143091.html>
 129 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/10/24/146541.html>
 130 <http://vn.minghui.org/news/58870-phuong-phap-tra-tan-cua-dcstq-dong-bang.html>
 131 <https://en.minghui.org/html/articles/2012/4/13/132684.html>
 132 <http://vn.minghui.org/news/58870-phuong-phap-tra-tan-cua-dcstq-dong-bang.html>
 133 <https://en.minghui.org/html/articles/2015/1/10/147911.html>
 134 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/11/20/146957.html>
 135 <http://vn.minghui.org/news/124273-muoi-mot-nam-bi-tra-tan-vi-tu-luyen-va-len-tieng-cho-phap-luan-cong.html>
 136 <https://en.minghui.org/html/articles/2015/11/19/153730.html>
 137 <https://en.minghui.org/html/articles/2015/11/19/153730.html>
 138 <http://vn.minghui.org/news/58732-phuong-thuc-tra-tan-cua-dcstq-bo-doi.html>
 139 <http://vn.minghui.org/news/12006-bai-viet-dang-do-cua-mot-hoc-vien-chet-vi-bi-dan-ap-tra-tan.html>
 140 <http://vn.minghui.org/news/103882-muoi-ba-ngay-khong-ngu.html>
 141 <http://vn.minghui.org/news/19719-khong-cho-dung-nha-ve-sinh-mot-diem-dac-trung-cua-cuoc-buc-hai-dang-xau-ho-nay.html>

- 142 <https://en.minghui.org/emh/articles/2008/5/20/zip.html>
- 143 <http://vn.minghui.org/news/126550-nguoi-phu-nu-van-nam-ke-lai-10-nam-bi-tra-tan-o-trong-tu-trong-do-co-hang-tram-lan-bi-buc-thuc.html>
- 144 <https://en.minghui.org/html/articles/2011/8/24/127648.html>
- 145 <http://vn.minghui.org/news/873-binh-luan-bao-dong-chi-lam-tang-them-niem-tin-manh-liet-va-lam-suy-sup-nhanh-hon-bon-khung-bo.html>
- 146 <http://vn.minghui.org/news/126439-nguoi-dan-ong-o-truong-xuan-doi-mat-voi-viec-bi-xet-xu-vi-kien-dinh-duc-tin-cua-minh.html>
- 147 <https://minghui.org/mh/articles/2017/7/16/351165.html>
- 148 <http://vn.minghui.org/news/125590-tra-tan-than-the-tran-nuoc-bo-doi-va-cam-su-dung-nha-ve-sinh.html>
- 149 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/8/27/2704.html>
- 150 <https://en.minghui.org/html/articles/2003/1/17/31007.html>
- 151 <http://vn.minghui.org/news/116263-hoa-sy-tre-bi-tra-tan-tan-bao-trong-tu-boi-kien-dinh-duc-tin-cua-anh.html>
- 152 <https://en.minghui.org/html/articles/2007/11/17/91408.html>
- 153 <http://vn.minghui.org/news/41461-tra-tan-va-lam-dung-tinh-duc-cac-nu-hoc-vien-phap-luan-cong-tran-lan-trong-cac-trung-tam-giam-giu-va-trai-lao-dong-o-trung-quoc.html>
- 154 <http://en.minghui.org/html/articles/2011/8/24/127648.html>
- 155 <https://en.minghui.org/html/articles/2011/8/24/127648.html>
- 156 <https://en.minghui.org/html/articles/2015/2/6/148251.html>
- 157 <http://vn.minghui.org/news/60875-nhung-nguoi-da-thoat-ra-khoi-nha-tu-nu-tinh-lieu-ninh-thuat-lai-chuyen-bi-tra-tan.html>
- 158 <http://vn.minghui.org/news/41461-tra-tan-va-lam-dung-tinh-duc-cac-nu-hoc-vien-phap-luan-cong-tran-lan-trong-cac-trung-tam-giam-giu-va-trai-lao-dong-o-trung-quoc.html>
- 159 <http://vn.minghui.org/news/106876-nhung-dieu-kinh-hoang-cua-nha-tu-bon-khe.html>
- 160 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/9/7/2884.html>
- 161 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/9/7/2884.html>
- 162 <http://vn.minghui.org/news/130819-ha-nam-ong-tran-thieu-dan-tro-thanh-thanh-vien-thu-ba-trong-gia-dinh-bi-chet-trong-cuoc-buc-hai-phap-luan-cong.html>
- 163 <http://vn.minghui.org/news/134656-chinh-quyen-tu-y-rut-ong-tho-cua-mot-phu-nu-bi-cam-tu-sau-sau-ngay-phau-thuat-ma-khong-duoc-su-dong-y-tu-phia-gia-dinh.html>
- 164 <http://vn.minghui.org/news/131281-mot-phu-nu-lieu-ninh-qua-doi-sau-khi-vao-tu-13-ngay-vi-khong-tu-bo-duc-tin-cua-minh.html>
- 165 <http://vn.minghui.org/news/126481-mot-phu-nu-o-tinh-ha-bac-bi-nga-chet-khi-co-thoat-khoi-bi-bat-vi-tin-nguonc-cua-minh.html>
- 166 <http://vn.minghui.org/news/114058-lieu-ninh-sau-13-nam-bi-cam-tu-nguoi-phu-nu-dan-toc-trieu-tien-lai-bi-bat-giam-va-buc-hai-den-chet.html>

- 167 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/7/12/2002.html>
- 168 <https://en.minghui.org/html/articles/2016/11/20/160016.html>
- 169 <https://en.minghui.org/html/articles/2017/8/1/164866.html>
- 170 <https://en.minghui.org/html/articles/2012/5/20/133491.html>
- 171 <http://vn.minghui.org/news/114925-chong-ham-oan-qua-doi-sau-7-nam-bi-buc-hai-den-phat-dien-nguoi-vo-tiep-tuc-dau-tranh-tim-kiem-cong-ly.html>
- 172 <https://en.minghui.org/html/articles/2010/8/14/119242.html>
- 173 <http://vn.minghui.org/news/6760-cuoc-doi-bi-kich-cua-mot-thien-tai-am-nhac.html>
- 174 <http://vn.minghui.org/news/131062-bi-nguoc-dai-den-mu-trong-trai-lao-dong-cuu-nu-doanh-nhan-phai-chiu-them-nhieu-nguoc-dai-trong-tu-chi-vi-duc-tin-cua-ba.html>
- 175 <https://en.minghui.org/html/articles/2016/5/26/157169.html>
- 176 <http://vn.minghui.org/news/77606-nguoi-dan-ong-80-tuoi-bi-ket-an-11-nam-ruoi-tu-giam-vi-tin-nguong-vao-phap-luan-cong.html>
- 177 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/11/14/146856.html>
- 178 <http://vn.minghui.org/news/86009-ky-uc-dau-buon-cua-mot-co-be-16-tuoi.html>
- 179 <https://minghui.org/mh/articles/2018/1/9/359438.html>
- 180 <https://en.minghui.org/emh/articles/2006/12/24/81128.html>
- 181 <https://minghui.org/mh/articles/2018/4/4/363722.html>
- 182 <http://vn.minghui.org/news/116458-son-dong-tinh-mang-cua-co-tat-kien-hong-lam-nguy-sau-khi-bi-bat-tro-lai-nha-tu-trong-thoi-gian-tam-tha-dieu-tri-y-te.html>
- 183 <https://en.minghui.org/emh/articles/2009/4/14/106511.html>
- 184 <http://vn.minghui.org/news/131113-nguoi-me-84-tuoi-mong-ngong-con-trai-bi-bo-tu-lan-thu-hai-vi-tu-luyen-phap-luan-cong.html>
- 185 <https://minghui.org/mh/articles/2017/4/6/345234.html>
- 186 <https://minghui.org/mh/articles/2015/6/23/311257.html>
- 187 <http://vn.minghui.org/news/61369-bi-tra-tan-vi-duc-tin-cua-minh-mot-hoc-vien-phap-luan-cong-da-khoi-kien-cuu-doc-tai-giang-trach-dan.html>
- 188 <https://minghui.org/mh/articles/2015/10/3/316996.html>
- 189 <https://en.minghui.org/emh/articles/2004/12/3/55202.html>
- 190 <https://en.minghui.org/emh/articles/2007/6/4/86417.html>
- 191 <http://vn.minghui.org/news/87020-bi-mu-trong-luc-giam-giu-mot-phu-nu-khoi-kien-nhung-nguoi-co-trach-nhiem-da-gay-can-tro.html>
- 192 <http://vn.minghui.org/news/84088-mot-phu-nu-van-phai-nam-vien-suot-ba-nam-sau-khi-bi-canh-sat-danh-bat-tinh.html>
- 193 <http://vn.minghui.org/news/117394-hac-long-giang-khi-duoc-tra-tu-do-sau-nam-nam-bi-cam-tu-va-tra-tan-anh-truong-kim-kho-khong-the-di-lai-hay-noi-chuyen.html>
- 194 <https://minghui.org/mh/articles/2017/7/1/350360.html>
- 195 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/5/2/428.html>

- 196 <https://minghui.org/mh/articles/2016/12/26/339387.html>
- 197 <http://vn.minghui.org/news/71132-nha-tho-kien-giang-trach-dan-vi-ban-an-9-nam-tu.html>
- 198 <https://en.minghui.org/html/articles/2006/4/22/72310.html>
- 199 <https://en.minghui.org/html/articles/2006/4/22/72310.html>
- 200 <http://vn.minghui.org/news/71151-bao-cao-nhan-quyen-cua-minh-hue-hoc-vien-phap-luan-cong-o-trung-quoc-bi-giet-mot-cach-co-he-thong-de-lay-tang.html>
- 201 <http://vn.minghui.org/news/71151-bao-cao-nhan-quyen-cua-minh-hue-hoc-vien-phap-luan-cong-o-trung-quoc-bi-giet-mot-cach-co-he-thong-de-lay-tang.html>
- 202 <http://en.minghui.org/html/articles/2014/5/19/1241.html>
- 203 <http://en.minghui.org/html/articles/2014/5/19/1241.html>
- 204 <https://minghui.org/mh/articles/2004/8/25/82606.html>
- 205 <https://minghui.org/mh/articles/2001/9/19/16732.html>
- 206 <https://minghui.org/mh/articles/2000/8/21/2887.html>
- 207 <https://minghui.org/mh/articles/2009/12/17/214589.html>
- 208 <https://en.minghui.org/emh/articles/2006/3/22/71075.html>
- 209 <http://vn.minghui.org/news/71151-bao-cao-nhan-quyen-cua-minh-hue-hoc-vien-phap-luan-cong-o-trung-quoc-bi-giet-mot-cach-co-he-thong-de-lay-tang.html>
- 210 <http://vn.minghui.org/news/56511-tinh-quy-chau-cac-hoc-vien-phap-luan-cong-o-thanh-pho-an-thuan-bi-cuong-buc-lay-mau.html>
- 211 <https://en.minghui.org/html/articles/2016/5/20/157085.html>
- 212 <http://vn.minghui.org/news/71151-bao-cao-nhan-quyen-cua-minh-hue-hoc-vien-phap-luan-cong-o-trung-quoc-bi-giet-mot-cach-co-he-thong-de-lay-tang.html>
- 213 <http://vn.minghui.org/news/2432-cac-phuong-tien-cua-dcstq-dung-de-kem-che-cac-cong-dong-nguoi-trung-hoa-hai-ngoai-va-len-loi-vao-xa-hoi-thuong-luu-duoc-tiet-lo-tai-canada.html>
- 214 <http://en.minghui.org/html/articles/2008/6/9/98027.html>
- 215 <https://en.minghui.org/html/articles/2004/6/28/49646.html>
- 216 <https://en.minghui.org/html/articles/2006/2/9/70114.html>
- 217 <http://en.minghui.org/html/articles/2006/3/15/70824.html>
- 218 <http://en.minghui.org/html/articles/2008/6/9/98027.html>
- 219 <http://vn.minghui.org/news/28634-nghi-si-hoa-ky-ed-royce-viet-thu-cho-bo-ngoai-giao-ve-cac-cuoc-tan-cong-vao-cac-hoc-vien-phap-luan-cong-tai-san-francisco.html>
- 220 <http://vn.minghui.org/news/95473-mit-tinh-tai-hong-kong-len-an-cac-hanh-dong-quay-nhieu-cua-mot-to-chuc-thuoc-quyen-kiem-soat-cua-dang-cong-san-trung-quoc.html>
- 221 <http://vn.minghui.org/news/126664-chuyen-di-toi-hong-kong-va-macao.html>

- 222 <http://vn.minghui.org/news/144082-hoc-vien-phap-luan-cong-bi-hai-con-do-cua-dang-cong-san-trung-quoc-tan-cong-o-hong-kong.html>
- 223 <http://minghui.org/mh/articles/2004/7/17/79549.html>
- 224 <http://en.minghui.org/html/articles/2007/3/31/84084.html>
- 225 <http://en.minghui.org/html/articles/2007/5/23/86003.html>
- 226 <http://vn.minghui.org/news/24433-trung-tam-thong-tin-phap-luan-dai-phap-mot-ngay-dau-buon-cho-viet-nam-khi-nhung-hoc-vien-phap-luan-cong-phat-song-phat-thanh-bi-tu-giam-trong-mot-phien-xu-gia-tao.html>
- 227 <http://vn.minghui.org/news/23905-fdic-thinh-nguyen-khan-phien-toa-xet-xu-phap-luan-cong-o-viet-nam-bi-hoan-nhung-hang-chuc-hoc-vien-ngoi-truoc-lanh-su-quan-bi-bat-giu.html>
- 228 <http://vn.minghui.org/news/23397-thanh-vien-nghi-vien-chau-au-keu-goi-han-quoc-cham-dut-viec-truc-xuat-cac-hoc-vien-phap-luan-cong.html>
- 229 <http://vn.minghui.org/news/38205-hoc-vien-phap-luan-cong-bi-buc-hai-sau-khi-bi-truc-xuat-tu-han-quoc-ve-trung-quoc.html>
- 230 <https://en.minghui.org/html/articles/2002/6/11/23011.html>
- 231 <http://vn.minghui.org/news/56368-chinh-sach-tran-ap-o-trung-quoc-lan-den-chau-au-chuyen-ve-cac-hoc-vien-bi-giam-giu-bat-hop-phap-o-serbia-trong-thoi-gian-dien-ra-hoi-nghi-thuong-dinh-cee-trung-quoc.html>
- 232 <http://vn.minghui.org/news/127129-hong-kong-nhieu-hoc-vien-phap-luan-cong-bi-truc-xuat-danh-sach-den-da-duoc-lap-san.html>
- 233 <http://en.minghui.org/html/articles/2006/2/15/69986.html>
- 234 <http://en.minghui.org/html/articles/2002/10/19/27715.html>
- 235 <http://vn.minghui.org/news/116929-uc-truyen-thong-phoi-bay-that-bai-cua-lanh-su-quan-trung-quoc-trong-no-luc-ngan-can-doan-phap-luan-cong-tham-gia-cuoc-dieu-hanh-mung-giang-sinh-o-perth.html>
- 236 <http://en.minghui.org/html/articles/2003/6/22/37242.html>
- 237 <https://vi.shenyun.com/spirituality/challenges-we-face>
- 238 <http://vn.minghui.org/news/48367-berlin-duc-truyen-thong-dia-phuong-vach-tran-cong-san-trung-quoc-can-tro-doan-nghe-thuat-than-van.html>
- 239 <http://vn.minghui.org/news/92893-dan-mach-cac-quan-chuc-len-an-thu-doan-xau-xa-nham-ngan-can-doan-nghe-thuat-shen-yun-bieu-dien-cua-chinh-quyen-trung-quoc.html>
- 240 <http://vn.minghui.org/news/68499-bi-bac-kinh-gay-suc-ep-nha-hat-kbs-o-han-quoc-huy-bo-buoi-bieu-dien-than-van.html>
- 241 <https://vi.shenyun.com/spirituality/challenges-we-face>
- 242 <http://vn.minghui.org/news/14587-buoi-bieu-dien-cua-than-van-o-hong-kong-bi-huy-bo-do-6-nhan-vien-san-xuat-chu-chot-khong-duoc-cap-visa-quan-chuc-dia-phuong-phan-doi-quyet-dinh-cua-chinh-quyen-hong-kong.html>
- 243 <http://vn.minghui.org/news/7056-nghe-thuat-than-van-se-trinh-dien-18-lan-tai-nam-chau-my-sau-khi-vuot-qua-su-can-nhieu-cua-dang-cong-san-trung-quoc.html>
- 244 <http://en.minghui.org/html/articles/2009/3/1/105229.html>

- 245 <http://vn.minghui.org/news/82248-san-francisco-phan-doi-lanh-su-quan-trung-quooc-can-thiep-vao-nghi-quyet-cua-thuong-vien-bang-california.html>
- 246 <http://minghui.org/mh/articles/2003/11/30/61425.html>
- 247 <http://en.minghui.org/html/articles/2015/6/9/150989.html>
- 248 <http://vn.minghui.org/news/62088-cac-nghi-sy-canada-len-an-nhung-email-mao-danh-phi-bang-phap-luan-dai-phap.html>
- 249 <http://vn.minghui.org/news/21126-nhung-no-luc-cua-che-do-trung-quooc-loi-dung-tran-dong-dat-christchurch-de-vu-khong-phap-luan-cong.html>
- 250 <http://en.minghui.org/html/articles/2011/7/21/126885.html>
- 251 <http://minghui.org/mh/articles/2010/7/20/227226.html>
- 252 <http://en.minghui.org/html/articles/2010/7/10/118486.html>
- 253 <http://vn.minghui.org/news/2432-cac-phuong-tien-cua-dcstq-dung-de-kem-che-cac-cong-dong-nguoi-trung-hoa-hai-ngoai-va-len-loi-vao-xa-hoi-thuong-luu-duoc-tiet-lo-tai-canada.html>
- 254 <http://en.minghui.org/html/articles/2008/7/18/99068.html>
- 255 <http://en.minghui.org/emh/articles/2003/12/10/42984.html>
- 256 <http://en.minghui.org/emh/articles/2003/10/15/41280.html>
- 257 <http://vn.minghui.org/news/51227-bao-cao-cho-biet-dcstq-su-dung-vien-khong-tu-de-tham-nhap-vao-xa-hoi-phuong-tay.html>
- 258 <http://vn.minghui.org/news/83336-cac-hoc-vien-phap-luan-dai-phap-tai-bun-ga-ry-pho-bien-thong-tin-cho-cong-chung-nhan-ngay-vien-khong-tu-the-gioi.html>
- 259 <http://vn.minghui.org/news/54570-hoi-dong-truong-pho-thong-khu-vuc-toronto-ngung-hop-tac-voi-vien-khong-tu.html>
- 260 <http://vn.minghui.org/news/51227-bao-cao-cho-biet-dcstq-su-dung-vien-khong-tu-de-tham-nhap-vao-xa-hoi-phuong-tay.html>
- 261 <http://en.minghui.org/html/articles/2007/8/6/88378.html>
- 262 <http://en.minghui.org/html/articles/2007/7/7/87431.html>
- 263 <http://en.minghui.org/emh/articles/2007/7/6/87395.html>
- 264 <http://vn.minghui.org/news/23453-hoc-vien-phuong-tay-tu-luyen-va-giang-chan-tuong-ve-phap-luan-dai-phap-o-khuon-vien-truong-dai-hoc.html>
- 265 <http://en.minghui.org/html/articles/2008/6/13/98135.html>
- 266 <http://en.minghui.org/html/articles/2007/9/4/89235.html>
- 267 <http://en.minghui.org/html/articles/2007/9/4/89235.html>
- 268 <http://minghui.org/mh/articles/2005/7/13/106055.html>
- 269 <http://en.minghui.org/emh/articles/2004/6/30/49673.html>
- 270 <http://vn.minghui.org/news/43423-trong-khi-ve-trung-quooc-de-ket-hon-sinh-vien-my-da-bi-bat-tai-san-bay-va-bi-ep-lam-dac-vu-theo-doi-phap-luan-cong.html>
- 271 <http://vn.minghui.org/news/43981-hoc-vien-tai-anh-quooc-bi-nhan-vien-an-ninh-quooc-gia-bac-kinh-sach-nhieu-khi-ve-trung-quooc-nam-2010.html>
- 272 <http://minghui.org/mh/articles/2019/9/9/392266.html>
- 273 <http://minghui.org/mh/articles/2019/9/9/392266.html>

- 274 <http://minghui.org/mh/articles/2019/9/8/392265.html>
- 275 <https://npcobserver.files.wordpress.com/2018/12/PRC-Constitution-2018.pdf>
- 276 <http://vn.minghui.org/news/62129-vai-tro-cua-giang-trach-dan-trong-cuoc-dan-ap-phap-luan-cong-ban-tom-tat-phap-ly.html>
- 277 Quy chế Rome của Tòa án Hình sự Quốc tế https://www.icc-cpi.int/nr/rdonlyres/ea9aef7-5752-4f84-be94-0a655eb30e16/0/rome_statute_english.pdf
- 278 <http://minghui.org/mh/articles/2016/9/9/334185.html>
- 279 <http://minghui.org/mh/articles/2013/4/15/272084.html>
- 280 <http://minghui.org/mh/articles/2017/5/29/348800.html>
- 281 <http://en.minghui.org/emh/articles/2006/2/13/69911.html>
- 282 <http://minghui.org/mh/articles/2013/7/30/277328.html>
- 283 <http://en.minghui.org/html/articles/2012/3/22/132332.html>
- 284 <http://vn.minghui.org/news/41271-dot-pha-kiem-duyet-internet-cho-nguoi-dan-trung-quoc.html>
- 285 <http://minghui.org/mh/articles/2011/8/19/245367.html>
- 286 <http://vn.minghui.org/news/147682-su-xam-nhap-vao-cac-kenh-truyen-thong-quoc-te-cua-dang-cong-san-trung-quoc.html>
- 287 <http://vn.minghui.org/news/60764-lan-song-khoi-kien-giang-trach-dan-moi-lan-nay-la-tai-trung-quoc.html>
- 288 <https://en.minghui.org/html/articles/2015/11/14/153658.html>
- 289 <http://en.minghui.org/html/articles/2014/5/19/1241.html>
- 290 <https://en.minghui.org/html/articles/2015/6/14/151073.html>
- 291 <http://vn.minghui.org/news/70249-bao-cao-nhan-quyen-minh-hue-gan-20000-hoc-vien-phap-luan-cong-bi-bat-giu-luc-soat-nha-cua-va-buc-hai-trong-nam-2015.html>
- 292 <http://vn.minghui.org/news/71444-trieu-duong-tinh-lieu-ninh-36-nguoi-bi-ket-an-vi-khoi-kien-giang-trach-dan.html>
- 293 <http://en.minghui.org/html/articles/2016/9/4/158548.html>
- 294 <https://en.minghui.org/html/articles/2016/5/31/157223.html>
- 295 <http://vn.minghui.org/news/73779-dai-loan-hoi-dong-nhan-dan-thanh-pho-tan-bac-thong-qua-nghi-quyet-ung-ho-viec-khoi-to-cuu-lanh-dao-nha-nuoc-trung-quoc.html>
- 296 <http://vn.minghui.org/news/69255-them-hon-10000-nguoi-trung-quoc-ky-ten-kien-nghi-truy-to-giang-trach-dan.html>
- 297 <http://vn.minghui.org/news/63940-dai-loan-nguoi-dan-tu-moi-tang-lop-xa-hoi-ung-ho-viec-dua-cuu-doc-tai-trung-quoc-ra-cong-ly.html>
- 298 <http://vn.minghui.org/news/129823-cam-an-vo-han-truoc-su-vi-dai-cua-su-phu.html>
- 299 <https://en.minghui.org/html/articles/2001/11/6/15473.html>
- 300 <https://www.epochtimes.com/gb/6/5/12/n1316568.htm>
- 301 <https://minghui.org/mh/articles/2004/8/25/82606.html>

- 302 <https://en.minghui.org/html/articles/2000/1/3/10733.html>
- 303 <https://en.minghui.org/html/articles/2014/4/22/290.html>
- 304 <http://vn.minghui.org/news/117262-phap-hoi-trung-quoc-nang-cao-nhan-thuc-toi-tat-ca-cac-ngoi-lang-trong-huyen-cua-toi.html>
- 305 <http://vn.minghui.org/news/81527-hoc-phap-luan-cong-trong-nha-tu.html>
- 306 <https://en.minghui.org/html/articles/2000/3/4/8938.html>
- 307 <https://en.minghui.org/html/articles/2006/6/17/74550.html>
- 308 <http://vn.minghui.org/news/126724-truyen-ba-su-tot-dep-cua-phap-luan-dai-phap-tai-cac-khu-cho.html>
- 309 <https://en.minghui.org/html/articles/2008/11/30/102642.html>
- 310 <http://vn.minghui.org/news/130558-gui-tai-lieu-chan-tuong-qua-duong-buu-dien.html>
- 311 <https://en.minghui.org/html/articles/2007/7/8/87471.html>
- 312 <http://vn.minghui.org/news/24903-gui-tin-nhan-cho-nguoi-dan-trung-quoc-de-giang-chan-tuong-va-cuu-do-chung-sinh.html>
- 313 <http://vn.minghui.org/news/51642-bon-hoc-vien-bi-bat-vi-gui-tin-nhan-van-ban-cho-ca-nhom.html>
- 314 <http://vn.minghui.org/news/123820-quang-dong-giao-su-dai-hoc-bi-ket-an-tu-vi-dang-tai-thong-tin-ve-cuoc-buc-hai-phap-luan-cong-tren-mang-xa-hoi.html>
- 315 <https://en.minghui.org/html/articles/2018/1/23/167683.html>
- 316 <http://vn.minghui.org/news/49940-ki-niem-12-nam-ngay-chen-song-truyen-hinh-nha-nuoc-de-phat-su-that-ve-phap-luan-cong-tuong-nho-nhung-anh-hung.html>
- 317 <https://en.minghui.org/html/articles/2010/3/13/115322.html>
- 318 <http://vn.minghui.org/news/124099-sydney-uc-du-khach-trung-quoc-tim-hieu-ve-phap-luan-cong-va-lam-tam-thoi.html>
- 319 <http://vn.minghui.org/news/1776-gui-cac-ban-dong-tu-hai-ngoai.html>
- 320 <http://vn.minghui.org/news/40582-cac-cuoc-dien-thoi-cho-canhsat-cua-dong-tu-hai-ngoai-co-kha-nang-chan-nhiếp-to-lon.html>
- 321 <https://en.minghui.org/html/articles/2008/9/6/100425.html>
- 322 <http://vn.minghui.org/news/44315-cuoc-dien-thoi-tu-hai-ngoai-yeu-cau-nhan-vien-canhsat-dung-tra-tan-mot-hoc-vien-phap-luan-cong.html>
- 323 <http://vn.minghui.org/news/108901-mot-cuu-tu-nhan-hoc-phap-luan-cong-trong-khi-bi-giam-giu.html>
- 324 <http://vn.minghui.org/news/103852-cac-truong-hoc-cua-nguoi-tay-tang-o-an-do-chao-don-phap-luan-dai-phap.html>
- 325 <http://vn.minghui.org/news/124552-indonesia-500-hoc-sinh-trung-hoc-va-giao-vien-hoc-cac-bai-cong-phap-cua-phap-luan-cong.html>
- 326 <https://mhpublishing.org/story/-journey-of-a-software-developer/>
- 327 <http://vn.minghui.org/news/134461-phap-luan-dai-phap-da-giup-toi-tim-lai-duoc-cuoc-song-tuoi-sang.html>
- 328 [---

VN.MINGHUI.ORG](http://vn.minghui.org/news/124147-seoul-han-quoc-cac-hoc-vien-moi-chia-</p></div><div data-bbox=)

se-kinh-nghiem-sau-khoa-hoc-chin-ngay-phap-luan-cong-dau-tien-cua-nam-2019.html

329 <https://en.minghui.org/html/articles/2003/12/9/42979.html>

330 <https://en.minghui.org/html/articles/2003/1/30/31516.html>

331 <https://en.minghui.org/html/articles/2004/8/9/51185.html>

332 <http://vn.minghui.org/news/25267-chinh-phu-canada-giup-giai-cuu-hoc-vien-phap-luan-cong.html>

333 <https://en.minghui.org/html/articles/2003/3/28/33899.html>

334 <http://vn.minghui.org/news/130840-thong-bao-20190531.html>

335 <https://minghui.org/mh/articles/2019/8/6/391133.html>

<http://vn.minghui.org/news/138925-canh-sat-truong-bao-ve-hoc-vien-phap-luan-dai-phap.html>

<http://vn.minghui.org/news/139399-that-chat-kiem-tra-thi-thuc-my-su-ran-de-doi-voi-thu-pham-lien-quan-den-cuoc-buc-hai-phap-luan-cong-o-trung-quoc.html>

336 <http://vn.minghui.org/news/135946-canada-cac-quan-chuc-chinh-phu-keu-goi-cam-nhung-nguoi-vi-pham-nhan-quyen-nhap-canh-vao-quoc-gia-nay.html>

337 <http://vn.minghui.org/news/134410-mot-hoc-vien-phap-luan-cong-ke-voi-tong-thong-trump-ve-viec-ba-bi-buc-hai-o-trung-quoc.html>

338 https://www.theepochtimes.com/pence-meets-with-representatives-of-religious-groups-persecuted-in-china_3032274.html

339 <http://vn.minghui.org/news/148204-trong-cuoc-chien-giua-chinh-va-ta-cac-chinh-khach-hoa-ky-chon-ung-ho-phap-luan-cong.html>

340 <https://freedomhouse.org/report/china-religious-freedom/falun-gong>

341 <https://en.minghui.org/html/articles/2017/2/26/162317.html>

342 <http://vn.minghui.org/news/43024-hoi-tuong-lai-lan-su-phu-toi-tham-houston-nam-1996.html>

343 <https://en.minghui.org/cc/80/>

344 <http://vn.minghui.org/news/130420-canada-cac-quan-chuc-dac-cu-gui-thu-chuc-mung-ky-niem-ngay-phap-luan-dai-phap-the-gioi.html>

345 <https://www.congress.gov/bill/108th-congress/house-concurrent-resolution/304>

346 <https://www.congress.gov/bill/111th-congress/house-resolution/605>

347 <http://vn.minghui.org/news/17807-nghi-quyet-605-cua-ha-vien-my-mot-tieng-noi-quan-tam-vuot-tren-ca-chinh-tri.html>

348 <http://vn.minghui.org/news/134752-cac-thuong-nghi-sy-va-ha-nghi-sy-hoa-ky-tuyen-duong-no-luc-cua-cac-hoc-vien-phap-luan-cong-nham-cham-dut-cuoc-buc-hai-20-nam-tai-trung-quoc.html>

349 <http://vn.minghui.org/news/135094-duc-len-an-cuoc-buc-hai-phap-luan-cong-keo-dai-20-nam-tai-trung-quoc.html>

350 <https://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//NONSGML+WDECL+P8-DCL-2016-0048+0+DOC+PDF+V0EN>

351 <http://vn.minghui.org/news/70714-chau-au-hon-mot-nua-so-nghi-sy-nghi->

- vien-chau-au-cung-ky-vao-ban-tuyen-bo-yeu-cau-hanh-dong-cham-dut-toi-ac-thu-hoach-noi-tang-cuong-buc-o-trung-quoc.html
- 352 <http://vn.minghui.org/news/130615-co-quan-lap-phap-bang-missouri-len-an-viec-cuong-buc-thu-hoach-tang-o-trung-quoc.html>
- 353 <http://vn.minghui.org/news/130360-hoi-dong-lap-phap-bang-maine-thong-qua-nghi-quyet-thu-hoach-noi-tang.html>
- 354 <http://vn.minghui.org/news/93970-thuong-vien-bang-georgia-thong-qua-nghi-quyet-len-an-toi-ac-thu-hoach-tang-o-trung-quoc.html>
- 355 <http://vn.minghui.org/news/94492-ha-vien-bang-arizona-thong-qua-luat-phan-doi-su-tan-bao-cua-viec-thu-hoach-noi-tang-o-trung-quoc.html>
- 356 https://www.declarationofistanbul.org/index.php?option=com_content&view=article&id=267:israel-transplant-law-organ-transplant-act-2008&catid=83:legislation&Itemid=130
- 357 http://documents.law.yale.edu/sites/default/files/criminal_code_spain.pdf
- 358 <http://www.quotidianosanita.it/allegati/allegato4671710.pdf>
- 359 <http://vn.minghui.org/news/52492-hang-truyen-hinh-quoc-gia-italia-hoi-thao-chuyen-de-cua-nghi-vien-ve-dao-duc-cay-ghep-len-y-tuong-ve-cac-hanh-dong-phap-ly-nham-chong-nan-thu-hoach-tang.html>
- 360 <http://vn.minghui.org/news/61302-dai-loan-luat-phap-cam-du-lich-ghep-tang.html>
- 361 <http://vn.minghui.org/news/125581-nghi-vien-croatia-thong-qua-hiep-uoc-chong-buon-ban-tang.html>
- 362 <http://vn.minghui.org/news/131569-bi-thong-qua-du-luat-y-te-moi-ve-cam-du-lich-ghep-tang.html>
- 363 <http://vn.minghui.org/news/127225-ha-vien-canada-nhat-tri-thong-qua-du-luat-chong-buon-ban-noi-tang.html>
- 364 <http://vn.minghui.org/news/127114-uy-ban-tu-do-ton-giao-quoc-te-hoa-ky-chinh-quyen-trung-quoc-van-thu-hoach-noi-tang-tren-quy-mo-lon.html>
- 365 <https://chinatribunal.com/final-judgement-report/>
- 366 <https://en.minghui.org/cc/86/>
- 367 <http://vn.minghui.org/news/17397-mot-vai-su-kien-ngan-ve-cuoc-thinh-nguyen-hoa-binh-tai-bac-kinh-ngay-25-thang-4-nam-1999.html>
- 368 <http://vn.minghui.org/news/136204-chan-tuong-cuoc-thinh-nguyen-ngay-25-thang-4-tuyen-truyen-lua-doi-xuyen-tac-cuoc-thinh-nguyen-on-hoa-de-bien-minh-cho-cuoc-dan-ap-bao-luc.html>
- 369 <https://en.minghui.org/cc/88/>
- 370 <http://vn.minghui.org/news/127213-54-bang-chung-tiet-lo-vu-tu-thieu-tren-quang-truong-thien-an-mon-chi-la-man-kich-de-tuyen-truyen-phan-1.html>
- 371 <http://vn.minghui.org/news/78545-washington-post-lua-tu-thieu-soi-to-tam-man-den-toi-cua-trung-quoc-dong-co-cua-man-tu-thieu-noi-cong-cong-la-de-gia-tang-dau-tranh-voi-phap-luan-cong.html>
- 372 <https://en.minghui.org/emh/articles/2004/11/21/54787.html>

373 <https://en.minghui.org/cc/87/>

374 <https://en.minghui.org/html/articles/2011/10/1/128695.html>

375

https://vi.falundafa.org/lectures/19970000_myquoc/19970000_myquoc_vn_2017.html#ch3

376 <https://en.minghui.org/html/articles/2012/5/15/133372.html>

377 <https://en.minghui.org/html/articles/2011/10/1/128695.html>

378 <http://vn.minghui.org/news/37652-vach-tran-su-that-ve-1400-truong-hop-tu-vong-cai-chet-cua-con-trai-toi-khong-lien-quan-gi-den-phap-luan-cong.html>